MAESTRUL ENIGMELOR

DANIELLE TRUSSONI

virtual-project.eu

DANIELLE TRUSSONI

MAESTRUL ENIGMELOR

Original: *The Puzzle Master* (2023)

Traducere din limba engleză de:
DANA-LIGIA ILIN

virtual-project.eu

LITERA®

2023

„Ființa Supremă este cea care a creat și a rezolvat toate jocurile posibile”.

Gottfried Wilhelm Leibniz

Sindromul savantului dobândit este o afecțiune rară, dar reală, în care o persoană normală dobândește abilități cognitive extraordinare după o leziune sau un traumatism cerebral. În lume există mai puțin de cincizeci de cazuri documentate de sindrom al savantului dobândit.

PRIMA ENIGMĂ

ENIGMA LUI DUMNEZEU

1

24 decembrie 1909
Paris, Franța

Până în momentul în care citești ce am scris aici, eu voi fi provocat multă mâhnire și pentru asta îți cer iertare. După cum știi, copilul meu, m-am luptat cu demonii ani în șir și, dacă prețul plătit a fost scump, cel puțin am făcut pace cu ceea ce mă bântuie. Nu scriu asta ca scuză pentru ce am făcut. Știu prea bine că nu există iertare pentru asta – nici în ochii lui Dumnezeu, nici ai omului. Dar scriu această poveste a descoperirii mele pentru că este nevoie. Este ultima mea șansă de a consemna întâmplările incredibile, întâmplările cumplite și miraculoase care mi-au schimbat viața și, dacă te vei aventura în misterele pe care sunt pe cale să le povestesc, ți-o vor schimba și ție.

Ce anume, întrebi tu, este răspunzător pentru un astfel de chin? O să-ți spun, dar ia aminte: după ce vei cunoaște adevărul, nu va fi lesne să-l uiți. M-a bântuit în fiecare clipă din fiecare zi. N-aveam cum să-l trec cu vederea. Am fost atras de misterul lui ca o molie de flacără – *In girum imus nocte et consumimur igni.* Și, chiar dacă sunt norocos că am rămas în viață ca să așternpe hârtie adevărul, chiar și acum, când stau pe buza hăului, nu pot să nu mă crispez la gândul că îți încredințez așa taină primejdioasă.

Am suferit, însă e suferința unui om care și-a făurit propria cameră de tortură. Am crezut că pot să cunosc ceea ce n-ar trebui să fie cunoscut. Am vrut să văd lucruri, lucruri tainice, așa că am dat deoparte vălul dintre omenesc și divin și m-am uitat direct în ochii lui Dumnezeu. Asta-i natura enigmei: să ofere rând pe rând chin și plăcere. Și, cu toate că adevărul pe care sunt pe cale să-l dezvălui te poate șoca, dacă oferă un mic refugiu de

speranță, atunci acesta, ultimul meu mesaj, va îndeplini tot ce trebuie.

2

9 iunie 2022
Ray Brook, New York

Mike Brink a virat pe un drum de țară, a trecut printr-o pădure deasă de conifere și a oprit în fața porții metalice înalte a închisorii. Cățeaua sa, un teckel de un an pe nume Conundrum[1] – pe scurt, Connie – dormea pe podeaua camionetei, ascunsă de umbre. Era atât de nemișcată, încât atunci când paznicul s-a dus la camioneta lui Mike și s-a uitat înăuntru nici n-a văzut-o. Paznicul doar a verificat dacă permisul de conducere al lui Mike e pe listă și i-a făcut semn spre o clădire impunătoare din cărămidă, care părea mai potrivită într-un film de groază decât în lumina strălucitoare de iunie.

Mike avea întâlnire cu doctorița Thessaly Moses, psihologul-șef al Penitenciarului Statului New York, o închisoare de minimă securitate pentru femei aflată în cătunul Ray Brook, New York. Îl sunase săptămâna trecută și îi ceruse să vină la penitenciar ca să stea de vorbă cu ea. Una dintre deținute desenase o enigmă uluitoare și doctorița voia ajutor ca să înțeleagă despre ce este vorba. Datorită activității sale de creator de enigme și faimei, după ce revista *Time* l-a declarat cel mai talentat enigmist din lume, Mike Brink, în vârstă de treizeci și doi de ani, era potopit de enigme. Pe cele mai multe le dezlega imediat. Însă din descrierea doctoriței Moses, această enigmă părea aparte, deosebită de orice văzuse până atunci. Când i-a cerut s-o fotografieze și să i-o trimită pe e-mail, ea a spus că nu poate să riște. Dosarele deținuților erau confidențiale.

— Nici n-ar trebui să discut asta cu tine, a zis ea. Dar este vorba despre o pacientă specială, care a devenit foarte importantă pentru mine.

Așa încât, în ciuda termenelor de predare pe care le avea și a drumului de aproape cinci sute de kilometri, Mike Brink a acceptat să meargă s-o vadă. Enigmele erau pasiunea sa, felul său de a-i găsi un sens lumii, și aceasta era una la care nu putea să reziste.

Închisoarea era posomorâtă, cu turle și ferestre întunecate. Când i-a citit

istoria, a aflat că a fost construită în 1903 ca sanatoriu pentru tratarea tuberculozei. Aerul curat, altitudinea și pădurile nesfârșite fuseseră o parte integrantă a curei. Instituția devenise faimoasă datorită apariției în romanul *Clopotul de sticlă* al Sylviei Plath. Poeta își vizitase iubitul, care era aici la recuperare după tuberculoză, și adaptase sanatoriul la povestea născocită de ea. Acum instituția găzduia sute de deținute. Din parcare a văzut o curte înconjurată cu gard din sârmă de oțel, având în vârf sârmă ghimpată, și dincolo de ea, un adaos modern din bolțari, a cărui severitate contrasta surprinzător cu excesele gotice ale clădirii originale. Împrejur era o mare de conifere dese, o barieră naturală între deținute și restul lumii. Și-a imaginat că o astfel de izolare era intenționată: chiar dacă o deținută izbutea să treacă peste gard, chiar dacă se elibera din colacii de sârmă ghimpată, se pomenea în mijlocul unei pustietăți.

Mike a parcat la umbră, a umplut cu apă un castronel de plastic pentru Connie, a scărpinat-o după urechile lungi și mătăsoase, a cuplat un ventilator portabil la bricheta încorporată a camionetei și a lăsat un pic în jos geamul, ca ea să se simtă bine. În mod normal n-ar fi lăsat-o singură, dar n-avea să lipsească mult, iar aerul muntelui era răcoros, spre deosebire de acea căldură umedă și apăsătoare din Manhattan.

— Mă întorc repede, a zis și s-a îndreptat spre închisoare.

La intrarea principală s-a oprit la biroul paznicilor, și-a pus tașca într-o cutie de plastic, i-a arătat unui paznic permisul de conducere și adeverința de vaccinare anti-COVID, apoi a trecut printr-un cadru de detectare a metalelor. Primise aprobarea să țină la el tașca – în care avea laptopul, telefonul, un carnet și un pix – și a fost ușurat că gardianul nu i-a reținut-o. În partea cealaltă aștepta o femeie cu rochie bleumarin lejeră. Era înaltă și subțire, cu ochi căprui-închis, piele întunecată și părul tuns bob. S-a prezentat ca doctorița Thessaly Moses, psiholog-șef.

El n-a avut nevoie să se prezinte. Era clar că îl căutase pe Google. Și totuși, l-a privit fix un pic prea mult timp, și Mike a știut că e surprinsă de înfățișarea lui. Avea 1,86 metri, era atletic, suplu, puternic și (după cum i se spusese) chipeș, deloc ceea ce se așteptau oamenii de la un „tocilar al enigmelor” (cum îl tachina uneori mama sa). Purta tenișii preferați, Converse All Star roșii, blugi Levi’s negri și un sacou peste un tricou pe care scria „Cineva să facă ceva”.

În afară de fotografii, o căutare pe Google „Mike Brink” ar fi adus un

clip cu apariția lui în *The Late Show with Stephen Colbert, o* transmisiune prin Zoom înregistrată în timpul carantinei din 2020. Îl purtase pe Colbert într-un tur al bibliotecii sale de enigme și deschisese una dintre cutiile-enigmă japoneze, care a inspirat o glumă despre sushi. Mai erau o pagină din Wikipedia cu link la pagina de jocuri din *The New York Times,* unde era unul dintre creatorii obișnuiți; o listă a competițiilor de enigmistică pe care le câștigase și un link la profilul din *Vanity Fair* unde era toată povestea vieții lui: copilăria normală în vestul mijlociu, tragicul accident care îi modificase creierul și darul miraculos care a apărut după aceea.

— Îți mulțumesc că ai venit așa de repede, a zis ea. Aș fi venit eu cu mașina în oraș, dar nu-mi pot părăsi pacientele.

— Cu siguranță, m-ai făcut curios, a zis el. Din descriere, pare foarte special.

— Nu-l înțeleg deloc, ca să fiu cu totul sinceră, a zis ea. Însă dacă poate cineva să arunce lumină asupra lui, tu ești.

Această încredere în aptitudinile lui îl îngrijora. Pe măsură ce îi creștea faima ca dezlegător de enigme, oamenii presupuneau adesea că Mike Brink are un dar supraomenesc. Nu doar capacitatea de a recita primele cincisprezece mii de zecimale ale lui π, sau talentul său de a crea un careu de cuvinte încrucișate cumplit de greu, ci și puterea de a citi viitorul. Însă el n-avea superputeri și nu putea face imposibilul. Era un om obișnuit cu un dar aparte – o „insulă de geniu", cum îi zicea doctorul lui. Tot ce putea să facă era să încerce.

— Îl ai la tine? a întrebat, observând un dosar sub brațul ei.

— Dacă vii pe aici, putem discuta între patru ochi, a zis doctorița Moses, făcându-i semn lui Mike s-o urmeze pe un coridor.

Chiar dacă știa că închisoarea fusese creată după un tipar diferit față de clădirile moderne, o parte din el se așteptase să vadă celule din blocuri de ciment și ferestre zăbrelite, tot ce văzuse prin filme. În schimb, doctorița Moses îl conducea printr-un spațiu liniștit, aproape plăcut, de închisoare – ferestrele erau întărite –, însă uman. Lângă detectoarele de metale erau copăcei în ghivece, tablouri pe pereți și carpetă pe hol. Osatura sanatoriului de tuberculoși fusese adaptată la încarcerarea contemporană în felul în care o biserică veche ar putea fi adaptată la un centru de meditație zen: simbolurile și decorul au fost schimbate, dar structura esențială rămânea aceeași.

L-a invitat în biroul ei luminos, modern, și a închis ușa în urma lui. Se aflau într-un spațiu aranjat meticulos: un birou imaculat, bibliorafturi organizate pe culori aflate pe un raft, un computer Mac pe tăblia mesei de lucru, totul complet neinteresant, până ce ochii i-au căzut pe un cub Rubik pus pe pervaz. Era un model mai nou, cu cubulețe de plastic, spre deosebire de cele cu autocolante, un amestec de albastru, verde, galben, portocaliu, roșu și alb. Cubulețele erau răsucite într-un fel care arăta încercări regulate ratate de a-l rezolva, săptămâni, poate luni de răsuciri, timp în care cineva – Thessaly Moses, presupunea el – se trudea să alinieze cele șase câmpuri de culoare. A pianotat cu degetele pe coapsă, cu energia nervoasă săgetând prin el. Simplul fapt că vedea cubul în așa dezordine îl umplea de nevoia copleșitoare de a-l aranja.

Observându-i interesul, Thessaly a luat cubul și l-a răsucit pe vârfurile degetelor.

— L-am câștigat anul trecut la petrecerea de sărbători de la birou, a zis. Eu speram să fie Magic 8 Ball. Tot încerc să-l rezolv, dar e o bătălie pierdută. Nu știu de ce o fac, sinceră să fiu. Ce rost are să-ți pierzi timpul într-un exercițiu inutil?

Mike a evaluat fiecare latură a cubului în vreme ce Thessaly îl răsucea în fața lui. Trei mișcări înainte în sensul acelor de ceasornic, două mișcări înapoi în sensul invers acelor de ceasornic, o mișcare la dreapta, rămân cinci mișcări… Vedea clar în minte seria de mișcări, fiecare ducând la alinierea perfectă a culorilor pe cele șase fețe.

— Ideea este, a zis, dezlipindu-și ochii de cub și întâlnind privirea lui Thessaly, că există peste patruzeci și trei de cvintilioane de combinații posibile, dar o singură soluție.

A văzut că i-a captat atenția și a continuat:

— N-ai vrea să trăiești ceva atât de special?

— Poftim, a zis ea, aruncându-i cubul. Arată-mi.

Mike l-a prins cu mâna stângă, s-a uitat la toate fețele, astfel încât culorile să se alinieze în mintea sa, apoi l-a rezolvat în douăzeci de mișcări și, a estimat el, cincisprezece secunde. Nu era cel mai bun timp – campionul mondial la viteza de rezolvare a cubului, Mats Valk, putea să facă asta în 5,5 secunde –, însă nu era rău deloc. A simțit un puseu de adrenalină pe când punea cubul rezolvat în mâna lui Thessaly. De aceea dezlega enigme, chiar asta era: impresia că totul în Univers are sens. Era ca

și cum ar fi dat o pasă finalizată cu gol, ca și cum ar fi terminat un maraton, ca atunci când faci sex grozav.

— Am talent la exercițiile inutile, a zis.

Thessaly se uita la el cu ochii mari, uluită.

— Aș spune că ai, a zis, și-a plimbat degetul peste fețele de aceeași culoare, urmărind ordinea perfectă a cubului, după care l-a pus pe birou.

A dat să-l întrebe ceva, a șovăit, apoi s-a lăsat în voia curiozității.

— Sunt sigură că ești întrebat tot timpul, și iartă-mă dacă sunt băgăcioasă, dar cum naiba ai făcut asta?

Avea dreptate. Îi fusese pusă de o mie de ori o versiune a acestei întrebări. Cum funcționează capacitatea lui de a dezlega enigme? E instinct? Intuiție? Geniu? Magie? Are în cap un soi de computer care scuipă răspunsurile? A memorat mii de soluții la mii de enigme? Care e șmecheria? Însă adevărul simplu era că nu știa cum se întâmplă. Nu putea să explice. Creierul său o făcea fără să-i ceară voie, în felul în care inima pompa sângele sau plămânii umpleau celulele cu oxigen. Se agăța de tipare și cifre fără consimțământul lui său, uneori, fără ca el să fie conștient, și îi umplea capul cu un potop de numere și imagini. Când voia să dezlege o enigmă, vizualizarea era suficientă ca să aducă soluția. Uneori, când recita zecimale pi, listând cifrele cu miile, în minte îi apărea o textură, o țesătură de culoare care îl călăuzea înainte, exact așa cum s-a întâmplat când a dezlegat cubul Rubik. Unii doctori credeau că acest amestec al simțurilor, adică sinestezia, era reacția creierului său față de vătămare și cheia aptitudinilor lui. Dar nu era foarte sigur. În cea mai mare parte, era ca și cum ai deschide o ușă: informațiile dădeau, pur și simplu, năvală.

Thessaly s-a dus în fundul biroului, i-a făcut semn să ia loc pe o canapea de două persoane, apoi s-a așezat în fața lui. După ce s-au așezat l-a privit în ochi cu acea vioiciune vigilentă care marca terapeuții experimentați. Mike văzuse destui după ce se accidentase ca să știe la ce să se uite: tonul înțelegător al vocii, încercarea de a crea o legătură emoțională. Detesta prefăcătoria acestui lucru, lipsa de autenticitate, însă Thessaly Moses părea sinceră. Îl adusese acolo cu un scop.

A scos o foaie de hârtie din dosar și i-a înmânat-o.

— Iată desenul, a zis ea. Abia aștept să aflu ce crezi că înseamnă.

3

Hârtia era subțire și ușoară, aproape transparentă. Când a despăturit-o a văzut un cerc mare desenat cu tuș. Din cerc porneau raze, ca ale soarelui, iar la marginea exterioară erau numere de la 1 la 72. În mijloc, desenate cu trăsături mari și groase, erau litere ebraice. Fără niciun efort, fără să-și dea măcar seama că o face, a început să desfacă în bucăți cercul, cu mintea căutând tipare, căutând acel tip anume de ordine care deosebește o enigmă de orice altceva de pe planetă: simetria și eleganța ei, comoara ei ascunsă, nevoia de a fi dezlegată. Se întâmpla ori de câte ori dădea de un tipar surprinzător sau neobișnuit: ceva scânteia și sfârâia în el, creând o vâlvătaie de curiozitate și dorință care îl împiedica să se îndepărteze.

Însă această enigmă – dacă chiar era o enigmă – era incompletă, cu doar zece la sută umplut cu cifre sau simboluri, iar misterul acelor absențe îl ademenea, tachinându-l. *Ce anume îi scăpa? Ce însemnau spațiile albe?* A pus hârtia pe măsuța de cafea dintre ei.

— N-am mai văzut niciodată așa ceva.

— Dar poți să-mi spui ce este, nu?

El s-a uitat la literele ebraice, la vârtejul de cifre. Era clar că e începutul a ceva… dar ce?

— Nu prea sunt multe de la care să pornesc. Niciun tipar solid, nicio secvență evidentă, nimic de care să mă pot agăța.

Fața doctoriței Moses s-a lungit. Era întocmai cum crezuse: se așteptase ca el să fluture o baghetă fermecată și să dezvăluie adevărul din spatele iluziei.

— Dar nu se poate, a zis ea.

A răsucit hârtia, dând la iveală două cuvinte scrise de mână: „Mike Brink”.

— Mi-a spus să te găsesc. Trebuie să poți fi în stare să-mi spui ceva despre asta.

— Cine ți-a spus să mă găsești?

— Recunoști numele Jess Price?

Era pe cale să spună că nu, când i-a venit în minte imaginea unui articol de ziar. A văzut fotografia alb-negru a unei femei cu mâinile încătușate la

spate, cu un titlu deasupra: „Jess Price, scriitoare celebră, arestată pentru crimă”. Da, și-o amintea pe Jess Price. Povestea ei făcuse vâlvă acum câțiva ani. A fost acuzată că a omorât un bărbat într-o vilă din Epoca de Aur, aflată în zona rurală a statului. După arestare a refuzat să discute cu cei de la poliție, cu avocații săi sau cu presa, și a fost condamnată pentru ucidere din culpă fără să fi rostit o vorbă în apărarea sa.

— Vrei să zici Jess Price, scriitoarea?

— Păi, n-a mai scris nimic de ceva vreme, a zis doctorița Moses. E aici de aproape cinci ani și n-a comunicat cu mine până săptămâna trecută, când a desenat acel cerc și mi-a zis să ți-l dau ție.

— De ce mie? a întrebat el, cu toate că nu era greu de ghicit.

Enigmele sale îi dăduseră o oarecare celebritate în ultimul deceniu.

— Jess Price îți cunoaște talentul. Și, chiar dacă nu știu de ce a desenat acest cerc, cred că ar putea fi cheia pentru a înțelege cea mai misterioasă, cea mai frustrantă pacientă pe care am întâlnit-o vreodată. Încerc de ani întregi să creez un contact cu ea și, în acest proces, am văzut lucruri care mă fac să mă îndoiesc de aptitudinile mele. Aș face orice ca să comunic cu ea. Și totuși, ea te cere pe tine.

El s-a uitat din nou la cerc, simțind nevoia intensă de a plonja în el, de a-l scoate la lumină așa cum o rază de soare scoate la lumină un ungher întunecat. În loc de asta, a împins deoparte desenul.

— Rezolvarea unei enigme e una, a zis. Dar implicarea în așa ceva? Nu mă bag.

Doctorița Moses i-a susținut privirea un moment, apoi a deschis dosarul și i l-a pus în față.

— Acestea sunt documentele lui Jess Price, a zis. Aruncă o privire. Poate că este aici ceva care să explice de ce te-a cerut pe tine.

A găsit un teanc de rapoarte clinice, fiecare bătut la mașină și semnat, un vraf de fotografii și câteva decupaje din ziare. Un articol a alunecat dintre file și a căzut pe masă. Era fotocopiat din ziarul din Hudson Valley și conținea o fotografie care înfățișa Sedge House, o vilă construită aproape de fluviul Hudson, unde un bărbat de douăzeci și cinci de ani pe nume Noah Cooke fusese asasinat brutal. Alături a văzut fotografia făcută după arestarea lui Jess Price pe care o văzuse acum cinci ani, cu titlul în litere groase. S-a uitat cu atenție, comparând-o cu ce își amintea. Era identică: Jess Price, cu mâinile încătușate, era dusă într-o sală de tribunal.

Pe lângă articolele din ziare, se afla un portret al lui Jess Price, cel mai probabil fotografia ei ca autoare, și câteva instantanee luate de pe rețelele sociale. În ele vedea o femeie cu ochi albaștri depărtați unul de altul, păr blond tuns scurt și trăsături ascuțite, de spiriduș. Prima impresie era că această femeie nu era în stare să facă rău nimănui, ce să mai vorbim să omoare un om.

— Nu pare… aproape a zis „nebună”, dar s-a stăpânit. Instabilă.

— Din ce se spune, nu era. Înainte de noaptea crimei era o femeie stabilă emoțional, care ducea o viață relativ normală. Acum suferă de o serie de probleme de sănătate mintală, și n-am reușit s-o diagnostichez complet pe niciuna. Pare să aibă halucinații auditive, adică aude lucruri care nu sunt reale. Suferă de anxietate acută, care o face să-și provoace vătămări – își scarpină brațele până îi dă sângele, refuză să mănânce, se trage de păr până îl smulge. Săptămâna trecută și-a ros unghiile până la carne.

— Și nu comunică deloc cu voi? a zis el, întrebându-se cum poate funcționa fără să-și exprime într-un fel nevoile.

Doctorița Moses a desfăcut un plic cafeniu în care era un caiet.

— I l-am dat lui Jess când am preluat-o. Am presupus că va ajuta la spargerea barierei pe care o crease. Scrierea poate fi o unealtă terapeutică excelentă. Terapeutul ei precedent, doctorul Ernest Raythe, a lăsat însemnări în care afirma că avusese un oarecare succes cu o astfel de abordare. Însă rezultatul n-a fost cel la care mă așteptam…

Thessaly a deschis caietul. Era plin cu cifre și forme, grile și liste de cuvinte, pagini după pagini de enigme decupate din reviste și lipite acolo.

— Trăiește într-o enigmă.

Mike a luat caietul și s-a uitat mai atent la el. A văzut enigmele sale, sute, toate completate cu cerneală albastră.

— Vezi, a zis doctorița Moses, privindu-l în ochi. Jocurile tale sunt singurele lucruri care o interesează.

— Enigme, a zis el, simțind o strânsoare în piept. Creez enigme, nu jocuri.

Ea l-a privit amuzată, ca și cum s-ar fi supus capriciului unui copil.

— Există vreo diferență?

— Enigmele sunt alcătuite din tipare. Rostul lor este să fie dezlegate. Există întotdeauna o ordine predeterminată și există întotdeauna un răspuns definit. Cu îndemânare și perseverență poți dezlega întotdeauna o enigmă.

Jocurile sunt câștigate adesea datorită norocului sau unor circumstanțe aleatorii. Există un element aleatoriu. Poți să ai tot talentul și hotărârea din lume și să nu câștigi niciodată un joc. Este o mare diferență.

Doctorița Moses i-a susținut privirea un moment, apoi a spus:

— Da, ei bine, enigmele tale au devenit pentru ea un fel de obsesie. Jess a dezlegat tot ce ai publicat vreodată, precum și enigmele săptămânale din suplimentul duminical din *Times*. Ele o scot din sine însăși. Când lucrează la una dintre enigmele tale pare aproape mulțumită. Nu exagerez dacă spun că enigmele tale i-au salvat viața lui Jess Price.

El nu-și considerase niciodată creațiile altceva decât o diversiune care te provoacă, un mod amuzant de a lenevi într-o dimineață de duminică – cu cafea, covrigi și o enigmă Brink. Desigur, crea enigme în ideea că ele vor ajunge la cineva, însă acea persoană era abstractă, fără trăsături. Și iat-o pe Jess Price, o persoană în carne și oase, a cărei fotografie o avea în față. Faptul că enigmele lui erau atât de importante pentru această femeie, încât îi salvaseră viața, îi dădea un sentiment intens de responsabilitate.

— Mă bucur să aud că au ajutat-o, a zis, în cele din urmă.

— Într-adevăr, chiar ajută, a zis doctorița Moses, devenind mai prietenoasă. Incapacitatea ei de a se exprima a fost profund dăunătoare, o închisoare poate chiar mai grea decât celula. Enigmele tale i-au dat ceva de care să se țină. I-au permis să interacționeze cu lumea. Și, iată, prima ei încercare de a comunica a fost cu tine.

Doctorița Moses a închis caietul și l-a pus înapoi în plic.

— Ceea ce mă conduce la celălalt motiv pentru care te-am rugat să vii. Speram că o să fii de acord să te întâlnești cu ea.

— Să mă întâlnesc cu ea? a zis el, uluit. Vrei să spui, acum?

— Ar fi o întâlnire scurtă, a zis ea. Însă ar avea beneficii enorme pentru recuperarea ei.

— Uite ce-i, a zis el, înțeleg că e important pentru tine, și aș vrea să fiu de ajutor, însă nu pot sta. E un drum lung până în oraș. Mâine trebuie să-i predau o enigmă redactorului meu, și alta după weekend. Și câinele meu e în mașină.

— Vă puteți întâlni acum, a zis ea. Ar dura cel mult cincisprezece minute. De fapt, totul e aranjat. Ai primit permisul de vizitator.

A scos din buzunar un ecuson.

— Și am pregătit un loc liniștit în care să vorbiți. Te rog, gândește-te la

asta. Pe lângă faptul că îți vei întâlni cea mai mare admiratoare, ai putea să afli ceva despre acest desen.

Cercul îl interesa cu adevărat, simțea o nevoie intensă de a-l înțelege, și totuși ceva îl avertiza să nu se implice.

— Nu știu, a zis. Nu sunt sigur ce bine aș putea să fac.

— Domnule Brink, n-am invitat niciodată pe cineva să se întâlnească cu vreunul dintre pacienții mei, a zis ea. Însă Jess Price nu-i o pacientă oarecare. Aici se întâmplă ceva ciudat. Ceva ce nu pot explica. Sunt momente când în prezența ei sunt… nu știu cum să spun exact. Speriată. Mai mult decât speriată. Îngrozită. Ca și cum aș fi în prezența a ceva mai mare decât mine. Ceva primejdios. Desenul ne-ar putea spune de ce.

El a aruncat o privire spre desen, nehotărât. Ar putea să spună „nu” și înainte de cină să fie înapoi în mansarda sa. Sau ar putea să stea, s-o întâlnească pe Jess Price și să dezlege una dintre cele mai ciudate enigme de care dăduse vreodată.

Doctorița Moses i-a simțit șovăiala și a insistat.

— Înțeleg că îți cer mult. Probabilitatea să vii la Ray Brook, ca să nu mai vorbim de ajutarea unei femei pe care n-ai văzut-o niciodată, era mică. Dar ești singura șansă care i-a rămas.

Pomenirea șansei l-a amuțit. Înțelegea mai bine decât oricine cum e să înfrunți greutăți mari. Însăși supraviețuirea după accident fusese o șansă la un milion, și o șansă la un miliard ca rana să-l ducă la genul de aptitudini pe care le dezvoltase. Dar, iată: Mike Brink câștigase, în ciuda șanselor puține. Cum ar putea să-i refuze cuiva o șansă de a face la fel?

A vârât mâna în buzunar și a scos un dolar de argint. Din ziua accidentării îl avea întotdeauna la el și credea în asta – caracterul structurat al probabilității de cincizeci-cincizeci a rezultatului; claritatea lui brutală în momentele de nesiguranță – mai mult decât credea în orice altceva. Religie sau știință, ficțiune sau realitate, caracter dobândit prin educație sau moștenit. Nimic nu este imprevizibil într-un mod mai previzibil decât atunci când dai cu banul.

L-a pus în echilibru pe degetul mare.

— Cap, mă întâlnesc cu ea, a zis. Pajură, mă duc acasă. De acord?

Doctorița Moses s-a uitat la el, nedumerită. Era un lucru ciudat, însă, dacă l-a căutat pe Google, știa totul despre excentricitățile lui. Odată a dat cu banul său de argint la începutul unei competiții de enigmistică

importante și, în urma rezultatului, a renunțat la partidă și a plecat. Doctorița Moses a încuviințat din cap, acceptându-i condițiile.

Banul sclipea pe pielea lui, și a simțit un freamăt de nerăbdare, un fior de nesiguranță. Nu era superstițios. Credea în forța tiparelor, în frumusețea sublimă a cifrelor și în simetriile rațiunii. Și totuși, acest ban avea o putere aparte asupra sorții lui. Se dovedise a fi un canal, un portal prin care sosea viitorul lui, un fel de oracol.

A echilibrat banul și l-a aruncat în aer. A ajuns foarte sus, s-a răsucit o dată, de două ori și apoi încă o dată înainte să aterizeze în palma lui. L-a răsucit, apăsând metalul rece pe piele, și apoi, cu pieptul încleștat de încordare, a ridicat mâna și s-a uitat.

4

Doctorița Moses a scos din buzunar un inel cu chei și a descuiat ușa de la biblioteca închisorii. Mike a urmat-o într-un spațiu larg, plin cu rafturi de cărți și mese de lemn lungi. În capătul încăperii, un perete din ferestre de înălțime triplă dădea spre o grădină, unde prizonierele pliveau straturile de flori. Fiecare fereastră era alcătuită din pătrate de sticlă și, văzând numărul lor – trei ori trei ori trei a admirat tiparul: douăzeci și șapte de pătrate la o fereastră, un grup ce reprezenta un cub perfect. Doctorița Moses l-a condus la o masă de lângă ferestre.

— Mă duc s-o aduc pe Jess, a zis ea, zâmbindu-i recunoscător. Mă întorc în cinci minute.

El s-a dus la ferestre și s-a uitat în curte. Era o potecă de pământ pe care umblau femei în salopete cenușii, și dincolo era parcarea. Camioneta sa rablagită ieșea în evidență printre toate acele Honda și Ford și Chevy care sclipeau în lumina soarelui de la sfârșitul dimineții. Camioneta sa era un Ford din 1991, roșie ca o tomată, ruginită pe la încheieturi, care abia a reușit să ajungă la Ray Brook. S-a zguduit și a șovăit când viteza a depășit o sută și a scos un scrâșnet alarmant când a pus schimbătorul în viteza a cincea. Camioneta fusese deja rablagită în 2008, când a mers cu ea de la Cleveland la Boston la facultate, dar fusese mașina tatălui său, unul dintre puținele lucruri pe care le-a păstrat după moartea lui, și nu putea suporta gândul să se despartă de ea. Se strica tot timpul, însă Mike a descoperit că accepta defectele mașinii așa cum accepți slăbiciunile unui câine bătrân mult iubit: cu îngăduință și știind că sfârșitul, trist, dar inevitabil, se arată la orizont.

Camioneta fusese prezentă la toate pietrele de hotar ale adolescenței sale: în ea învățase să conducă, se îmbătase cu prietenii în cabină și făcuse dragoste pentru prima dată într-un sac de dormit din spate. A condus camioneta în ziua în care s-a schimbat totul, pe 12 octombrie 2007, ziua Campionatului de Fotbal[2] al Liceelor din statul Ohio. A lăsat mașina în parcarea din dreptul terenului de fotbal, fără să-i dea prin cap că peste câteva ore avea să fie dus de o ambulanță. Banchetele cu vinilinul ros,

mirosul acru de praf și sudoare, chiar și cutia de viteze care nu funcționa bine – toate îl aduceau înapoi unde fusese cândva: atacant și căpitanul echipei de fotbal campioane a unui liceu, chipeș și sigur pe sine, genul de tip norocos, comod, care mergea prin viață fără prea multă trudă.

Întotdeauna era greu să se concentreze înaintea unui meci important, dar în seara aceea era și mai greu decât de obicei. Erau acolo oameni trimiși de universități ca să descopere talente, care aveau să-l privească, și viitorul său depindea de felul în care juca. Dacă învingea, avea pe tavă câteva burse complete la facultăți de vârf care au echipe de fotbal. Dacă pierdea, avea să se mulțumească cu facultățile de rangul al doilea care îl curtau deja. Oricum, la sfârșitul serii avea să aibă asigurată undeva o bursă pentru fotbal.

Chiar și fără o bursă sportivă părinții l-ar fi ajutat cu facultatea. Îl sprijiniseră întotdeauna, chiar și când o dăduse-n bară, ca atunci când a fost oprit pentru exces de viteză sau când a picat examenul la istoria Statelor Unite. Privind peste teren, i-a văzut în al doilea rând al tribunelor, chiar în spatele băncii echipei, cu o pătură de lână pe genunchi. Mama i-a făcut semn cu mâna când i-a prins privirea, iar tatăl a încuviințat din cap încurajator, și el a trăit un moment de mândrie orbitoare. Acum avea șansa să-i răsplătească. După tot ce făcuseră pentru el, toate meciurile din afara orașului pe care le suportaseră, tot echipamentul pe care i-l cumpăraseră, toate încurajările pe care i le oferiseră. Era seara în care avea să-i facă să fie mândri de el.

Zgomotul era asurzitor. Picioarele care tropăiau, cântecul sacadat al majoretelor, ritmul primitiv al fanfarei – a încercat să blocheze toate astea și să se concentreze pe joc. Era frigul de la sfârșitul sezonului, rafalele care măturau brutal terenul, și era îngrijorat că va arunca mingea într-un perete de vânt. Norocul a vrut ca echipa lui să câștige la aruncarea banului. Adversarii mizaseră pe pajură și arbitrul a aruncat cap, dându-i lui Mike avantajul de a fi pe direcția vântului. După degajarea balonului, echipa sa era într-o poziție puternică, așa că a hotărât să preia controlul. A ales acțiunea care tăia o trecere prin centru, permițându-i să ducă mingea până în terenul de țintă. Era o mișcare neobișnuită, riscantă la o asemenea distanță, dar și un atac surprinzător al căpitanului care ar dezechilibra adversarii și ar demonstra agilitatea și viteza lui. O lovitură de șase puncte din primul minut le-ar arăta cine-i șeful.

A prins mingea, s-a tras în spate, a simulat o pasă și apoi a alergat din toate puterile. Trei metri, șase metri, zece metri. Simțea mingea cuibărită sub braț. Simțea în spate vântul rece. A văzut în depărtare terenul de țintă, larg deschis, așteptând. Apoi a venit lovitura. A căzut greoi, cu capul izbindu-i-se de cască, și totul s-a întunecat.

S-a trezit legat de o scândură, în ambulanță. Primul gând a fost că și-a rupt ceva, dar s-a dovedit că, în afară de vederea încețoșată și un cucui cât oul de gâscă, totul părea să fie în ordine. După o examinare amănunțită la urgență, un doctor i-a spus că are o comoție și l-a trimis acasă cu instrucțiuni să-și pună comprese cu gheață și să se odihnească.

Semnele că vătămarea era mai complicată au venit după câteva zile. Era acasă, în recuperare, când a observat că totul în jur pare cumva diferit. Mai ordonat, mai coerent decât înainte. Și-a dat seama cu uimire că vede peste tot tipare. Pardoseala de marmură din bucătărie – o tablă de șah, pătrate albe și negre – era o minune geometrică, o enigmă tridimensională cu nenumărate trasee. Într-o după-amiază a stat patruzeci și cinci de minute la duș, pur și simplu urmărind mișcarea apei, traiectoria de la capul dușului până pe dale, unde se învârtejea în jurul scurgerii. Apa se organiza în structuri arhitectonice complicate – curcubeie și fractali, tipare matematice care se deschideau în fața lui în valuri de culoare. Pe când urmărea jocul tiparelor care se înfiripau în apă și-a dat seama de ceva. Nu știa cum, dar înțelegea aceste structuri. Exista un sistem, o ordine esențială în lume și el o vedea.

Cu timpul, a descoperit mai multe schimbări în felul său de a percepe lumea. Când se gândea la anumite cifre sau litere îi veneau în minte în culori vii, luminoase și saturate, aproape scânteind: cifra 9 era roșie ca o cireașă, 6 galbenă ca un canar, 3 de un albastru adânc, ca oțelul. Numerele din două cifre apăreau ca amestecuri de culori, așa încât 63 devenea verde; 93, de un ultraviolet somptuos; 69, de un portocaliu aprins. Și sunetele îi aduceau în minte culori, așa încât un cântec devenea un spectacol senzațional de culori, un concert pictat pe fundalul minții lui.

Aceste schimbări ale felului în care percepea lumea erau atât de ciudate, încât la început n-a spus nimic despre ele. Nu știa decât că are în mod regulat halucinații geometrice, foarte bine structurate, și, chiar dacă știa că ceea ce vede este real, nu era sigur că l-ar crede cineva dacă ar încerca să explice. Era convins că tiparele și culorile aveau să se piardă pe măsură ce

cucuiul din cap se vindeca. A hotărât să aștepte, să lase timpul să treacă și să vadă ce se întâmplă.

Dar ele n-au dispărut. Trecuseră patru luni de la accident, însă starea nu i s-a îmbunătățit. Era treaz toată noaptea și dormea toată ziua. Relațiile de prietenie au devenit tensionate, iar iubita sa, Kelsey, pe care o bănuia că îndrăgește mai tare uniforma de jucător decât pe el, nu l-a mai căutat. Nu putea să meargă la școală fără să aibă un atac de panică. Apoi, într-o noapte, n-a mai suportat. Cifre și tipare, și culori îi inundau mintea cu o forță hidraulică, atâtea imagini și forme, că a crezut că o să se înece. S-a dus în bucătărie, s-a așezat la masa pentru micul-dejun și a izbucnit în plâns. Avea nevoie de ajutor, însă nu știa cum să spună cuiva ce se întâmplă.

Mama s-a așezat lângă el la masă. A insistat să-i spună ce se întâmplă. Mike i-a spus că de luni întregi vede în minte tipare, dar i-a fost frică să vorbească despre asta. I-a spus că crede că își pierde mințile și s-a gândit să se sinucidă, ca să înceteze totul. Mama a ascultat când îi povestea că grila alb-negru a pardoselii din bucătărie se deschidea în fața lui, că crea tot felul de tipare – o tablă de șah, apoi un careu de cuvinte încrucișate, apoi o grilă cu cifre – o matrice în alb și negru cu posibilități de schimbare infinite. Ea l-a ascultat cum descria o enigmă care îi tot apărea în minte și apoi se estompa, dar revenea.

Mama a adus o foaie de hârtie și un pix și i le-a dat.

— Arată-mi ce vezi, a zis, și el a desenat pe loc enigma, o casetă cu cifre, despre care a aflat mai târziu că este un pătrat magic clasic numit Lo Shu: un careu cu nouă cifre a căror sumă, pe fiecare linie sau coloană, era cincisprezece.

Acest pătrat magic a fost construit prima dată în China în jurul anului 2300 î.Hr. Nu știa nimic despre istoria pătratului când l-a desenat pentru mama sa la ora trei într-o dimineață friguroasă de februarie din 2008. Ea a cercetat cu atenție pătratul și, dându-și seama că el făcuse ceva extraordinar, a zis:

— Ai primit un dar. Poți să-l ignori sau poți să-l folosești. Însă nu te poți ascunde de el.

De-abia după o scanare și-a dat seama că ea avea dreptate. Nu se mai putea întoarce la cel care fusese înainte de accident. Un neurochirurg i-a explicat că, atunci când a lovit pământul, o presiune de peste o sută de

kilograme pe centimetru pătrat i s-a propagat prin țeastă. Creierul a ricoșat într-o contralovitură care i-a vătămat emisfera stângă. Și, chiar dacă nu manifesta simptomele uzuale ale unui traumatism cerebral – nu avea convulsii, pierderea memoriei, vătămare neurologică, durere –, Mike Brink suferise o modificare definitivă.

5

Un gardian a condus-o pe Jess Price la masa de la fereastră, i-a scos cătușele și s-a retras pe coridor, unde a rămas lângă ușă.

— Dacă ai vreo problemă…

Doctorița Moses a arătat spre gardian, i-a făcut un semn scurt cu capul lui Mike și a ieșit, închizând ușa.

Jess Price stătea la masă, scăldată în lumina ferestrelor. Pe când se apropia s-a uitat repede la ea, comparând-o cu fotografiile pe care i le arătase Thessaly. Cu toate că acele imagini nu erau vechi decât de cinci ani, nu semănau cu deținuta de la masă. Femeia din fotografia de autor părea neastâmpărată și malițioasă, cu o expresie de încredere în sine un pic nedumerită. Femeia din fața sa era schimbată de traumă, înmuiată, ca o statuie ale cărei muchii ascuțite fuseseră tocite de intemperii. Era prea slabă, părul era lung și fragil, iar la vârful unghiilor avea semiluni de sânge, dovada automutilărilor pomenite de doctorița Moses.

Și totuși, avea ceva atrăgător, o prezență misterioasă care n-avea nimic de-a face cu înfățișarea ei. Era o calitate nedefinită, grea ca forța de gravitație. Nu putea să explice, dar a simțit ceva în aer pe când se apropia. Era ca și cum ar fi stat la marginea unui vârtej, o forță întunecată și irezistibilă, atât atâtătoare, cât și amenințătoare.

Și-a agățat tașca de spătarul unui scaun, și-a scos haina și s-a așezat în fața lui Jess. Ea îl privea fix, cu ochii plini de curiozitate și de ceva mai greu de definit – interes puternic scăldat în teamă. Fusese pregătit pentru tăcere, însă faptul că stătea în fața ei îi provoca o neliniște profundă. Vidul dintre ei era larg și adânc. Ca să ajungă la ea trebuia să facă el prima mișcare.

— Doctorița Moses mi-a spus că-ți plac enigmele, a zis el în cele din urmă, simțindu-se stângaci.

Privirea ei era plină de inteligență, de o vigilență calmă care nega orice posibilitate de a fi instabilă mintal. Dimpotrivă, simțea o strălucire în spatele ochilor ei albaștri, prizonieră acolo și sclipitoare, ca un ban de aur suspendat într-un bloc de gheață.

— Mi-a dat asta.

Mike a pus cercul între ei. L-a privit din nou, deși n-avea nevoie. Își amintea perfect enigma. Era un efect secundar, sau poate beneficiul cel mai mare al accidentului: putea să vadă un tipar o dată, timp de câteva secunde, și să și-l amintească veșnic. Totuși, cu toată capacitatea sa de a o vedea, enigma îl nedumerea. Îl aducea înapoi la MIT[{3}], unde profesorul și mentorul său, Vivek Gupta, îi dădea o problemă imposibil de rezolvat, înnebunitoare. Stătea toată noaptea privind-o din toate unghiurile, răsturnând-o, împăturind-o, răsucind-o și întorcând-o în toate permutările posibile, până când ceva se schimba în gândirea sa – ca o fereastră care se deschide și lasă lumina să intre într-o încăpere întunecată – și găsea intrarea. După aceea putea să se destindă și să se uite cum calea se dezvăluie singură. Vedea pașii pe care trebuia să-i facă și ordinea în care trebuia să-i facă. Găsirea soluției părea o binecuvântare, ceea ce oamenii numeau grație divină, însă pentru Mike era mai mult de atât: o soluție era un colac de salvare, singurul lucru care îl ținea pe linia de plutire.

Însă când a apelat la acea putere, cercul n-a lăsat decât întrebări: De ce era acel număr în acel loc? De ce erau în mijloc litere ebraice? Care era semnificația numărului 72? Și-a dres glasul și a încercat din nou.

— Voiai să văd asta, și recunosc că sunt intrigat. Mor de dorința de a dezlega enigma. Dar am nevoie de mai multe informații. Poți să mă ajuți să înțeleg la ce mă uit?

Ea îl privea în tăcere. Era tulburător felul în care îl privea. Brusc, aerul a părut greu, sufocant. Îl apăsa, fierbinte și siropos. Simțea cum i se umezește pielea. Apropierea de Jess provoca o schimbare chimică în el, așa cum sarea modifică temperatura apei clocotite.

— Ascultă, a zis, aplecându-se spre ea. Nu știu ce înseamnă acest desen, sau ce semnificație are în situația ta, însă doctorița Moses crede că are de-a face cu ceea ce ți s-a întâmplat. Vreau să te ajut, însă trebuie să-mi dai ceva cu care să merg mai departe.

Ea continua să-l privească.

— De exemplu, a zis el, unde ai văzut prima oară acest cerc? E original? E o copie?

Tăcere.

— Cadranul cu numere între 1 și 72 și literele ebraice. E o configurație neobișnuită. Se pare că lipsesc mai multe numere și litere. Știi de ce?

Cum n-a primit niciun răspuns, a împins cercul într-o parte. Întrebările directe n-aveau să dea rezultat. Era clar că vrea să comunice cu el – de ce altceva ar fi scris numele lui pe spatele enigmei? –, dar ceva o împiedica. Ea s-a cuprins cu brațele protector, ca și cum întrebările ar fi durut-o. Privind-o, a simțit o fulgerare de simpatie. Îi amintea de el însuși după accidentul suferit: speriat, confuz, atât de închis în propria minte, încât nici nu putea să explice prin ce trece. Avea nevoie ca măcar o persoană să străpungă izolarea ca să ajungă la el. O persoană să creadă în el când descria incredibilul. Mama sa fusese acea persoană, și răbdarea ei îl salvase. Poate că el ar putea fi acea persoană pentru Jess Price.

— Cândva mi s-a întâmplat ceva rău, a zis, privind-o atent. Trăiam lucruri care astăzi par complet… ei bine, nebunești. Vedeam peste tot tipare și cifre, și culori. Eram îngrozit. Voiam să explic, dar știam că nimeni n-o să mă creadă. Ar fi zis că sunt sărit de pe fix. Chiar și eu credeam că sunt sărit de pe fix. Știi ce a schimbat asta?

Ea a clătinat un pic din cap. N-a fost decât o reacție abia vizibilă, dar era destul. El a simțit un val de triumf: Jess reacționase.

— Asta…

A băgat mâna în taşcă, a scos un carnet cu hârtie milimetrică și pixul său preferat, un BIC cu patru culori, și a desenat pătratul pe care i-l desenase mamei în noaptea în care i-a spus adevărul.

4	9	2
3	5	7
8	1	6

Ochii ei au cercetat cifrele, apoi s-au întors spre Mike, întrebători.

— E un pătrat matematic străvechi, pătratul Lo Shu, desenat pentru prima oară acum vreo patru mii de ani în China. Cine știe de ce, îl tot vedeam după accidentare. Îmi apărea în minte, fiecare număr într-o culoare aprinsă, apoi se estompa. N-aveam habar de ce și, de fapt, încă n-am. Doctorii mei au niște teorii, dar ele nu contează cu adevărat. Ceea ce contează este că, oricât de bizar ar putea să pară, ceea ce trăiam era real.

Jess a coborât privirea spre pătratul Lo Shu, cercetându-l.

— Oamenii au tot timpul experiențe înspăimântătoare, a zis el. Nu sunt singurul. Și nici tu nu ești.

Când i-a întâlnit privirea, ochii ei erau plini de lacrimi.

— Spune-mi ce se întâmplă, a zis el, făcând desenul cercului să alunece între ei. O să te cred. Îți jur.

Încet, Jess și-a mutat ochii de la Mike spre colțul camerei. El i-a urmărit privirea până la camera de supraveghere montată pe tavanul bibliotecii, apoi s-a uitat la Jess. Expresia ei a șovăit și o pâlpâire de teamă i-a trecut peste față.

— Te temi că suntem supravegheați? a întrebat el, coborându-și vocea până la șoaptă.

Ea a încuviințat din cap, și dintr-odată totul a avut sens. Fiecare centimetru al închisorii era supravegheat. Ea voia să-i spună ceva, dar se temea că este auzită. Brusc, lui i-a venit o idee. Era clar că ea poate să scrie cifre și litere, și diagrame – rezolvase aproape toate enigmele născocite vreodată de el. A luat pixul și a scris: „Nu-i nevoie să-mi vorbești ca să te aud”.

A împins carnetul spre ea. Un moment, ea l-a privit fără să facă nimic. Apoi a luat pixul și a desenat spânzurătoarea din jocul cu același nume. Când a văzut, l-a trecut un fior de entuziasm. „Spânzurătoarea” funcționa pe același sistem ca jocul lui cu cuvinte preferat, „Wordle”. Îl juca în fiecare dimineață, de obicei rezolvându-l înainte să ajungă cafeaua să se răcească. Regulile erau simple: găsești un cuvânt ghicind poziția literelor. Ai șase încercări, și fiecare propunere corectă te aduce mai aproape de răspuns. În „Spânzurătoarea”, la fiecare propunere greșită este desenată o parte din omul alcătuit din linii. Prea multe propuneri greșite fac ca el să fie spânzurat, și pierzi.

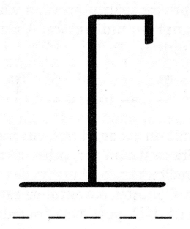

Jess a desenat cinci spații sub spânzurătoare. Știa din experiența cu „Wordle” că nu are nevoie decât de poziția corectă a unei litere ca să dezlege enigma. Toate permutările posibile ale cuvintelor cu o literă în această poziție îi fulgerau prin minte, le căuta corespondența cu soluțiile anterioare – și le amintea pe toate – și apărea răspunsul corect. Întotdeauna ghicea cuvântul corect. Era simplu, prea simplu, și în optzeci la sută dintre cazuri cunoștea răspunsul de la a doua încercare.

S-a uitat în jos la enigma lui Jess și a început cu cea mai des întâlnită literă din limba engleză. A luat pixul și a scris E.

Jess a clătinat din cap abia văzut. Fără E. A desenat capul omului din linii.

A încercat următoarele patru cele mai frecvente litere: A, I, N, O, iar Jess a desenat trupul, brațele și un picior. El simțea cum îi crește încordarea. Poate că era de vină apropierea de Jess Price, dar niciodată nu avusese probleme cu o enigmă din cuvinte. Ce-i drept, mai degrabă era un joc de-a ghicitul decât o enigmă, totuși. Aruncând o privire spânzurătorii, a văzut că nu mai are decât o șansă s-o nimerească. A ales litera T. Jess a zâmbit și a scris doi T.

T T

– – – – –

Mike a simțit un val de triumf, cuvântul i-a fulgerat prin minte. Era ca și cum ar fi prins curcubeul într-un borcan, fiecare literă era o izbucnire de culoare, subtilă și pâlpâitoare. Cunoștea cuvântul pe care îl voia ea.

— Vrei să știi dacă poți avea încredere[4] în mine, a șoptit el.

Ea l-a privit drept în ochi, și toată intensitatea pe care o simțise înainte a revenit. Era adevărat că ea nu trebuia să vorbească pentru ca el s-o înțeleagă. Îi putea simți fiecare gând.

— Nu mă pricep la multe lucruri, a zis el, dar întotdeauna mă țin de cuvânt. Dacă îmi spui ce îți trebuie, promit să te ajut cât pot eu de bine.

Ea s-a gândit la asta, privind carnetul cu atâta intensitate, încât el se aștepta să ia foc. Apoi a dat foaia și a scris ceva, acoperind cu mâna. Când a terminat, și-a mușcat crusta unei unghii, deschizând o rană. Sângele s-a adunat într-o picătură stacojie în vârful degetului și ea a apăsat sângele pe pagină, ștergându-l ca și cum ar fi vrut să-și curețe pielea. Apoi a smuls foaia din carnet, a făcut-o ghemotoc și i-a îndesat-o în palmă.

La acea atingere l-a cuprins un fel de paralizie. Era electrică, plină de o energie fierbinte care pulsa, o senzație atât de intensă, încât abia putea să respire. Timpul a părut să încremenească atunci când ea s-a aplecat peste masă și l-a sărutat ușor pe buze. Biblioteca a dispărut și, dintr-odată, el era în enigmă, cu vârtejurile ei de cifre și litere aranjându-se în jurul lui într-o serie de cărări care se împleteau, cu Jess Price în miezul tuturor, o femeie prizonieră într-un labirint. A tras-o mai aproape, întorcându-i sărutul, simțind cum se prăbușește tot mai adânc în ea, când brusc un gardian a

apărut deasupra lor.

— Este interzis contactul fizic cu deținuții, a zis el morocănos, a tras-o pe Jess înapoi, i-a prins mâinile în cătușe și a scos-o din încăpere.

6

Ușa bibliotecii s-a închis, lăsându-l pe Mike singur. Întregul trup îi zvâcnea și a observat că îi tremură mâna când a întins-o spre taşcă. „Ce mama dracului mi se întâmplă?” Întâlnirea cu Jess Price îl lăsase ameţit și dezechilibrat, cu inima bubuind și mintea plină de întrebări. Se simţea ca după ce o competiție cumplit de grea – zece ore de enigme cu numere sau șah – îi umplea de energie creierul și, în același timp, i-l prăjea.

S-a uitat prin bibliotecă în căutarea unui colțișor ferit. Rafturile fuseseră aranjate în așa fel încât să elimine intimitatea, oferindu-i camerei de supraveghere o vedere fără niciun obstacol asupra întregii încăperi. Și-a pus taşca pe umăr, a luat sacoul de pe spătar, și-a șters transpirația de pe frunte și s-a dus la grupul de ferestre din capătul bibliotecii. Cu spatele la camera de supraveghere, a desfăcut hârtia pe care i-o dăduse Jess. Era boțită și mânjită de sânge. A netezit-o cât a putut de mult și a găsit cinci rânduri așternute strâmb în mijloc. Jess Price scrisese un mesaj. A citit:

Thus we eat red apples, every
Wonderful kind,
Pink Lady,
Hokuto, Early Gold, Liberty.
McIntosh.[5]

Asta era tot. Cinci rânduri de… ce? Poezie? A citit iar, încercând să descopere înțelesul. N-avea absolut niciun sens. Femeia asta nu comunicase cu nimeni de ani întregi, iar când a făcut-o a scris o poezie criptică despre varietăți de mere? A simțit un impuls puternic să mototolească hârtia și s-o arunce în coșul de gunoi, dar știa că e mai mult acolo. Jess se temea că va fi auzită, și probabil se temea și că un mesaj scris va fi interceptat. Această poezie ar putea fi o ghicitoare.

De obicei, o ghicitoare se bazează pe un corp comun de cunoștințe, un punct de referință pe care îl înțeleg două persoane. Însă el și Jess Price nu aveau nicio istorie comună și cu siguranță nu vorbiseră niciodată despre mere. S-a uitat pe fereastră, ca și cum ar putea să fie meri în curte, dar nu

era decât o potecă plină de praf.

A băgat mâna în buzunar după dolarul de argint. Era un dolar Morgan, bătut în 1899, o monedă de colecție care valora câteva sute de dolari. Era moneda pe care arbitrul o aruncase în aer la începutul acelui meci din campionatul statal, cu doar câteva minute înainte de accidentarea lui Mike. Era o tradiție ca echipa învingătoare să păstreze moneda. Echipa sa câștigase fără el și votul unanim a fost să i-o dea lui.

Se obișnuise s-o frece între degetul mare și arătător când se gândea, un obicei care făcuse marginea să fie netedă ca o piatră de râu. De obicei îl ajuta să se concentreze, dar nu și acum. A rostit silabele scrise de Jess, sperând să găsească un indiciu în cadența lor, dar nu exista un ritm regulat. A pus cuvintele laolaltă pe un singur rând, fără spații, încercând să vadă dacă ar putea să se arate un mesaj. Nu s-a arătat. N-avea niciun sens, nici măcar ca ghicitoare.

Apoi a observat ceva neobișnuit: petele de sânge erau așezate în anumite locuri de pe hârtie. Nu erau întâmplătoare, așa cum crezuse la început, ci ordonate, fiecare pată pe o anumită literă. Jess își apăsase degetul pe opt litere din primul rând, pe patru din al doilea și așa mai departe. Fuseseră marcate în acest fel douăzeci și opt de litere.

Imediat a trecut prin diferitele posibilități matematice ale lui douăzeci și opt: este al doilea număr perfect, un număr de diviziune armonică, un număr triunghiular. E un număr Stromer și al patrulea număr magic din fizică. Dar, recitind ghicitoarea, a văzut că numărul douăzeci și opt nu înseamnă nimic în acest context.

Și apoi, dintr-odată, i-a picat fisa. Sigur că cifrele n-aveau nimic de-a face cu asta. Jess Price era scriitoare și comunica prin cuvinte, nu prin cifre. Nu era o ghicitoare, ci un cifru, o scriere codificată, și încă una directă. Marcase cu sânge literele și aceste litere erau cheia mesajului.

Thus we eat red apples, every
Wonderful kind,
Pink Lady,
Hokuto, Early Gold, Liberty,
McIntosh.

Provocarea a stârnit în Mike Brink ceva fundamental, o tânjire

primordială, amestecată cu curiozitate și dorință. Dorea să înșface misterul și să-l îmblânzească, să-l desfacă în bucăți și să-i descopere tainele una câte una, până ce ambiguitatea lui i se sfărâmă în mâini. Pe scurt, enigma îl luase în stăpânire. N-avea de ales, trebuia s-o rezolve.

A pus dolarul de argint în buzunar, a luat pixul din taşcă și a scris la sfârșitul fiecărui rând literele marcate.

Thus we eat red apples, every THERDARY
Wonderful kind, WEKN,
Pink Lady, NAD
Hokuto, Early Gold, Liberty, HKTELYDLIE
McIntosh. MIH

Era evident că literele erau amestecate. Trebuia să le aşeze în ordine ca să le afle înțelesul. Lui Mike nu i-au trebuit decât câteva secunde ca să aşeze literele în imaginație, să le mute dintr-un loc în altul până au apărut tipare de cuvinte. A scris cuvintele în a treia coloană, alături de cifru, și s-a uitat la ele.

Thus we eat red apples, every THERDARY Dr Raythe
Wonderful kind, WEKN, knew,
Pink Lady, NAD and
Hokuto, Early Gold, Liberty, HKTELYDLIE they killed
McIntosh. MIH him

A scris propoziția și a citit-o: *Dr. Raythe knew, and they killed* him[{6}].

7

Mike Brink a bătut la ușa biroului doctoriței Thessaly Moses, două bătăi puternice, mai tari decât avusese de gând. N-a auzit niciun răspuns și a încercat din nou, simțind nevoia imperioasă să discute cu ea. Întâlnirea cu Jess îl lăsase dezechilibrat, ca și cum centrul său de greutate se schimbase. Tot timpul îi vedea fața și își amintea atracția întunecată pe care o simțise în preajma ei. Încă simțea furnicături prin tot trupul de la sărutul lor. Nu voia să recunoască nici măcar față de sine că se simțea copleșit. Poate că doctorița Moses avea să pună lucrurile în altă lumină.

— Domnule Brink!

Vocea doctoriței Moses venea de pe coridor. Purta o jachetă albă peste rochia bleumarin și avea pe umăr o geantă mare Louis Vuitton, cu dosare ițindu-se din ea. Ținea în mână un pahar de la Starbucks, și Mike putea presupune că tocmai se întorcea de la masa de prânz.

— Doamna doctor Moses, a zis el. E un moment potrivit?

— Spune-mi Thessaly, te rog, și sigur că da, vino înăuntru, a zis ea, descuind biroul.

A ținut ușa deschisă pentru el, apoi a închis-o.

— Abia aștept să aud ce s-a întâmplat în bibliotecă.

El nu știa cât de mult trebuie să-i spună despre comunicarea cu Jess Price. Nu stătuse cu Jess decât treizeci de minute, totuși simțea o puternică loialitate față de ea și, după acel sărut, o nevoie deconcertantă de a o înțelege. Voia s-o ajute. Dar cum? Faptul că scrisese un mesaj cifrat arăta limpede că ceea ce îi spusese era confidențial și n-ar trebui să fie cunoscut de autoritățile penitenciarului, însă n-o putea ajuta de unul singur. Și dacă exista cineva pe lume care să vrea s-o ajute pe Jess, era Thessaly Moses. De fapt, Jess o adusese pe Thessaly în asta prin faptul că îi ceruse să-l găsească. Acest lucru o făcea demnă de încredere.

Thessaly și-a lăsat geanta pe birou și a sorbit din cafea.

— Așadar, cum a mers?

— Nu cum mă așteptam, ca să nu zic mai mult.

Ea i-a aruncat o privire plină de curiozitate.

— Cum adică?

— O să auzi de la gardieni, așa că aș putea să-ți spun pe loc: m-a sărutat, a zis el.

— Te-a sărutat? a zis Thessaly, uluită.

— Peste masă. Un gardian a dus-o de acolo.

— Sigur că a dus-o, a zis ea clătinând din cap, pentru că nu-i venea să creadă. Nu este permis contactul fizic, iar sărutatul este cu totul…

— Nu-i tot ce s-a întâmplat, a zis el.

— Poftim? a întrebat ea încrucișându-și brațele pe piept, ca și cum își aduna puterile.

— A scris ceva.

Thessaly și-a mijit ochii.

— Ați comunicat în scris?

— Într-un fel, a zis el. A compus altă enigmă. Un mesaj cifrat.

Thessaly s-a rezemat de birou.

— Am bănuit că va reacționa bine la tine, dar sunt uimită că s-a deschis așa de repede.

— Nu sunt sigur că vei fi prea încântată când o să auzi ce a scris.

Thessaly părea uluită.

— De ce?

— Cum ai zis că se numea terapeutul ei precedent? a întrebat el.

— Doctorul Raythe, a zis Thessaly, surprinsă. De ce întrebi?

— Ai zis că doctorul Raythe a reușit să creeze o legătură cu ea, a zis el, măsurându-și vorbele. Că metodele lui au dat roade.

— Din rapoartele pe care le-a lăsat cred că este adevărat, a zis ea. Pentru scurt timp. Orice o fi ieșit la iveală, n-a durat.

El și-a amintit dezlegarea mesajului cifrat al lui Jess: „Doctorul Raythe a știut, și ei l-au omorât”. Ce anume a știut el?

— A avut vreun fel de informații speciale despre ea?

— N-am nicio idee, a zis ea, evident nedumerită.

— Dacă a avut, a zis el, n-ar exista însemnări pe care se poate să le fi păstrat el? Note despre caz sau așa ceva?

— Firește, asta face parte din meserie, a zis ea, încruntată și cu modulații defensive în voce, ca și cum el ar fi sugerat că ea trecuse cu vederea ceva important. Dar am citit toate însemnările lui. Nu există nimic care să sugereze că ar fi avut vreo informație nouă sau extraordinară despre ea.

— Ai putea să te mai uiți o dată?

— Păi, a zis ea, nu știu la ce ar folosi. Am cercetat tot ce a scris el. Doctorul Raythe și-a lăsat dosarele într-o harababură cumplită și mi-am petrecut primele săptămâni pe acest post încercând să fac rânduială prin ele. Nu era foarte bine organizat, dar mă îndoiesc că ar fi lăsat nedocumentat un lucru atât de important ca informațiile despre Jess Price… Dar, ia stai. Lasă-mă să verific ceva.

A trecut în cealaltă parte a mesei de lucru.

— S-a făcut o convertire digitală generală a documentelor deținuților în perioada în care l-am înlocuit pe doctorul Raythe. Dacă unele dintre dosarele lui n-au fost convertite complet, ar putea să se afle în depozit.

A tastat ceva pe un computer, s-a oprit ca să citească ceea ce a apărut, apoi s-a răsucit spre Mike.

— Ei bine, a zis, pare să fie o posibilitate. S-ar putea ca doctorul Raythe să-și fi păstrat o parte dintre dosare în vechea zonă de depozitare. Ce-ar fi să arunc o privire și să-ți spun ce am aflat?

— Ar fi grozav, a zis Mike, simțind cum îi crește interesul.

Dacă ea ar fi găsit informații în dosarele doctorului Raythe, el ar fi putut să-și dea seama ce încerca să-i spună Jess Price.

— Încă ceva… Ai zis că i-ai luat locul doctorului Raythe. De ce?

Ea i-a aruncat o privire ciudată, încercând să priceapă unde bate cu întrebările lui.

— Acest post a apărut din cauză că doctorul Raythe a murit, a zis.

— Și asta s-a întâmplat pe neașteptate?

— Da, moartea lui a fost subită. Am fost chemată la interviu și angajată rapid, și este unul dintre motivele pentru care documentele lui erau în așa dezordine.

— Cred că ar trebui să vezi asta, a zis el, a scos din taşcă mesajul cifrat al lui Jess și i l-a arătat lui Thessaly: „Doctorul Raythe a știut, și ei l-au omorât”. Jess Price crede că doctorul Raythe a fost omorât.

A văzut că expresia lui Thessaly trece de la scepticism la șoc absolut.

— Dar asta e cu totul, cu totul imposibil, a zis ea, îngrozită. Mașina lui a nimerit pe o porțiune cu gheață pe Route 32 și s-a răsturnat peste parapet. A fost un accident. Toată lumea știe asta.

— Toată lumea, în afară de Jess Price.

Thessaly s-a uitat din nou pe hârtie, apoi a îndoit-o.

— Nu înțeleg, a zis, în cele din urmă. De ce să comunice în acest fel?

— Pentru că se teme de cineva, a zis el. De aceea te-a făcut să mă aduci aici. Eu pot să văd ce alții nu pot. Crezi că există ceva în dosarele doctorului Raythe care ar putea să explice de ce crede ea asta?

— O să mă uit, dar ar putea să dureze, a zis Thessaly. Documentele vechi sunt depozitate într-o zonă nefolosită a închisorii și va trebui să obțin aprobare. Dacă mă cauți mâine-dimineață, o să-ți spun în ce fază mă aflu.

Mike plănuise să se întoarcă imediat în oraș – n-avea alte haine sau măcar o periuță de dinți, iar mâncarea lui Connie era acasă – dar nici vorbă să plece fără să înțeleagă mai bine ce încerca să-i spună Jess Price.

— O să găsesc un hotel, a zis. Dar aș vrea s-o văd din nou pe Jess. Poți să mai aranjezi o întâlnire?

Thessaly și-a mușcat buza, cugetând la cererea lui.

— Nu pot promite nimic. A durat mult până să-i conving să permită o întâlnire, și supervizorul meu s-ar putea să nu aprobe încă una. Pe de altă parte, ceea ce s-a petrecut astăzi este un progres imens. Jess Price a comunicat cu tine, ceea ce este mai mult decât a reușit oricine altcineva, așa că o să văd ce pot să fac. Rămâi pe aproape, domnule Brink. Te sun de îndată ce aflu ceva.

8

Pe firma de neon de modă veche, țipătoare, mare cât un panou publicitar, a motelului Starlite clipeau în fulgerări puternice de roșu și albastru anunțurile „Camere cu aer condiționat” și „Nicio cameră liberă”. Mike a intrat în parcare și a oprit motorul. Era o magherniță, însă firma aceea avea ceva care-i amintea de acasă – motelurile vechi și cinematografele în care urmăreai filmul din mașină încă mai puteau fi văzute în vestul mijlociu. Trecuseră ani de când nu mai ajunsese în Ohio, însă asta era legat indisolubil de cel care fusese el cândva.

S-a dus la recepție, aflată în clădirea principală, unde o duzină de chei atârnau pe un panou, semn clar că, de fapt, erau camere libere. S-a asigurat că sunt acceptați cățeii, apoi a plătit pentru eliberarea târzie a camerei, astfel încât Connie să poată rămâne acolo a doua zi cât era el la închisoare, a luat un măr din vasul de pe masa cu cafetiera și s-a dus în cameră.

Era la numărul 3, o cameră ca o cutie întunecată, cu tavan jos, pat dublu și un aparat de aer condiționat vechi montat pe perete. Carpeta de un verde ca al mușchiului se întindea până la o baie din anii ’50, ale cărei plăci de faianță turcoaz și chiuvetă minusculă miroseau a clorură de var. Locul era părăginit, și probabil firma de neon avea să-l țină treaz toată noaptea, dar n-avea importanță. Nu stătea mult, și Starlite era aproape de închisoare.

Și-a aruncat tașca pe birou și a preparat mâncarea pentru Connie pe care o luase de la un supermarket de pe autostradă: un sfert de kilogram de mușchi tocat, buchete de broccoli și morcovi rași. Connie era carnivoră, crescută pentru vânătoare, așa că îi dădea carne proaspătă ori de câte ori putea. O îngrijea foarte bine, îi supraveghea consumul zilnic de grăsimi și proteine, avea grijă să-i dea zilnic oase ca să-și întărească dinții și îi dădea multă apă filtrată. Puținii prieteni care o cunoscuseră pe Connie au observat că el are mai multă grijă de câine decât de sine, și era adevărat: dieta lui Connie era mai sănătoasă decât a lui.

Grija față de ea devenise o parte importantă a vieții sale. O adoptase pe Connie când era cățeluș, în timpul pandemiei, când era singur și avea nevoie de un prieten. În lunile de carantină își structurase viața în jurul ei –

o scotea la plimbare, se jucau în parc cu o minge de cauciuc, o învăța trucuri. Ea le învățase pe toate cele obișnuite – să aducă un obiect, să se rostogolească, să dea laba – și câteva neobișnuite, cum ar fi să prindă mai multe Frisbee și (preferatul lui) să facă pe mortul. Nu și-ar fi închipuit niciodată că avea să-și petreacă atât timp cu un teckel cu păr scurt, care cântărea zece kilograme, dar iată: Connie îi era cel mai apropiat tovarăș.

În vreme ce Connie mânca, Mike și-a deschis laptopul și a căutat noua sa enigmă. Era un Triangulum, o problemă geometrică pe care o crease pentru *The New York Times*. Începuse s-o construiască așa cum făcea întotdeauna. Mai întâi crea soluțiile. Apoi, după ce știa cum se încheie, lucra de la coadă la cap, aranjând provocările și indiciile în feluri care păreau în același timp inevitabile și surprinzătoare. De obicei era destul de ușor. Intuitiv. Dar, cine știe de ce, nu reușea să potrivească Triangulum așa cum trebuie. Pentru Mike, provocarea nu era niciodată construirea unei enigme – putea să facă asta și în somn –, ci construirea unei enigme excelente, a uneia care să ajungă la un echilibru între toate elementele. Trebuia să provoace, dar nu să frustreze; să fie vagă, dar nu obscură; și, mai presus de toate, o enigmă excelentă trebuie să ofere satisfacție la descoperirea fiecărui indiciu. Era o artă construirea unei astfel de enigme, iar Mike Brink era un artist.

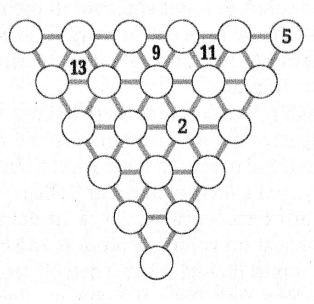

Pentru a rezolva un Triangulum trebuia să pui o cifră de la 1 la 6 în fiecare cerc, astfel încât cifra să nu se repete de-a lungul nici uneia dintre liniile cenușii care se intersectau cu cercul respectiv. În trei dintre triunghiuri a pus câte un număr, iar suma cifrelor din cele trei cercuri adiacente triunghiului trebuia să fie mai mică decât acest număr. Era elegant, logic și provocator, genul său favorit de enigmă.

Când a terminat-o, s-a conectat la Wi-Fi și i-a trimis-o redactorului său. N-a menționat faptul că și-a ascuns numele în enigmă, dar, ce-i drept, n-avea nevoie s-o facă. Redactorul știa că lui Mike îi place să lase surprize în

enigmele sale – inițialele, numele, vreun secret despre sine – ascunse printre soluții.

După ce a trimis-o a deschis un motor de căutare și a tastat cuvintele: „Jess Price scriitoare ucigașă”. Faptele erau destul de simple. Jess Price, în vârstă de douăzeci și trei de ani, s-a dus la Sedge House ca să aibă grijă de casă. A fost arestată pe 19 iulie 2017 pentru uciderea lui Noah Cooke, în vârstă de douăzeci și cinci de ani, iubitul ei. Peste trei luni a fost declarată vinovată de ucidere din culpă. Și a stat cinci ani în închisoare fără să dezvăluie ce s-a petrecut în noaptea aceea. Mike a căutat amănunte mai concrete despre crimă, dar nu exista nimic în plus.

A citit mai multe despre Jess Price și n-a găsit nimic care să sugereze că ar fi fost în stare de o astfel de crimă oribilă. S-a născut în New York, a absolvit liceul Stuyvesant, apoi a mers la Barnard College cu bursă de studii și a fost o studentă excelentă. La douăzeci și doi de ani a publicat un volum de proză scurtă care a făcut senzație în lumea literară. Mike a deschis recenzia de pe site-ul *The New York Times* și a citit-o: „Povestirile lui Price sunt mici traume care rup cititorului câte o coastă, pe rând, ca să-i scoată inima la aer curat”. Site-ul ei era închis de mult timp, însă un articol din Wikipedia îi înșira numeroasele succese. Fusese pe lista scurtă pentru National Book Award și câștigase Premiul Young Lions al Bibliotecii Publice din New York. Una dintre povestirile din volum fusese cumpărată pentru ecranizare. Apoi, în toamna anului 2017, la douăzeci și trei de ani, fusese condamnată pentru ucidere din culpă, cu o sentință de treizeci de ani în Penitenciarul statului New York.

Când a făcut o căutare cu numele ei și site-uri pentru îngrijirea de case în absența proprietarilor, vechiul ei profil a apărut imediat. Erau o fotografie și o scurtă prezentare – „absolventă de engleză la Barnard”, „născută în New York”, „se înțelege minunat cu animalele” – câteva recenzii cu cinci stele și laude pentru ea, personal: „de încredere”, „comunicativă”, „prietenoasă”, „competentă”, „meticuloasă”. Când a acceptat slujba de la Sedge House părea să fie, așa cum spusese Thessaly, o tânără talentată și stabilă emoțional. Însă descrierile citite nu se potriveau cu ceea ce simțise în prezența ei. Primejdia și întunericul. Senzația că apropierea de ea este ca și cum ai sta pe marginea unei faleze. S-a mirat de transformarea incredibilă de la persoana care fusese Jess la persoana care devenise.

Doar la amintirea felului în care îl făcuse Jess să se simtă îl treceau fiori.

Nu era ca nimeni altcineva întâlnit vreodată. Cum spusese doctorița Moses? „Trăiește într-o enigmă”. De fapt, îl aruncase pe el într-o enigmă. Timpul petrecut în închisoare îl lăsase mai tulburat decât fusese de ani întregi. Câteva minute cu Jess Price și era la fel de agitat ca un adolescent. Era surescitat, cu fiecare mușchi încordat, de parcă ar fi făcut o alergare extenuantă sau și-ar fi petrecut după-amiaza în circulația din Manhattan. A încercat să-și dea seama ce anume l-a adus într-o asemenea stare, însă n-a reușit. Era în ea ceva atât atâtător, cât și înspăimântător, o calitate pe care o recunoștea din diferitele competiții de enigme la care participase de-a lungul anilor. Avea senzația că se află în fața unui adversar formidabil, care ar putea să-l învingă până la urmă.

Era limpede că ea declanșa în oricine o puternică reacție emoțională. Navigând cu motorul de căutare, a găsit sute de articole și clipuri despre Jess Price, grupuri de discuții și forumuri arhivate și subcategorii de Reddit. Oamenii se contraziceau unii pe alții, aveau teorii despre motivațiile ei, despre scrisul ei, chiar și despre înfățișarea ei. Un jurnalist o descrisese ca *jolie-laide,* un termen francez pe care mama lui Mike îl folosea ca să descrie femeile a căror frumusețe izvora dintr-o combinație de trăsături aparte, uneori neatrăgătoare. A citit că e nebună, că i s-a făcut o înscenare, că e nevinovată, că e vinovată.

La început, nevinovăția lui Jess a fost susținută de lumea literară: editorul ei, agentul ei literar și purtătorul de cuvânt al National Book Awards au dat un comunicat de presă comun în care o sprijineau. Când a refuzat să se apere la proces, suporterii ei au devenit mai puțin vehemenți. Și totuși, prezența lui Jess Price persista. Volumul ei de povestiri a rămas pe lista cu bestsellere luni în șir după proces, și a fost scrisă o biografie neautorizată, apoi ecranizată. A găsit o pagină cu fotografii ale lui Jess Price alături de femei talentate și frumoase care au murit tinere: Edie Sedgwick și Jean Seberg, cu care ea semăna. Jess Price devenise un simbol, o persoană în jurul căreia se crease un cult, poate o ucigașă, poate o victimă a împrejurărilor – nimeni nu știa sigur.

A dat peste un link la *The New Yorker* și a citit o schiță de Jess Price publicată în revistă în 2017, cu câteva luni înainte de arestare. La fel ca multe povestiri din *The New Yorker,* nu avea cine știe ce intrigă, și totuși s-a simțit atras de o anumită textură a narațiunii și o folosire excentrică a limbajului: copil coroziv, umăr ghebos, furtună poticnită. Se numea „Moara

de vânt”, ceea ce i s-a părut ciudat pentru că nu apărea pe nicăieri în poveste vreo moară de vânt.

După ce a citit vreo oră, avea o imagine destul de bună a celei care fusese Jess Price înainte de crimă. Avea o listă cu fapte despre viața ei, informații despre cariera de scriitoare, părerile suporterilor și teoriile detractorilor. Și totuși, în ciuda nenumăratelor pagini de informații pe care le găsise, știa că ea nu este persoana despre care citise online. Nu era studenta strălucită sau persoana prietenoasă care se îngrijea de case, scriitoarea tânără strălucită, cu mari perspective, nici măcar persoana în jurul căreia s-a creat un cult, frumoasă, tragică. Nu, în biblioteca închisorii întâlnise pe altcineva, o femeie prinsă într-o menghină care o strângea, storcând din ea tot ce fusese cândva și lăsând în urmă o versiune distilată.

Când a închis laptopul era deja întuneric. Nu mai mâncase de la micul-dejun, așa că a comandat o pizza mare cu salam și măsline negre. Pe când aștepta, și-a scos briceagul elvețian Victorinox și a curățat mărul pe care îl luase din holul motelului. Încă din clasa a opta, purta cu el peste tot briceagul pe care i-l dăruise mama de ziua lui. Era unul dintre lucrurile cele mai de preț pe care le avea și, la fel ca dolarul de argint, era o legătură cu cel care fusese înainte de accidentare. A luat mărul în mâna stângă, a vârât vârful briceagului sub coaja roșie și l-a răsucit până ce a apărut o spirală arhimedică perfectă, distanța tot mai mare a cojii de miez dându-i o senzație de ordine și o stare de bine pe care le considera infinit de liniștitoare.

În cele din urmă a venit pizza. A deschis o sticlă de bere din mini-frigider, s-a așezat pe marginea patului dublu și a mâncat direct din cutie, cu mintea plină de gânduri despre Jess Price. Nu putea să-și dea seama ce e cu ea. De ce îi ceruse lui Thessaly Moses să-l aducă? Era cu adevărat vorba despre enigma circulară pe care i-o arătase Thessaly? Era acolo ceva ce el nu vedea? Chiar fusese ucis Ernest Raythe? Ea întrebase dacă poate să aibă încredere în el, dar el putea să aibă încredere în ea? Sau totul nu era decât născocirea unei femei instabile obsedate de enigmele create de el?

Când a terminat de mâncat, a descărcat fișierul audio al unui interviu pe care Jess Price i-l dăduse lui Terri Gross la NPR[7] în 2017 și l-a ascultat în pat. Vocea acestei femei nu se potrivea cu femeia din bibliotecă – părea a unei persoane mai tinere, mai vioaie și plină de optimism. A vorbit câteva minute despre ce înseamnă să fii scriitor într-o lume căreia îi pasă mai mult de Twitter decât de Tolstoi și despre următoarea sa carte, un roman la care

lucra și despre care „prefera să nu vorbească”, glumind că ficțiunea face implozie în clipa în care vorbește despre ea. Diferența dintre persoana elocventă, amuzantă, din interviu și femeia pe care o întâlnise în biblioteca închisorii l-a pus pe gânduri. Jess Price fusese odinioară cu totul altă persoană.

Era târziu când și-a pus hainele în dulap, a stins lumina și s-a culcat. A aținit ascultând ritmul vocii lui Jess Price. Cu toate că erau kilometri între ei, îi simțea prezența la fel de puternic ca și cum ar fi fost chiar acolo, alături de el, în pat. L-a cuprins o senzație de apăsare, aceeași atracție gravitațională pe care o simțise când s-a așezat în fața ei în bibliotecă. Ce voia de la el? De ce nu și-o putea scoate din cap? Imaginea ei îi plutea prin minte – trăsăturile delicate, părul ei blond ca mierea, ochii albaștri ciudat de magnetici. Îl ademenise la închisoare cu o enigmă, îl trăsese mai aproape cu un mesaj cifrat, iar acum el simțea nevoia disperată să-și dea seama ce e cu ea. Dar nimic despre Jess Price n-avea sens. Indiciile pe care i le dăduse ea erau obscure, tiparele dezmembrate. Poate contradicțiile ei făceau parte din enigmă. Ea stabilise regulile jocului, și dacă era în lume cineva creat ca să joace, acela era Mike Brink.

9

În noaptea aceea, Jess i-a apărut într-un vis. Se afla împreună cu ea într-o pădure de conifere deasă și înmiresmată, și se lăsa întunericul. Dispăruse femeia pe care a întâlnit-o în închisoare, dispăruseră salopeta cenușie și aerul rătăcit, dispăruse fragilitatea. În locul ei era o făptură luminoasă într-o rochie roșie, frumoasă și sigură pe sine, a cărei întreagă ființă radia ispită.

L-a luat de mână și l-a condus pe o potecă acoperită de rădăcini, prin desișuri de molizi. Pe când înaintau mai adânc în pădure, toată nesiguranța în privința ei, întunericul tulburător pe care îl simțise în prezența ei s-au transformat în atracție pură. Nu se temea de ea. Nu-i punea sub semnul întrebării motivele. Dimpotrivă, era conștient că această femeie îi era menită, ca nimeni altcineva. Când l-a prins de mână, a simțit că îl umple o senzație copleșitoare de legătură. Erau împreună, legați strâns. Dintr-odată, nu mai știa unde se sfârșește trupul lui și începea al ei.

— Grăbește-te, a zis ea, zâmbindu-i peste umăr pe când îl ducea tot mai adânc în pădure. Vocea ei era frumoasă, limpede și plină de viață în aerul rece. Urmează-mă.

Când au ieșit într-un luminiș, era noapte și cerul se întunecase până la un violet învolburat. Se afla acolo o masă mare cu lumânări aprinse, pe care așteptau un ospăț: platouri cu carne, supiere care abureau, vase din care se revărsau fructe. Jess a luat o rodie, a despicat-o și i-a întins carnea purpurie, însă când el a mușcat, lumânările s-au stins și a simțit gustul buzelor ei. Sărutul era electrizant, profund erotic, mai intens decât orice simțise vreodată. Era un sărut care, în jocul amăgitor al perspectivelor din vis, se întâmpla în același timp în prezent, trecut și viitor, un sărut care deschidea o mie de posibilități. Ea l-a cuprins strâns, trăgându-l adânc în îmbrățișare, și el a simțit o nevoie primitivă să o aibă, o tânjire fizică aprigă, dar și recunoaștere: ea îl cunoștea – secretele lui, neliniștile lui, ceea ce își dorea el cel mai mult – și el o cunoștea pe ea.

— Am știut că o să vii, a spus ea, trăgându-se deoparte. Nu-i ușor de ajuns aici. Cei mai mulți nu pot găsi drumul. Însă tu nu ești ca majoritatea oamenilor.

— Unde suntem? a întrebat el, încercând să-și dea seama ce este lumea care pâlpâia în jur.

— Ascultă, a zis ea, punându-i o cheie în mână. Ia-o. O să ai nevoie de ea ca să mă lași să ies.

Cheia era caldă pe pielea lui, veche și ruginită.

— Am fost singură mult timp, foarte mult timp, a zis ea. Nu-ți poți închipui cât de singură am fost. Ești primul om care a venit aici în mii de ani. Dar acum s-a isprăvit. Ești aici. Ai cheia. O s-o ții în siguranță. Trebuie să juri.

— Dar nu știu…

— Jură, a zis ea, privindu-l cu o intensitate furioasă. Când găsești ușa o să știi ce să faci.

El a pus cheia în buzunar.

— Jur, a zis, și chiar când vorbea peisajul s-a schimbat, și erau culcați pe un pat uriaș cu patru stâlpi.

Jess i-a scos hainele una câte una și l-a răstignit între stâlpi, legându-i de lemn gleznele și încheieturile mâinilor cu cearșafuri albe. Întins pe spate, neputând să se miște, a privit-o cum se dezbracă și cum își plimbă mâinile pe trupul lui, cum alunecă peste el și se strânge pe trupul lui. Luna le arunca pe piele tipare de lumini și umble, un clarobscur schimbător. A închis ochii, simțindu-i fiecare atingere. Era necruțătoare și senzuală, mișcările îi erau un fel de vrăjitorie. Nu mai simțise niciodată așa ceva, și totuși, totul la ea îi era straniu de cunoscut – mirosul, senzația stârnită de respirația ei în ureche, sunetele slabe de plăcere pe care le scotea, felul în care își odihnea capul pe pieptul lui, părul care se revărsa peste el. L-a făcut să uite totul: cine este el, de ce se află acolo, ce vrea. În dimensiunea visului nu se punea problema de ce sunt împreună. Ea l-a chemat și el a venit. Iar acum era al ei.

În vreme ce visul începea să se destrame, Jess l-a tras mai aproape, ca pentru a-l ține un pic mai mult. Dar totul dispărea. Lumânările s-au stins; patul s-a topit; pădurea s-a estompat. Pe pielea ei au apărut fisuri ca niște crăpături dintr-o oglindă, lăsând un model de fagure. Obrajii, gâtul, brațele ei, fiecare parte s-a rupt, apoi a dispărut.

10

S-a trezit scăldat în sudoare, încă prins în ghearele visului. Inima îi bubuia și, pentru o clipă, a simțit o prezență vie plutind prin preajmă, care l-a speriat atât de tare, încât abia mai putea să respire. Se simțea invadat, dezgolit. S-a ridicat în capul oaselor și s-a uitat prin cameră, dezorientat. *Unde mama naibii era?* Spațiul era întunecat, în afară de o fâșie de roșu și albastru care fulgera pe perdea. N-a recunoscut carpeta jerpelită sau sticlele de bere goale, sau mirosul de pizza veche. Apoi și-a adus aminte: era într-un motel vechi dintr-un orășel din munții Adirondack. Adormise și avusese un vis foarte ciudat.

Connie stătea lângă pat, mârâind. Era sensibilă, mai sensibilă decât unii oameni pe care îi știa el. A simțit în aer ceva neobișnuit și a început să alerge în jurul patului, lătrând nebunește, ca și cum ar fi urmărit o pradă. El s-a ridicat, a luat-o în brațe și a scărpinat-o după urechi, liniștind-o.

— E în ordine, fetițo, a zis. N-a fost decât un vis.

S-a uitat la ceasul deșteptător digital și a văzut că e doar un pic trecut de trei dimineața. Era prea devreme ca să se scoale, așa că a răsuflat adânc, s-a lăsat înapoi pe pernă și a încercat să adoarmă la loc. Insomnia era ceva cu care era învățat. De la accident încoace își crease feluri de a-și liniști mintea. Însă oricât ar fi practicat meditația, oricât de obosit ar fi fost când stingea lumina, creierul lui se aprindea. Tipare îi pluteau în spatele ochilor, o uriașă pânză de păianjen de forme geometrice – grilaje și rețele, fractali cristalini – și cifre, șiruri nesfârșite de cifre. La început a încercat să nu le bage în seamă, însă a descoperit că își poate controla creierul – și poate să adoarmă – doar atunci când cedează în fața torentului de tipare. Se lăsa dus de forme, calcula ecuații, punea literele în coloane și diagonale, alcătuia cuvinte și apoi le aranja în anagrame și palindromuri, clădea în minte castele complicate până când epuiza posibilitățile și adormea.

Și-a amintit noaptea în care i-a spus mamei de darul său. Era copleșit de teamă și confuzie. A fost cel mai greu moment din viața lui, în care nu era sigur că va continua să trăiască. Îl îngrozise faptul că propriul corp se întorsese împotriva sa atât de necruțător. Și apoi i-a desenat mamei pătratul

Lo Shu. I-a descris ce se întâmpla, toate lucrurile extraordinare pe care le vedea, iar ea l-a crezut.

Noaptea aceea a fost momentul de cotitură. A doua zi a început împreună cu mama să caute ajutor. Într-o lună l-au găsit pe doctorul Trevers, renumitul expert în neuroștiințe, specializat în traumele cerebrale. Mike a făcut o serie de teste și a aflat că vătămarea creierului său avea ca rezultat o afecțiune extrem de rară, numită sindromul savantului dobândit subit. Doar treizeci de oameni din lume aveau această afecțiune, și cei mai mulți dintre ei aveau ca rezultat niveluri diferite de aptitudini extraordinare. Testele lui Mike au arătat că are savantism spațial și mecanic. Avea o memorie fotografică, putând să reproducă perfect imagini și structuri, și capacitatea de a face instantaneu calcule numerice, inclusiv calendaristice, recitarea câtorva mii de zecimale ale lui π și găsirea în câteva secunde a rezolvării unor ecuații complicate. Accidentul i-a deschis o ușă care îi permitea să folosească zone din creier care nu le erau accesibile celor mai mulți dintre oameni.

„Să nu te gândești că ai o dizabilitate”, a spus doctorul Trevers. „Consideră că ai o superputere. După ce înveți s-o controlezi, aptitudinile tale pot să schimbe lumea”.

Cu ajutorul doctorului Trevers, Mike și-a dat seama că poate să trăiască și să prospere în noua sa realitate. Cu antrenament, l-a asigurat doctorul Trevers, va putea să controleze aspectele mai înspăimântătoare ale darului lui – de exemplu, insomnia și goana gândurilor puteau fi îmblânzite de meditație. Mike a citit memoriile unui britanic care avea aceeași afecțiune. Omul scria „Cunoșteam lucruri mai profunde decât propria existență” și „Cunoșteam, cumva, lucruri pe care nu le cunoșteam”. Omul acesta nu studiase matematici superioare sau cifruri, și nu fusese niciodată bun la memorarea datelor sau a lucrurilor citite. Și totuși, „primea” informații, ca din altă dimensiune.

Descrierea îi era foarte familiară lui Mike. N-avea habar cum de știe lucrurile pe care le știe; erau acolo și gata. Forme și tipare pur și simplu ajungeau în mintea sa. Vătămarea era un târnăcop care spărsese un zid, eliberând un potop de cunoștințe. Curgea prin el, umplându-l cu o cantitate amețitoare de informații. Nu învăța. Doar primea.

Mike Brink n-a mai jucat niciodată fotbal. S-a scufundat în colecționarea de cărți cu enigme de toate felurile imaginabile: cuvinte încrucișate, enigme

cu cuvinte, ghicitori, jocuri matematice, labirinturi, sudoku. Și a început să creeze el însuși enigme. Construirea unei enigme îl ajuta să concentreze proliferarea de tipare într-o singură problemă și îi dădea un debușeu pentru imaginație. A făcut un careu de cuvinte încrucișate cu tema „National Football League" și l-a trimis la secțiunea de enigme din *The Plain Dealer*. I l-au publicat, i-au trimis un cec de 50 de dolari și i-au oferit prima apariție a numelui în presă. N-a încercat să se agațe de persoana care fusese. Și-a redirijat viața așa cum apa, blocată de un bolovan, își schimbă cursul, și a mers mai departe repede și complet, prea dus de val ca să se gândească la ce pierduse.

În loc să meargă la facultate pe o bursă de fotbal, s-a dus la MIT, unde și-a folosit bine darul. A studiat matematica și a constatat că aptitudinile sale îi dau un avantaj imediat. MIT era plin cu cele mai luminate minți din lume, și totuși a descoperit că este mai rapid ca alți studenți – rareori studia, termina primul testele și își amintea cu ușurință pasaje lungi din manuale și prelegeri. Profesorii au văzut că este excepțional și a fost dirijat spre programe de elită, i s-a permis din anul al treilea să urmeze cursuri pentru absolvenți și a terminat studiile cu *summa cum laude,* membru al Phi Beta Kappa, cu invitația de a se întoarce pentru doctorat.

Dar, cu toate că succesele academice erau ușoare, în relațiile personale se descurca mai greu. Același dar care îi dăduse o memorie cu declanșare rapidă și capacitatea de a rezolva în câteva secunde ecuații complexe îi stânjenea capacitatea de a intra în contact cu alți oameni. De exemplu, expresiile de pe fețe erau greu de descifrat și uneori îi scăpau indicii fizice simple, înțelegea greșit sensul unei priviri, lua o glumă drept săgeată otrăvită sau un gest de afecțiune drept unul de supărare. Chiar dacă avea memorie fotografică pentru tipare, alte feluri de amintiri se începoșau și dispăreau. Își putea aminti anumite amănunte despre oameni – numărul de telefon, douăzeci de anagrame ale numelui lor, faptul că tiparul pistruilor de pe mâna stângă semăna cu constelația Hidra Australă – dar erau momente în care nu izbutea să perceapă emoția. Ceea ce voiau oamenii să exprime despre ei, ce voiau de la el.

Era o provocare subtilă, cunoscută doar de Mike, un călcâi al lui Ahile cu care învățase să se descurce. Își privea cu atenție colegii și profesorii, notând felurile în care își manifestau gândurile și sentimentele, ca să-i poată citi mai eficient: un prieten întotdeauna își atingea bărbia când era

agitat, o fată de la unul dintre cursuri își umfla nările când era provocată; o profesoară de literatură pocnea din limbă ca să-și arate exasperarea. A ajuns să vadă expresiile emoțiilor ca pe niște simboluri. Le cataloga în minte, creând un fel de lexicon, ținea socoteala expresiilor și a gesturilor emoționale ca și cum ar fi fost indicii dintr-o enigmă. Dorință, teamă, iubire, nesiguranță – emoțiile omenești erau o limbă străină cu gramatică dificilă pe care își dorea cu disperare s-o vorbească.

În cele mai multe cazuri, nimeni n-a observat truda lui de a crea un contact. Dacă observa cineva, își închipuia că el e distrat, sau doar un student la matematică tipic, cu mintea în altă parte. Însă impresia că nu este în contact cu ceilalți îl rodea, și se străduia să-și facă prieteni. Își dorea o relație romantică, pe cineva de care să poată fi apropiat, cineva la care să țină și care să țină la el. Era popular în liceu și niciodată n-a avut probleme să-și dea întâlniri cu fetele, dar atunci lucrurile fuseseră mai simple. Când a pierdut o șansă să iasă în oraș cu o femeie pe care o dorea – a invitat-o la cină și ea a reacționat într-un fel care pentru el a fost indescifrabil – n-a putut să nu se întrebe dacă nu cumva o să fie întotdeauna singur.

I-a spus despre asta doctorului Trevers. Continua să vorbească săptămânal cu neurologul și se ducea la cabinetul lui ori de câte ori se întorcea în Ohio. Doctorul Trevers presupunea că s-ar putea ca Mike să sufere de un efect secundar obișnuit al unei traume cerebrale: perturbarea capacității de a recunoaște și de a procesa exprimarea emoțiilor. S-ar fi putut să existe o vătămare a cortexului frontal care n-a fost depistată la examinările inițiale. A propus altă scanare. Însă când au venit rezultatele, scanarea a arătat un cortex frontal perfect normal. Și totuși, Mike era obsedat de posibilitatea lipsei de contact și se silea să fie hiperconștient de ceea ce simțeau ceilalți, adesea analizând excesiv emoțiile lor.

Mike știa ce norocos este. Accidentul ar fi putut să-l lase paralizat, sau mai rău. Cumva, reușise împotriva tuturor riscurilor și scăpase cu o vătămare minoră. Supraviețuise. Și totuși, voia mai mult decât simpla supraviețuire. Erau momente în care părea imposibil să ajungă la ceilalți oameni. Pleca de la o întâlnire fără să știe dacă fata vrea să-l mai vadă vreodată. Încheia o întâlnire cu redactorul său de la *The New York Times* și nu știa dacă omul este sau nu mulțumit de munca lui. Încerca să creeze legături cu colegii săi, dar nu putea. Ar fi putut să-și aleagă orice iubită – celebritatea și faptul că era chipeș creau nenumărate ocazii – dar niciodată

nu se nimerea. Era ca și cum ar fi trăit cu un geam gros între el și lume: îi vedea clar pe ceilalți, și ei îl vedeau, dar capacitatea sa de a ajunge la ei devenise trunchiată, distorsionată. Restrânsă. Întotdeauna se străduise să ajungă la persoana de dincolo de barieră. Și totuși, nu se simțise așa cu Jess Price. Nu existase nicio barieră. Nu fusese absolut nimic între ei.

11

În timpul schimbului de zi, când camerele de supraveghere îi urmăreau traseul prin închisoare, iar colegii gardieni îi urmăreau fiecare mișcare, Cam Putney își ascundea interesul față de Jess Price. Arunca priviri furișe spre ea când patrula prin cantină, stătea în dreptul sălii de recreere când femeile aveau terapie de grup și memora orarul exercițiilor fizice ca să știe exact când ieșea Jess Price în curte să se plimbe pe cărarea de pământ. Avea grijă să-și mascheze intențiile. Ordinele sale erau clare. Nu trebuia să știe nimeni că o urmărește.

Însă noaptea era altă poveste. Între două și cinci dimineața, când deținutele dormeau, Cam avea mai multă libertate. Se strecura în dormitor – o cameră lungă, fără pereți despărțitori, din partea modernă a închisorii, în care erau cincizeci și două de paturi suprapuse, toate ocupate – și o privea pe Jess Price din umbră. Se ferea de camerele de supraveghere, desigur. Întotdeauna era cineva privind din spatele luminiței roșii care clipea. Gardienii n-aveau voie să intre în dormitoare când deținutele dormeau decât dacă aveau un motiv serios – o încăierare, un incendiu, o urgență medicală. Fuseseră raportate prea multe abuzuri în ultimii ani – favoruri negociate între gardieni și deținute, droguri contra sex –, așa încât gardienii erau supravegheați aproape la fel de strict ca deținutele.

Însă pe care nu-l interesau femeile din celelalte paturi. El fusese trimis la penitenciarul din Ray Brook în săptămâna în care a fost închisă acolo Jess Price și avea să fie rechemat în momentul în care ea pleca. Misiunea lui era simplă: să vegheze asupra ei, să o protejeze și să raporteze tot ce vedea în legătură cu ea. Timp de cinci ani a fost meticulos. Și-a dat seama că psihiatrul ei reușise să creeze un contact și s-a asigurat că doctorul Raythe înțelege că nu are de-a face cu o deținută obișnuită, apoi a fost mesager. Jess Price era o femeie foarte importantă, păstrătoarea unui lucru prețios și rar. Nimeni – nici terapeutul ei, nici celelalte deținute, nici rudele ei – nu trebuia să afle ce știa ea. Încercase să-l prevină pe Raythe că nu trebuie nici măcar să încerce s-o ajute. Însă tipul nu l-a ascultat.

Cam și-a atins tatuajul de pe gât, un triunghi alcătuit din zece puncte.

Tatuajul fusese un ritual de inițiere, un semn că a ajuns până la nivelurile înalte ale organizației. Pentru majoritatea oamenilor nu însemna nimic – se uitau la el și presupuneau că nu e decât o mostră de artă corporală la modă. În toți anii în care a lucrat în organizație, semnul a fost recunoscut doar de câteva ori. Însă când s-a întâmplat asta, l-a umplut de o plăcere în care era o bucurie de nedescris. Nu era singur. Mai erau și alții ca el. Și împreună construiau o lume nouă.

Lumina fusese stinsă de câteva ore când deținuta a început să vorbească în somn. A izbit cu picioarele în pătură și s-a zvârcolit, așa că el a presupus că are un fel de coșmar, ceea ce ar fi avut sens – după felul în care arăta, cu părul lățos și unghiile însângerate, întreaga viață îi era un vis urât. Apoi Cam s-a apropiat ca s-o poată auzi. Ea șoptea ceva. Cam a scris totul în rapoarte, având grijă să noteze cuvintele pe care le-a auzit: „grăbește-te”, „urmează-mă”, „jură”.

12

A doua zi dimineață, doctorița Thessaly Moses l-a întâmpinat pe Mike la intrarea închisorii.

O lăsase pe Connie la motel, cu aerul condiționat pornit, hrană și apă care să-i ajungă până la prânz. Chiar dacă își dorea s-o ia cu el, era complicat să obții permisiunea pentru un câine, chiar și cu statutul acestuia de animal-utilitar. Când i-a spus doctorului Trevers de Connie, în anul dinainte, el a considerat că atașamentul lui Mike față de ea este terapeutic și a desemnat-o „animal de sprijin emoțional”. La început, eticheta l-a deranjat. De ce trebuia ca doctorul Trevers să tragă orice în zona medicală? Și totuși, când doctorul Trevers i-a trimis un certificat medical ESA[{8}] care o declara pe Connie animal de sprijin emoțional, un document care îi permitea s-o ducă peste tot – în avion, clădiri guvernamentale, restaurante, cinematografe – fără să plătească vreo amendă, a fost mulțumit. Nu-i plăcea s-o lase singură.

Thessaly l-a condus pe coridorul central până în capătul îndepărtat al închisorii și s-a oprit în fața unei uși groase de metal, pe care scria „ACCESUL INTERZIS”. La dreapta erau un senzor și o tastatură.

— A trebuit să completez o tonă de formulare ca să primesc aprobare, a zis ea și a scos un card pe care i l-a arătat lui Mike.

El a văzut un cod de bare 39 cu o serie de patruzeci și trei de caractere, un amestec de cifre, litere și simboluri.

Codul 39 a fost primul sistem de coduri de bare care a încorporat și litere, și cifre și a fost unul dintre cele mai răspândite sisteme de coduri de bare din lume.

— Am acces timp de o oră, apoi trebuie să-i înapoiez cardul supervizorului meu. Se pare că se schimbă codul la fiecare patruzeci și opt de ore. Data viitoare, cine știe, îmi vor cere să le dau primul meu născut. Așa că, oricum… Thessaly a tastat codul. Am face bine să intrăm.

Tastatura a scos un bip și ușa s-a descuiat. Mike a împins-o și a ținut-o deschisă pentru Thessaly.

— Admir hotărârea statului de a păstra și de a folosi aceste structuri vechi, a zis ea în vreme ce îl conducea pe casa unei scări cu zugrăveală care

se cojea și linoleum jerpelit pe palier. Iar faptul că avem la dispoziție dosarele pacienților cu siguranță este de folos. Dar zău că ar trebui să aloce fonduri pentru întreținerea corespunzătoare.

Deasupra era un tavan fals cu panourile stricate. Câteva dintre panouri lipseau, lăsând la vedere tavanul original al vechii clădiri de cărămidă, cu arcade și ferestre care creau un volum de lumini și umbre departe, sus.

— Dacă ar fi să evadez, pe aici aș lua-o, a zis Mike, arătând spre tavanul deschis.

— Zona este securizată în toate punctele de acces, a zis Thessaly, însă e adevărat: dacă o deținută ar izbuti să ajungă acolo sus, ar fi greu de găsit. Și uite, a zis, arătând în sus, așa că Mike a văzut o gaură neregulată în acoperiș, la vreo șapte metri deasupra, prin care se strecurau razele soarelui. Acoperișul e stricat, ceea ce explică igrasia. Apa se scurge înăuntru. Departamentul Penitenciarelor a promis de ani de zile că îl repară, însă Dumnezeu știe când se va întâmpla asta.

Pe când îl conducea în jos pe niște scări într-un subsol, Mike a simțit în aer mirosul de igrasie, a deslușit deceniile de neglijare în vopseaua cojită și linoleumul crăpat. Au trecut pe lângă echipamente medicale vechi, paturi de fier și scaune rulante rămase de la sanatoriul pentru tuberculoși; un zid acoperit cu cărți mucegăite din bibliotecă; echipament de sport deteriorat, printre care o scară rulantă pentru exerciții foarte stricată, care trebuie să fi fost adusă din sala de sport a închisorii. În cele din urmă, Thessaly s-a oprit în fața altei uși, a descuiat-o și l-a condus pe Mike într-un depozit plin de fișiere.

— Acestea sunt toate dosarele instituției dinainte de 2019, a zis ea, pătrunzând într-un labirint de fișiere care erau marcate cu anul respectiv: 1993, 1999, 2004. Fiecare persoană care a fost tratată în această instituție, fie bolnavă de tuberculoză, fie pentru probleme mintale, are un dosar pe aici, pe undeva. E păcat, zău, să existe atâtea informații care nu sunt disponibile în baza noastră de date pentru tratament. Trebuie să existe o cale de a obține fonduri pentru scanarea și introducerea acestor dosare în sistemul nostru.

În cele din urmă, Thessaly s-a oprit la un dulăpior cu eticheta 2018.

— De fapt, ar trebui să fac o cerere scrisă ca să-ți arăt ție, sau oricui, aceste documente, a zis. Însă nu-i timp de hârțogărie, o să ne prefacem că n-ai văzut nimic din toate astea.

A tras un sertar, a căutat prin el și în cele din urmă a scos un dosar gros tip acordeon cu numele *PRICE, Jessica* tipărit în partea de sus. S-a uitat în el.

— Ei bine, se pare că *este* ceva, la urma urmei.

L-a condus la o masă dintr-un colț, unde a golit dosarul și a întins conținutul în fața lor. Erau sute de pagini, multe mape și câteva plicuri cafenii.

— Raythe era dintre cei care preferă hârtia, a zis ea, luând un vraf de însemnări și răsfoindu-le. Meticulos. Scria totul.

— Dacă era meticulos, de ce nu ai o copie a acestor dosare?

— Asta-i întrebarea, nu-i așa, domnule Brink? a zis Thessaly, aruncându-i o privire. Ia să vedem ce e aici.

Thessaly a luat un teanc de foi și Mike altul. Una dintre calitățile savantismului mecanic era capacitatea de a citi repede și de a-și aminti fiecare pagină literă cu literă. Această aptitudine era cea care îi interesa cel mai mult pe oameni, și Mike a fost întrebat despre ea în toate interviurile pe care le-a dat. Și pe el îl fascina, însă mai ales datorită concepțiilor greșite care erau larg răspândite. De exemplu, îi plăceau thrillerele și filmele de spionaj în care eroii aveau memorie eidetică, sau fotografică, însă de obicei erau cu totul pe alături. Nu era ca și cum ai face o scanare, sau chiar o fotografie, ci un proces abstract, conceptual, o decizie a conștiinței care dezvăluia o amintire. Era un lucru misterios chiar și pentru Mike, însă dacă îi dădeai un teanc de o sută de file termina citirea în nouăzeci de secunde și reținea fiecare informație.

Doctorul Trevers îi măsurase capacitatea și descoperise că poate citi optsprezece mii de cuvinte pe minut cu înțelegere sută la sută și își amintește perfect fraze din text luate la întâmplare. Nu era în *Guinness World Records* pentru viteză – acolo era Howard Stephen Berg, cu douăzeci și cinci de mii de cuvinte pe minut dar nu era rău pentru cineva care nu-și dorea să citească repede. Capacitatea de a reproduce ceea ce citise fusese destul de bună pentru a obține un scor SAT perfect și a avea drumul deschis spre MIT, unde nu învățase niciodată pentru vreun test.

Mike a trecut repede prin pagini, înghițind informațiile. În cea mai mare parte, rapoartele erau extrem de seci, pline de limbaj clinic, dar a reușit curând să pună la un loc elementele fundamentale ale evaluării inițiale a lui Jess, comportamentele ei și tratamentele din primul an petrecut în

închisoare. Fusese necomunicativă, refuzase să participe la terapia de grup, avea tendință de automutilare și ignora deținutele și gardienii, ceea ce se potrivea cu tot ce-i spusese Thessaly. Însă nu se așteptase la volumul însemnărilor despre Jess Price pe care le făcuse Raythe. Erau peste o mie de pagini de analize.

— Sunt aici multe despre tratamentul lui Jess, a zis el, împingând teancul deoparte și luând altul. Dar nimic care pare să iasă din comun.

Thessaly s-a uitat la teanc, evident neîncrezătoare că el reușise să sintetizeze atâtea informații așa de repede.

— Este ieșit din comun însuși faptul că astea sunt aici, a zis ea. Toate dosarele doctorului Raythe ar fi trebuit să fie în biroul lui. E ciudat să fi pus aici ceva de care ar fi putut să aibă nevoie. E aproape ca și cum Raythe anume ar fi ținut astea afară din dosarul ei oficial.

— Îți vine în minte vreun motiv pentru care să facă așa ceva? a întrebat Mike, cercetând alte hârtii – liste de medicamente prescrise lui Jess, însemnări de la o ședință de grup, raportul unui gardian despre un incident care a avut ca urmare o acțiune disciplinară.

— N-are niciun sens, a zis ea. Însă relația lor chiar mi s-a părut ciudată. Așa cum ți-am spus ieri, am venit aici după accidentul doctorului Raythe. Când am ajuns, am găsit-o pe Jess foarte tulburată de asta. A plâns când am vorbit despre accident și chiar a ajuns la un atac de panică pentru care a fost nevoie să fie sedată. Am fost surprinsă, pentru că nimic din însemnările lui nu sugera că ar fi făcut vreun progres cu ea. Și, desigur, din experiența mea cu ea era greu de imaginat că Jess a avut o legătură reală cu doctorul Raythe, dar, ce-i drept, cine știe ce alte metode a folosit ca să creeze contactul…

În vreme ce Thessaly vorbea, Mike a zărit un dosar lucios albastru. L-a scos de sub maldărul de hârtii, a îndepărtat banda de elastic și l-a deschis. Conținutul nu părea să se potrivească deloc cu celelalte dosare. Era unul dintre rapoartele lui Raythe capsat pe un plic alb gros, de 20 pe 25 centimetri, cu cuvântul SECRET ștampilat cu roșu pe el și logoul *Biroul Șerifului din Districtul Columbia* în colțul din stânga sus. Iar în despărțitură era un jurnal cu coperte din piele cafenie, cu o panglică roșie răsucită peste cotor.

— Ce-i asta? a întrebat Thessaly, arătând spre dosar.

— Habar n-am, a zis Mike.

A scos plicul mare și alb cu raportul și i l-a înmânat lui Thessaly. Ea s-a uitat la plic, a desprins raportul și l-a citit.

— Asta-i cu adevărat… ciudat, a zis.

El a întins mâna spre raport, vrând să-l citească, însă Thessaly l-a tras în lături.

— Doctorul Raythe scrie aici că Jess avea coșmaruri când a ajuns în închisoare, a zis, se pare că a fost mutată de două ori din pricină că țipetele ei le deranjau pe celelalte deținute, din dormitorul C1 în dormitorul A. Și se pare că doctorul Raythe a reușit să comunice cu ea despre coșmaruri. Ascultă asta.

Thessaly a citit din raport: „Pacienta țipă noaptea. Este îngrozită de o femeie despre care susține că o rănește. S-a trezit în câteva nopți și a rugat gardienii s-o îndepărteze de acolo. Este singura dată când a vorbit în lunile de la venirea aici și, considerând asta o ocazie, am început să lucrez nopțile ca să fiu cu ea când are nevoie. În acest fel am reușit să comunic cu ea. Descrie cele întâmplate nu ca vise urâte, ci ca apariții supranaturale. Însă gardienii de serviciu raportează că celelalte deținute n-au fost în apropierea lui Jess Price, iar camerele de supraveghere arată că a fost singură în pat toată noaptea. Pentru că groaza ei pare sinceră, am început să cercetez evenimentele care au adus-o aici. Ceea ce am găsit m-a șocat. În spatele acestui lucru sunt oameni foarte puternici, oameni care nu vor ca adevărul să iasă la iveală. Încep să bănuiesc că Jess Price nu-i singura în primejdie”.

Thessaly l-a privit în ochi, cu un aer șocat, și el și-a amintit ce îl spusese mai înainte: „Sunt momente când în prezența ei sunt… nu știu cum să spun exact. Speriată. Mai mult decât speriată. Îngrozită. Ca și cum aș fi în prezența a ceva mai mare decât mine. Ceva primejdios”.

— Hei, a zis el, asta-i foarte serios. Mai este ceva?

Thessaly a răsucit raportul doctorului Raythe, arătând o pagină goală.

— E tot ce a scris. Dar poate că asta va ajuta la explicare.

Thessaly a luat plicul alb și l-a desfăcut. Văzând-o cu atenția în altă parte, Mike a răsfoit jurnalul îmbrăcat în piele cafenie. A recunoscut imediat scrisul lui Jess și a tras brusc aer în piept. Era clar că îi aparține lui Jess. Înainte ca Thessaly să observe, a strecurat jurnalul în buzunarul de la spate.

— Ce mama naibii… a zis Thessaly, cu sprâncenele încruntate de consternare pe când se uita la conținutul plicului alb.

— Ceva interesant? a întrebat Mike, ducându-se lângă ea ca să se uite.

A văzut marginea a ceea ce părea să fie un raport al poliției, dar înainte să-l poată citi Thessaly l-a pus la loc în plic.

— Nu știu sigur ce este, a zis, bățoasă, însă reacția ei spunea opusul: găsise ceva care o interesa profund.

Mike a întins mâna spre plic.

— Uite, lasă-mă să încerc, a zis. Poate te ajut.

Însă ea s-a ferit iarăși, a vârât plicul în dosarul albastru și l-a pus sub braț.

— Cred că e vremea să încheiem asta deocamdată.

— Ia stai un pic, speram să arunc o privire peste restul de aici…

— Nu cred că e posibil, a zis ea, adunând dosarele și strângându-le la piept.

— Haide, Thessaly, a zis el pe un ton lejer, sperând să mascheze disperarea pe care o simțea.

Orice o fi fost în dosarul acela albastru ar fi putut să-l ajute să înțeleagă ce încerca Jess să-i spună.

— Poți să-mi spui măcar ce e în plic?

Thessaly a luat un ton rece.

— O să-ți împărtășesc aceste informații, domnule Brink, dacă sunt relevante. Dar mai întâi o să duc aceste dosare în biroul meu și o să le cercetez așa cum se cuvine. Trebuie să înțeleg la ce mă uit înainte să le dezvălui cuiva neafiliat acestei instituții.

Mike a privit-o lung, rănit. Îl adusese în închisoare ca s-o ajute, iar acum îl dădea deoparte. Acolo era o comoară de documente și trebuia să le vadă. Că era sau nu justificat, credea că are dreptul la aceste informații. Poate pentru că îi încredințase mesajul cifrat, sau poate din cauza intimității lor din vis, simțea o legătură profundă cu ea, așa cum nu i se întâmpla des. În mai puțin de douăzeci și patru de ore, această femeie devenise importantă pentru el.

— Și apoi, a zis Thessaly aruncând o privire spre ceas, am reușit să obțin permisiunea să o vezi a doua oară pe Jess. Va fi în bibliotecă la ora douăsprezece. Asta-i exact peste cincisprezece minute. Ar fi bine să ajungi la timp.

13

Jurnalul lui Jess Price era un pătrat mic, rigid, în buzunarul de la spate al blugilor și, pe când Mike mergea pe coridorul de la parter, i-a trebuit fiecare fărâmă de voință ca să nu-l citească. Nu l-a oprit decât amenințarea ca doctorița Moses să i-l confiște. Nu putea să riște să i-l ia așa cum făcuse cu dosarele lui Raythe. Văzuse o dată în partea de sus a primei pagini: 17 iulie 2017. Era cu douăsprezece zile înainte ca Noah Cooke să moară, ceea ce însemna că ea scrisese când se afla în vila Sedge. Poate că jurnalul avea să explice totul – groaznicele evenimente din Sedge House, poate chiar enigma pe care Jess Price îi ceruse s-o dezlege. Un lucru era sigur: era prea important ca să-l piardă.

Thessaly l-a dirijat spre bibliotecă, dar el nu putea s-o vadă pe Jess fără să știe ce este în jurnal. Pe când treceau prin dreptul unei toalete, Mike a spus că are nevoie să intre. Thessaly n-a părut mulțumită, însă nu s-a împotrivit.

— Ai două minute, a zis. Te aștept în bibliotecă.

Pe când ea se îndepărta, Mike a simțit cum i se accelerează pulsul. Nu avea decât câteva minute, dar era tot ce-i trebuia; asta și un spațiu intim, în care să nu-l poată intercepta camerele de supraveghere. Toaleta părea soluția perfectă, însă când a intrat a găsit-o plină cu gardieni. S-a dus la pisoar, apoi la chiuvetă să se spele pe mâini, și a plecat. Nu voia să riște.

O închisoare nu oferă intimitate, ci este gândită astfel încât să o elimine. Erau gardieni la fiecare cotitură – pe coridoare, la stația de securitate de la intrare, conducând un grup de femei afară, în curte. A trecut repede pe lângă câteva încăperi de lângă biroul lui Thessaly care arătau promițător, dar n-a îndrăznit să intre de teama camerelor de supraveghere. În cele din urmă, a ajuns la ușile metalice care despărțeau vechea parte a închisorii.

Aruncând o privire în spate, s-a asigurat că este singur. Chiar dacă n-avea cardul lui Thessaly, memorase exact codul – șirul de cifre de sub codul de bare. Sigur, cei mai mulți oameni foloseau cardul cu codul de bare și nu introduceau niciodată manual un număr așa de lung. Însă Mike nu era dintre cei mai mulți oameni. A tastat secvența de patruzeci și trei de cifre și simboluri și ușa s-a descuiat.

A împins-o și a intrat pe casa scării. Thessaly îl dusese jos, în subsol; el avea să meargă în sus. A urcat și a ajuns la un etaj abandonat al sanatoriului, un spațiu întunecat, plin de praf, cu pânze de păianjen și echipament medical învechit. Soarele lumina prin geamurile pline de murdărie și, cu toate că vedea cu greu, a scos din buzunar jurnalul și l-a deschis.

Prima privire i-a confirmat că avusese dreptate să creadă că este jurnalul lui Jess. Era scrisul ei, clar și înflorit; cuvintele „Sedge House, 7 iulie 2017" erau în partea de sus a primei pagini. A citit primul paragraf.

„Sedge House este genul de casă cu frontoane și turnulețe despre care citești într-un roman din secolul al XIX-lea, nu acel gen de loc în care te aștepți să-ți petreci vara. Faptul că stau aici și am la dispoziție tot spațiul mi se pare atât minunat, cât și înspăimântător".

Înainte să meargă mai departe, a răsfoit celelalte pagini și a încremenit când o filă desprinsă a plutit spre podea. A ridicat-o și a despăturit-o, uluit. Era o construcție familiară, o enigmă compusă chiar de el, însă faptul că o găsea acolo a fost un șoc. Nu se așteptase s-o mai vadă vreodată. Ca să nu mai spunem că tocmai aici, într-o închisoare, în jurnalul aparținând unei ucigașe condamnate.

Într-o clipă, relația sa cu Jess Price s-a schimbat. Până în clipa aceea crezuse că el este cel care deține controlul, că ea este cea vulnerabilă. Însă nu era deloc așa. Această enigmă a înclinat complet balanța. A văzut cum soluțiile apar în spațiile goale și a simțit o posesivitate copleșitoare: asta era ceva ce Jess Price n-ar fi trebuit să vadă. Era ceva ce nimeni n-ar fi trebuit să vadă. Crezuse că a ieșit cu totul din viața sa, dar iat-o aici, punându-l în fața greșelilor din trecut.

Enigma era un grup de douăzeci și cinci de hexagrame, câte cinci pe un rând, cu funcții matematice – semne de adunare și scădere, înmulțire și împărțire – între ele. Nouă cifre înșirate deasupra puteau să fie puse în spațiile goale ca să rezolve aceste ecuații. Rezultatele erau date în hexagramele care înconjurau partea de jos a ecuațiilor și urcau pe partea dreaptă.

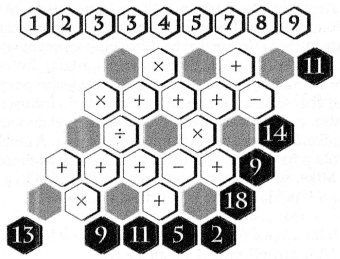

Compusese enigma în 2009, când avea 19 ani și era boboc la MIT. Era o enigmă simplă, dintr-o vreme în care nu se considera creator de enigme profesionist, mai degrabă un puști care se distrează. Jucăuș. Acesta era spiritul în care o compusese și, văzând-o acolo, în fața sa, și-a amintit cine era acum un deceniu, un copil naiv cu un talent extraordinar pe care nu-l înțelegea pe deplin. Era ca și cum ar fi dat peste o fotografie veche de-ale sale: recunoștea personajul, și chiar simțea nevoia să-și protejeze sinele mai tânăr, însă acel copil dispăruse demult.

Cu toate că la suprafață era o enigmă relativ simplă, mai era una ascunsă în ea, o enigmă într-o enigmă. O considera un fel de semnătură, o carte de vizită a lui Mike Brink, și, cu toate că avea semnificație pentru Mike, era cea mai puțin cunoscută dintre enigmele lui. De fapt, doar câțiva oameni știau că există. Crezuse că este îngropată și uitată. Era clar că se înșelase.

Examina enigma când un zgomot i-a atras atenția. Ușa scării s-a deschis, s-a trântit la loc și în spatele lui au răsunat pași. Mike a strecurat jurnalul în buzunar, s-a tras într-un colț întunecat și s-a lipit de o fereastră murdară chiar când gardianul a intrat pe coridor.

Mike l-a recunoscut. Îl văzuse cu o zi înainte, când a escortat-o pe Jess în bibliotecă, însă atunci nu-l privise ca lumea. A văzut acum că tipul e uriaș, peste 1,90 metri, cu păr blond decolorat și câte un diamant mare înfipt în fiecare ureche. Mușchii îi ieșeau în relief sub uniformă și avea ghete cu talpă groasă, din cele care pot să tragă șuturi zdravene. Nu era genul pe care și-ar fi dorit să-l înfrunte într-un sanatoriu întunecat, pustiu, mai ales când avea la el jurnalul unei deținute. Gardianul avea instinctul unui câine de pază. A umblat încolo și încoace pe coridor, ca și când l-ar fi adulmecat pe Mike. În următorul moment, gardianul stătea în fața lui, privindu-l drept în ochi și zicându-i:

— Ce mama dracului cauți aici?

Mike a ieșit din umbră, cu ecusonul ridicat în apărare.

— Am permisiunea să fiu aici, a zis.

Gardianul a înșfăcat ecusonul și l-a cercetat. În cele din urmă a ridicat ochii și l-a fixat, cu privirea agresivă.

— Ești departe de cabinetul psihiatrei.

— Doctorița Moses mă așteaptă în bibliotecă, a zis el, bâjbâind după o explicație. M-am dus la toaletă și m-am rătăcit. Ți-aș fi recunoscător dacă ai putea să-mi arăți drumul spre bibliotecă.

— Ești rătăcit rău, fârtate, a zis gardianul și i-a dat un brânci scurt și puternic spre ușă.

A fost un pic mai mult decât un ghiont, rapid și agresiv, dar destul ca să-l dezechilibreze. S-a împleticit și a scăpat din mână tașca. Atunci când gardianul s-a aplecat ca s-o ridice – mormăind în barbă scuze lipsite de sinceritate – Mike a observat pe partea laterală a gâtului lui un tatuaj, un triunghi echilateral alcătuit din zece puncte. N-avea nevoie să se uite mai atent. Când a închis ochii i-a apărut tiparul arzând în spatele pleoapelor: patru șiruri de cercuri, patru la bază, unul în vârf, o configurație triunghiulară elegantă. Avea să-l caute mai târziu.

Gardianul i-a mai dat un ghiont spre ușă și, cu toate că reacția instinctivă a fost să riposteze, Mike nu s-a împotrivit. A mers repede, ușurat că tipul nu l-a percheziționat. Dacă ar fi descoperit jurnalul lui Jess Price, i l-ar fi înapoiat lui Thessaly Moses. Și Mike avea nevoie de jurnal, și de enigma dintre filele lui, ca să înțeleagă ce voia cu adevărat de la el Jess Price.

14

Gardianul i-a împins umărul, mânându-l înainte. Era un semn de agresiune mărunt, dar l-a iritat, întâlnise astfel de tipi pe când juca fotbal: indivizi mari, solizi, clădiți ca buldozerele, care aveau nevoie să arate iar și iar ce grozavi sunt. Nu erau complicați, dar nici n-aveau nevoie să fie. Profitau de greutatea lor, blocau și placau, și asta era destul ca să le justifice prezența pe teren. Talentul lui Mike fusese să se strecoare prin crăpăturile pe care acești tipi le lăsau în linia de apărare, folosindu-și agilitatea ca să se elibereze. Forța brută nu însemna mare lucru dacă nu-l puteau prinde. Ce-i drept, erau și momente în care mușchii învingeau mintea. Cu toată iscusința lui Mike, o lovitură puternică schimbase totul.

Thessaly îl aștepta la ușa bibliotecii cu brațele încrucișate peste piept și aerul îngrijorat.

— Ce se întâmplă, domnule Brink?

— L-am găsit la etajul doi, a zis gardianul.

— Trebuia să ne întâlnim aici, a zis Thessaly, privindu-l cu reproș.

— M-am rătăcit, a zis Mike, dar vedea că ea se îndoiește.

Un om care putea să citească o mie de pagini de rapoarte în câteva minute și să rezolve un cub Rubik în cincisprezece secunde nu se rătăcește. Ea i-a mulțumit gardianului, a deschis ușa bibliotecii și l-a lăsat să treacă înainte. Mike a văzut-o pe Jess așezată la aceeași masă unde stătuseră la prima întâlnire.

— De data asta am reușit să obțin o oră, a zis Thessaly pe când el intra în bibliotecă. Doar să nu te mai rătăcești, bine?

Cu salopeta cenușie și pielea palidă, cu unghiile roase până la sânge și tăcerea sa, Jess Price era la fel ca în ziua dinainte. Și, cu toate că Mike știa că ea n-are cum să fie altfel și că visele, oricât ar fi de încărcate de emoții, nu schimbă realitatea, pe jumătate se aștepta s-o găsească pe femeia din pădure, făptura frumoasă și senzuală care îl captivase, cu părul lung unduind pe spate, a cărei atingere era suficientă ca să-l umple de fiori. A alungat imaginea, dar senzațiile intense, halucinante ale visului nu s-au risipit. A simțit toată încântarea și atracția, nevoia copleșitoare de a fi

aproape de ea pe care le simțise în somn. Când s-a așezat în fața ei, pulsul i s-a iuțit și broboane de transpirație i-au apărut pe piele. Simțise asta și în vis. Prezența ei era ca asaltul unui drog delicios.

Mike s-a uitat în spate să vadă dacă gardianul era lângă ușă, și-a înclinat umărul în așa fel încât să blocheze camera de supraveghere, apoi a scos jurnalul din buzunar și l-a pus pe masă în așa fel încât să nu fie văzut.

— Am găsit asta în dosarele lui Raythe, a șoptit.

Ea a luat jurnalul și l-a răsucit în mână, uitându-se la el de parcă ar fi fost un obiect dintr-o ruină străveche, o comoară salvată din altă viață.

— Așadar, îl recunoști? a zis el, cercetând micile schimbări din expresia ei, surprinderea și nedumerirea, înțelegerea faptului că doctorul Raythe găsise ceva care îi aparținea ei.

A cercetat paginile, gânditoare, ca și cum ar fi încercat să le potrivească cu ceva, apoi a înclinat ușor capul, recunoscând că îi aparține.

— Și asta? a întrebat el, luând foaia cu enigma împăturită la spatele jurnalului. De unde o ai?

Ea s-a uitat la enigmă, cu o expresie care nu dezvăluia nimic. El știuse că n-o să vorbească, așa că a scos din buzunar pixul și l-a făcut să alunece peste masă, sperând că ea o să scrie un răspuns.

— Trebuie să știu de unde ai asta, a zis el, auzindu-și insistența din glas.

Ea a cercetat enigma, a luat pixul și a rezolvat toate ecuațiile. Sub soluții a scris literele substituirii alfanumerice pe care o folosise el ca să-și codifice numele: MIKE BRINK. Apoi a împins foaia spre el și a zâmbit. Era primul zâmbet adevărat pe care i-l vedea, o aluzie la persoana care fusese când a dezlegat această enigmă, cu câțiva ani înainte.

Însă el nu-i putea răspunde la zâmbet. Să-și vadă enigma în fața sa, pe masă, era ca și cum ar fi descoperit o parte a sinelui său lăuntric – inima, stomacul – despicată și lăsată la vedere. Părea ceva complet greșit. Nimeni n-ar fi trebuit să știe de acea enigmă. Nimeni.

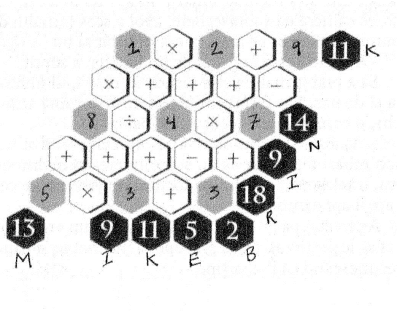

S-a aplecat spre ea și a șoptit:

— Cum naiba ai dat de ea?

Ea a arătat spre enigma dezlegată, ca și cum soluția ar fi spus întreaga poveste, și, într-un fel, chiar o spunea: găsise, prin cine știe ce miracol, singura enigmă pe care el își dorea să n-o fi creat niciodată. Dacă știa sau nu ce înseamnă enigma, sau cât de mult își dorea Mike Brink să uite de ea, asta era altă chestiune.

— N-ar fi trebuit s-o ai, a zis el, auzindu-și confuzia din voce.

Legătura cu Jess pe care o simțise cu doar câteva minute înainte s-a răsturnat. Era ca și cum ea ar fi putut să vadă prin pielea lui, prin mușchi și oase, până în suflet. Ea voise să știe dacă poate să aibă încredere în el, dar el nu era deloc sigur că poate să aibă încredere în ea. Și dacă enigma circulară nu fusese decât un șiretlic? Și dacă tot ce spusese ea era o minciună?

— De aceea mă aflu aici, în realitate?

Ea a clătinat din cap, cu ochii lărgiți de emoție: *Nu.*

— Atunci de ce? a zis el, străduindu-se să-și păstreze vocea calmă.

Jess s-a lăsat pe spătar, cu o expresie îngrijorată. Era evident că nici ea nu se așteptase să vadă enigma. Probabil nu știuse că Raythe are în dosar jurnalul ei. Și totuși, dacă ea știa de enigmă, știa despre el mai multe decât lăsase să se vadă.

— Ar fi trebuit să-mi trimiți această enigmă, a zis el. Dacă o făceai, eu…

— N-ai fi venit, a zis ea, încheind fraza.

Vocea l-a uluit. Era înceată, un pic mai mult decât o șoaptă, însă cu destulă forță ca să-i facă inima s-o ia la trap. A recunoscut-o, limpezimea și tăria. Era vocea pe care o auzise în vis.

— Nu puteam să risc asta, a zis ea. Am prea multă nevoie de tine.

— Nevoie pentru ce?

— Să-ți îndeplinești jurământul, Michael.

Poate că a fost felul în care i-a spus „Michael” – un nume pe care nu-l folosea nimeni, nici măcar mama lui –, sau poate că a fost fiorul înghețat pe care l-a simțit când ea l-a prins de mână, dar s-a simțit brusc înspăimântat. A încercat să-și elibereze mâna, însă ea îl ținea strâns, și mâneca salopetei i s-a ridicat, dezvăluind un tipar de fagure săpat pe brațul drept, o rețea complicată de octaedre delicate, un mozaic perfect de la încheietură până la cot. Cicatricile roz nu puteau să însemne decât că tiparul fusese săpat în

pielea ei cu o lamă. Simetria i-a captivat atenția, însă ceea ce l-a izbit cel mai puternic a fost faptul că era exact același tipar pe care îl văzuse în vis pe pielea lui Jess.

A dat s-o întrebe, însă ea s-a aplecat în față și a zis:

— Îți amintești mirosul pădurii? Cum ne cădea lumina lunii pe piele? A fost frumos ceea ce am împărtășit. Și nu-i decât începutul.

Inima lui s-a poticnit, în vreme ce totul năvălea înapoi: mirosul pădurii, lumina palidă a lunii pe trupul ei, când o ținea în brațe. N-a fost închipuire. Ea a fost acolo; a simțit ce simțea el.

— Nu pot face asta fără tine, a zis ea.

L-a privit, și el a simțit tot ce simțise noaptea trecută: legătura emoțională aproape psihică, dorința copleșitoare, impresia că găsise o parte din el care lipsea.

— Nu înțeleg, a zis el în cele din urmă, însă, de fapt, chiar înțelegea: femeia care stătea la masă în fața lui era, cumva, într-un fel inexplicabil, femeia din vis.

15

Era greu să-l iei prin surprindere pe Mike Brink – în general, era cu trei sau patru mutări înainte –, însă Jess îl răsucise și îl dezorientase. „Îți amintești mirosul pădurii? Cum ne cădea lumina lunii pe piele?” Enigma Brink, referirile la visul lui, tiparul cicatricilor de pe braț – totul îl uluia. Se trudea să-și vină în fire. Erau întrebări pe care trebuia să i le pună, dar înainte de a putea începe ușa bibliotecii s-a deschis și Thessaly Moses s-a apropiat. El a strecurat jurnalul lui Jess în buzunar, sperând că doctorița nu l-a văzut.

— Trebuie să vii un pic cu mine, a zis Thessaly.

Era ceva ciudat în vocea ei, o autoritate rigidă pe care n-o mai auzise.

Îi spusese că are la dispoziție o oră, dar se afla în bibliotecă de mai puțin de 15 minute.

— Pot să trec pe la biroul tău când termin aici?

— Mă tem că nu, a zis ea, aruncând o privire spre ușă, unde așteptau doi gardieni: buldozerul blond de mai devreme și încă unul, un tip cu părul cărunt.

Cei doi așteptau ca ea să le dea mână liberă să-l ia la șuturi, iar ea părea pe cale s-o facă.

— Să mergem, domnule Brink. Adună-ți lucrurile, a zis Thessaly, arătând spre ușă.

— Despre ce este vorba? a întrebat Mike, a tras scaunul în spate și s-a ridicat.

Thessaly i-a aruncat o privire, apoi a întors ochii spre camera de supraveghere, un gest mut care îi spunea să tacă și să se supună.

— Mi s-a cerut să te informez că permisul ți-a fost anulat, a zis ea, și vocea era rece, impersonală ca o înregistrare. O să te conduc afară din clădire, domnule Brink. Te rog să mă urmezi.

Gardienii au înaintat, unul stătea alături, cât timp celălalt îi punea cătușele lui Jess. Când au trecut pe lângă el, ea s-a aplecat și, cu vocea un pic mai mult decât o șoaptă, a zis: „Amintește-ți jurământul”.

Mike a urmat-o pe Thessaly pe coridor, potrivindu-și pasul după pașii ei iuți. Ce mama naibii se întâmpla? Cu zece minute înainte îi oferise o oră cu

Jess. Acum îl mâna afară de parcă închisoarea ar fi luat foc. Și, cu toate că se supunea, toată ființa lui se împotrivea plecării.

— Haide, zău, Thessaly, a zis pe când mergeau pe coridor. Doamnă doctor Moses! Stai un pic. Poți cel puțin să-mi explici?

Ea n-a răspuns, ci l-a dus în biroul paznicilor, unde au trecut prin detectorul de metale, apoi au ieșit pe ușa principală în după-amiaza răcoroasă, minunată, cu cer albastru și soare strălucitor. Pe când se îndreptau spre parcare, Thessaly a încetinit pasul și a mers alături de el.

— Îmi pare rău pentru asta, a zis ea încet, dar trebuia să te scot de acolo cât mai repede posibil.

Mike s-a răsucit spre ea, dorind cu disperare să știe despre ce este vorba.

— Ce mama naibii se întâmplă, Thessaly?

— Mergi mai departe, a zis ea blând, atingându-i brațul. Am multe de spus și nu prea e timp.

Au mers alături pe lângă un șir de SUV-uri, berline și un grup de motociclete, înaintând tot mai adânc în parcare.

— După vizita noastră în subsol m-am uitat în dosarul albastru. Așa cum ai văzut, probabil, plicul alb era de la Biroul Șerifului din Districtul Columbia. Înăuntru erau fotocopii ale unor documente secrete din ancheta uciderii lui Noah Cooke. Informații pe care nu le mai văzusem.

— Ce fel de informații?

— Un inventar al lucrurilor găsite la locul crimei, fotografii, raportul medicului legist. Raythe trebuie să fi cerut o copie – este un lucru neobișnuit, dar nu nemaiauzit, ca un terapeut să citească rapoartele poliției despre un pacient. Însă când am intrat în sistemul nostru ca să găsesc documentația cererii lui Raythe, n-am găsit în baza de date niciunul dintre dosarele lui despre Jess Price. Există foldere, însă documentele în sine au dispărut. M-am gândit că s-ar putea să fie o problemă cu accesul meu, așa că am ieșit, apoi m-am logat din nou, dar am descoperit că acreditarea mea nu mai este valabilă. Am fost blocată. Am sunat la IT și am cerut ajutor – ar trebui să am acces deplin la aceste dosare – și după zece minute am primit un telefon de la supervizorul meu. Mi-a spus că de la biroul directorului închisorii se cere să fii scos din clădire.

Thessaly i-a aruncat o privire pe care n-a putut s-o descifreze, în parte panică, în parte acuzare. Fie bănuia că era vinovat, că făcuse ceva ilegal, fie era scoasă din minți de spaimă.

— Biroul directorului? a întrebat el, uluit de-a binelea. Ce are de-a face cu mine biroul directorului? Sau cu Jess Price?

— Exact asta am întrebat, a zis ea. Supervizorul mi-a spus că privilegiile tale de vizitare au fost revocate, că trebuie să te conduc afară din clădire și să te fac să înțelegi că nu trebuie să mai calci pe aici, Dacă te întorci, trebuie să chem poliția să te aresteze.

— Dar e absurd, a zis Mike, simțind un val de mânie. Am permisiunea să fiu aici. Trebuie să fie o greșeală.

— Supervizorul meu n-a mai primit niciodată un telefon de la biroul directorului. Niciodată. Evident, cuiva nu-i place de tine sau ceea ce faci, a zis ea. De asemenea, am impresia că cineva a șters înregistrarea de pe camera de supraveghere a întâlnirii tale cu Jess de ieri. M-am dus să vorbesc cu șeful pazei, John Williams, care supervizează paza. Mă înțeleg bine cu John și de obicei este foarte săritor. Însă când l-am întrebat despre acea înregistrare, n-a putut să dea de fișierul digital.

Mike și-a amintit că Jess se temea de camera de supraveghere. Știa că cineva privește și că ar putea să folosească împotriva ei ceea ce vedea. Avusese dreptate.

— N-ar trebui să-ți spun asta, a zis Thessaly, apropiindu-se. Mi-aș putea pierde slujba. Dar sunt o grămadă de chestii bizare în acel dosar. Aș aprecia părerea ta.

— Ce fel de chestii bizare?

— Uite, a zis ea, îndesându-i în palmă un stick de memorie. N-am avut timp să scanez totul, dar am prins cea mai mare parte.

Mike a vârât stickul adânc în buzunarul blugilor.

— Ca să fiu cu totul sinceră, nu știu ce să înțeleg din asta. Doctorul Raythe… a zis ea, privind în spate ca să se asigure că sunt încă singuri. S-a abătut complet de la proceduri. N-ar fi trebuit să țină informații atât de importante afară din dosarul oficial al lui Jess.

Ajunseseră la camionetă, însă Mike nu putea să plece. Trebuia să știe cât mai multe despre ce se petrecea.

— Ce era așa de important în dosarul acela? De ce a avut nevoie Raythe să-l ascundă?

Thessaly s-a uitat din nou în spate.

— Nu pot vorbi acum. Sună-mă după ce te-ai uitat la toate.

I-a pus în mână o carte de vizită.

— Numărul meu de mobil e pe spate.

Mike s-a uitat la cartonaș, *Dr. Thessaly R. Moses, PhD,* apoi la numărul de telefon scris în grabă pe cealaltă parte. Începea să înțeleagă că nu i se va mai permite s-o vadă pe Jess. Gândul făcea să-l cuprindă disperarea. De-abia o găsise, de-abia ajunsese să înțeleagă legătura lor, și ideea că o pierde îl umplea de panică.

— Ascultă, a zis, este esențial să comunic cu Jess. Se petrec mai multe lucruri decât îți dai seama.

— Nu-i momentul, a zis ea, aruncându-i o privire de avertizare. Sună-mă mai târziu.

— Încă un lucru, a zis Mike, amintindu-și de tiparul fagure săpat în pielea lui Jess. Brațul lui Jess. Cicatricile. Știi ce s-a întâmplat?

— Jess Price n-are cicatrici pe braț, a zis Thessaly, exasperată.

— Tocmai le-am văzut, a zis el, cu formele geometrice înfiripându-i-se în minte. Un mozaic prismatic hexagonal pe brațul ei. La început am crezut că e un tatuaj, dar nu este. Sunt cicatrici.

— Jess Price n-are pe piele niciun semn distinctiv. Nici tatuaje, nici semne din naștere, nici cicatrici. Sunt sigură de asta.

Mike știa ce văzuse și era gata s-o contrazică, dar s-a întrerupt când o Tesla neagră a oprit în fața intrării în închisoare. Din mașină a coborât un bărbat înalt și slab, cu părul roșu și ochelari de soare. A pornit spre clădire, apoi, simțindu-le prezența, s-a răsucit și s-a îndreptat spre ei.

— Trebuie să pleci. Acum, a zis Thessaly, răsucindu-se pe călcâie și pornind spre Tesla.

Pe când urca în camionetă, Mike a auzit vocea lui Jess Price: „Urmează-mă”.

16

Pe când ieșea pe poarta închisorii, Mike încerca să înțeleagă ce se întâmplase. Ziua precedentă fusese un montagne russe de emoții, ca să nu spună mai mult. Ajunsese la închisoare fără vreo legătură, cu nicio răspundere mai presantă decât s-o hrănească pe Connie și să trimită la *The New York Times* enigma săptămânală. Acum simțea o implicare copleșitoare în ajutarea unei femei pe care o cunoștea de numai douăzeci și patru de ore. Nu înțelegea – visul, enigma, tiparul ciudat de pe pielea ei –, însă legătura sa cu Jess era altfel decât tot ce simțise înainte. Ceea ce începuse ca o enigmă devenise un scop profund personal. Era mai mult decât desenul uluitor, mai mult decât dosarul secret al lui Raythe, ba chiar mai mult decât adevărul despre moartea lui Noah Cooke. Întâlnirea cu Jess schimbase ceva în el, îl deschisese la emoții pe care nu le mai simțise vreodată, și avea nevoie să înțeleagă de ce.

Cu tot ce îi spusese Thessaly, nu avea nici cea mai mică îndoială că erau în primejdie. Jess încercase să-l prevină; ghicitoarea ei nu putea fi mai limpede de atât: „Doctorul Raythe a știut, și ei l-au omorât”. Și totuși, n-a crezut-o pe deplin. I-a neglijat temerile, a căutat răspunsurile la Thessaly și asta, știa acum, a fost o mare greșeală. Dacă ar fi luat în serios avertismentul lui Jess, ar fi avut mai multă grijă. Și-ar fi făcut cât mai puțin vizibilă prezența în închisoare. S-ar fi străduit mai mult să citească dosarele lui Raythe când a avut ocazia. Trebuia să știe cine este în spatele acestor lucruri, ce vrea acea persoană de la Jess. Dacă ar ști măcar atât, ar avea o idee cu ce se confruntă. Așa, nu prea avea cu ce să lucreze. Fusese un telefon de la supervizorul lui Thessaly, permisul de vizitare îi fusese anulat și ar fi fost arestat dacă s-ar fi întors acolo. Avea enigma desenată de Jess, jurnalul în buzunarul de la spate și stickul de memorie cu documentele scanate de Thessaly. Dar ce aveau în comun aceste elemente? Erau indicii sau fundături?

Și apoi, era tipul din Tesla. Cu siguranță nu se afla acolo ca să facă un tur al închisorii. L-a văzut pe Mike în partea cealaltă a parcării, l-a privit cum urcă în camionetă și s-a uitat după el când pleca. Mike era sigur că venise la închisoare pentru el. Dar de ce? Ce ar fi putut să vrea? Avea de-a

face cu Jess Price? Sau cu enigma găsită în jurnalul ei? Dacă da, care era legătura? Și cum era implicată Jess? S-a întrebat dacă Raythe a fost ucis din cauza informațiilor pe care le avea despre Jess, așa cum spunea ghicitoarea ei, sau fusese cu adevărat un accident, așa cum susținea Thessaly. Până una-alta, avea mai multe întrebări decât răspunsuri. Nu putea fi sigur de nimic. Doar de un lucru era sigur: era imposibil să se desprindă de enigma lui Jess Price.

La câțiva kilometri de închisoare a intrat pe o șosea districtuală șerpuită care ducea în munți, uitându-se în oglinda retrovizoare după Tesla. Până la Starlite era un drum de zece minute și nu voia să aibă probleme. Trebuia să se întoarcă la motel, să se așeze și să citească documentele scanate de Thessaly. Cu cât știa mai repede ce e pe stick, cu atât mai bine.

Mergea cât de repede putea camioneta, silind motorul să urce tot mai sus pe munte. Dincolo de geamuri erau păduri de pini albi, a căror înălțime făcea ca tot ce se vedea să pară pitic. A deschis geamul ca să intre aerul răcoros de munte, a simțit mirosul de pământ ud și mușchi și și-a spus că tot ceea ce tocmai trăise – legătura emoțională stranie pe care o simțise cu Jess, toate întrebările fără răspuns – îl ducea într-o direcție logică. Intrase într-o enigmă și, ca la orice enigmă, exista o rezolvare. Nu trebuia decât să se concentreze pe tipar, să urmeze indiciile și să o rezolve.

Brusc, într-o fulgerare a soarelui, Tesla neagră a apărut în spate. A strâns bine volanul în vreme ce își cântărea opțiunile: putea încerca să meargă mai repede decât Tesla sau putea să se ascundă. Știa că mașina sa n-ar face față și – așa cum învățase din propria experiență pe terenul de fotbal – o fentă iscusită e mai bună decât să fii placat din spate.

La o cotitură a șoselei a virat pe un drum de pământ, a pătruns într-un desiș de conifere, a oprit motorul și s-a lăsat pe spate pe bancheta tapițată cu vinilin, cu inima galopând. Când a fost sigur că Tesla a trecut, s-a ridicat în capul oaselor și s-a uitat în jur. Apărat de pini, cu lumina după-amiezii străpungând cetina în fractali luminoși, a tras adânc aer în piept, a numărat până la zece, apoi și-a golit încet plămânii. Pe moment era în siguranță.

Cumva, Jess a știut ce avea să se întâmple. A știut că Thessaly avea să-l conducă afară din bibliotecă. A știut că el va fi alungat din închisoare, că accesul îi va fi blocat. S-a așteptat la asta. Dar ea mai știa și că el nu este genul de om care se lasă păgubaș, că pe cât e mai dificilă enigma, pe atât muncește el mai mult ca s-o dezlege. La urma urmei, de aceea l-a ales pe el.

După ce se apuca de o enigmă, nu renunța niciodată.

17

Postase enigma online în noiembrie 2009, la mai puțin de o săptămână după ce tatăl său murise de cancer. A fost o perioadă plină de emoții și, privind înapoi, dădea vina pentru lucrurile prostești pe care le făcuse pe incapacitatea sa de a procesa sentimentele.

În ultima fază a bolii tatălui, Mike era acasă, în Ohio. Pe atunci, relația cu mama sa era tensionată. După ce el s-a mutat la Boston ca să studieze la MIT, mama a plecat și ea din Cleveland. S-a dus în Franța, aparent ca să-și ajute mama să se mute într-o *maison de retraite*[9] din Bretania. Mama lui Mike era franțuzoaică, născută la Paris, și el știa că duce dorul tuturor lucrurilor din țara natală. Bănuia că rămăsese în Ohio de dragul lui. După accident i-a fost cel mai mare sprijin, l-a dus la specialiști, l-a ajutat să se înscrie la facultate și a avut grijă să nu fie singur. Când el a plecat, trebuie să fi simțit absența lui ca pe un vid. Promisese că se va întoarce din Franța peste câteva săptămâni, însă călătoria a durat mai mult de un an, și a devenit evident că nu mai venea acasă.

În lipsa ei, tatăl s-a îmbolnăvit și, cu toate că Mike știa că nu are nicio legătură – sigur că nu era vina nimănui că tatăl era bolnav –, nu se putea împiedica să simtă că există o relație tainică între plecarea ei și faptul că totul se ducea de râpă.

După diagnosticarea tatălui, mama a venit în Ohio, iar Mike s-a întors când boala a ajuns în fazele finale. L-au ținut acasă până ce durerea a devenit insuportabilă și apoi l-au dus la spital. Erau toți trei împreună când tatăl a murit. S-a întâmplat în timpul nopții, când spitalul era sumbru și tăcut. Într-un moment tatăl era cu ei și în următorul dispăruse.

Mike a organizat funeraliile împreună cu mama sa. Au ales costumul în care să fie îngropat tatăl, au stat împreună la înmormântare și – la o mică pomenire din subsolul bisericii – au strâns mâini, au primit îmbrățișări și au ascultat condoleanțe. În acea după-amiază, Mike și-a retrăit vechea viață, vremea dinaintea accidentului, când nu era decât un puști de pe acolo, puștiul lui Bob și Celine, băiatul căruia toată lumea îi prevedea un viitor strălucit.

Înainte să ia avionul înapoi spre Boston, Mike a scotocit prin cutiile pe

care le lăsase în pivniță. A găsit vechile sale cărți cu enigme, teancuri de carnete cu spirală pline cu diagrame, ecuații și ghicitori. A găsit prima enigmă pe care o crease, Pătratul Magic, și prima enigmă publicată, careul de cuvinte încrucișate cu tema fotbal. Le-a pus într-o cutie, alături de câteva lucruri de-ale tatălui – cravate de mătase, copia unui manual de programare IT la care fusese coautor; ceasul lui – și le-a dus la UPS ca să fie trimise în Est.

Acolo, în față la UPS, în parcarea unui centru comercial, s-a apropiat de el bărbatul. S-a prezentat Gary Sand, unul dintre colegii tatălui lui Mike de la Case Western, alt profesor din Facultatea de Informatică. Lui Mike nu i-a dat prin cap să-i pună la îndoială identitatea. Arăta ca un profesor distrat: păr cărunt vâlvoi, haine demodate, degetele pătate de cerneală.

— Dă-mi voie să-ți ofer ceva de băut, a zis Sand, invitându-l la un restaurant mexican de la capătul centrului comercial.

Mike a presupus că voia să depene amintiri despre tatăl lui. Robert Brink fusese iubit și respectat; la înmormântare au fost o mulțime de oameni pe care Mike nu-i cunoștea, toți cu povești pe care nu le mai auzise. Așa că l-a urmat pe bărbat la bar, a comandat o margarita și a băut în vreme ce îl asculta pe Gary Sand făcându-i o ofertă care avea să-i schimbe viața.

Sarcinile sale au fost la început mărunte. Sand i-a dat o cheie personală, un cod la o pagină web anonimă cu mesaje, unde Mike găsea documente de la Sand: criptograme, cifruri, pagini cu litere și cifre care, după un moment de examinare, dezvăluiau mesaje. Mike le rezolva, le returna prin cheia sa cifrată, iar Sand îi trimitea un cec. Asta era tot. Bani câștigați ușor, de care în acea vreme avea nevoie, cu toată bursa. Sand nu i-a cerut niciodată mai mult, iar Mike n-a întrebat niciodată care este cu adevărat natura muncii sale. L-a căutat pe Sand pe Google și, când n-a găsit nimic, a presupus că are un post oarecare la National Security Agency, o bănuială sprijinită de felul în care comunicau: totul era trimis printr-un site codificat. În ultimele decenii, NSA[{10}] începuse o inițiativă masivă de criptografiere, și Mike știa că aptitudinile sale îl fac un candidat de prim rang pentru recrutare. Dar Sand n-a încercat niciodată să-l recruteze și, cum s-au mai întâlnit o singură dată față în față, Mike a lăsat baltă chestiunea.

Dar apoi au început să se petreacă lucruri ciudate. Lucruri periculoase.

A început cu hărțuire online. În 2009, când era în anul al doilea la MIT, Mike făcea parte dintr-o comunitate online de dezlegători de enigme, unde

posta sub pseudonimul *M*. La fel ca majoritatea enigmiștilor, prefera să rămână anonim online. Apăruse deja articolul din *Time Magazine,* enigmele lui erau un element de bază în *The New York Times* și avea un contract pentru publicarea culegerilor sale de enigme. Era celebru, dar nu-i plăcea să fie tratat diferit pe forumurile enigmiștilor, așa că nu-și folosea niciodată numele real. Online găsea ceva ce nu putea găsi în viața reală: o comunitate de oameni care iubeau enigmele, le plăcea să vorbească despre ele și îl includeau nu pentru că era cine era, sau pentru ce i se întâmplase, ci pentru că vorbeau aceeași limbă.

De acolo a decurs legenda *M*. A început simplu. Posta o enigmă pe un forum enigmistic popular și oamenii intrau acolo ca s-o rezolve. La început crea mai mult careuri de cuvinte încrucișate și acrostihuri, care erau de departe cele mai căutate, însă uneori lansa o teoremă sau un labirint, sau o enigmă Nurikabe. Construia la toate nivelurile de dificultate, însă preferatele sale erau enigmele cu adevărat grele, pe care doar câțiva le puteau rezolva. Crea o enigmă în fiecare săptămână, o posta exact la ora 23.11 EST în noaptea de duminică și o ștergea după 49 de minute, la miezul nopții.

Curând, pe pagina lui a apărut un grup strâns unit de dezlegători. Totul era deschis, gratuit și putea fi descărcat, și nu și-ar fi închipuit că urmăritorii săi vor fi mai mulți decât câțiva împătimiți de enigme plictisiți, care se dau în vânt după provocări. Dar curând au fost mii de oameni care descărnau în fiecare săptămână enigmele compuse de el. Era exact opusul intențiilor lui. Chiar dacă avatarul său era *M,* câțiva dintre dezlegătorii mai încântați i-au zis Maestrul Enigmelor.

Enigma pe care Mike o găsise în jurnalul lui Jess era ultima pe care o postase pe forum ca *M*. Popularitatea enigmelor sale scăpase de sub control și existau niște admiratori persistenți care îl pisălogeau să-și dezvăluie numele. Pe un forum tematic Reddit se făceau speculații despre posibile identități și, când a văzut „Mike Brink” în capul listei, lovitura a fost prea aproape de țintă. Anonimatul era esențial pentru toată treaba, și n-avea de gând să dezvăluie cine este, însă după un schimb de e-mailuri cu unul dintre cei care dezlegaseră cele mai dificile enigme ale lui a construit o enigmă care îi conținea numele și a postat-o într-o miercuri, când nimeni nu căuta enigmele săptămânale.

Voia ca ultima enigmă să fie o provocare pentru sine însuși, așa că a pus

în ea cheia sa personală cu paisprezece cifre – cea pe care o folosea ca să schimbe informații cu Gary Sand – ca soluție: 13911521891411, a cărei substituire alfanumerică era „Mike Brink”. Era o glumă doar pentru el, obscură, nimeni altcineva n-ar fi înțeles-o. A postat-o la ora 23.11 și a șters-o la miezul nopții. Când a cercetat traficul, a văzut că o descărnaseră doar două persoane. Apoi, simțind că zilele sale de enigmistică online au apus, a șters definitiv profilul *M* de pe toate site-urile.

A doua zi, Gary Sand s-a înființat la ușa lui cu întrebări. În acea dimineață devreme fusese o logare neidentificată pe site-ul NSA cu codul lui Mike și, chiar dacă se părea că n-a fost făcut niciun rău – niciunul dintre fișiere n-a fost modificat, iar utilizatorul n-a avut acces la niciunul dintre documente, care erau și ele cifrate –, cineva a văzut și a copiat fișierele lui Mike. Pe când Sand povestea ce se întâmplase, Mike asculta, consternat. Cineva a știut că el este *M,* a știut că el are o relație cu Gary Sand și a avut destulă perspicacitate ca să folosească un șir de cifre ca pe cheia personală pentru a se loga într-un site cifrat. Și, cu toate că Mike a insistat că e cu neputință, explicând că doar două persoane au descărcat acea enigmă și că nimeni nu știa că lucrează cu agenția, n-a avut importanță. Acreditarea i-a fost retrasă definitiv. Relația cu Gary Sand s-a încheiat, și Mike a rămas cu un sentiment profund de rușine. Fusese prost să dezvăluie online astfel de informații personale și îl dezamăgise pe Gary Sand. Nu și-a dat seama decât mai târziu că această muncă avea consecințe mai periculoase.

A fost un incident dureros, despre care prefera să pretindă că nu s-a produs niciodată. Dar s-a produs și Jess a aflat cumva de el, ceea ce a ridicat problema felului în care l-a găsit și cum de a ajuns să fie în jurnalul ei.

Cu numai o zi înainte crezuse că se duce la Ray Brook să ajute o femeie strălucită, dar cu probleme. A fost o toană, o monedă aruncată în sus, un capriciu al sorții, însă Jess nu era o ciudățenie din domeniul bolilor mintale, iar prezența lui în închisoare nu era un accident. Jess Price era cineva care își plănuise abordarea cu grijă, meticulos. A așteptat momentul potrivit. L-a momit cu enigma și l-a prins în cârlig cu o ghicitoare. În Jess Price, Mike Brink își găsise un adversar pe măsură. De fapt, n-avusese nicio șansă.

18

Dacă n-ar fi fost Connie, Mike ar fi plecat imediat din munți, ar fi pornit pe autostradă spre sud, spre oraș, ar fi urcat cele patru etaje până în apartamentul său și ar fi încuiat ușa. Însă o lăsase pe Connie în camera de motel, o hotărâre pe care acum o regreta. După cele întâmplate la închisoare, nimic nu mai părea sigur, iar Starlite nu oferea cine știe ce siguranță. Chiar dacă reușise să scape de tipul din Tesla, bănuia că nu s-a descotorosit de tot de el. Bănuiala s-a dovedit corectă când a oprit în parcarea de la Starlite. Ușa camerei sale era spartă, tocul era rupt și tăblia era presărată cu urme de bocanci. Connie nu se vedea nicăieri.

A sărit din mașină și a intrat în harababura din cameră. Oricine o fi fost cel care a spart ușa putea să fie încă acolo, așteptând, dar nu se sinchisea. Connie putea fi în pericol. Și-a imaginat ce e mai rău – că Connie fuge, speriată, cineva o găsește afară și o ia acasă, sau – cel mai cumplit – câinele său iubit e călcat pe autostradă.

— Connie! a strigat, privind prin cameră. Connie, unde ești?

Locul era răvășit – patul răsturnat și așternutul smuls de pe saltea –, însă cel care făcuse asta plecase. A mers greoi printre cearșafuri răsucite împrăștiate pe covor și a intrat în baie, unde a găsit articolele de toaletă ale hotelului – flacoane cu șampon și un tub mic cu pastă de dinți Crest – golite pe podea. Până și castroanele cu hrană și apă ale lui Connie fuseseră răsturnate, covorul era presărat cu morcovi rași. Nu înțelegea. Ce credea acea persoană că ascunde el? Un cip de computer vârât într-un tub de pastă de dinți? Trăia cumva într-un roman de spionaj? Era ironic, pentru că până în urmă cu vreo două ore, când și-a găsit enigma în jurnalul lui Jess, crezuse că n-are nimic de ascuns.

Chiar dacă ar fi avut, n-ar fi lăsat niciodată acel lucru în camera de motel. Oricine a văzut vreodată un film de spionaj știa că este primul loc în care aveau să caute. Ce-i drept, fusese destul de neglijent ca să-și pună parola personală într-o enigmă online, așa că poate nu era chiar așa de isteț cum se credea.

Deodată a auzit lipăit de picioruțe pe asfalt, apoi un scheunat cunoscut.

S-a răsucit și a văzut-o pe Connie traversând în salturi parcarea. L-a cuprins un val de ușurare. S-a lăsat pe vine și i-a scărpinat blana, în vreme ce cățeluța sărea pe el, lingându-l pe față și lătrând încântată. S-a minunat de inteligența ei. Cumva, se ferise de cel care a intrat în camera lor, apoi se furișase pe ușă și se ascunsese în pădure. Trebuie să fi privit totul de după tufele de mure care mărgineau parcarea.

— Pariez că știi cine a făcut asta, nu-i așa?

Ar fi fost grozav să-i poată spune, dar avea o idee clară despre cine era răspunzător.

A luat-o în brațe, a dus-o în cameră, i-a turnat apă în castron, a luat din mini-frigider restul de mușchi și i l-a pus în față. Pe când ea mânca, s-a rezemat de perete, încercând să-și dea seama ce trebuie să facă mai departe. Atunci când lucra la o enigmă întotdeauna pornea de la punctul cel mai simplu și mergea spre complexitate, alcătuind un plan de atac clar, însă niciodată nu se simțise așa de dezorientat. Stând în harababura din camera de motel, a știut că este prea aproape de toate astea. Trebuia să reacționeze, să facă o mișcare îndrăzneață și rapidă, dar care anume?

Erau câteva locuri posibile din care să înceapă. Era stickul de memorie din buzunar, cu dosarele lui Raythe; era jurnalul lui Jess în tașcă. Apoi era Thessaly Moses, în închisoare, pe care avea de gând s-o sune. Locul de intrare determină ieșirea dintr-un labirint, dar el era paralizat.

Brusc, i-a apărut în minte o serie de puncte. A început cu un cerc negru, apoi încă nouă, aranjate într-un triunghi, până ce a apărut tatuajul gardianului. După ce spusese Thessaly despre imaginile camerelor de supraveghere care au fost șterse, și știind că cineva din închisoare îl urmărise, a bănuit că gardianul blond este cel răspunzător.

Triunghiul l-a preocupat pe Mike din clipa în care l-a văzut. Ceva legat de el – aranjarea punctelor, natura lui ordonată, elegantă – îl atrăgea. Era aceeași senzație ca atunci când dădea peste un tip nou de enigmă: simțea atracția provocării, anestezia pierderii de sine în căutarea tainelor ei și, atunci când o dezlega, un val de euforie, o năvală de serotonină în sânge.

Mike s-a dus la camionetă și a scos laptopul de sub scaunul pasagerului. Cel puțin avusese destulă minte să nu-l lase în cameră. Dacă l-ar fi lăsat, ar fi fost spart sau furat. L-a deschis, a introdus parola și a intrat online. A tastat în fereastra de căutare o descriere a tatuajului și s-a pomenit curând cu zeci de imagini ale triunghiului, cu variații ale formei și construcției, dar

toate cu aceeași descriere. Era un *tetractys,* un triunghi echilateral cu zece puncte atribuit lui Pitagora.

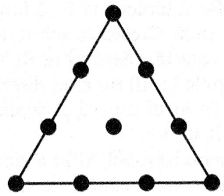

Era o reprezentare geometrică a celui de-al patrulea număr triunghiular și, poate mai aproape de motivul gardianului de a și-l tatua pe trup, era un simbol al geometriei sacre. A tastat „geometrie sacră" și „tetractys" și a dat de un site plin de informații esoterice despre triunghi. Conform site-ului, simbolul exprima numele lui Dumnezeu, un *tetragrammaton* – un nume din patru litere care îl simbolizează pe Iehova. În vremurile moderne, simbolul fusese folosit cel mai des – dacă poți avea încredere în internet – de masoni. Însă, din câte știa Mike despre masonerie – ceea ce, de fapt, nu era mare lucru –, un gardian de închisoare nu este genul de om primit cu brațele deschise într-o societate secretă așa de elitistă. Prin urmare, de ce un gardian ar avea pe trup un triunghi pitagoreic? Ar putea avea altă semnificație? În ultimul deceniu, cultura americană virase spre tărâmul lunatic al teoriilor conspirației, societăților secrete și politicilor apocaliptice. Nu l-ar fi surprins ca tipul ăsta să aibă tatuat pe fund Chivotul Legământului.

În ciuda intrigii din jurul lui Gary Sand, Mike nu credea în teoriile conspirației. Nu credea în alegeri furate, că vine Judecata de Apoi sau că extratereștrii vizitează Pământul de câteva decenii. Credea în cifre și fapte, că 2 + 2 fac întotdeauna 4, că forța de gravitație face un măr să cadă. Credea în soluții logice și că, folosind metoda corectă, adevărul poate fi cunoscut. În realitate, misterele lumii nu erau diferite de enigme. Erau peste tot în jurul nostru și depindea de noi să punem piesele la un loc.

După ce a închis laptopul, Mike a urcat-o pe Connie în camionetă și a condus până a ajuns la I-87 spre sud, uitându-se după Tesla neagră. După vreo oră a oprit la un popas. Când a coborât din mașină s-a uitat înapoi spre șosea, apoi a cercetat parcarea. Din cât vedea, nu-l urmărise nimeni. Se uitase în oglinda retrovizoare la fiecare zece minute și nu zărise nimic suspect.

I-a prins lui Connie lesa, a luat din torpedou certificatul ESA obținut de

doctorul Trevers, pentru cazul în care i-ar fi căutat cineva pricină, și a traversat parcarea. Zona de odihnă din cărămidă era o clădire fără etaj cu un fast-food la un capăt, toalete drept înainte și un magazin mic la stânga. Aerul era plin de miros de cartofi pai și de duhoarea grețoasă a săpunului industrial, care i-a dat o ușoară durere de cap. Aerul condiționat era prea rece ca să fie confortabil, însă exista Wi-Fi gratuit, și la ora patru într-o după-amiază de vineri era aproape singur acolo.

A cumpărat de la Subway un sandviș cu carne de curcan, cu supliment de maioneză și murături, și o cafea Grande de la chioșcul Starbucks, apoi s-a așezat lângă o fereastră care dădea spre șosea. Trebuia să fie vigilent. Chiar dacă era sigur că nu fusese urmărit, asta nu însemna că nu vine cineva. Camioneta lui roșie ca tomatele nu era greu de găsit.

Pândind cu un ochi fereastra, a scos din tașcă jurnalul lui Jess și a început să citească.

19

7 iulie 2017
Sedge House, Clermont, New York

Sedge House este genul de casă cu frontoane și turnulețe despre care citești într-un roman din secolul al XIX-lea, nu acel fel de loc în care te aștepți să-ți petreci vara. Faptul că stau aici și am la dispoziție tot spațiul mi se pare atât minunat, cât și înspăimântător.

De obicei, eu fac cerere să îngrijesc o casă, însă slujba de la Sedge a venit ea la mine. Cineva mi-a trimis un e-mail pe adresa de pe site-ul luxuryhousesitting.com, cu invitația să fac cererea pentru această casă. Am studiat descrierea și m-am îndrăgostit de ideea de a merge în zona rurală pe perioada verii. Proprietara de la Sedge House murise de curând și rudele voiau să locuiască acolo cineva pe timpul verii, poate și în toamnă, în vreme ce se pregăteau de vânzare. Principalele sarcini erau mici activități gospodărești, îngrijirea grădinii și pregătirea casei pentru a fi prezentată unor posibili cumpărători, ceea ce părea destul de ușor. Și, dat fiind că se afla la distanță de două ore de oraș și n-avea internet sau televizor, mi-ar fi oferit singurătatea de care aveam nevoie ca să scriu.

A fost mai ușor decât crezusem. Mi-am subînchiriat apartamentul și am luat trenul spre nordul statului, cu o valiză cu haine, un laptop și un nou jurnal. Și iată-mă aici, scriind în jurnal în loc să lucrez la noul meu roman. Cel puțin îmi vin cuvintele. Cel puțin asta mă deblochează. Uite cum încerc să justific ceea ce fac. Dar, zău, nu există justificare. Joan Didion a zis-o cel mai bine în „On Keeping a Notebook”[{11}]: „Impulsul de a face însemnări este deosebit de imperios, inexplicabil pentru cei care nu-l au, folositor doar în mod accidental, doar în mod secundar, în felul în care orice dorință imperioasă încearcă să se justifice”.

Un taxi m-a luat de la gara Rhinecliff și, după vreo cincisprezece minute, mașina a intrat pe poarta unei alei și a luat-o pe un drum lung, sinuos, care șerpuia printr-o pădure rară de mesteceni și arțari. La capătul drumului, cocoțată pe un deal de pe care se vedea fluviul Hudson, era

Sedge House, strălucitoare ca o prăjitură, un amestec de turle și cupole înălțate spre cer, ca un mare tort de nuntă gotic. Nu mai văzusem niciodată așa ceva, și mi-a trebuit o vreme ca să absorb totul – turnul rotund enorm, ferestrele cu rozetă care dădeau scânteieri de giuvaier ultimului etaj, veranda care înconjura clădirea, cu volutele ei albe. Am stat acolo, fermecată, în vreme ce șoferul taxiului îmi punea valiza pe iarbă și plecă.

Stabilisem cu administratorul, Bill, să ne întâlnim, însă aleea era pustie și ușa din față încuiată, așa că am hotărât să arunc o privire prin jur. Era o cărare care ducea în jos, la râu, iar pe o latură a vilei era o grădină de trandafiri care apucase și vremuri mai bune. Grădina era ordonată și simetrică, cu spaliere și bănci de fier forjat, însă aranjamentul inițial fusese eclipsat de creșterea necontrolată. Trandafirii se lățeau peste cărare, făpturi viguroase cu multe capete care țâșneau dintr-o singură rădăcină, un pic sinistre cu spinii lor și abundența cotropitoare. Niciodată nu mi-au plăcut prea mult trandafirii. Întotdeauna mi s-au părut frumoși, dar reci, cum e cristalul gravat sau matematica.

Am auzit scrâșnet de cauciucuri pe pietriș și, când m-am întors, Bill cobora dintr-o camionetă albă. Avea în jur de cincizeci de ani, părul grizonant, cămașa lăsată pe dinafară și ochii apoși în spatele unor ochelari groși, ca și cum ar fi suferit de alergie.

Pe când descuia ușa principală, Bill a explicat că proprietăreasa, Aurora Sedge, murise în decembrie și moștenitorul, un nepot pe nume Jameson Sedge, avea de gând să vândă proprietatea „cu cățel, cu purcel”. Sedge House, a zis el în vreme ce-mi târâm valiza în sus pe treptele verandei largi, a fost construită în 1876 de Franklin Sedge, care s-a îmbogățit din fabricarea nasturilor de sticlă. Își dublase averea prin căsătoria benefică în planul social cu una dintre fetele Rusten, Adelaide, ceea ce se pare că a fost un mare pas în sus pentru el, care era din Albany și avea puține relații.

L-am urmat pe Bill într-un hol mare, privind cu atenție totul. Era limpede că locuința nu fusese curățată de zeci de ani. Pe coridor am văzut peste tot obiecte, înghesuite în fiecare colț și îngrămădite pe fiecare suprafață, o mare adunătură de comori: cupe din sticlă de Murano și lornioane lăcuite, și busturi de marmură, și prespapieruri de sticlă multicoloră. Până și holul, al cărui singur scop era să permită trecerea, era blocat de o colivie uriașă de alamă, construită pe modelul vilei Sedge, cu turle, turnuri și toate celelalte. Înăuntru, holbându-se de dincolo de gratii,

era o bufniță împăiată, înspăimântătoare ca un gargui.

Bill și-a croit drum înăuntru și m-a condus în sufragerie, o cameră lungă și îngustă, dominată de o masă la care ar fi putut să ia loc douăzeci de persoane dacă n-ar fi fost acoperită de teancuri de farfurii de porțelan. A răsucit un comutator și s-a aprins un candelabru enorm care atârna deasupra acestui peisaj de porțelan, cu lumina picurând din prismele de cristal ca gheața topită. Pereții erau lambrisați cu pătrate de mahon bogat sculptate, care aruncau peste încăpere o tentă cafenie ca tutunul, dând o senzație de fum care ar fi părut sumbră, chiar apăsătoare, dacă n-ar fi fost florile: șiruri de vaze cu trandafiri în toată încăperea. Perfecțiunea florilor părea ireală și, într-adevăr, când am prins o petală între degetul mare și arătător, am simțit pe piele alunecarea mătăsii. Erau imitații perfecte și ceva din perfecțiunea lor – faptul că păreau mai pline de viață, mai reale decât trandafirii de afară – părea necinstită.

— Chiar a locuit cineva aici? am întrebat, încercând să-mi imaginez existența într-un astfel de loc.

— Aurora Sedge a fost singură în această casă cel puțin șaizeci de ani, a zis el. Nu s-a măritat. N-a avut copii. N-a avut prieteni, din câte știu eu.

Bill s-a dus în bucătărie și a deschis o cutie de lemn atârnată pe perete, dând la iveală o serie de cârlige pe care atârnau chei de alamă.

— Asta e de la ușa din spate, asta e de la pivniță și… iat-o, a zis, luând o cheie. Asta e de la salon. Aurora își ținea acolo colecția. Va veni s-o vadă o evaluatoare profesionistă, așa că va trebui să-i deschizi. Haide, o să-ți arăt acum.

A pornit pe coridor, a vârât cheia în încuietoarea a doua uși glisante și le-a împins. L-am urmat în încăpere și m-am oprit, uluită și un pic speriată. Când Bill spusese „colecție” m-am gândit la tablouri din Școala Hudson River, sau poate câteva lămpi Tiffany. Însă dintr-un capăt în celălalt al camerei, plantate ca niște flori melancolice, erau păpuși de porțelan. Păpuși în balansoare, păpuși așezate pe pervazuri, alte păpuși înghesuite într-un cărucior de modă veche. Era o păpușă cu o pleoapă închisă și cu celălalt ochi holbându-se la mine fioros, nebunește. Doi bebeluși negri ședeau la o masă pentru copii, având în față un serviciu de ceai – ceainic, cești de porțelan și un platou etajat pentru prăjituri – de parcă ar fi luat ceaiul cu tot dichisul. Păpuși în rochițe înflorate erau înșirate, strâns lipite între ele, pe o canapea de catifea roșie și, când m-am uitat mai bine, am văzut că se țineau

de braț, cot de porțelan lângă cot de porțelan. Asupra acestei adunări de bebeluși cădea o rază oblică de lumină, firișoare de praf se răsuceau prin aer și, pentru o clipă, mi s-a părut că ochișorii lor au fulgerat cu răutate.

Când am mers mai departe prin salon a părut că micuțele făpturi se răsucesc să se uite la mine, toți acei obraji bucălați și gurile țuguiate, și nasurile cârne împungând din toate părțile. Eu, o persoană de talie medie după majoritatea standardelor, înaltă de 1,65 metri, mă simțeam uriașă. Gigantică. La fel ca Alice după ce a înghițit o pastilă. Și, cu toate că nu suferisem niciodată de claustrofobie, aveam brusc impresia că tot aerul dispăruse din încăpere.

— Astea erau marea pasiune a Aurorei Sedge, a zis Bill, părând la fel de stânjenit ca mine.

— Pasiune? am zis, aruncându-i o privire care trebuie să fi arătat cât de bizară mi se părea toată treaba.

— Nu pot spune că o înțeleg, dar știu că această colecție valorează o căruță de bani. Cum spuneam, domnul Sedge vinde tot calabalâcul înainte să pună pe piață casa. Evaluatoarea va trebui să facă fotografii pentru licitație, așa că o să-i deschizi tu când vine. Altfel, camera rămâne încuiată.

L-am urmat afară, pe coridor, pe lângă o scară largă cu stâlpul sculptat în forma unui păun, cu singurul ochi dintr-o nestemată privindu-ne, până la un perete acoperit cu fotografii sepia. S-a oprit să-mi prezinte membrii familiei Sedge, fotografie cu fotografie. Era una cu tatăl Aurorei, Franklin Sedge, cu pulover de la Harvard College; apoi alta cu Franklin și mireasa lui, Adelaide Rusten, în fața unei biserici, în ziua nunții. Era Aurora prunc cu mama ei, apoi Aurora la trei ani cu frățiorul Franklin jr, căruia i se zicea Frankie. Apoi Aurora și Frankie adolescenți, într-un living luxos căruia Bill i-a zis „reședința din oraș a familiei Sedge”. Erau instantanee cu Aurora și Frankie pe ponton în fața transatlanticului de lux *Queen Mary*; Aurora la absolvirea liceului; apoi absolvirea lui Frankie. În fiecare fotografie Frankie era vioi, zâmbitor, iar sora sa stătea alături, mică, serioasă.

— Frankie a murit? am întrebat, amintindu-mi că moștenitorul proprietății este nepotul Aurorei, Jameson, și că nu mai exista altă rudă în viață.

— A murit la douăzeci și ceva de ani, a zis Bill. A fost declarată sinucidere, cu toate că n-au fost date alte amănunte, ceea ce, desigur, a făcut lumea să vorbească. Aurora i-a găsit cadavrul și a fost, după cum s-a spus,

distrusă. După aceea s-a închis în casă. Nimeni n-a mai intrat de zeci de ani, în afară de cei care făceau din când în când reparații și de Mandy, menajera ei. Moartea lui Frankie a afectat-o cumplit. Aurora și-a petrecut restul vieții singură în această casă, înconjurată de trandafiri de mătase și păpuși de porțelan.

20

După ce a încuiat salonul, Bill m-a dus în bucătărie, o cameră mică de lângă sufragerie cu o sobă din anii ’60, o chiuvetă mare din ceramică albă și un bufet plin cu cești de porțelan. O masă solidă cu tăblie de melamină se afla lângă o fereastră care dădea spre râu, cu toate că nu m-am oprit să privesc: Bill trecuse deja mai departe, în ceea ce a numit „cămara majordomului” – un spațiu ingenios, care era o combinație de debara și coridor, având pe ambele laturi rafturi cu farfurii. Îmi imaginez un majordom care umblă prin cămară și ia platouri și carafe, o tavă de argint sau orice i-o fi trebuit, apoi iese pe partea cealaltă fără s-o deranjeze pe bucătăreasă.

În ce mă privește, „cămara majordomului” este locul în care sunt ținute cele necesare curățeniei. Bill a deschis un dulap și mi-a arătat mături și mopuri, și prosoape de hârtie, și tot soiul de produse de curățenie. Sarcina mea să deretic prin casă înainte ca el s-o arate posibililor cumpărători începe să pară tot mai descurajantă.

Aurora își iubea casă, mi-a spus Bill, dar spre sfârșitul vieții era prea slăbită ca s-o mai îngrijească și a lăsat-o în seama menajerei, o femeie din partea locului, pe nume Mandy Johnson.

— Ceea ce îmi amintește ceva, a zis el. Nu mă aștept la vreo problemă, însă dacă Mandy vine aici trebuie să mă suni imediat.

Mie îmi suna ca și cum se aștepta la o problemă, și i-am spus-o.

— Nu-ți face griji, a zis Bill, conducându-mă înapoi în bucătărie și închizând ușa. Mandy nu mai este o problemă. Însă după ce a murit Aurora au fost niște necazuri. În ultimii ani de viață, Aurora devenise afectuoasă cu Mandy și a început să-i dea lucruri din casă – moșteniri de familie, bijuterii, niște obiecte de artă. Nimeni n-a știut ce se întâmplă până când Aurora a murit. S-a dovedit că Aurora o numise în testament unica beneficiară. Toate astea – a arătat spre interior, cu o mișcare largă care avea rostul să cuprindă enormitatea norocului femeii de serviciu – dacă poți să crezi. Jameson Sedge a deschis un proces, afirmând că Aurora nu mai era în toate mințile. A susținut că Aurora are un istoric de excentricitate, și pot spune că nimeni nu l-ar putea contrazice. S-a mai întâmplat și să nu fie

niciun martor la semnarea testamentului, și fără un martor, ei bine, chestia a fost respinsă la tribunal și totul i-a revenit celei mai apropiate rude în viață: Jameson Sedge.

— Dar te temi că ea o să se arate iar? am întrebat, mai preocupată de o menajeră ofensată decât de amănuntele de la tribunal.

— A venit aici luna trecută și, când Jameson a aflat, a pus să fie arestată pentru încălcarea proprietății și a obținut un ordin de interdicție. Mă îndoiesc că va veni iar, însă, dacă o face, sună-mă.

•

Noaptea trecută a fost prima petrecută în Sedge House. După ce a plecat Bill am încercat să mă fac comodă, dar n-a fost ușor. Aurora Sedge e moartă de câteva luni, și totuși e așa de prezentă, că am impresia că îi încalc proprietatea. Totul a fost lăsat exact așa cum trebuie să fi fost în ziua în care a murit. Am găsit rufele ei murdare într-un coș de nuiele; mâncarea ei – o pungă cu mere putrezite, o bucată de brânză mucegăită, un sfert de litru de lapte integral brânzit – era în frigider; pe noptieră era o cană plină cu ceai, cu taninul prefăcut în gudron. Hainele ei atârnau în dulapuri – fuste grele de lână în culori întunecate, cu etichete franțuzești, bluze albe de bumbac țepene de la apret, cămăși de noapte de flanelă și zeci de perechi de ghete mici de piele cu șireturi, numărul 36, cu tocurile murdare de noroi. Aurora Sedge e moartă, dar zăbovește pe aici și nu-mi pot alunga impresia că locuința ei, cu lambriurile de mahon sufocante, cu comorile și cu salonul plin de păpuși de porțelan, n-ar trebui să fie deranjată.

•

Alungându-mi îndoielile, m-am dus în bibliotecă unde am găsit un birou enorm, locul perfect în care să lucrez pe timpul verii. Încăperea este octogonală, cu rafturi pe care sunt sute și sute de cărți, unele vechi și legate în piele. Are un șemineu placat cu dale sticloase de un verde lăptos, un covor oriental gros și două ferestre mari care dau spre râu. Era sufocant, cu aerul plin de praf, așa că am legat pe laturi draperiile grele de damasc și am deschis ferestrele. Soarele care apunea în spatele crestelor vălurite ale munților Catskill umplea cu o lumină slabă camera, și am văzut într-un colț un cărucior care avea raftul de jos plin cu sticle de băutură. Am luat un pahar de cristal fără picior de pe o tavă cu pahare de bar și mi-am turnat două degete de scotch, cu gândul că m-ar putea ajuta să dorm. Eram gata de culcare și pornisem într-acolo, când am trecut pe lângă o Biblie veche

așezată pe o măsuță. Am deschis coperta de piele roasă și am găsit pagini cu însemnări, cu pasaje subliniate, note scrise pe margini, semne de exclamare adăugate pentru accentuare, exprimând o intensitate a credinței care avea nevoie să fie consemnată în cerneală.

Era o linie comună între paginile marcate, sau așa părea. Toate erau despre acte de creație. Rândul cu „Să fie lumină”, și crearea Evei din coasta lui Adam, și partea despre odihna din a șaptea zi. Practic, toată Facerea era marcată. Apoi era citatul din Psalmi, 32:6: „Cu cuvântul Domnului cerurile s-au întărit și cu duhul gurii Lui toată puterea lor[{12}]”. În josul paginii, cineva scrisese gros, cu cerneală albastră, un pasaj care părea deplasat:

„Am crezut că pot să cunosc ceea ce n-ar trebui să fie cunoscut. Am vrut să văd lucruri, lucruri tainice, așa că am dat deoparte vălul dintre omenesc și divin și m-am uitat direct în ochii lui Dumnezeu. Asta-i natura enigmei: să ofere rând pe rând chin și plăcere”.

Până să termin de citit, scotchul dispăruse. Am lăsat Biblia din mână, am găsit într-o debara cearșafuri curate și mi-am făcut patul într-o cameră din partea de vest a casei, o încăpere mare și aerisită de la etajul întâi, cu bovindou care dădea spre grădina de trandafiri. Într-un colț era un balansoar, un obiect vechi de lemn pe care l-am tras la fereastră, gândindu-mă că aș putea să citesc, dar nu exista vreo veioză, iar eu eram cherchelită de la scotch, așa că am proptit cu cartea fereastra ca să stea deschisă. Patul era un monstru cu cadru de fier forjat, cu saltea cu arcuri, incomodă, care trebuie să fi fost făcută acum o sută de ani, însă am adormit repede, cu toată lipsa de confort.

Era în toiul nopții și dormeam dusă când m-a trezit un zgomot. Era slab, abia auzit la început, ceva care mișuna pe deasupra capului meu, iute, ca stropii de ploaie care răpăie pe geam. M-am ridicat în capul oaselor și am ascultat cu atenție. Timp de un minut n-a fost absolut nimic, apoi a revenit. O mișcare în aerul de deasupra, slabă, dar regulată.

Am stat culcată trează mult timp, ascultând. Lumina lunii intra pe fereastră, aruncând o lucire albastră-argintie pe podeaua de lemn, și aproape că mă așteptam s-o văd acolo pe Aurora, stafia ei mustrându-mă că i-am invadat casa, dar sigur că nu era nimic, doar fluturarea perdelelor în adiere. Mi-am spus că acel zgomot trebuie să fi fost doar vântul care se freca de geamuri, sau, poate, aerul prins în țevăria învechită. În oraș închiriasem odată o cameră într-o clădire dinaintea războiului, unde caloriferele vechi cu

aburi bubuiau ca niște tobe când se răcea vremea. Sedge House avea niște mamuți de calorifere cu elemenți din secolul al XIX-lea și, chiar dacă nu erau în funcțiune în acest moment al anului, era posibil să iasă din ele aerul prins acolo.

Aveam de gând să lucrez de dimineață și eram hotărâtă să dorm, dar sunetul a revenit, mai puternic decât înainte. Nu era vântul, nici aerul din calorifere, ci un zgrepțănat insistent de la etajul doi. Șoareci. Fără îndoială, șoareci. Casele vechi au întotdeauna rozătoare. Am citit odată relatarea cuiva care se îngrijește de case când sunt proprietarii plecați. Povestea amănunțit frustrarea de a auzi zgomote în fiecare noapte într-o casă din New Hampshire. S-a uitat peste tot, încercând să-și dea seama ce ar putea să fie, și în cele din urmă a descoperit în pivniță o familie de ratoni.

Asta trebuie să fie aici, mi-am zis. Din fericire, șoarecii nu mă sperie. Am crescut văzând în mod regulat șobolani la metrou și în parcuri. Oricine s-a confruntat vreodată cu un șobolan din Manhattan se poate descurca cu câțiva șoareci. Dimineață o să-l sun pe Bill și o să se ocupe de asta. Cu acest gând încurajator am închis ochii și m-am întors la somn.

Însă n-au trecut nici zece minute și zgomotul a revenit, pocnetele și zgrepțănatul de deasupra devenind o serie de bufnituri puternice. M-am ridicat în șezut, speriată, scotocind cu privirea umbrele, când am auzit iar, zăbovind în aer deasupra patului, atât de aproape, încât am avut impresia că pot să întind mâna și să-l ating: un suspin ascuțit, jalnic, nemângâiat.

M-am smuls din pat și am lipăit prin bălțile făcute de lumina lunii până pe coridor. Sunetul venea de deasupra, așa că m-am dus până la scară și am privit încordată în sus, în întuneric. Bill nu mă dusese la etajul doi. „Nu-i nimic acolo sus”, a zis, arătând spre o ușă lată de lemn din partea de sus a scării. „Doar cutii cu vechituri”. Dar se înșela. Era ceva acolo sus.

Am urcat tiptil scara, cu picioarele goale alunecând pe lemn, și m-am apropiat de ușă. Am pus mâna pe alama rece a clanței și am încercat s-o răsucesc, însă ușa era încuiată. Așa că mi-am lipit urechea de ușă, străduindu-mă să aud ce este dincolo. Se auzea un târșâit, slab și regulat, ca niște pași. Poate că nu șoareci, mi-am zis, ci un animal mai mare, o pisică vagabondă sau un oposum. Orice o fi fost, trebuia să-l chem pe Bill. Cu siguranță avea să rezolve el problema. Însă când m-am întors să plec s-au auzit brusc bubuituri în ușă, o rafală de lovituri. Cuprinsă de spaimă, și totuși neputând să mă îndepărtez, am ascultat. „Deschide ușa”, a șoptit

vocea. „Te rog, dă-mi drumul”. Îngrozită, aproape am căzut când am luat-o la goană pe scări în jos să cer ajutor.

21

Lui Bill i-au trebuit câteva minute ca să mă liniștească, dar a reușit să mă convingă să rămân la Sedge House până ajunge el. Când a ajuns, îl așteptam pe veranda din față, cu soarele care tocmai răsărea. M-a condus înăuntru, m-a așezat pe o banchetă de pe coridor și a ascultat îngrijorat ce i-am spus despre zgomotele ciudate din casă.

— Ceva nu-i în ordine aici, am zis, însă când a insistat să-i explic n-am reușit să descriu ce am trăit, doar că am auzit zgomote ciudate de la etajul doi.

N-am pomenit cuvintele pe care le-am auzit la ușă. Totul părea atât de neverosimil, de ireal, încât mi-am spus că probabil mi s-a năzărit. Fusesem pe jumătate adormită, un pic băută, singură într-o casă mare. Cu siguranță, imaginația mi-a jucat feste.

Bill m-a privit lung, ca și cum ar fi încercat să împace asta cu propriile îndoieli despre casă, apoi mi-a spus că zgomotele erau cel mai probabil de la șoareci. M-a dus în „cămara majordomului”, unde mi-a arătat o cutie cu capcane, vreo duzină. A întrebat dacă știu să pun o capcană și, cu toate că n-o mai făcusem niciodată, l-am asigurat că mă descurc.

După ce Bill a plecat m-am dus la dulapul cu chei, am găsit-o pe cea de la etajul doi și am urcat cu o bucată de brânză mucegăită din frigider. La etajul doi era o harababură și mai mare decât în restul casei: coridorul era ticsit de cutii și lăzi de lemn și mobilier vechi, lucruri aruncate de generații din familia Sedge. Pe când îmi croiam drum printre ele m-am izbit de un cufăr de lemn scund și lat, împrăștiind pe podeaua de lemn un val de nasturi de sticlă, revărsarea câtorva sute de bănuți de sticlă colorată. M-am lăsat pe vine și am pus la loc nasturii în cufăr. Când am ridicat unul în fața ochilor, am văzut numele Sedge ștanțat pe suprafața de un trandafiriu pal. Nasturi Sedge, sursa averii familiei Sedge.

Am mers mai departe pe coridor, ocolind alte ciurucuri, și m-am pomenit înconjurată de oglinzi, vreo două duzini care atârnau pe ambele părți ale coridorului. Fiecare reflecta o frântură din mine – aici o felie de braț, dincolo o bucată de față, o mână întreagă. Nu-mi dădusem seama până în acel moment, dar nu mă văzusem nicăieri oglindită de când am ajuns la

Sedge House. Nu exista nicio oglindă în părțile de jos ale casei, la parter și la primul etaj, nici măcar în băi. Și totuși aici, întinse pe lungimea coridorului de la al doilea etaj, erau zeci: cu ramă aurită și de lemn, teșită și argintată, unele pătate de vechime, una cu o crăpătură zimțată de-a curmezișul.

Poate că lipsa oglinzilor este motivul pentru care totul pare așa de aiurea la Sedge House. Îmi amintesc un eseu pe care l-am citit la seminarul „Psihanaliza și literatura" din ultimul an de facultate – „Stadiul oglinzii", al lui Jacques Lacan. Un bebeluș, scrie Lacan, își formează simțul identității când se vede reflectat într-o oglindă. Sinele amorf, nelimitat, devine cu fiecare vedere în oglindă mai reținut. Când ne vedem într-o oglindă, argumentează el, înțelegem hotarele a cine și ce suntem. M-am întrebat dacă lipsa oglinzilor din Sedge House ar putea avea efectul contrar. Poate că traiul fără o oglindire ar putea face pe cineva să dispară.

Am pus capcane de șoareci pe tot coridorul, până ce au fost vreo zece, cu spații între ele. După ce le-am pus pe toate, m-am dus în zona cu oglinzi, am luat una de pe perete – o oglindă ovală cu rama aurită – și am dus-o jos, în camera mea, unde am atârnat-o într-un cui deasupra măsuței de toaletă. Dar chiar când eram pe cale să mă apuc de lucru, un zgrepțănat și un pocnet brusc au umplut aerul. M-am oprit și, ținându-mi răsuflarea, am ascultat: un zgrepțănat, un huruit, apoi un scrâșnet ascuțit, aceleași zgomot oribil din noaptea trecută.

Am alergat înapoi la etajul doi și am mers pe coridor până la sursa zgomotului: o ușă mică de lemn tăiată în tapet. Când am deschis-o, am dat de un puț adânc în care atârnau frânghii. M-am aplecat și am văzut că frânghiile sunt înfășurate pe un troliu aflat foarte sus. E ciudat, pentru că nu există etajul trei, din câte știu, și Bill n-a pomenit nimic de vreun pod. Pe rama ușii sunt montate butoane de bachelită și, când am apăsat pe unul, funiile au tresărit și au adus sus o cabină de lemn. Mișcarea a făcut exact zgomotele pe care le-am auzit: lipăit și târșâit, și șuierat, punctate de un scrâșnet ascuțit al troliului ruginit. Nu sunt șoareci în Sedge House, ori, dacă da, nu ei sunt vinovați pentru zgomotele pe care le-am auzit. Împricinatul este un lift pentru alimente vechi și scârțâitor. Iar vocea? Era clar produsul unei imaginații supraexcitate. Misterul este rezolvat.

Dar în locul lui răsare alt mister. Unde duce puțul? M-am întors pe unde venisem, căutând o scară care să ducă la alt etaj. Era o dimineață însorită și

lumina cădea printr-o fereastră cu rozetă, se reflecta din oglindă în oglindă pe tot coridorul, iluminând un dreptunghi decupat într-o porțiune a tapetului cu flori. O ușă secretă, atât de bine ascunsă, încât trecusem de câteva ori pe lângă ea fără s-o observ. Am ciocănit în tapet și am auzit un ecou, impresia inconfundabilă de volum gol. Nu era vreo clanță, însă am descoperit o găurică și, lăsându-mă pe vine, m-am uitat prin ea. Am văzut trepte care urcau în întuneric.

Curiozitatea îmi fusese stârnită, așa că am alergat la parter și am trecut prin bucătărie până la cutia de lemn cu chei. Nu-i dădusem prea mare atenție ieri, însă, dacă exista o cheie a podului, acolo trebuia să fie. Și, iată, în cutie erau douăsprezece chei, înșirate câte patru, fiecare cu o etichetă scrisă de mână deasupra cârligului: „pivniță”, „cămară”, „bibliotecă”, „salon”, „pod”. Am pus la loc cheia pe care mi-o dăduse Bill, am înșfăcat cheia pe care scria „pod” și am urcat până la etajul doi sărind câte două trepte deodată.

Cheia se potrivea. Am deschis ușa și am pătruns într-un pod încins, fără aer. Nu era niciun comutator, așa că am aprins lanterna de pe iPhone și am cercetat încăperea. Spațiul era lung și îngust, iar acoperișul înclinat forma un vârf la mijloc. În afară de un motor lângă puțul liftului pentru alimente – mecanismul care acționa troliul, mi-am dat seama – podul era gol.

Sau aproape gol. Când m-am răsucit pe călcâie ca să plec am văzut, cuibărit lângă streașină, un sipet îmbrăcat în piele. M-am ghemuit, l-am apucat de mâner, l-am tras din întuneric și l-am dus în mijlocul încăperii. Sipetul, lung de vreo șaizeci de centimetri, cu pielea mucegăită, era din altă epocă. N-aveam cum să știu de cât timp era ascuns în pod, dar era acoperit cu un strat gros de praf care, când l-am șters, a lăsat la vedere un model complicat cu trandafiri și lujeri care încadrau literele *GLM*.

Sipetul era ferecat cu paftale de alamă, una pe fiecare latură. Le-am deschis și am ridicat capacul. Înăuntru era o siluetă învăluită într-o pânză albă. Am dat deoparte pânza și am găsit o păpușă de porțelan nespus de frumoasă. Avea părul lucios și des, de un castaniu-auriu somptuos, iar ochii erau globuri enorme de sticlă verde, smaralde șlefuite în fațete, sclipind cu o profunzime și strălucire care m-au fascinat. Era îmbrăcată cu o rochie de un trandafiriu pal, care de la talie în jos se desfăcea în petale. La gât am văzut un medalion victorian înnegrit, pe care era gravat numele: Violaine.

Primul meu impuls a fost să o compar cu păpușile din salon, însă

Violaine se deosebea de ele ca Soarele de Lună. În vreme ce ele absorbeau lumina, ea părea să o emită, cu fața albă strălucind de parcă ar fi fost luminată pe dinăuntru. Avea aproape șaizeci de centimetri, era grea, și, cu toate că brațele și picioarele fuseseră modelate din același porțelan de culoarea smântânii ca fața, pieptul îi era moale, ademenindu-te s-o cuibărești în brațe ca pe un copil viu, care respiră.

Am strâns-o la piept, absorbind mirosul de pudră și praf, și mătase mucegăită, simțindu-i greutatea. Mica făptură se uita în sus la mine, cu ochii plini de ceva ce nu am putut să definesc – o scânteiere din spatele sticlei, ca și cum ar fi fost conștientă de prezența mea. Poate că era o iluzie creată de lumină, sau poate căldura apăsătoare din pod, însă păpușa părea în clipa aceea că radiază forța fierbinte și strălucitoare a vieții.

22

Peste câteva zile a bătut cineva la ușă. Pe verandă stătea o femeie elegantă de vreo patruzeci de ani. Purta un taior crem care îmi amintea un pic de redactoarea mea, căreia îi place să se îmbrace de parcă ar lua prânzul cu Jackie O. A întins mâna și s-a prezentat Anne-Marie Riccard, de la Sotheby's, venită să evalueze antichitățile care aveau să fie vândute.

Și-a cerut scuze că a venit fără să anunțe, dar n-aveam de gând să o resping. Eram în casă de mai puțin de o săptămână și deja mă temeam să fiu singură. Am făcut cafea în bucătărie și i-am dus lui Anne-Marie o ceașcă. Ea a băut în vreme ce se plimba prin sufragerie, evaluând comorile Aurorei cu o privire ageră, de cunoscătoare.

— Jameson Sedge mi-a cerut să fac inventarul, a zis, uitându-se la o vitrină plină cu obiecte – amoniți, o casetă *cloisonné, o* lebădă de cristal. Mă tem că va fi un proiect mai mare decât se așteaptă.

Anne-Marie avea un accent și, când am întrebat-o de unde este, mi-a spus că s-a născut la Montreal, însă locuiește de douăzeci de ani la New York.

— Am venit la New York să studiez ceramica la Cooper Hewitt și am fost angajată de Sotheby's imediat după absolvire. Specialitatea mea este porțelanul, în special piesele europene. Era foarte distractiv în anii '90. Puteam obține cu ușurință la licitație o sumă cu șase cifre pentru un porțelan de Limoges din perioada timpurie. Acum piața nu mai este interesată decât de câștigurile mari, nu de bunul-gust. Însă această femeie nu cumpăra obiectele ca investiție. Le iubea cu adevărat.

Anne-Marie a ridicat un ceainic de porțelan mare, albastru ca oul de măcăleandru, l-a evaluat din priviri și l-a pus la loc.

— Wedgwood din secolul al XIX-lea. O comoară.

— Nu ți se pare totul un pic… exagerat?

— Colecția? a zis Anne-Marie făcând ochii mari. *Mon Dieu,* asta nu-i nimic. Am văzut case pline cu mii de cutii muzicale, pivnițe pline până în tavan cu reviste cu benzi desenate, garaje ticsite cu mașini de scris vechi. Colecționarii ajung adesea la extreme.

Fără să mă gândesc, am pus întrebarea care îmi umbla prin minte de când sosisem:

— Dar *de ce?*

— Să colecționezi înseamnă să organizezi lumea după propria imagine, și e clar că Aurora Sedge știa foarte bine cine este. Poți afla multe despre cineva pe baza lucrurilor pe care le adună. Mi-ar fi plăcut de ea – îmi dau seama după o simplă privire în jur. Era foarte exigentă cu obiectele pe care le cumpăra. A creat o lume extraordinară cu aceste obiecte.

A luat ultima înghițitură de cafea și a lăsat ceașca din mână.

— Cred că trebuie să mă apuc de lucru, a zis. Bill a spus că există o anumită cameră pe care trebuie s-o văd.

M-am dus în bucătărie să iau cheia salonului, gândindu-mă că o s-o las acolo. Însă, când am deschis ușile salonului și am condus-o înăuntru, reacția ei a fost de șoc profund.

— Ce Dumnezeu! a zis, uitându-se la păpuși. De ce nu mi-a spus nimeni că astea sunt aici?

A lăsat să cadă poșeta de piele, s-a repezit în cameră și s-a aplecat în fața unei păpuși de pe canapeaua de catifea. Era așezată într-o pată de soare, cu o privire prea strălucitoare în ochii mari, cu fața de porțelan așa de lucioasă în soare, că părea lichidă.

— Pur și simplu nu-mi vine să cred, a zis Anne-Marie, răsucindu-se spre mine cu ochii lărgiți de încântare. Știi ce sunt astea? N-a așteptat să-i răspund. Sunt creațiile legendarului meșter de păpuși francez Gaston LaMoriette. A scos din poșetă un aparat de fotografiat mic. În timpul vieții a fost renumit pentru că a creat *Les Bébés de Paris,* o serie de păpuși care s-a vândut în magazinele universale europene ca Harrods și La Samaritaine de la sfârșitul secolului al XIX-lea până la începutul Primului Război Mondial. Toate păpușile din această cameră sunt ale lui LaMoriette. Erau extrem de populare, foarte scumpe și au devenit obiecte de colecție aproape imediat. Uite, să-ți arăt ceva…

A luat una dintre păpușile de pe canapeaua de catifea, i-a dat deoparte părul blond și des, lăsând la vedere o ștampilă de pe ceafă și și-a plimbat degetul peste inițialele *GLM.*

— Gaston LaMoriette. Cum nu se poate mai autentic. A lăsat păpușa din mână, a așezat-o în lumină și a fotografiat-o. Am lucrat cu o colecționară de păpuși care era obsedată, și vreau să zic chiar obsedată, de acestea, a zis.

M-a pus să mă duc peste tot să le cumpăr. Până să-mi închei munca la ea, avea vreo două sute. Când a murit, copiii ei le-au vândut pe toate, desigur. Asta este redistribuirea lucrurilor prețioase. Însă când ea era în viață și le colecționa, ceea ce își dorea cu adevărat, și pentru care ar fi plătit o avere, era o păpușă foarte specială, o capodoperă creată de LaMoriette în anii 1890. Păpușa era unică, foarte aparte datorită construcției și materialelor, făcută în întregime de mână și extraordinară, extraordinară, extraordinară. N-a fost niciodată scoasă la vânzare cât a trăit el, lucru care, firește, i-a scos cu totul din minți pe colecționari.

S-a dus la măsuța pentru copii și le-a făcut câteva fotografii bebelușilor care luau ceaiul.

— Umblam după potcoave de cai morți, desigur: capodopera lui LaMoriette era legendară, și i s-ar fi făcut mare publicitate dacă ar fi făcut parte din colecția cuiva, sau chiar ar fi fost pusă în vânzare. Dar știi cum sunt colecționarii – ei cred că poți obține cu bani orice. Și, chiar dacă adesea este așa, i-am spus de la bun început că o să fie dezamăgită. Ultima dată când a fost văzută păpușa a fost înainte de moartea lui LaMoriette, în 1909. Ei bine, oricum, clienta mea o ținea una și bună, iar eu voiam comisionul, așa că m-am prins în joc.

A fotografiat bebelușul cu pleoapa înțepenită, apoi șirul celor care se țineau de braț.

— A fost o vânzare privată pe proprietatea Dinei Vierny din Chartres. A tăcut un pic, privindu-mă lung. Avea una dintre cele mai grozave colecții de păpuși din lume. Dina Vierny a fost și muza unei duzini de pictori francezi – a pozat pentru Maillol și Matisse, printre alții, și era o înfocată protectoare a artelor. Mi-am zis că se poate, doar se poate, ca Dina Vierny să fi cumpărat în taină capodopera lui LaMoriette. Dacă ar fi putut cineva să facă așa ceva, ea era. Era o femeie miraculoasă – a trăit la Paris în timpul războiului, a făcut parte din Rezistență, a fost persecutată de naziști. Oricum, clienta m-a trimis cu bilet de avion la clasa întâi și o sumă generoasă pentru cheltuieli. M-am dus la vânzarea privată de la Galerie de Chartres și am examinat toate piesele. Desigur, capodopera LaMoriette nu era acolo. Până la urmă am petrecut un weekend minunat la Chartres, dar fără păpușă.

— Această păpușă… m-am încumetat, încercând să obțin mai multe informații fără să las să se vadă că sunt cu adevărat interesată. Semăna cu

celelalte păpuși ale lui?

— Evident, n-am văzut decât fotografii, și încă în alb-negru, dar pot spune că este o mare diferență între construcția capodoperei și păpușile mai obișnuite, fabricate. Păpușa făcută de mână este mai mare decât ele și modelată cu detalii splendide. Are pieptul din piele de căprioară cusută de mână, iar părțile din porțelan – capul, brațele și picioarele – sunt modelate dintr-un amestec special de caolin, dându-i păpușii un luciu special, pe care nu-l au păpușile făcute la fabrică. Are brațe și picioare articulate, un atribut foarte neobișnuit pentru păpușile de porțelan din acea vreme, mai aproape de felul în care sunt construite păpușile de lemn sau marionetele.

— Și această păpușă, am zis, amintindu-mi de Violaine – ochii de sticlă strălucitori, părul lucios, sipetul cu monograma GLM – și simțind cum mi se iuțește pulsul, ți-ai da seama că este specială dacă ai vedea-o?

— Oh, s-ar vedea imediat diferența, a zis ea. Păpușa făcută de mână este foarte aparte, mai ales ochii, făcuți din cristal cu oxid de plumb. LaMoriette a folosit metode tradiționale de suflare a sticlei, asemănătoare cu cele folosite la fabricarea sticlei de Murano. Când am făcut cercetarea pentru clienta mea am aflat că el a dezvoltat această tehnică la Praga, însă numele celui care l-a învățat s-a pierdut. Poate că intenționat. Nu și-a dezvăluit niciodată secretele. După cum afli curând în meseria mea, proveniența unei opere de artă este totul. Colecționarii vor o poveste bună, iar păpușa lui LaMoriette are una imbatabilă. Era obsedat de creația sa. Nu s-a dezlipit niciodată de păpușă. De fapt, se spune că o ducea cu el peste tot.

— Dar de ce? am spus, întrebându-mă de ce un bărbat matur ar duce peste tot cu el o păpușă de porțelan.

— Pentru că LaMoriette modelase păpușa după chipul fiicei sale iubite, Violaine. Copila a murit când avea cincisprezece ani și LaMoriette nu și-a revenit niciodată cu totul după pierderea ei. În 1909, după ani de depresie, LaMoriette s-a sinucis. Fiul său a moștenit atelierul și a vândut tot, inclusiv păpușa. De atunci capodopera lui LaMoriette a dispărut. S-ar putea ca nimeni să n-o mai găsească vreodată pe Violaine.

23

De îndată ce Anne-Marie a plecat, am fugit sus. O lăsasem pe Violaine în dormitorul meu, pe balansoar, însă când am dat buzna în odaie păpușa dispăruse. Tot restul era la fel – patul acoperit cu o cuvertură matlasată înflorată, valiza mea pe podea, fereastra deschisă spre după-amiaza însorită. Însă balansoarul era gol. M-am ghemuit și m-am uitat sub pat, în jurul balansoarului și după perdele, ca și cum ar fi existat vreo posibilitate ca o păpușă de porțelan mare să fi fost luată de o adiere. Însă Violaine nu era nicăieri.

Am căutat-o prin toată casa. Am deschis toate încăperile, am scotocit prin șifoniere, am scos ciurucurile din debarale, am mutat cutiile de la etajul doi. Am căutat din pivniță până în pod, tot mai tulburată. Cu toate că știam foarte bine că nu poate să fie în salon – mă aflasem acolo toată după-amiaza – m-am întors și am căutat prin colecția de păpuși a Aurorei, sute de fețișoare uitându-se la mine pe când umblam prin încăpere. Am simțit răceala privirilor lor goale, senzația sinistră că ele știu ceva ce eu nu știu. Însă Violaine nu era printre ele. Violaine dispăruse.

Mi-a dat prin cap că poate a venit Bill, însă era la fel de puțin probabil: salonul dădea spre alee și aș fi văzut mașina lui Bill. Mai era și vorbăreț, ar fi vrut să stea la taclale cu Anne-Marie. Să fi fost altcineva în casă? Am verificat dacă este încuiată ușa principală, apoi m-am dus de la o fereastră la alta, am tras deoparte draperiile și am verificat încuietorile. Toate erau ferecate.

În cele din urmă, când nu mai aveam unde să caut, m-am așezat pe canapeaua de catifea din salon, înfrântă și neliniștită. Oare să-mi fi imaginat ce am găsit în pod? Nu era cu putință. Am ținut păpușa în mâini, m-am uitat în ochii verzi ai lui Violaine. Și totuși, nu exista altă explicație.

M-am dus în bibliotecă, am luat sticla cu scotch, am umplut un pahar și l-am băut dintr-o suflare. Mi-a ars beregata, lăsând un gust dulce, de caramel, dar mi-a alungat un pic din neliniște. Mi-am turnat al doilea pahar și, încurajată, m-am întors în salon.

Am pus paharul pe marginea canapelei, am luat una dintre păpuși și m-am uitat la ea. Avea fața translucidă, cu o umbră de roz pe buze, cu ochii

mari și sticloși. M-am uitat în jur și, brusc, părea că toate păpușile mă priveau, mă cântăreau, mă judecau. Am golit paharul cu scotch, apoi mi-am mai turnat unul. Am stat acolo ore în șir cugetând, încercând să mă lămuresc. Era absurd, o știam, dar mi-era frică. Inima îmi bubuia în piept și am simțit cum mă cutreieră un val de repulsie. Nu voiam să fiu acolo. Aveam nevoie să vorbesc cu cineva, să-i spun cuiva ce se întâmpla, așa că am urcat în fugă scara până la etajul întâi, m-am așezat pe balansoar, lângă fereastră, și am luat telefonul.

Erau mulți oameni pe care îi puteam suna, însă gândul mi s-a dus imediat la Noah. Eram cu el, cu întreruperi, din anul doi de facultate, cu toate că nimeni nu ne-ar fi considerat cuplu. Era cu cinci ani mai mare decât mine, douăzeci și patru față de nouăsprezece ai mei, și lucra la o galerie de artă din Chelsea. Era un sculptor care făcea lucrări abstracte frumoase din resturi de metal pictate. Eram împreună de vreun an când a plecat în Italia să studieze istoria artei și, cu toate că nu ne-am despărțit, nici n-am rămas împreună. Când s-a întors la New York ne-am continuat prietenia, care implica uneori nopți petrecute împreună.

Nu mai vorbiserăm de câteva săptămâni. Nu știa că îngrijesc o casă în zona rurală, dar a simțit imediat că ceva nu-i în ordine când mi-a auzit vocea. Cu toate că nu vorbeam cu regularitate, Noah era singurul om de care mă simțeam apropiată. Înțelegea că îmi place să fiu singură. Dar înțelegea și că am nevoie de el din când în când. De-a lungul anilor avusese parte din belșug de apeluri pline de emoții de la mine. Chiar dacă nu simt nevoia să-l văd în fiecare zi, când am nevoie să vorbesc cu cineva întotdeauna îl sun pe Noah.

— Îți dai seama că e o lună de când nu m-ai mai sunat, Jess, a fost primul lucru pe care mi l-a zis Noah când a răspuns. Al doilea a fost: Spune-mi care e problema.

Balansoarul a scârțâit când m-am foit. Răsărise luna și peluza era albă în lumina ei. Mi-am ridicat picioarele pe pervaz și i-am schițat foarte vag ce se petrecea. N-am vorbit despre păpuși sau despre Anne-Marie, nici măcar despre faptul că Sedge House este o vitrină cu curiozități. Dar i-am spus destul ca să știe că sunt singură într-o casă mare din nordul statului, că am un fel de necazuri, că există băutură bună și mult spațiu, înainte să mă fi gândit până la capăt, l-am rugat să vină la mine, iar el a promis că vine de îndată ce poate.

Și lucrurile ar fi rămas așa dacă, peste câteva ore, nu m-aș fi trezit cu cineva în cameră. Nu m-a avertizat de prezență ceva anume, scârțâitul podelei sau o respirație greoaie, ci o aură nedefinită plutind în aer, ceva subsonic, care a pătruns în adâncimile somnului și m-a trezit.

M-am ridicat în capul oaselor în pat. Era o noapte fierbinte, umedă, și lăsasem fereastra deschisă, totuși aerul era înghețat. Înainte nu fusese nicio adiere, însă acum întunericul era plin de un frig ca la pol. Dezorientată, m-am uitat prin încăpere încercând să mă dezmeticesc. Băusem prea mult, asta știam, însă nu exista vreo explicație pentru frigul din cameră sau pentru amorțeala din trupul meu. Simțeam furnicături prin brațe și picioare, ace care mă înțepau puternic și dureros.

Pe jumătate adormită, m-am dus să închid fereastra, dar sângele nu-mi circula prin membre, echilibrul mi-era fragil: genunchii mi s-au îndoit și m-am lățit pe podea. Lumina lunii intra pe fereastră și făcea o baltă în jurul meu, groasă ca laptele. Am încercat să mă ridic, însă mă cuprinsese un soi de paralizie, iar aerul s-a umplut cu o energie ciudată, o vibrație zvâcnitoare care îmi străbătea trupul ca un curent electric. Un moment cumplit am zăcut acolo, trudindu-mă să mă mișc, fără să fiu în stare să întorc capul sau să-mi încleștez mâinile, fără să fiu în stare să țip. Ceva – o forță electrică, uriașă – pusese stăpânire pe mine, o senzație de greutate care se aduna în membre și îmi înnoda mușchii. Era o forță rece și totodată fierbinte, care îmi stârnise în urechi un zumzet slab și persistent.

Și totuși, chiar dacă zăceam pe podea paralizată, vedeam totul destul de limpede. Mobila vibra. Patul se zdruncina. Masa de toaletă se îndepărta încet de perete. Pe când presiunea creștea în încăpere, devenind frenetică, am văzut cu coada ochiului cum oglinda ovală cu ramă aurită, cea pe care o adusesem de la etajul doi, a explodat într-o rețea de crăpături ca o pânză de păianjen.

Apoi, dintr-odată, totul s-a liniștit. Mobila a încremenit; electricitatea s-a risipit. M-am prins de stâlpul patului și m-am tras în sus, tremurând așa de tare, că abia puteam să stau în picioare. Mi-a revenit vocea și am strigat, întrebând cine e acolo. Cineva se afla în încăpere, eram sigură de asta, dar n-am auzit nimic, nu era decât tăcere.

Am încercat să mă conving singură că nu era decât prea mult scotch, sau rămășițele unui vis, și aproape începusem să cred asta când privirea mi-a căzut pe perdele. Cu toate că noaptea era liniștită, perdelele se umflau ca la

un vânt puternic. Atunci am știut că instinctul meu nu se înșelase. Nu eram singură. Cineva stătea în spatele perdelelor. Privirea mi-a căzut pe o mânuță, albă ca gheața în lumina lunii. Era încleștată pe marginea perdelei, patru degețele albe agățate de mătase. Și apoi totul a încetinit și degețelele s-au răsfirat ca un păianjen pe tivul perdelei – arătător, mijlociu, inelar, mic, arătător, mijlociu, inelar, mic – ca și cum ar fi cântat la pian un arpegiu, făcând mătasea să tremure ca apa în lumina lunii. Deodată, perdeaua s-a dat deoparte și acolo stătea Violaine.

24

Am fugit la parter tocmai când soarele începea să urce pe cer, hotărâtă s-o las în urmă pe Violaine și tot restul. Parterul era exact așa cum îl lăsasem: portretele familiei Sedge și stâlpul elegant al balustradei și balamucul de obiecte de colecție. Nu fusese clintită nicio farfurie de porțelan și, pentru o clipă, am crezut că ceea ce trăisem poate fi catalogat, pus pe un raft și uitat. Dacă aș putea pleca din Sedge House, totul ar fi bine.

Însă chiar în clipa în care m-am rezemat de balustradă ca să-mi trag sufletul am știut că lumea mea se schimbase. În minte mi se deschideau două căi. Pe una dintre ele era lumea pe care o știam reală – pământul solid de sub picioare, aerul din plămâni, soarele care se înălța dimineața. Iar pe cealaltă cale, mergând în direcția opusă, era o nouă realitate, la care nu mă gândisem niciodată. Pe această cale apăreau lucruri imposibile, care mă îngrozeau. În care nu-mi puteam îngădui să cred.

Singura soluție era să plec imediat de la Sedge House. Aveam să chem un taxi și să iau primul tren spre oraș. Însă pe când mă îndreptam spre ușă ceva s-a mișcat pe coridor. Am tresărit, m-am împiedicat de colivia mare de alamă și am răsturnat-o. În umbră stătea o femeie, privindu-mă. A apăsat pe un comutator și am văzut că are părul nisipiu, ochi cenușii apropiați unul de altul și o față netedă, deschisă, A ridicat un inel cu chei.

— Au schimbat încuietoarea ușii din față, dar au uitat de pivniță.

Era Mandy Johnson, menajera.

Bill îmi ceruse să-l sun dacă apare Mandy, și știam că există un ordin de interdicție, însă de obicei mă pricep la oameni. Am știut imediat că Mandy nu e periculoasă. De fapt, avea ceva încurajator. După noaptea pe care o avusesem, simțeam nevoia să mă arunc în brațele ei și să plâng.

— Se pare că am ajuns aici la timp, a zis, privind colivia răsturnată. Haide, o să-ți fac un ceai.

S-a răsucit și a pornit spre bucătărie. Am urmat-o.

— Apropo, sunt Mandy, a zis, a umplut ceainicul cu apă, a dat drumul la gaz și a aprins soba.

— Așa m-am gândit, am zis, uitându-mă mai bine la ea.

Se apropia de patruzeci de ani, purta blugi vechi, bascheți și un tricou decolorat cu Guns N'Roses.

— Menajera Aurorei Sedge.

— La început făceam curățenie pentru domnișoara Aurora, da, a zis. Însă nu-i tot ce făceam aici.

A arătat spre măsuța de lângă fereastră.

— Ia loc și destinde-te un pic. S-ar zice că ai avut o noapte zbuciumată.

M-am așezat, simțind povara groazei pe spinare și pe umeri. Eram în pragul prăbușirii.

— Simt că-mi pierd mințile, am zis, în cele din urmă.

S-a uitat la mine ca și cum ar fi înțeles exact prin ce trecusem.

— E în ordine. Nu trebuie să-mi explici. Am văzut aici lucruri pe care nu le-ai crede. De fapt, poate că le-ai crede.

Mandy cunoștea bucătăria. A luat un ceainic de porțelan și cești dintr-un dulap, a scos din bufet o cutie de tinichea pe care scria *Mariage Frères,* a pus în ceainic două lingurițe pline, l-a pus pe un milieu și s-a așezat în fața mea. Pe când turna în ceainic apă clocotită, ochii ei mici și cenușii se plimbau peste mine, cântărindu-mă.

— Poate fi greu să petreci noaptea la Sedge House, a zis, turnând ceai în ceașca mea. Însă nu trebuie să stai. După ce o iei poți să pleci. Nimic nu o mai ține aici pe niciuna dintre noi.

— Să iau ce? am întrebat, simțindu-mă tot mai zăpăcită.

Mandy m-a privit lung, ca și cum ar fi hotărât ceva foarte important.

— Bea un pic de ceai, scumpo. Vorbim despre asta după ce te liniștești un pic.

Am luat ceașca de porțelan și am sorbit din ceaiul fierbinte. Era negru, cu aromă de portocale, cu cofeina tare și binevenită.

— Știi, întotdeauna am urât ceaiul ăsta. Însă domnișoara Aurora nu putea fără el. E franțuzesc, cred. Nu se găsește la Hannaford's. Mă punea să-l comand special de la un magazin cu ceaiuri din oraș. Voia să stau cu ea și să beau din el. Asta o bucura, așa că o făceam, dar, Dumnezeule mare, turnam în el o tonă de zahăr ca să-l pot da pe gât.

A zâmbit. Avea dinții neregulați, un contrast ciudat cu trăsăturile ei extraordinar de regulate. Pe degetul mic sclipea un inel, baghete de rubin înconjurate de diamante într-o montură Art Deco, evident unul dintre cadourile Aurorei. M-a văzut că mă uit la el.

— E frumos, nu? a zis, răsucindu-l în lumină, și rubinele au scânteiat. A fost al mamei domnișoarei Aurora. E mic, mărimea patru, de-abia îl pot purta pe degetul mic. Probabil ar trebui să-l dau la lărgit.

M-am uitat pe fereastră. Soarele urcase pe cer și lumina slabă se juca pe fluviu, imitând lucirile rubinelor.

— Bill a pomenit de ordinul de restricție, am zis.

— Lumea crede că am profitat de domnișoara Aurora. Ei bine, n-am făcut asta. Am meritat tot ce mi-a dat.

S-a lăsat pe spătar, fără să-și ia ochii de la mine.

— Bill a zis că tu și Aurora ați devenit apropiate, am zis.

— Apropiate? Mandy a zâmbit. Presupun că poți să-i zici așa. Am fost angajata ei timp de douăzeci de ani și am fost singura care a ajuns în preajma ei, așa că în felul ăsta poți spune că eram, apropiate. Avea încredere în mine. Aveam optsprezece ani când am venit la Sedge House, o copilă care fuma prea multă marijuana și, în general, își bătea joc de viața ei. Renunțasem la liceu și trăiam cu un tip care mă trata ca pe un gunoi, însă Aurora Sedge a schimbat toate astea. M-a angajat cu program întreg, mi-a plătit asigurarea de sănătate, m-a pus să mă întorc la liceu ca să-mi iau diploma. Nu zic că sunt perfectă acum, sau așa ceva, însă m-a făcut să văd că există un motiv pentru care lucrurile se întâmplă așa cum se întâmplă. Un scop. Cu toții avem o misiune, fiecare dintre noi, un motiv pentru care Dumnezeu ne-a pus aici, iar a mea era s-o ajut pe Aurora Sedge. Avea nevoie de mine, mai ales spre sfârșit. Eram singura persoană pe care se putea baza. Am ajutat-o să păstreze relicva. Așa îi zicea ea – „relicva” – și n-am spus asta absolut nimănui.

Curiozitatea și neliniștea goneau prin mine. Erau așa de multe întrebări pe care voiam să le pun, că nu știam de unde să încep.

— Și crede-mă, nu era deloc ușor cu nepotul ăla al ei, a zis Mandy. A venit să-și bage nasul peste tot și a aflat mai mult decât ar fi trebuit. Odată a venit aici, a intrat cu forța și a insistat să i-o arate. Știa că o are, a zis el. A susținut că îi aparține și tatălui său și că va apela la avocați ca să-și capete moștenirea cuvenită. Domnișoara Aurora a fost speriată și i-a spus prea mult. După aceea i-a părut rău, pentru că după ce a știut el n-a mai lăsat-o în pace. A cerut să i-o arate, însă ea a refuzat. Mi-a spus-o de o sută de ori: „Dacă Jameson pune mâna pe ea, o va folosi doar ca să facă rău cuiva”.

Ceaiul mă făcuse să-mi revin un pic, și am pus întrebarea care mi-era pe

limbă.

— Ai spus că e aici ceva pentru mine. Ce voiai să zid?

— În ultimii ani, Aurora a început să-și facă griji pentru viitor. Știa că sănătatea i se înrăutățește și avea nevoie să creadă că bunul său cel mai de preț va fi îngrijit așa cum se cuvine. Mi-a cerut să stau aici ca să-l veghez și, cu toate că am acceptat, i-am spus că o fac doar până găsesc pe altcineva mai potrivit pentru această sarcină. I-am jurat domnișoarei Aurora că o să-i îndeplinesc dorințele și, chiar dacă nimeni n-ar zice că sunt un înger, mă țin de cuvânt. Nu i-am spus asta judecătorului, însă domnișoarei Aurora nu-i păsa dacă locul ăsta devine al meu. Avea nevoie doar să-l veghez. Avea nevoie să-l țin afară pe nepot. Avea nevoie să fiu aici ca să-ți dau relicva.

— Vrei să spui că mă așteptai pe mine? am întrebat, încercând să pricep cum se putea așa ceva.

— Nu te-am așteptat, a zis, mai degrabă te-am căutat și te-am găsit. Cineva tânăr și deștept. Responsabil. Demn de încredere. Recenzii de cinci stele. Cineva care ar veni fără să pună prea multe întrebări.

Dintr-odată am înțeles: Mandy a fost cea care m-a găsit în baza de date a îngrijitorilor de case, cea care mi-a trimis descrierea slujbei, cea care m-a pus în legătură cu Bill. Mandy era în spatele tuturor acestor lucruri.

M-am gândit la tot ce văzusem în Sedge House, însemnările din Biblie, păpușile de porțelan, electricitatea care mi-a răscolit odaia. Eram confuză și obosită, și speriată. Voiam să mă întorc în oraș și să uit că Sedge House există. M-am uitat pe fereastră. Acolo era mașina lui Mandy, o Toyota rablagită, parcată pe alee. Putea să mă ducă la gară. Dar întâi aveam nevoie ca Mandy să răspundă la o întrebare.

— Ce anume păstrează aici Aurora Sedge?

Mandy a ridicat ochii – ca și cum ar fi privit spre Rai, ca și cum Aurora Sedge ar fi putut să-i șoptească ceva, apoi s-a uitat la mine.

— Vino, a zis. O să-ți arăt.

25

Mandy m-a condus prin bucătărie spre coridorul îngust al „cămării majordomului”. S-a aplecat, a deschis ușa unui dulap, a împins deoparte câteva oale grele de aramă și, vârând mâna adânc, a tras un zăvor. S-a auzit un pocnet ascuțit și dulapul s-a desprins. S-a îndepărtat de perete, dezvăluind adâncimea întunecată a unei camere secrete.

M-am aplecat înăuntru destul de mult ca să simt aerul greu și stătut.

— Aici ascundea familia băutura în timpul prohibiției, a zis Mandy, arătând rafturi cu sticle din timpul Marii Crize Economice, vreo două duzini de sticle de whisky Canadian Club și Old Saratoga.

S-a întins peste ele și a luat de pe raftul aflat cel mai sus un portofoliu legat în piele. Mi l-a pus în mâini.

— Asta e pentru tine.

Am șters suprafața portofoliului, ridicând un nor de praf. Mandy îl descrisese ca relicvă și, deși îmi imaginasem un obiect creștin vechi – degetul unui sfânt ori o sticluță cu apă sfințită –, portofoliul nu era mai vechi decât anii ’60 și nu putea să conțină decât câteva documente. Am dat să-l deschid, însă ea m-a oprit.

— Nu. Te rog. Așteaptă până plec. Domnișoara Aurora nu mi-a arătat niciodată și nu vreau să văd acum.

A pornit spre ieșire, dar am prins-o de braț.

— Nu poate fi doar asta, am zis. Trebuie să fie mai mult decât îmi spui.

— Mi-am ținut cuvântul dat domnișoarei Aurora, a zis, trăgându-și brațul. Nu mai sunt obligată să fac nimic.

Și totuși, n-a plecat. Nu-și dezlipea privirea de portofoliu și îmi dădeam seama că e curioasă, în ciuda celor spuse.

— Ani întregi am văzut că se întâmplă în casă lucruri ciudate, semne că ceva nu-i în ordine. Găseam peste tot cioburi de sticlă – pe scări, pe coridoare. Vaze de cristal și pahare Baccarat vechi sfărâmate, de parcă ar fi explodat. Apoi au început să se spargă oglinzile. Nu-mi puteam explica – nu cădeau de pe perete sau așa ceva, pur și simplu crăpau în ramele lor. Asta m-a speriat așa de tare, că le-am mutat pe toate sus. Și apoi erau zgomotele ciudate. Râsete și plânsete, picioruțe care alergau. Nu cred în stafii, dar am

început să mă gândesc că ar putea fi așa ceva. Am crezut că îmi pierd mințile. Când am întrebat-o pe domnișoara Aurora despre toate astea, mi-a spus că nu-i nimic. Închipuirile mele, a zis. Era ea neîndemânatică cu obiectele de cristal, a zis. Dar apoi, când a îmbătrânit, a devenit mai puțin dornică să ascundă ceea ce se întâmpla. Se ducea în salon și lăsa ușile deschise. Am văzut lucruri – lucruri ciudate – și am știut că se întâmplă ceva îngrozitor.

— Ce fel de lucruri ciudate?

Mandy a aruncat o privire spre portofoliul îmbrăcat în piele din mâinile mele.

— Nu știu ce-i în el, dar orice o fi, e răspunzător de toate lucrurile rele care s-au întâmplat aici.

Aveam așa de multe întrebări pentru Mandy, dar chiar când am început să le pun s-a auzit zarvă afară. Am urmat-o pe Mandy până la fereastra bucătăriei și am văzut pe alee o mașină de poliție. Mandy a înjurat în șoaptă, mi-a făcut semn să ascund portofoliul în cămara secretă, a închis ușa și a tras zăvorul la loc. Tocmai ne întorceam în bucătărie când a intrat Bill însoțit de doi polițiști.

— N-ai fost prea isteață să-ți parchezi mașina pe alee dacă vrei să nu ajungi la închisoare, Mandy, a zis el, cu privirea mutându-se de la ea la mine.

— Nu fac decât să beau un ceai cu îngrijitoarea casei, a zis ea, cu o expresie nevinovată. Nu-i nimic rău în asta, nu?

Bill i-a amintit de ordinul de interdicție, nu că ar mai fi fost nevoie: în câteva minute, Mandy era escortată afară din casă. Pe când mă uitam după ea, mi-am dat seama că încă nu știu nimic despre ce ar trebui să fac cu conținutul portofoliului legat în piele. Mandy era singura persoană care mi-ar fi putut explica, în afară de nepotul Aurorei.

După ce Bill a plecat, am încuiat ușa principală, am alergat înapoi în „cămara majordomului”, am îngenuncheat în fața dulapului, am întins mâna și am tras zăvorul. Ușa cămării secrete s-a deschis cu un pocnet. Fără Mandy care să-mi stea în cale, am văzut că încăperea e mult mai mare decât crezusem. Întunericul se întindea mult dincolo de rafturile cu băuturi. M-am încumetat să intru și am pășit într-o încăpere mare și goală, cu pereți de piatră și podea de ciment crăpat. Lumina era slabă și m-am trudit să zăresc contururile spațiului. Când ochii mi s-au adaptat, am luat portofoliul în

mâini și i-am pipăit suprafața moale, simțindu-i greutatea. Pulsul mi s-a accelerat la gândul să descopăr ceea ce se află înăuntru. Curiozitatea era insuportabilă, și totuși ceva, un instinct mai profund, mă avertiza că ar trebui să mă las păgubașă. Ar trebui să urmez exemplul lui Mandy și să mă spăl pe mâini de toată povestea.

Dar nu puteam să plec. Aveam nevoie să știu ce ascunsese Aurora, să știu ce înseamnă tot ce mi-a povestit Mandy și, mai presus de toate, aveam nevoie să înțeleg cum se leagă de păpușa frumoasă și bântuită pe care o găsisem în pod.

În cele din urmă, curiozitatea a învins. Portofoliul era legat cu o fâșie groasă de piele. Am desfăcut-o și am găsit un teanc de file separate scrise de mână în franceză. Chiar dacă nu înțelegeam ce scrie, structura rândurilor era de scrisoare – în partea de sus a primei file era o dată, 24 *décembre 1909,* și sub ea, o formulă de adresare: *Mon cher fils*[13]. Scrisul era cu înfloriturі și părea să fi fost așternut în grabă, cu rândurile strâmbe, cu cerneala întinsă. Pe ultima pagină era o semnătură cu înfloriturі: *Gaston LaMoriette. Am* recunoscut imediat numele. Gaston LaMoriette, meșterul de păpuși care o crease pe Violaine.

26

Mike a ridicat privirea de pe jurnal, s-a uitat la ceasul de la mână și a văzut că e ora 16.08. Se pierduse în jurnalul lui Jess timp de aproape zece minute. Ea nu scrisese decât câteva zeci de pagini și citirea n-ar fi trebuit să-i ia decât șaizeci de secunde, dar s-a pomenit că parcurge încet cuvintele, uneori recitea de câteva ori frazele. Era o revelație s-o întâlnească pe Jess cea dinainte de crimă – femeia pe care o auzise în interviul de la NPR, cea descrisă ca amuzantă, caldă, deșteaptă – și a simțit un junghi de regret pentru tânăra a cărei viață fusese distrusă.

A dat înapoi filele jurnalului, oprindu-se la un pasaj care ieșea în evidență, un citat din scriitoarea Joan Didion despre jurnalele intime: „Impulsul de a face însemnări este deosebit de imperios, inexplicabil pentru cei care nu-l au, folositor doar în mod accidental, doar în mod secundar, în felul în care orice dorință imperioasă încearcă să se justifice”. Citea jurnalul lui Jess în speranța că va găsi ceva folositor, însă dacă găsea ar fi fost în mod accidental, secundar, printr-un noroc. Credea în forța evenimentelor întâmplătoare, în schimbarea vieții datorată unor întâlniri neprevăzute, dar nu voia să se lase în voia acestei gândiri. Dacă exista în cele scrise de Jess ceva concret care ar putea să răspundă la întrebările lui, avea nevoie să găsească.

Mike a răsfoit jurnalul cu atenție, căutând ceva ce ar fi putut să-i scape, dar însemnările lui Jess se opreau brusc, lăsând multe dintre întrebările lui fără răspunsuri. Va trebui să le găsească de unul singur.

Aerul condiționat era rece și neabătut, suflând spre el dintr-o serie de orificii de pe tavan. L-a trecut un fior când s-a uitat pe fereastră spre parcare. Aproape că se aștepta să vadă Tesla neagră așteptând acolo, lângă camioneta lui, însă el oprise mașina în mijlocul unei parcări aproape goale. Ceea ce se întâmplase la Starlite n-avea să se repete. Cel puțin, nu încă.

Connie n-avea astâmpăr, însă Mike avea nevoie de mai mult timp, așa că a cumpărat de la magazinul universal un baton de carne de vită uscată și i l-a pus în față. Connie adora carnea de vită uscată – era unul dintre răsfățurile ei preferate – și dacă avea ocazia rodea la ea ore în șir.

Pe când ea era ocupată, el a deschis laptopul, a intrat pe Google, a tastat

câteva cuvinte – „Frankie Sedge, Sedge House, moarte” – dar nu era nimic în afară de trimiteri la Jess Price. A căutat pe pagini până a dat de numele Jameson Sedge. Citind, a aflat că Jameson este fiul lui Frankie, acum în vârstă de peste cincizeci de ani. Era prunc când a murit tatăl lui. În pagina din Wikipedia scria că este un antreprenor de succes și fondatorul unei companii tehnologice numite Singularity care era implicată în afaceri neprecizate de tip biotehnologie și *blockchain.* Nu părea probabil ca această informație să fie utilă, și a trecut la alt link, din site-ul *The New York Times:* un ferpar cu titlul „Franklin «Frankie» Sedge II, moștenitorul averii Sedge acumulate din sticlă, mort la douăzeci și cinci de ani”. Mike a mărit documentul și a văzut fotografia unui tânăr chipeș, cu aer de băiețandru, cu ochii mijiți în lumina soarelui, arătând ca Gatsby într-un costum de vară alb. Nu erau amănunte despre cauza morții, doar data înmormântării și locul. Articolul spunea că au rămas în urma lui soția, Renee, în vârstă de douăzeci și trei de ani, din Londra, Anglia, fiul sugar, Jameson, și sora mai mare, Aurora Elizabeth Sedge, care locuia în Clermont, New York.

Mike a tastat numele lui Jameson și a căutat, însă, cu toate că erau mii de articole despre firma lui, Singularity, n-a găsit nicio fotografie. Era ciudat, și-a zis pe când căuta prin pagini. De obicei sunt zeci de fotografii ale cuiva ca Jameson Sedge. Era pe cale să renunțe și să închidă căutarea când a văzut fotografia unui bărbat înalt, cu părul roșu și pielea albă, stând alături de o femeie. Fotografia fusese făcută la o gală de la Metropolitan Museum of Art. Sub imagine erau numele *Jameson Sedge* și *Anne-Marie Riccard.* Numele femeii era atât de aparte, încât a fost sigur că este aceeași femeie pe care Jess o pomenise în jurnal. Și, chiar dacă nu putea fi absolut sigur, tipul din imagine semăna cu bărbatul cu Tesla neagră. A mărit fotografia ca să vadă mai bine. Nu încăpea îndoială. Bărbatul pe care îl văzuse la închisoare, tipul pe care îl bănuia că i-a răvășit camera de motel, nu era altul decât Jameson Sedge.

S-a întors la jurnalul lui Jess ca să afle mai multe informații despre Anne-Marie Riccard. Nu era nimic concret, însă destul ca să fie sigur că este aceeași femeie pe care Jess o întâlnise în Sedge House. Nu înțelegea legătura ei cu Jameson Sedge, însă era limpede că există o legătură.

A tastat numele lui Anne-Marie Riccard în fereastra de căutare și în câteva secunde a apărut pe ecran o listă. În capul listei era un profil de pe site-ul Bard College. Se părea că părăsise Sotheby’s pentru un post în

învățământ. Mike a dat clic pe pagină și i-a citit biografia. „Anne-Marie Riccard, PhD, Ceramică și porțelanuri fine”. A găsit fotografia color a unei femei cu părul negru, ochi căprui și un aer de seriozitate. Pe pagină erau orarul ei, o adresă de e-mail și un număr de telefon. Și-a scos telefonul, s-a uitat la apeluri – Thessaly promisese că ține legătura, totuși încă nu era nicio veste de la ea – și a tastat numărul lui Anne-Marie Riccard. Când a intrat robotul a lăsat un mesaj. Apoi a dat click pe linkul la adresa de e-mail și i-a trimis un mesaj în care îi spunea că este o cunoștință a lui Jess Price și i-ar fi recunoscător dacă ar avea un moment, două, ca să stea de vorbă. A rugat-o să-l caute când îi convine. Era riscant s-o contacteze – la urma urmei, era legată de Jameson Sedge –, însă nu vedea altă cale pentru a obține informațiile de care avea nevoie.

Mike a dat clic pe pagini de informații despre dr. Anne-Marie Riccard, citindu-le repede. Erau articole pe care le scrisese, cele mai multe fiind comunicări științifice despre istoria ceramicii, în special a porțelanului european, de când au fost importate din China primele piese și până la începutul fabricilor europene, la Meissen, în secolul al XVI-lea. Însă erau și câteva articole pentru marele public – unul în *Town & Country* despre pasiunea ei pentru porțelanul francez, altul în revista acum defunctă *Toy,* despre păpușile de porțelan. Scrisese o carte despre porțelanul francez de la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului XX, publicată de o editură universitară, și avea nouă recenzii de cinci stele pe Amazon. Nu scria despre un subiect popular, însă își cunoștea domeniul. Dacă stătea de vorbă cu ea poate că nu ajungea mai aproape de înțelegerea celor întâmplate lui Jess la Sedge House, însă, conform jurnalului, Anne-Marie era una dintre ultimele persoane pe care le văzuse Jess înainte de moartea lui Noah.

După ce a citit tot ce putea găsi despre Anne-Marie Riccard, a scos din buzunar stickul de memorie dat de Thessaly și l-a deschis. Erau două fișiere: un PDF numit „Rapoartele poliției” și un PDF fără nume. Mike a dat clic pe „Rapoartele poliției” și a apărut un document de cincizeci și șapte de pagini. S-a uitat peste ele, a găsit scanări ale unor rapoarte și însemnări din ancheta uciderii lui Noah Cooke, având pe fiecare pagină ștampila de la Biroul Șerifului din Districtul Columbia, și a înțeles: acestea erau hârtiile din plicul mare alb pe care scria „Secret”. A văzut documente legate de arestarea și închiderea lui Jess, o fotografie de la arestare, o listă cu hainele și obiectele personale luate de la ea – o rochie cu bretele, o

pereche de sandale, un lănțișor de aur.

A deschis un raport al autopsiei lui Noah Cooke și l-a citit cu mare interes. Fuseseră multe speculații despre felul în care murise Noah Cooke – în presă, în timpul procesului, în filmul despre Jess. Din câte știa Mike, rezultatele autopsiei n-au fost date publicității, și acum înțelegea de ce: moartea fusese provocată de „traumatisme produse cu un obiect contondent în zona pieptului și a abdomenului”. Medicul legist scrisese o notă, că vătămările decedatului erau corespunzătoare unui accident de mașină sau unei căderi de la cel puțin cincisprezece metri, impactul ducând la afectarea gravă a organelor interne. Inima, plămânii, ficatul și intestinele fuseseră perforate, ducând la o hemoragie internă puternică. În esență, organele lui Noah Cooke fuseseră zdrobite.

Pe Mike nu l-a surprins faptul că autopsia fusese ținută secretă – erau multe informații despre caz care nu ajunseseră în presă, mai ales pentru că Jess refuzase să depună mărturie. Însă faptul că avocații lui Jess nu folosiseră această informație în apărarea ei era scandalos. O tânără putea cu ușurință să-și înjunghie iubitul; putea să-l împuște, sau să-l otrăvească, sau chiar să-l sugrume. Dar cum putea Jess să fie răspunzătoare de moartea lui Noah dacă vătămările erau de la o cădere? Cum putea o femeie de 1,65 metri să zdrobească organele interne ale unui bărbat? Era de-a dreptul stupefiant.

Apoi, când s-a întors la stick, a văzut un folder. L-a deschis și s-a pomenit în fața unei serii de fotografii Polaroid color. Privind la ele a înțeles de ce, la fel ca autopsia, n-au fost dezvăluite. Dacă ar fi circulat, ar fi fost limpede că moartea lui Noah Cooke fusese mai cumplită decât își închipuia lumea.

În fotografii, Noah era culcat pe spate în biblioteca din Sedge House. Era gol, avea ochii deschiși cu o privire sticloasă, iar părul negru, lung, era năclăit de sânge, însă, cu toate că expresia lui era înspăimântătoare, ceea ce i-a înghețat sângele în vene lui Mike a fost pielea lui: fiecare centimetru din trup era acoperit de același tipar de tăieturi pe care Mike îl văzuse pe brațul lui Jess, fagurele arzător de linii roșii care îi brăzda trunchiul și picioarele, brațele și fața. Pieptul era deosebit de grotesc, cutele de piele erau roz și pătate de sânge.

A derulat mai departe, îngrețoșat de priveliște, și a dat de altă serie de fotografii, de data aceasta alb-negru. Le-a mărit, nedumerit. De ce erau

două serii de fotografii și de ce una în alb-negru? Dar, când s-a uitat mai bine, a văzut că nu era a doua serie de fotografii ale lui Noah Cooke, ci cu totul altcineva. Acest cadavru zăcea pe podea în Sedge House – a recunoscut-o din descrierea lui Jess: scara largă cu stâlpul balustradei sculptat și peretele cu portretele de familie. Pe pieptul bărbatului era aceeași rețea de tăieturi care mutila brațul lui Jess, exact tăieturile care acopereau trupul lui Noah Cooke. În partea de jos a fotografiei era numele: Franklin Sedge. Mortul era fratele Aurorei Sedge, Frankie. Fusese omorât în același fel ca Noah Cooke.

Mike a derulat fotografiile, de la Noah Cooke la Frankie Sedge, încercând să priceapă. Nu era chiar așa de ciudat faptul că doi tineri cam de aceeași vârstă au murit în aceeași casă, la un interval de cinci decenii. Dar să fie uciși în același fel neobișnuit? Era absolut inexplicabil. Mike a mărit fotografiile, transfocând pe trupul lui Frankie, apoi pe al lui Noah. Timp de un moment lung, intens, Mike a studiat tăieturile. Se lățeau peste cadavre ca niște pânze de păianjen stacojii. Singura dată când mai văzuse un astfel de tipar a fost pe pielea lui Jess. Și, desigur, în vis.

Era pe cale să închidă laptopul când a aruncat o privire spre e-mail și, spre surprinderea sa, a găsit un răspuns de la Anne-Marie Riccard. Poate că avea de-a face cu asta numele Jess Pricepus la „subiect”, pentru că ea scrisese doar un rând, vrând să știe ce legătură are el cu Jess Price. I-a răspuns, explicând cine este și că începuse să lucreze la un proiect cu Jess Price, ceea ce l-a condus la dr. Riccard. Știa că răspunsul ar putea să nu fie suficient – n-a spus ce fel de proiect și n-a spus ce fel de informații l-au condus la ea dar spera că o să fie destul de interesată ca să stea de vorbă cu el.

Răspunsul a venit în mai puțin de un minut: „Dragă domnule Brink, vă cunosc pe dumneavoastră și munca dumneavoastră și, după cum probabil știți, cunosc bine situația lui Jess Price. Voi fi la birou (adresa e mai jos) toată după-amiaza. Aștept de mulți ani acest mesaj. Veniți cât mai repede”.

Când jucai un joc bazat pe îndemânare erau momente în care riscul devenea inevitabil. La șah, să deplasezi o piesă într-o poziție vulnerabilă ca să atragi adversarul în capcană. Să alergi printr-o linie defensivă solidă ca să marchezi. Riscul era inevitabil ca să câștigi. Trebuia să înfrunți asta, s-o accepți, să te descurci cu consecințele. Dacă voia răspunsuri, avea nevoie de Anne-Marie Riccard și, în ciuda pericolului, sau poate din cauza lui,

simțea un val de entuziasm la gândul s-o întâlnească.

Mike s-a ridicat, a aruncat resturile de pe masă și s-a îndreptat spre ușă. Drumul avea să dureze câteva ore, însă nu era decât 16.20. Dacă se grăbea, putea să ajungă acolo la începutul serii. S-a uitat în tașcă, asigurându-se că jurnalul e acolo, și a simțit un val de nerăbdare. Orice s-o fi întâmplat la Sedge House, orice serie de evenimente îl făcuse pe el să se implice, Anne-Marie Riccard va putea să le explice. Cu cât ajungea mai repede în biroul ei, cu atât mai bine.

Însă pe când se apropia de ușa de sticlă a încremenit. Poate că era un miraj creat de aburii care se înălțau din asfaltul încins al parcării, sau poate că imaginile pe care le văzuse i se gravaseră în minte, pentru că acolo, pâlpâind pe suprafața geamului, era imaginea unui bărbat pe care nu l-a recunoscut, un bărbat cu pielea cristalizată și crăpată într-o mie de fractali micuți.

27

Tocmai descuiase mașina când a auzit un clinchet din telefon. Fostul său profesor, Vivek Gupta, încerca să dea de el prin aplicația video codificată. Profesorul Gupta nu-l suna decât o dată sau de două ori pe an, așa că a răspuns imediat. Cu telefonul în mână, a deschis portiera, s-a așezat în cabina încinsă, a rezemat telefonul de bord și a făcut legătura.

— Băiatul meu, a zis profesorul Gupta, îmi pare așa de bine că te-am prins înainte să reușești să te vâri într-o încurcătură și mai mare.

Vivek Gupta era un om al Renașterii în cel mai adevărat sens. În afară de munca sa în criptografie și matematici, era un pictor care studia și reproducea tehnicile maeștrilor olandezi. „Incredibila luminozitate" a lui Vermeer îl inspirase să studieze pictura, și în timpul epidemiei de COVID a plecat din Boston și s-a retras la Cape Cod, unde a transformat o colibă veche de pescar în atelier de pictură. Mike îl vizitase anul trecut, într-un weekend prelungit, în care au mâncat homar și au vorbit despre toate, de la topologie la Albrecht Dürer. A dormit în atelier, înconjurat de naturi moarte cu sticle de vin și păsări moarte și rodii, care l-au siderat cu culorile lor și – la fel ca tot ce ținea de mentorul său – l-au umplut de smerenie.

Profesorul Gupta îl luase sub aripa sa pe tânărul Mike Brink în toamna primului semestru la MIT. Mike încerca să se adapteze la mutare, se deprindea cu cursurile și se trudea să găsească o modalitate de a-și plăti chiria astronomică. Prima dată l-a văzut pe dr. Gupta de pe ultimul rând de la seminarul „Tipare, enigme, ecuații". Profesorul Gupta era un bărbat înalt, elegant, cu accent britanic marcat de limba hindi. Era cunoscut ca excentric. Una dintre multele sale excentricități era că ținea pe o masă din sala sa de curs o mașinărie Rube Goldberg din anii '60, o încâlceală strălucitoare de răsuciri și bucle care îi fascina pe studenți.

La a doua oră de curs, profesorul Gupta 1 s-a adresat.

— Scuză-mă, domnul…?

Arăta spre Mike din spatele unui pupitru.

— Brink, a zis Mike, căruia îi venea să intre în pământ.

— Da, ei bine, domnule Brink, îmi dau seama că este prima dată când vii la un curs al meu, însă dacă ai avea amabilitatea să te uiți în jur, ai vedea

cum colegii iau notițe. N-ai vrea să li te alături?

Mike mai pățise asta – un profesor care considera indiferență sau chiar aroganță faptul că el nu avea hârtie și pix. Exact din acest motiv Mike stătea în spatele clasei.

— Iau notițe, a zis. Numai că nu pe hârtie.

— O? a zis profesorul Gupta, rezemându-se de pupitru cu o expresie amuzată. Chiar așa?

— Așa, a zis Mike, simțind cum i se înfierbântă obrajii.

Era o grupă mică, doar cincisprezece studenți, dar cu toții s-au întors să se uite la el.

— Vă pot arăta, dacă vreți.

— Te rog, a zis profesorul. Săptămâna trecută am discutat ultima teoremă a lui Fermat. Te rog, schițează-mi pe tablă demonstrația lui Andrew Wiles.

— Toată? a întrebat Mike, un pic surprins că îi cerea să reproducă o demonstrație atât de complicată.

Era lungă și dificilă. Ar fi fost dificilă reproducerea ei, chiar și pentru Mike.

Profesorul Gupta a ridicat un marker și i-a făcut semn lui Mike să vină la tablă.

— Toată, dacă nu ți-e cu supărare.

În săptămâna dinainte, profesorul Gupta petrecuse întreaga oră discutând dificultățile și misterul din jurul teoremei lui Fermat. Pierre de Fermat, un francez din secolul al XVII-lea, scrisese o teoremă în vreme ce citea *Arithmetica* lui Diophantus, adăugând observația ispititoare că soluția este prea lungă pentru acel spațiu. De secole întregi, matematicienii se chinuiau să rezolve ultima teoremă a lui Fermat. În cele din urmă, un matematician britanic pe nume Andrew Wiles a descoperit o demonstrație în 1994, la peste trei sute de ani după ce o formulase Fermat. Gupta proiectase pe tablă demonstrația lui Wiles, cerând studenților să-și noteze punctele principale. Mike absorbise totul, fascinat. Nu-l interesa atât matematica implicată în ultima teoremă a lui Fermat, cât truda necesară pentru rezolvarea ei, chinurile lui Wiles, stăruința lui, căutarea neabătută a soluției. Pentru Mike, parcursul de dezlegare a unei enigme era întotdeauna mai interesant decât răspunsul.

Pe când mergea spre tablă se îndoia că cineva, chiar și dintre cei mai

sârguincioși la luarea de notițe, scrisese totul. Mike nu-și amintea perfect ecuația, și totuși, când s-a dus la tablă, a văzut-o exact așa cum o scrisese Gupta. I-a venit în minte în plăci colorate, nuanțe strălucitoare care l-au condus prin ecuație ca și cum ar fi cântat arpegii pe o claviatură. Când a terminat, tabla era acoperită de numere și întreaga grupă se uita la el uluită.

— Bravo, domnule Brink, a zis profesorul Gupta, neputând să-și ascundă uimirea. Bravo! De acum încolo ești scutit de obligația de a veni la ore cu hârtie și instrumente de scris.

Din acel moment, profesorul Gupta l-a adoptat pe Mike. A devenit cel mai statornic sprijinitor al lui la MIT, mentor și prieten care îl călăuzea atât în chestiunile intelectuale, cât și în cele practice. I-a accelerat procesul de luare a diplomei, desemnându-l pentru diferite distincții și premii, l-a sfătuit în privința carierei, l-a înscris la diferite conferințe și l-a susținut ori de câte ori intervenea ceva neprevăzut în relațiile cu profesorii și administratorii.

Cu timpul, Mike și-a dat seama cât de prețios poate să fie un prieten ca Vivek Gupta. În vreme ce cunoștințele lui Mike despre enigme și tipare, cifruri și criptograme erau intuitive și extraordinare, cunoștințele lui Gupta erau profunde și experimentale, izvorând din trei decenii în tranșee. Vivek Gupta, care avea aproape cincizeci de ani când l-a cunoscut Mike, era o legendă în domeniul lui și dincolo de el. Era un „veteran al erei Cypherpunk", cum îi plăcea lui Gupta să-și zică, și n-avea încredere în guverne și în chestiunile legate de ele, credea că singurul fel în care te poți proteja în lumea modernă este prin coduri digitale fără fisuri. El și colegii săi vizionari își folosiseră talentul la crearea de spații libere, peisaje digitale fără hotare, valori digitale și rețele private care le permiteau să evite supravegherea. Fusese printre primii care au propus criptomonedele și colaborase la crearea unei rețele *blockchain,* iar apoi și-a canalizat averea într-o fundație caritabilă de un miliard de dolari care implanta mici afaceri în India. Capitalismul și libertatea capitalului dincolo de hotare, credea el, pot să scoată lumea din sărăcie atât în planul fizic, cât și în cel intelectual.

Într-o zi, după cursuri, dr. Gupta i-a dat o hârtie pe care erau scrise următoarele:

„De secole întregi oamenii și-au apărat tainele cu șoapte, întuneric, învelitori, uși închise, strângeri de mână secrete și mesageri. Tehnologiile trecutului nu permiteau păstrarea fermă a tainelor, însă tehnologiile

electronice permit. Noi, cypherpunkerii, ne-am dedicat construirii de sisteme anonime. Ne apărăm tainele prin criptografie, prin sisteme anonime de transmitere a mesajelor, prin semnături digitale și bani electronici”.

Mike a căutat rapid online și a descoperit că aceste cuvinte sunt din „Manifestul Cypherpunk”, scris de Eric Hughes, în 1993. A citit că mișcarea era privită adesea ca precursoare a revoluției tehnologice: internetul, comunicarea digitală, criptomonedele și sistemele descentralizate de pe *blockchain.* Cypherpunkerii voiau să asigure identitatea și confidențialitatea și erau unii dintre cei mai puternici antreprenori de tehnologie din lume.

Mike înțelegea nevoia de confidențialitate, însă era din altă generație. Nu pricepea ce ar fi rău în faptul că ești vizibil. N-avea nimic de ascuns, își zicea, și atunci de ce să-și facă griji? Ce nu înțelesese el, i-a spus profesorul Gupta, era că ideea de confidențialitate era mai mult decât „a nu avea nimic de ascuns”. Era vorba despre ceea ce ar putea să facă în viitor cu informațiile cei aflați la putere. Era vorba despre felul în care i-ar putea limita și controla viața. Era motivul pentru care profesorul Gupta și pionierii ciberspațiului își începuseră munca: libertatea.

— Tot ce spui poate fi folosit împotriva ta, le spusese el câtorva studenți într-o seară, târziu, într-un bar din Cambridge. Anonimatul este putere. Documentul oficial al Bitcoin – documentul fondator și, cu siguranță, cea mai revoluționară invenție din finanțe de la banii de hârtie încoace – a fost postat online de cineva numit Satoshi Nakamoto. E un pseudonim. Unii cred că numele reprezintă mai mulți oameni care lucrează împreună, nu o singură persoană. Oricine o fi în realitate Satoshi, avea motive să se ascundă în umbre. Este un război chiar aici, chiar acum, și rezultatul lui va transforma viitorul.

Pe când Mike era în anul al doilea de facultate, profesorul Gupta s-a înfuriat când a aflat că el își împărtășise online „cheia criptografică” personală în enigma sa Mike Brink. N-avea importanță că Mike era tânăr și făcuse o prostie, n-avea importanță că doar doi oameni descărnaseră enigma, faptul că informațiile personale ale lui Mike fuseseră dezvăluite online l-a supărat profund pe profesorul Gupta.

— Sigur, poți încerca s-o îngropi, a zis. Și poți să tai orice legătură cu Gary Sand și toți ăia. N-au făcut decât să se folosească de talentul tău în

interesul lor, așa cum sunt sigur că îți dai seama acum. Ești o victimă. Nu poți fi învinuit. Însă așa ceva te poate urmări pe vecie.

Și așa a fost. Acea acțiune prostească, acea scăpare, lipsa momentană de discernământ l-a urmărit.

Mike s-a uitat la ecran. Profesorul Gupta era în picioare în atelier, într-un halat pătat cu vopsele. Fostul său profesor câștigase mult în greutate după plecarea de la MIT și îi stătea bine. Avea tâmplele încărunțite, o țăcălie căruntă și riduri adânci în jurul ochilor și al gurii, dovezile fizice ale veseliei lui.

— Domnule Brink, dragul meu, ce diavol te mână să-l cauți pe Jameson Sedge pe o conexiune Wi-Fi publică necriptată?

Mike i-a explicat situația – enigma pe care i-o arătase Thessaly, întâlnirea cu Jess la închisoare și tot ce a urmat –, apoi a scos desenul cu enigma circulară și i l-a arătat. Se aștepta ca mentorul său să arunce o privire și să-i dea o explicație care să fie atât elegantă, cât și evidentă, ceva ce Mike ar fi trebuit să vadă imediat, însă n-a făcut-o. S-a uitat la cerc un pic prea mult, cu o brazdă adâncindu-i-se între sprâncene. Părea îngrijorat, în cele din urmă a spus:

— Bănuiam că ești băgat în ceva care îți depășește puterile când am fost alertat de anumite căutări pe care le făceai online.

— Alertat de căutările mele? a întrebat Mike.

Știa că Vivek Gupta putea să vadă online orice dorea, însă nu bănuise niciodată că îl urmărește pe el.

— M-ai spionat online?

— Și nu sunt singurul, a răspuns Gupta. Singura modalitate de a fi sigur că nu ești urmărit este să-ți sfărâmi dispozitivele electronice, și nici măcar asta nu e protecția potrivită. Acum spune-mi: cum ai reușit să-l legi pe Jameson Sedge de evenimentele povestite? Cu siguranță nu era nimic online care să-ți dea o astfel de idee.

— N-a fost ușor. Există o singură imagine a lui Sedge – o fotografie la un eveniment caritabil.

— Sunt surprins că există până și aceea, a zis Gupta. Sedge e de modă veche, ca mine. N-are profiluri online, nu dă informații personale și nu permite să circule imaginea sa. Pune să fie șterse fotografiile cu el de îndată ce apar, și tot ce ai citit despre el – pe Wikipedia, în *Forbes* sau în *The New York Times* – a fost curățat cu grijă. Știu asta pentru că folosesc același

individ care îmi șterge urmele online.

— În fotografia pe care am găsit-o, Sedge e cu o femeie pe nume Anne-Marie Riccard. Ea a luat legătura cu Jess Price în Sedge House, care – după cum s-a dovedit – în acel moment era în proprietatea lui Jameson Sedge. Anne-Marie Riccard a fost în casă cu câteva zile înainte de moartea lui Noah Cooke. Vreau să văd dacă mă poate ajuta să înțeleg ce s-a întâmplat.

Tăcerea, atât de neobișnuită pentru Vivek Gupta, s-a lăsat între ei. În cele din urmă, profesorul a spus:

— Ești sigur că este o idee bună, prietene?

— Ea a acceptat să ne întâlnim, a zis Mike. Mă văd cu ea peste câteva ore. Chiar crezi că Sedge are ceva de ascuns?

— Îl cunosc de peste trei decenii și îți pot spune că fără îndoială are ceva de ascuns. La început mi-a plăcut de el destul de mult. Ne-am împrietenit datorită lui William Gibson și Philip K. Dick. Eram amândoi profund interesați de elementele practice ale criptografiei și felul în care poate să protejeze anonimatul, mai ales așa cum era formulat în lucrarea lui David Chaum. Am fost printre primii membri ai subculturii Cypherpunk, făceam parte din grupul inițial care s-a reunit la San Francisco să scrie și să publice proclamații. De asemenea, am fost printre primii susținători ai tehnologiei *blockchain* și am dezvoltat afaceri legate de ea. Dar, cu vremea, căile noastre s-au despărțit. Nu știu cu ce se ocupă el acum, și asta dinadins. Ca să fiu sincer, nu-mi place de el. E necruțător în privința intimității sale. Dacă l-ai amenințat în vreun fel, ai intrat în ceva mult mai adânc, mai întunecat, decât îți poți imagina.

— Dar n-am amenințat pe nimeni, a zis Mike. Am fost tras în chestia asta. Enigma a venit la mine.

— O ajuți pe Jess Price, a zis Gupta. Corect?

— Poți spune așa, da, a zis Mike, dându-și seama că, de fapt, așa stăteau lucrurile.

Ceea ce începuse ca o simplă vizită devenise ceva mult mai profund.

— Pentru Sedge, prietenul dușmanului său e dușmanul său. Din ce mi-ai spus, Jess Price nu-i prietenă cu Sedge.

— Aici ai dreptate, a zis Mike, amintindu-și ghicitoarea lui Jess, groaza ei că este supravegheată.

— Atunci îți propun să nu te întâlnești cu iubita lui. Lasă baltă totul. Distruge enigma și întoarce-te în Manhattan.

— Nu pot, a zis el, și știa că este adevărat.

Chiar dacă s-ar fi îndepărtat, chiar dacă ar fi putut să uite de enigmă, Jess l-ar fi bântuit.

Profesorul Gupta a oftat.

— Atunci îmblânzește-l cât îți stă în puteri. Găsește o cale să vorbești cu el. Asigură-l că nu ești implicat în treburile lui.

— Dar nici măcar nu știu ce fel de treburi sunt, a zis Mike.

— Exact, nimeni nu știe, a zis Gupta. Însă crima săvârșită în casa familiei lui a fost prima poveste pe care n-a putut să o controleze. Chiar dacă n-o să găsești online nimic despre asta, numele lui și natura firmei sale au ajuns să fie cercetate. Faptul că iubita lui vrea să stea de vorbă cu tine mă surprinde. Mult.

Mike și-a apăsat capul pe volan; plasticul era fierbinte. Simțea, brusc, dorința disperată să urmeze sfatul profesorului Gupta și să se întoarcă acasă, în mansarda să la confortul enigmelor sale, la alergarea de după-amiază, la o seară liniștită la televizor cu Connie.

— Poate că ai dreptate. Poate că ar trebui s-o las baltă.

— Da, sigur că ar trebui, a zis Vivek Gupta. Dar știu că n-ai s-o faci. Și apoi, dacă ești pe radarul lui Sedge, există un motiv al naibii de bun. Du-te să-i vezi iubita, așa cum aveai de gând, însă fii foarte atent. Între timp, ai aplicația mea de mesagerie codificată. Scanează enigma și trimite-o. O să văd ce pot să aflu despre ea.

28

Era sfârșitul după-amiezii când Mike a oprit într-o parcare de lângă Bard's Fisher Center, o clădire cu muchii ascuțite proiectată de Frank Gehry, al cărui cadru exterior se plia și se încrețea ca un origami metalic. Connie avea nevoie să alerge, așa că i-a scos lesa pe o peluză bine îngrijită, unde ea a gonit în cercuri, sărind și repezindu-se, lătrând de bucurie în lumina soarelui și în aerul curat. Veselia ei a atras privirea unui grup de copii care se jucau la capătul terenului. O fetiță de vreo zece ani, cu rochie galbenă, sufla baloane printr-o baghetă de plastic, iar Connie, dornică de joacă, sărea de la un balon la altul, spărgându-le cu nasul. Mike s-a uitat la sferele de săpun irizate care se înălțau și se răsuceau în lumină, cu culorile lor schimbătoare, un miracol al curburii constante a aerului. Vedea steradianii fiecărui balon, le vedea simetria fără muchii. Când numerele au început să-i inunde mintea, le-a alungat. Nu era momentul să se piardă în șiruri nesfârșite de zecimale pi. Anne-Marie Riccard îl aștepta.

Pe când îi prindea lesa lui Connie, telefonul i-a vibrat în buzunar. L-a scos și a văzut un mesaj vocal de la un număr necunoscut, dar, cel mai probabil, de la directorul motelului Starlite, furios după ce a descoperit camera. A deschis mesajul și s-a oprit brusc din mers când a auzit vocea lui Thessaly Moses:

„Tocmai am primit o veste foarte tulburătoare. Mă străduiam să mă lămuresc în privința celor întâmplate mai devreme în această după-amiază, și acum supervizorul meu tocmai a telefonat ca să-mi spună că o mută pe Jess din închisoarea Ray Brook. E un coșmar. În fine, te sun ca să văd dacă ai citit documentele de pe stick. Sună-mă când poți. Trebuie să vorbim urgent".

În clădirea secției de Istoria Artei aerul condiționat l-a învăluit ca o baie de gheață. Pe când mergea pe coridorul pustiu, căutând biroul lui Anne-Marie, și-a dat seama că e neliniștit la gândul întâlnirii cu ea. Era ceva irațional, mai ales datorită faptului că devenise atât de apropiat de profesorul Gupta, dar se simțea amenințat în preajma cadrelor universitare. Nu toți profesorii au apreciat talentul lui Mike Brink la fel ca mentorul lui. De fapt, cei mai mulți dintre profesori l-au tratat în cel mai bun caz ca pe o

ciudățenie de la circ, în cel mai rău caz, de-a dreptul ca pe un impostor. Nu înțelegea de ce. Putea să citească *Război și pace* în câteva ore și să recite la cerere pasaje din carte; putea să rezolve ecuații dificile după ce aruncase o privire în manual. Până și profesorii care îi cunoșteau povestea îl suspectau. N-o spuneau niciodată deschis, dar el simțea acuzația plutind în preajmă la fiecare interacțiune: Brink are un avantaj necinstit. Cumva, în feluri pe care ei nu le puteau dovedi, Mike înșela sistemul.

Mike alunecase prin MIT, absolvind în trei ani cu rezultate maxime. Chiar dacă fusese un student-vedetă, nu era cărturar. Activitatea universitară nu i se părea atrăgătoare, sau măcar interesantă. Când i s-a oferit o bursă completă la programul de doctorat al MIT a refuzat și s-a mutat în Manhattan, unde a început să lucreze ca autor de enigme la *The New York Times,* o hotărâre care i-a stupefiat pe profesorii săi și a stârnit de-a dreptul disprețul colegilor, care primeau posturi academice prestigioase și poziții de consultanță plătite gras în corporații din întreaga lume. Și lui Mike Brink îi fuseseră oferite asemenea poziții, dar le refuzase.

Puțini erau cei care înțelegeau că el n-are de ales. N-avea nevoie de prestigiu sau de bani nici pe jumătate cât avea nevoie să dezlege enigme. Luase cărțile care îi fuseseră servite – un creier care funcționa bine și în același timp greșit, în feluri care schimbă viața – și învățase să le folosească în avantajul său. Își asumase ceea ce doctorul Trevers numise „superputerea" sa și nu-și putea imagina cum i-ar fi fost viața dacă nu s-ar fi accidentat pe acel teren de fotbal cu cincisprezece ani în urmă. Și totuși, erau momente în care simțea vătămarea mai acut ca de obicei.

— Doamnă doctor Riccard, a zis Mike, deschizând ușa biroului ei.

A recunoscut-o din fotografia de pe site-ul Bard. Era înaltă, suplă, elegantă, cu părul negru până la umeri. Avea pe umeri un șal tricotat alb, cu ochiurile alcătuind o rețea complicată.

— Spune-mi Anne-Marie, te rog, a zis ea, făcându-i semn să intre în biroul neîncăpător.

Mike s-a așezat pe o canapea mică tapițată cu piele de lângă un raft plin cu cărți de artă: un catalog al Muzeului Rodin din Paris, altul cu ceramică japoneză.

— Și pe cine avem aici? a întrebat, aplecându-se s-o mângâie pe Connie, care se uita la ea neîncrezătoare.

— Connie o să te iubească pe vecie dacă îi dai asta, a zis el, înmânându-i

un baton de carne uscată scos din taşcă.

Era o minciună. Connie avea sentimente intense faţă de oameni – ştia imediat dacă îi place cineva şi rareori îşi schimba părerea. Era unul dintre lucrurile pe care le admira cel mai mult la ea: al şaselea simţ în privinţa oamenilor. Anne-Marie i-a aruncat lui Connie delicatesa, apoi s-a aşezat în faţa lui, pe o canapea identică.

— Îţi mulţumesc că m-ai primit aşa de repede, a zis el, iar Connie s-a aşezat la picioarele lui şi a început să ronţăie a doua delicatesă din ziua aceea.

— Am sperat atâţia ani că o să ia cineva legătura cu mine în privinţa lui Jess Price, a zis Anne-Marie. Este tot…?

— Închisă? i-a terminat Mike propoziţia. Da. Într-un penitenciar din munţii Adirondack. De acolo vin.

— Ai spus că lucrezi cu ea la un proiect, a zis Anne-Marie. Ce fel de proiect?

Mike n-avusese de gând să mintă, însă povestea i-a venit cu uşurinţă.

— Enigme pentru deţinuţi. Un efort al voluntarilor, organizat de stat.

— Cât de generos! a zis ea, privindu-l cu neîncredere. Genul acesta de muncă voluntară e obişnuit pentru cineva cu nivelul tău de… specializare?

— Nu chiar, a zis Mike, dându-şi seama că reputaţia sa îl precedase din nou. Dar îmi place să ajut când pot. De aceea am vrut să vorbesc cu tine. Ai întâlnit-o pe Jess, nu-i aşa?

— Doar o dată, la Sedge House. Proprietarul m-a angajat să evaluez, să certific şi să vând toate antichităţile din casă. Ceea ce nu s-a întâmplat.

Asta l-a surprins. Presupusese că totul din Sedge House – inclusiv casa însăşi – fusese vândut.

— N-au fost vândute?

— Nu, a zis ea, proprietarul a vrut să lase antichităţile exact aşa cum erau când trăia mătuşa sa.

— Nu-i cam costisitor să întreţii o casă victoriană doar în scop de depozitare?

— Lui Jameson nu-i pasă de cheltuieli. Însă, da, a fost o hotărâre ciudată. Cei mai mulţi oameni ar fi vândut locul acela cât mai repede posibil. După tot ce s-a întâmplat acolo, el a hotărât, să-l păstreze. Plăteşte o menajeră ca să deretice, un grădinar ca să îngrijească trandafirii şi încălzeşte casa destul ca iarna să nu crape ţevile. Jameson e la fel de excentric ca mătuşa lui.

Poate chiar mai mult.

— Așadar, colecția de păpuși de porțelan e încă în casă?

Anne-Marie s-a îmbujorat și Mike a simțit că se crispează.

— Jess ți-a spus de păpuși?

El a încuviințat din cap, atent să nu lase să se vadă cât de interesat era de tot ce-i putea spune Anne-Marie despre ele.

— Am ajuns să cunosc foarte bine colecția Aurorei. Păpușile ei sunt excepțional de rare. N-am cunoscut-o pe Aurora, însă am simțit, din colecția ei, că avea ceva, ei bine, ceva minunat. Era ciudată, fără îndoială, dar ținea aproape ceea ce iubea și nu lăsa lumea să se amestece.

Anne-Marie și-a încrucișat mâinile în poală și a continuat.

— De asemenea, avea o colecție excelentă de porțelanuri, și porțelanurile sunt pasiunea mea de multe decenii. Este domeniul meu de specialitate ca istoric al artei și am scris pe larg despre toate, de la vasele antice din templele chineze până la capodoperele faianței franceze. Chiar dacă păpușile de porțelan au fost inițial o extensie a acestei munci, recunosc, la un moment dat au început să domine.

— E un domeniu foarte aparte, a zis el, simțind nevoia s-o facă să vorbească mai departe. Cum ai ajuns la el?

— Adevărul? A zâmbit, un pic de stingherealã făcând-o să roșească. Pe când aveam zece ani mi s-a servit ciocolată caldă într-una dintre cești le de ceai ale străbunicii mele – o ceașcă de porțelan subțire ca o coajă de ou, cu un trandafir în mijloc și buza aurită. Porțelanul, cu lipsa lui de greutate, transparența de albuș, capacitatea de a capta lumina și de a o arcui în jurul său, m-a fascinat. Mai târziu, la moartea străbunicii, am moștenit acele cești. S-a dovedit că erau de Limoges. Le-am adus cu mine în primul meu apartament din Manhattan, unde au ocupat jumătate din spațiul bufetului din bucătăria mică. Le foloseam zilnic – cam ridicol pentru o studentă fără bani, știu. Cumva, asta îmi ridica moralul. În fiecare zi țineam în mână o ceașcă de Limoges și mă gândeam la străbunica, dar și la toată măiestria care se reunise ca să creeze obiectul, la faptul că frumusețea supraviețuiește generațiilor și duce bucuria peste timp. Mi-am dat seama că ceașca aceea era o operă de artă, la fel de prețioasă ca o statuie romană, numai că una de care mă pot bucura în fiecare zi. Mi-am concentrat atenția pe istoria ceramicii. Așa a început pasiunea mea pentru porțelanuri. Anne-Marie i-a zâmbit stingherită. Te rog să mă ierți, a zis. Probabil te plictisesc.

— Deloc, a zis Mike. De fapt, înțelegea perfect cum o obsesie poate pune stăpânire pe o viață – descoperirea enigmelor l-a salvat, i-a structurat existența, a schimbat cu adevărat totul. Mi se pare fascinant.

— Într-adevăr, este fascinant, a zis ea, mulțumită. Istoria porțelanului este foarte captivantă. Europenii au văzut prima oară porțelanul când Marco Polo a adus din China un vas mic. L-a numit *porcellana,* un cuvânt italian pentru „cochilie”, cu al cărei sidef lucios semăna obiectul. Mulți, mulți meșteri au încercat să reproducă porțelanul chinezesc în anii următori și niciunul n-a reușit. Erau tehnici pe care nu le puteau desluși, o formulă secretă pe care o stăpâneau chinezii. Prețurile porțelanurilor importate erau astronomice și numai aristocrații cei mai bogați își puteau permite măcar câteva piese.

Toată Europa era fascinată de porțelan și îl dorea cu disperare. Un rege german pe nume Augustus cel Puternic a investit o avere încercând să găsească formula. În cele din urmă, a izbutit. După ce secretul a ieșit la lumină, ca să zicem așa, producția de porțelan a explodat în toată Europa. Au apărut fabricile de porțelan franceze și au devenit vestite în toată lumea, ca și companiile britanice, cum e Wedgwood. Statuetele au devenit bibelouri râvnite. Cutii, ceainice, vaze, lumea nu se mai sătura de ele. Din multe puncte de vedere, viața din Europa s-a schimbat odată cu apariția porțelanului. El a generat mari averi și prestigiu, desigur, iar regii și reginele din Anglia și Europa au comandat capodopere care îți taie răsuflarea, însă prin secolul al XIX-lea oamenii de rând, ca străbunica mea, puteau să-și cumpere un ceainic de porțelan sau un serviciu de cești frumoase.

— Și ca Aurora Sedge, a zis Mike, dirijând conversația înapoi spre ceea ce îl interesa.

— Da, ca Aurora Sedge, a zis Anne-Marie. Cu toate că Aurora nu era deloc un om de rând. Dar spune-mi – de ce m-ai căutat? Are de-a face cu proiectul tău cu Jess Price?

Mike o tatonase pe Anne-Marie și a hotărât că este vremea să ajungă la rostul vizitei sale.

— Încerc să înțeleg ce s-a întâmplat la Sedge House, a zis. Ești una dintre puținele persoane pe care le-a văzut Jess când era în casă.

— Am fost acolo ca să evaluez antichitățile, a zis ea. Aproape că n-am vorbit cu ea.

— Poate că ai văzut ceva ciudat în casă, a zis Mike. Ceva care ar explica ceea ce i s-a întâmplat lui Noah Cooke?

— A fost o anchetă, cred, a zis ea, cu vocea răcindu-se. Și, după cum știi bine, a fost o condamnare.

— Nu cred că a fost condamnat cine trebuie.

— Și ai de gând să lupți pentru dreptate?

— Există vreun motiv pentru care n-ar trebui?

— Poate că nu, a zis ea. Însă ar trebui ca, înainte să încerci, să înțelegi amploarea lucrului în care te implici.

Mike și-a amintit ghicitoarea lui Jess Price. Ea credea că cineva l-a ucis pe Ernest Raythe și că și el este în pericol. A cercetat-o cu privirea pe Anne-Marie, încercând să afle cât de multe știe ea.

— De aceea mă aflu aici, a zis, în cele din urmă, ca să înțeleg.

Anne-Marie s-a înfășurat mai bine în șalul voluminos, diafan, un gest prudent care s-a reflectat în tonul ei.

— E cam ca o cutie a Pandorei, domnule Brink. Dacă o deschizi, vei înțelege ce i s-a întâmplat lui Jess Price. Vei avea toate informațiile pe care le cauți, și încă altele. Dar cunoașterea are consecințe. Vezi dumneata, ea a găsit ceva ce fusese ascuns foarte mult timp. Sunt oameni care nu vor ca acea descoperire să iasă în lume. Jess s-a apropiat prea mult de ea. Ai văzut rezultatul.

— Mă tem că nu înțeleg ce vrei să spui, a zis el, privind-o cu atenție.

— Cunoașterea este seducătoare, a continuat ea. Creează dorința de a o descoperi, de a îndepărta orice strat care o protejează. Credem că vrem să posedăm adevărul și că asta ne va răsplăti – ne va da liniște, siguranță, confort. Dar, în realitate, există momente în care cunoașterea ne poate face rău. Uneori o taină rămâne de neatins dintr-un anumit motiv.

Mike a absorbit totul, neștiind cum să reacționeze. Nu era făcut pentru taine. Un imbold nestăvilit, care răsărea din miezul ființei lui, nu-i îngăduia să lase una nedescoperită.

— Nu sunt genul care poate să se îndepărteze fără să știe.

Anne-Marie a luat din poșetă o cheie, a descuiat un fișet și a scos un mic portofoliu legat în piele. Mike l-a recunoscut imediat ca fiind portofoliul descris în jurnalul lui Jess Price – cafeniu, ponosit, legat cu o fâșie groasă de piele. S-a întors la locul ei și l-a ținut strâns în mâini, cu unghiile înfipte în pielea moale.

— Cred că ai înțeles deja că ceea ce s-a întâmplat în Sedge House nu este ceea ce pare. Nu-i vorba doar de cine l-a omorât pe Noah Cooke, sau măcar dacă Jess Price este răspunzătoare pentru ce s-a întâmplat. Conținutul acestui portofoliu îți va schimba percepția despre cele întâmplate. De fapt, îți va schimba percepția despre orice.

Mike a aruncat o privire spre fereastră. Lumina scădea, ziua se scurgea odată cu apusul soarelui.

— Am nevoie să știu ce este înăuntru.

Anne-Marie a pus portofoliul în poșetă, a luat cheile de pe raftul cu cărți și s-a îndreptat spre ușă.

— Atunci vino cu mine, a zis, încet, ca și cum s-ar fi temut că e auzită. Și o să-ți arăt.

29

Mike Brink a condus în spatele BMW-ului lui Anne-Marie, urmând-o pe o serie de mici șosele districtuale. Se întuneca, așa că a aprins farurile când au intrat pe proprietatea ei, urmând o alee abruptă printr-o pădure deasă de brazi și mesteceni, și arțari. Farurile au măturat pancarte cu TRECEREA INTERZISĂ, VÂNĂTOAREA INTERZISĂ, PROPRIETATE PRIVATĂ bătute în cuie pe copaci. A privit în oglinda retrovizoare, uitându-se după Tesla neagră, și a fost ușurat să vadă că nu este urmărit. Dispăruse, și totuși o parte din el simțea că este acolo, în întuneric, gata să se materializeze în orice clipă.

În cele din urmă, au ajuns la capătul aleii și au oprit mașinile în fața unei case moderne, alcătuită din trei cuburi de sticlă așezate pe plăci de ciment. Mike a stins farurile și și-a verificat telefonul. Nu avea semnal. A coborât din mașină și a urmat-o pe Anne-Marie la ușa din față, cu Connie la picioare, însă Anne-Marie l-a oprit.

— Te superi? a întrebat privind spre camionetă. Nu las niciodată să intre câini…

Mike a desfăcut pătura lui Connie pe banchetă, a deschis un pic geamurile și a încuiat portierele. Ar fi preferat s-o lase în remorcă, însă teckelii erau crescuți pentru vânătoare și își închipuia ce s-ar fi întâmplat dacă Connie prindea mirosul unui animal. Nu era bucuroasă să rămână încuiată în mașină, și a început să latre și să sară pe geam, așa că i-a deschis portiera și a lăsat-o să urineze lângă un copac. Când s-a întors la ei, a ațintit-o cu degetul ca un pistol.

— Bang! a zis, prefăcându-se că o împușcă, și ea s-a prăbușit.

Să facă pe moarta era un truc dificil, însă după luni de exersare l-a învățat. Connie zăcea pe alee, cu limba atârnându-i comic din bot. El a râs, a scărpinat-o după urechi, apoi a pus-o la loc în mașină și a încuiat portiera.

În fața casei, Anne-Marie a apăsat pe o telecomandă și luminile s-au aprins, inundând blând interiorul, iar bucătăria și livingul au devenit vizibile, creând o unduire de reflecții pe sticlă.

— Nu-i prea multă intimitate, dar, ce-i drept, n-am vecini, așa că… a zis ea, conducându-l în bucătărie, unde a luat o sticlă de Sancerre dintr-un

răcitor.

A destupat-o și a turnat vinul alb în două pahare. I-a dat unul și l-a condus în living, unde arhitectura elegantă a casei – pereții de sticlă și podelele de ciment lustruit – era îndulcită de halouri de lumină blândă de la lămpi împrăștiate peste tot într-un spațiu imens. Din tavan atârna un candelabru viu colorat, cu sticla roșie și galbenă răsucindu-se ca tentaculele unei caracatițe.

— E o creație Dale Chihuly, a zis Anne-Marie când l-a văzut privind lung. Iar acelea, a zis, arătând spre trei figurine de porțelan cu ochi felini de pe polița șemineului, sunt capodopere Art Deco, create de Erté.

S-a răsucit și a văzut pergamente ebraice înrămate atârnate pe peretele livingului, precum și o vitrină plină cu porțelanuri.

— Dacă ar fi după mine, mi-aș petrece tot timpul la licitații, a zis Anne-Marie întorcându-se spre el, cu ochii căprui dintr-odată serioși. În schimb, am fost ocupată în întregime cu altă vânătoare de comori.

A pus paharul cu vin pe o măsuță de cafea, a scos din poșetă portofoliul vechi și l-a pus pe tăblie.

— Jess nu-i singura care a pierdut ultimii cinci ani de viață din cauza acestui mister. Ce s-a întâmplat în acea casă, ce li s-a întâmplat Aurorei Sedge și fratelui ei și legătura lor cu evenimente petrecute acum multă vreme a devenit o parte semnificativă a vieții mele.

S-a așezat pe canapeaua tapițată cu piele, a deznodat fâșia de piele și a deschis portofoliul. Mike privea, tot mai nerăbdător. Însă Anne-Marie s-a oprit brusc.

— Unde ți-e telefonul?

Mike l-a scos din buzunar și s-a uitat la lista apelurilor – erau trei apeluri ratate de mai devreme, cel de la Thessaly și două de la Vivek Gupta – însă acum nu avea semnal. L-a izbit constatarea că nimeni nu știe unde este. Se afla în pustietate, fără vreo legătură cu restul lumii.

— Închide-l, te rog, a zis Anne-Marie uitându-se la telefonul lui.

„Oricum n-are semnal”, și-a zis Mike, apoi a apăsat pe buton, l-a închis și l-a ridicat ca ea să vadă ecranul negru.

— Știu că pare paranoia, dar nu pot fi destul de precaută, a zis ea. Am trecut prin prea multe ca asta să fie înregistrat.

Mike s-a apropiat ca să vadă portofoliul. Anne-Marie îl ținea strâns în mâini.

— Când mi-am început cariera, a zis ea, nu știam multe despre LaMoriette. Sigur, auzisem, povești despre păpușile lui. Oricine lucrează în domeniul meu le știe: păpușile de lux frumoase, rare, de care sunt atât de obsedați colecționarii. Însă păpușa bântuită, capodopera creată după chipul iubitei lui fiice Violaine, era cea care îi intriga cel mai mult pe cei care îl studiau pe LaMoriette. Supranaturalul, mai ales când se îmbină cu ispita unui obiect frumos, poate să devină irezistibil pentru un anumit gen de persoană. Mi-am petrecut mult timp căutând faptele din spatele legendei.

Dar curând am descoperit că e mai mult decât crezusem. Am creat un mic grup de experți în istoria porțelanului și am început să-mi sun colegii din cercul meu să-i întreb ce știu despre LaMoriette. Un coleg de facultate, Cullen Withers, specialist în porțelanurile franceze, aduna de decenii întregi informații despre LaMoriette. S-a dovedit că are o mulțime de documente atât despre *Les Bébés de Paris,* seria de păpuși fabricate a lui LaMoriette, cât și despre creația sa unică, păpușa care a fost considerată capodopera lui: Violaine. Pătrunsese pe teritoriul bizar al lui LaMoriette și scosese la lumină articole din ziare și interviuri cu LaMoriette; un catalog de prezentare a lucrărilor lui de la o expoziție din Paris, în 1901; niște fotografii, scrisori și așa mai departe. LaMoriette studiase cu un meșter de păpuși din Praga în anii 1890. Mult-lăudații lui ochi de păpuși – ochi de cristal umpluți cu culoare – au fost influențați în mare măsură de tehnicile cehe de prelucrare a sticlei, și într-o scrisoare din acea perioadă exista o vagă referire la prietenia pe care o legase LaMoriette cu un evreu din Praga. Am urmărit firul și, cu toate că n-am găsit nimic mai mult despre această prietenie, povestea m-a interesat și mi-am continuat cercetările.

Anne-Marie a sorbit din vin și a continuat:

— Curând am aflat că magnatul american John Pierpoint Morgan a cumpărat tot atelierul lui LaMoriette – care includea o colecție de cărți și manuscrise rare, precum și pe Violaine – după ce LaMoriette s-a sinucis, în 1909.

— Bancherul? a zis Mike, amintindu-și o poveste pe care o citise despre crahul din 1907, când J.P. Morgan i-a adunat pe cei mai importanți bancheri și i-a ținut încuiați într-o cameră până când au fost de acord să susțină financiar economia.

— Exact, a zis Anne-Marie. A cumpărat colecția pentru cărți, presupun, și a primit-o pe Violaine ca parte a târgului. J.P. Morgan i-a dat păpușa

nepoatei sale, Frances Tracy Morgan, ca dar de Crăciun. Doica fetiței, domnișoara Clance Clementine, a fost mult timp în preajma păpușii și a declarat că este posedată – este exact cuvântul pe care l-a folosit. A publicat o relatare a celor trăite în 1928, la mult timp de când nu mai lucra la familia Morgan. Amintirile ei descriu toate lucrurile pe care te aștepți să le auzi despre păpușile bântuite: electromagnetism, mișcări ciudate dintr-o parte în alta a casei, apariția de aure, plânsete misterioase și, în cele din urmă, violență. Micuța Frances Morgan a fost rănită și, dacă e să credem povestea doicii, a rămas cu o cicatrice permanentă.

Violaine a fost vândută împreună cu documentele care atestau proveniența păpușii: desenele făcute de LaMoriette pe când o proiecta, documente personale despre munca lui. A fost o vânzare privată, cu bani gheață, și nu există vreo însemnare despre cumpărător în Biblioteca Morgan. După cum s-a dovedit, cumpărătorul a fost tatăl Aurorei Sedge. A cumpărat păpușa pentru fiica sa, Aurora.

Acest portofoliu conține documentele vândute odată cu Violaine. Au fost găsite în Sedge House după arestarea lui Jess. Aceste pagini… Anne-Marie, a scos un teanc de hârtii și le-a pus pe masă între ei… fac parte dintr-o scrisoare adresată de Gaston LaMoriette fiului său, Charles LaMoriette, în decembrie 1909. Ele descriu o perioadă din viața lui LaMoriette cu aproape douăzeci de ani înainte, în 1891, când LaMoriette s-a dus la Praga ca să învețe de la un meșter de păpuși pe nume Johan Král. A fost ultima comunicare pe care LaMoriette a avut-o cu cineva. S-a sinucis de Crăciun, în 1909.

Mike a încercat să ia filele, însă Anne-Marie l-a oprit. A luat un plic mic dintr-un buzunar interior al portofoliului și a scos trei fotografii vechi, sepia.

— Sunt fotografii cu LaMoriette, soția și fiica sa, Violaine, făcute în 1890, la Paris. Le-am găsit acum câțiva ani printre lucrurile fiului lui LaMoriette, Charles.

Mike a luat o fotografie și a văzut un bărbat corpolent cu barbă tunsă frumos, cu un braț în jurul unei femei care purta o pălărie cu boruri mari, împodobită cu păsări împăiate, și celălalt în jurul unei adolescente, Violaine. Mike s-a uitat mai atent la Violaine. Era înaltă și prea slabă, nu chiar frumoasă, dar cu o strălucire în expresie care o făcea să pară așa. La fel ca tatăl ei, părea fericită, aproape pusă pe glume.

— Iar asta, a zis Anne-Marie, și reflecția ei s-a întins peste sticlă pe când punea jos altă fotografie, a unei păpuși de porțelan, este capodopera lui LaMoriette. Observi ce mult semănă cu fiica? E remarcabil. Vezi?

Mike vedea. Asemănarea era stranie. Păpușa arăta, la fel ca fata, un pic ciudat, cu ochi mari și o față cu aer jucăuș și maliții.

— A murit nu mult după ce a fost făcută fotografia, o tragedie, a zis Anne-Marie.

— A făcut-o foarte asemănătoare, a zis Mike, simțind un junghi de tristețe când a înțeles pe deplin ce a însemnat pentru LaMoriette capodopera sa: fusese un fel de a-și omagia copilul pierdut.

Anne-Marie a pus pe masă filele în două teancuri.

— Aurora Sedge a păstrat acest portofoliu timp de decenii. Jess Price trebuie să-l fi găsit, pentru că a fost descoperit în biblioteca din Sedge House după arestarea ei. Filele erau împrăștiate prin încăpere, în dezordine. Din nefericire, nu sunt toate. Cred că erau mai multe, cu toate că Dumnezeu știe ce s-a întâmplat cu ele. Se poate să fi fost pierdute de fiul lui LaMoriette, căruia îi era adresată scrisoarea. Poate că Aurora le-a rătăcit. N-avem cum să știm sigur.

Mike și-a amintit ce scria Jess despre cămara secretă, și-a amintit descrierea portofoliului și a filelor de scrisoare și, cu toate că adeverea spusele lui Anne-Marie, n-avea de gând să i-o spună. N-avea încredere în ea. Oricine nu îngăduie în casă câini are ceva ce nu-i în ordine.

— Am făcut o traducere din franceză, a zis ea, arătând la cele două serii de documente de pe masă: originalul, pagini scrise de mână în franceză, și un teanc de hârtii subțiri în engleză, traducerea dactilografiată.

Mike crescuse vorbind franceza cu mama sa și își perfecționase gramatica citind romanele lui Simenon. Dacă Anne-Marie îi permitea, putea să citească originalul, și s-a uitat la scrisoare, nerăbdător să știe ce conține.

Mike răsfoia paginile în vreme ce Anne-Marie vorbea mai departe.

— Această scrisoare este importantă din mai multe motive, a zis ea. În primul rând, nu trebuia să fie citită de nimeni în afară de fiul lui, Charles – LaMoriette îi cere să ardă scrisoarea după ce a citit-o – și, prin urmare, descrie sincer ce i s-a întâmplat lui LaMoriette la Praga. În plus, arată cât de profund a fost el rănit de pierderea lui Violaine. Ea murise cu doar două luni înainte de plecarea lui la Praga și din scrisoare reiese că acesta a fost principalul motiv pentru care s-a dus să lucreze cu meșterul Král. În orice

caz, scrisoarea arată ce fel de om era, fără artificii, și este în ea o sinceritate emoțională care reliefează întâmplările senzaționale prin care a trecut.

Mike s-a uitat la prima pagină și ochii i s-au oprit la un pasaj din partea de jos:

„Am crezut că pot să cunosc ceea ce n-ar trebui să fie cunoscut. Am vrut să văd lucruri, lucruri tainice, așa că am dat deoparte vălul dintre omenesc și divin și m-am uitat direct în ochii lui Dumnezeu. Asta-i natura enigmei: să ofere, rând pe rând, chin și plăcere".

A simțit furnicături în tot trupul când și-a dat seama că Jess copiase acest pasaj cu exactitate. Ea citise un pasaj din scrisoare care fusese scris în Biblia familiei Sedge, ceea ele însemna că Aurora Sedge trebuie să-l fi transcris din același paragraf, așa încât – desigur – această scrisoare a fost în posesia Aurorei.

— „Am dat deoparte vălul dintre omenesc și divin și m-am uitat direct în ochii lui Dumnezeu", a zis Mike. E o afirmației neobișnuită. Știi la ce se referea?

A auzit-o pe Connie lătrând afară, cel mai probabil înnebunită de vreo veveriță, dar era prea absorbit de scrisoarea lui LaMoriette ca să meargă să vadă despre ce este vorba.

— Vorbește despre o descoperire, a zis Anne-Marie, privindu-l cu o intensitate aparte.

— Ce fel de descoperire? a întrebat Mike.

O voce din spate a zis:

— Poate cea mai mare descoperire făcută vreodată.

Mike a sărit de pe scaun și s-a pomenit în fața bărbatului cu păr roșu de care fugise în parcarea închisorii, a cărui Tesla îl urmărise prin munții Adirondack.

— Comoara cunoașterii divine.

30

Cam Putney începuse ca unul dintre cei zece bărbați care se ocupau de securitatea biroului lui Jameson Sedge din centru. Avea douăzeci și unu de ani, locuia într-o magherniță din Queens și își luase două servicii ca să plătească pensia alimentară. N-avea nimic. N-avea mașină. N-avea economii. Avea o mare problemă cu drogurile – hașiș, steroizi și, din când în când, cocaină – care înghițeau puținul rămas din salariu. Fusese arestat pentru comportament turbulent după o încăierare într-un club de pe Steinway Street și, când a fost testat pozitiv pentru oxicodonă, a fost amendat, trimis obligatoriu la dezintoxicare și aproape a ajuns la închisoare. Nimic nu-l ținea pe linia de plutire în afară de fiica sa, Jasmine, o copiliță frumoasă de doi ani pe care o vedea din două în două weekenduri.

Însă domnul Sedge trebuie să fi văzut ceva la el, o scânteie din adevărata sa fire – capacitatea de loialitate și supunere, tânjirea după o vocație superioară –, pentru că într-o după-amiază l-a chemat pe Cam în biroul său și l-a întrebat dacă îl interesează o promovare.

— Vreau să faci parte din echipa mea de securitate personală, a zis. Este o ocazie care nu apare des.

— Bodyguard, vreți să ziceți?

Sedge a zâmbit.

— Securitatea este mai mult decât oferirea de siguranță fizică, cu toate că asta este, desigur, o parte din muncă. Securitatea este existențială. Cuprinde toate elementele ființei: fizic, intelectual, spiritual, financiar. Virtual. Poate știi că în fiecare an sunt furate șaizeci de milioane de identități, dar știi că în curând nu va mai rămâne altceva decât identitatea noastră? Identitatea mea este la fel de vitală și de valoroasă ca trupul meu fizic. De ce? Pentru că îmi va înlocui trupul. Voi trăi în ea, voi simți existența în ea, mult mai mult timp decât voi exista în plan biologic. Compromiterea identității mele înseamnă compromiterea însăși ființei mele. Nu sunt un om care să se lase compromis. Mă înțelegi, domnule Putney?

El a încuviințat din cap, neștiind prea bine ce presupunea această muncă,

însă dornic să audă mai multe.

— Da, domnule, a zis.

— Nu seamănă cu nicio muncă pe care ai avut-o vreodată. Va fi nevoie de multă dăruire. Orele sunt, să zicem, prelungite. Mult mai mult decât un program de lucru complet. Mai degrabă o vocație, care necesită anumite acte de supunere: teste săptămânale pentru droguri, orar prelungit, reeducare mentală și fizică și călătorii internaționale. Și vei avea nevoie de antrenament în tehnici de securitate alternative. Îți convin aceste condiții, domnule Putney?

Cam s-a uitat lung la Sedge, la privirea lui fermă, la unghiile îngrijite, la toată încrederea în sine pe care i-o dădeau banii și puterea. Cu toate că n-avea habar ce are în minte Sedge, știa că își dorește de la viața mai mult decât avea acum.

— Da, domnule.

— Munca îți va extinde limitele, a zis Sedge. Ideile și afacerile mele sunt ieșite din comun, și intrarea în echipa mea va fi pentru tine o provocare. Îi consider pe cei din echipa mea de securitate samurai moderni – bine pregătiți fizic, dar și cu intelectul și spiritul pătrunzătoare. Vei fi tăișul care stă între mine și… A arătat fereastra și lumea de dincolo de ea… ei.

Cam s-a uitat pe fereastră la peisajul urban din Manhattan. „Ei” nu făcuseră niciodată ceva pentru el.

— Mă interesează munca, a zis el. Domnule.

— Foarte bine. Te-am observat în ultimele luni. Ești deștept. Muncitor. Cu condiție fizica excelentă. Cred că te vei ridica la înălțimea cerințelor. Cel puțin, sunt gata să-mi asum riscul.

— Vă mulțumesc, domnule, a zis el, auzindu-și emoția din voce.

Era prima dată când cineva îi spunea că valorează ceva.

— Îndrăznesc să spun că o să merite osteneala. În primul rând, salariul este generos. Dar sunt și alte beneficii personalizate. Unul este fondul pentru educația fiicei tale, Jasmine Lee Putney, care va acoperi costurile la instituția pe care o vei alege.

Cam nu pomenise nimănui de la serviciu de fiica sa, și l-a surprins să-i audă numele. A avut, brusc, impresia că Jameson Sedge poate să vadă în adâncul lui, dincolo de tatuaje și mușchi, dincolo de părul vopsit blond și de uniformă, direct în suflet.

— Este un lucru foarte generos, domnule.

— Chiar dacă am nevoie de tine în weekenduri, pot aranja ca programul tău de vizitare a copilului o dată la două săptămâni să continue, cel puțin deocamdată. Dar nu pot să garantez asta în viitor. Vor fi momente când va fi nevoie să aranjezi altfel vizitele. Presupun că ești deschis la acest inconvenient?

Cam s-a uitat la el, stupefiat. Știa nu doar numele fiicei lui, ci și amănuntele din acordul de custodie.

— O să mă descurc, a zis.

— Atunci cred că ne înțelegem unul pe altul.

Cuvintele lui Sedge erau în același timp strângere de mână și expediere. A privit spre ușă, iar Cam, stupefiat, a ieșit.

În decurs de o săptămână, Cam a semnat o serie de acorduri digitale – domnul Sedge le numea „contracte ricardiene" – care garantau în fața legii ceea ce el oferise deja moralmente: loialitate și tăcere. Antrenamentul a început în a doua săptămână și în următoarele optsprezece luni l-a transformat. Jumătate din timp îl petrecea cu domnul Sedge, asigurându-i securitatea fizică. Însă în cealaltă jumătate era împins la extreme. Antrenament cu arme de foc, arte marțiale, meditație, dar și tehnologii computerizate, securitate online și cunoașterea cheilor criptografice complexe care asigurau rețeaua firmei Singularity. A învățat tot, de la codificare la analizarea sistemelor de date și la gestionarea sistemului de comunicare intern codificat al lui Sedge. A monitorizat fiecare comunicare care intra sau ieșea din serverul firmei. Cu timpul, Cam a devenit o barieră fizică între lume și Jameson Sedge, dar și una digitală. Triunghiul tatuat a pecetluit antrenamentul, un semn că era gata să se apuce de lucru.

În acea perioadă și-a văzut fetița conform programului, venea la el acasă un weekend din două. N-a mai consumat droguri, n-a mai băut și a devenit un tată mai bun. Salariul și fondul pentru educație au creat pentru Jasmine o stabilitate pe care Cam n-o avusese niciodată. I-a permis copilului să înflorească.

Asta fusese în urmă cu mai bine de zece ani. De atunci, Cam ajunsese să înțeleagă natura puterii lui Jameson Sedge. Nu era doar financiară, cu toate că o avea și pe asta. Rețeaua lui de prieteni era mai puternică decât banii. Sedge obținea ce dorea în clipa în care dorea. Cam a văzut asta de aproape în timpul petrecut în închisoare, unde fiecare resursă era concentrată pe Jess

Price.

Când domnul Sedge i-a spus lui Cam că va fi mutat la Ray Brook, s-a împotrivit plecării din oraș. Nu numai din cauză că ar fi fost la mai mult de cinci ore depărtare de Jasmine, dar n-avea încredere că altcineva ar putea să aibă grijă de domnul Sedge așa cum avea el. Celorlalți paznici nu le păsa la fel de mult ca lui Cam. Protejarea domnului Sedge nu era slujba lui. Era vocația lui.

31

— Jameson, a zis bărbatul și s-a dus la Mike Brink cu mâna întinsă. Jameson Sedge.

Mike i-a strâns mâna și s-a uitat afară. Tesla neagră era pe alee și, spre mirarea lui, gardianul cu părul vopsit blond de la închisoare – bărbatul cu triunghiul pitagoreic tatuat pe gât – era rezemat de mașină, fumând. Dintr-odată a înțeles. Gardianul era omul lui Sedge din închisoare. Jess Price avusese dreptate: era supravegheată.

Anne-Marie a luat filele scrisorii lui LaMoriette din mâinile lui Mike, le-a pus la loc în portofoliu și l-a legat. Apoi s-a ridicat, l-a sărutat pe Jameson pe obraz și s-a dus să-i aducă un pahar cu vin.

Mike își pusese întrebări în privința relației lui Anne-Marie cu Jameson Sedge, iar sărutul – precum și faptul că bărbatul avea cheia casei – i-a confirmat bănuielile. S-a întrebat dacă erau un cuplu acum cinci ani, când Jess Price și Anne-Marie s-au întâlnit, sau dacă relația lor a înflorit după ce Anne-Marie a evaluat antichitățile Aurorei Sedge. S-a răsucit înapoi spre Jameson, cercetându-l cu privirea. Era un bărbat chipeș, cu pistrui presărați pe nas și obraji și ochi căprui cu privire intensă. Trebuie să fi avut mult peste cincizeci de ani, dar avea ceva de băiețandru care îl făcea să pară mai tânăr. Hainele lui erau elegante și scumpe: pantofi de șofat italieni, moi, din piele întoarsă verde, blugi de firmă, tricou polo verde. Și-a amintit ce spusese Vivek Gupta despre vechiul său prieten: „E necruțător în privința intimității sale. Dacă l-ai amenințat în vreun fel, ai intrat în ceva mult mai adânc, mai întunecat, decât îți poți închipui”.

— Mă bucur că reușesc în sfârșit să dau de tine, a zis Jameson.

Avea un accent între britanic și american, un dialect de școală cu internat pentru aristocrați pe care Mike îl auzise prima dată la Boston. Propriul accent din Vestul Mijlociu ieșea în evidență și a învățat repede să-și ascută vocalele și să-și scurteze consoanele.

— Vezi tu, doream cu disperare să vorbesc cu tine.

— Cea mai bună metodă este de obicei un telefon, a zis Mike.

Nu prea știa cum să se descurce cu amestecul de agresivitate și farmec

al lui Jameson. Bărbatul îi răscolise camera de motel, îi blocase accesul la Jess și îl urmărise din munții Adirondack încoace. Tot el era, fără îndoială, și în spatele problemelor pe care le avea Thessaly la închisoare. După toate astea nu putea să se așeze, pur și simplu, și să aibă o conversație plăcută cu el. Ceva la Jameson Sedge îl alerta la maximum pe Mike, ceva alunecos, de prădător, elegant și primejdios, ca un șarpe veninos care se ondulează prin apa puțin adâncă.

— Te-am făcut să te simți stingherit, a zis Jameson. Mă tem că este călcâiul lui Ahile pe care îl am. Anne-Marie îmi spune mereu că mă reped să fac ceva fără să mă gândesc cum o să-i afecteze pe alții.

— Nicio problemă, a zis Mike.

Și-a strecurat mâna în buzunarul hainei și a găsit cheia camionetei. Era vremea să plece.

— Rămâne pe altă dată.

— Doar nu pleci deja? a întrebat Jameson, uitându-se la cheia din mâna lui.

— E târziu, a zis Mike, și mă așteaptă un drum lung.

Anne-Marie s-a întors din bucătărie.

— Trebuie să fii epuizat, a zis, privindu-l cu înțelegere. Dar mai stai încă un pic.

I-a dat lui Jameson un pahar cu vin alb, apoi i-a mai dat unul și lui Mike.

Cristalul era greu și rece în mână.

— Chiar nu pot, a zis, punând paharul pe măsuța de cafea.

N-avea chef să afle ce vrea de la el Jameson. Trebuia să pornească la drum, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Te rog, cina o să fie gata în câteva minute. Poți să mănânci și să pleci peste o jumătate de oră. Și apoi, tu și Jameson trebuie să vorbiți.

A aruncat o privire spre portofoliul legat în piele de pe măsuța de cafea.

— Și e ceva important ce trebuie să discut cu tine eu însămi.

— Vino, domnule Brink, e o noapte frumoasă și de pe terasă e o priveliște superbă, a zis Jameson, făcându-i semn să îl urmeze. Cam Putney o să aibă grijă de cățelul tău.

Mike s-a uitat la camionetă și l-a văzut pe gardianul blond, Cam, rezemat de mașină. N-avea să plece până nu îi îngăduiau ei.

L-a urmat pe Jameson afară, pe o terasă în consolă care dădea spre desișul întunecat de dedesubt. Mai departe terenul cobora, devenind brusc

un povârniș abrupt care dispărea în întuneric. Aerul era cald, și totuși, stând lângă Jameson, a simțit furnicături pe piele. Și-a scos telefonul și l-a deschis. Tot n-avea semnal.

— Când am construit această casă pentru Anne-Marie, priveliștea a fost ceea ce m-a cucerit. Mi-am imaginat o cutie de sticlă cocoțată printre pini, o formă pură cuibărită lângă acești copaci bătrâni, nobili. Este exact opusul casei mătușii mele, Aurora. Sedge House este așa de greoaie, așa de haotică, plină cu vechituri. Voiam să trăiesc ca și cum aș face parte din natură, să devin una cu peisajul, cum s-ar zice.

Răsărise luna. Era strălucitoare și lumina cădea peste un luminiș în care se afla un elicopter pe o platformă rotundă.

— Eurocopterul meu, a zis el, urmărind privirea lui Mike. Am cumpărat o zonă tampon de patruzeci de hectare, ca să mă asigur că vecinii nu se plâng de zgomot. Și totuși, deranjează oamenii, chiar și atunci când nu-l aud – că așa-s geloziile meschine ale newyorkezilor în privința statutului social. A trebuit să-mi pun la lucru echipa de avocați ca să rezolv problema, însă nimic nu se compară cu ajungerea în oraș într-o jumătate de oră într-o duminică seara. Anne-Marie și-a luat licența de pilot, așa că putem pleca în orice moment.

— Anne-Marie? a zis Mike, surprins.

Cu purtarea ei calmă, stăpânită, și cariera în domeniul antichităților, nu părea genul de persoană care să dea ture cu elicopterul.

— Când am cunoscut-o nu-i plăcea să zboare, dar n-a lăsat asta s-o împiedice. A învățat să zboare ca să-și învingă teama. Asta este, poate, cea mai mare calitate a ei – folosirea cunoașterii ca să învingă terorile lumii. Când se teme, stăpânește ceea ce o sperie. E o femeie cu adevărat surprinzătoare.

— Nu mă îndoiesc, a zis Mike, gândindu-se la perseverența ei în căutarea scrisorii lui LaMoriette.

— Este unul dintre cei mai inteligenți oameni pe care îi cunosc, ceea ce este, fără îndoială, motivul pentru care suntem împreună de atâta vreme. Nu cred că altcineva ar fi înțeles valoarea incredibilă a lucrului pe care l-a descoperit mătușa Aurora. A fost un bun de valoare pentru mine din multe puncte de vedere.

— Colecția de porțelanuri a mătușii tale era atât de valoroasă? a întrebat Mike, amintindu-și că Anne-Marie dăduse de înțeles că porțelanul nu mai

era la modă printre colecționari.

Din felul în care Jameson vorbea despre colecție, s-ar fi zis că valorează milioane.

— Porțelanurile Aurorei nu mă interesează, a zis Jameson, disprețuitor.

— Atunci, ce? a zis Mike. Oamenii ca tine nu fac nimic fără să aibă o motivație.

Jameson l-a privit un moment. Apoi, rezemându-se de balustradă, a zis:

— Am citit despre tine, Mike Brink. Se zice că ești un geniu, un om cu un creier care nu se găsește decât o dată la un milion. Este umilitor, recunosc, să-ți dai seama că nu ești decât mediocru. Aptitudini ca ale tale ne depășesc pe cei mai mulți dintre noi. Dar eu sunt un om practic. Dacă există ceva ce nu pot face eu însumi, mă asigur că o pot face pentru mine prietenii.

— Singura problemă, a zis Mike, oferindu-i lui Sedge un zâmbet slab, este că nu sunt prietenul tău, domnule Sedge.

— Înțeleg, a zis el, răspunzându-i la zâmbet. Crezi că m-ai citit. Sunt un bătrân bogat care caută o cale de a-și păstra privilegiile într-o lume în schimbare. Ei bine, presupun că sunt. Dar…

Jameson a ridicat privirea spre cer și Mike i-a urmat-o, spre stelele scânteind pe tabla neagră, curată, a nopții.

— Sunt în stare să văd cât de mici suntem, cât de neînsemnați. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le știm și atâtea la care nu putem ajunge. Și totuși, suntem în pragul a ceva care va schimba lucrurile, și asta mă îndeamnă să continui. Nu mă poți învinovăți. Dorința de a trăi veșnic este la fel de veche ca viața însăși. În *Hamlet,* moartea e numită „tărâmul neaflat de unde nimeni nu se întoarce”[{14}]. Și totuși, Hamlet simte imboldul să exploreze ceea ce rămâne dincolo de înțelegere.

Jameson l-a privit în ochi pe Mike.

— Acel „tărâm neaflat” este munca vieții mele. Conștiința, caracteristicile conștiinței în timpul vieții și după aceea – aceste subiecte au devenit forța dominantă din afacerea mea și, sincer, din tot restul. După ce a murit tata, partea lui din averea familiei a fost pusă într-un fond pentru mine. Când am ajuns la majorat mi-am folosit avantajele ca să construiesc afaceri, toate grupate în jurul unei singure credințe: că această conștiință nu este născută sau distrusă, ci este o forță indestructibilă și universală care modelează materia. Că, de fapt, materia slujește conștiinței.

Mike s-a rezemat de balustradă, ascultând, încercând să găsească un indiciu despre felul în care ceva din toate astea se lega de Jess Price sau de enigma pe care i-o dăduse lui.

— Am creat Singularity Technology ca să investighez credința mea că mintea omenească dăinuie dincolo de descompunerea trupului. I s-ar putea spune transumanism, dar nu mă gândesc la ea în acești termeni. De fapt, după ce am citit scrisoarea lui LaMoriette, am ajuns la concluzia că misiunea de a înțelege conștiința umană – și de a o proteja de vicisitudinile materiei – a fost principala misiune a omenirii încă de la începuturi. Trăim într-o vreme în care această misiune a ajuns la momentul critic: putem folosi inteligența artificială, tehnologiile de modificare a genelor și puterea calculatoarelor pentru a explora posibilitățile infinite ale dezvoltării umane. M-am asociat cu filosofi, geneticieni, biologi și toate categoriile intermediare pentru a explora structurile a ceea ce am putea numi „sufletul omenesc” și felul în care interacționează cu trupul. Cele mai vechi căutări ale omenirii, cele mai vechi obiecte create de mâna omului, textele noastre străvechi și cele mai îndrăgite religii s-au ocupat întotdeauna de natura acestor lucruri, și totuși încă mai căutăm răspunsuri. De aceea cred că ar trebui să lucrăm împreună, domnule Brink. Talentul tău ar fi foarte folositor muncii mele.

— Nu-mi dau seama în ce fel, a zis Mike.

— Cred că îți subestimezi aptitudinile.

— Iar eu cred că tu mi le supraestimezi. Am capacitatea de a vedea tipare și de a le soluționa. Nu sunt suprauman și nu mă interesează să trăiesc veșnic.

— „Supraestimare” este alt cuvânt pentru „credință”, a zis Jameson. Și aici ai dreptate: cred în aptitudinile tale. Asta e diferența între oameni ca mine și ceilalți. Când cred în ceva, când instinctul îmi spune că este adevărat, urmăresc acel lucru neabătut. Până la capăt. Așa că n-o să irosesc timpul nici unuia dintre noi și o să ajung la subiect: Jess Price are ceva de care am nevoie.

— Și anume ce?

— Poate că ți-a pomenit ceva în închisoare, a zis Jameson. Poate a făcut aluzie la ceva ce a găsit în casa mătușii mele și apoi a ascuns. Poate ca această informație este foarte, foarte prețioasă pentru mine. Atât de prețioasă, încât te-ai pomeni scăpat de griji financiare pentru foarte mult

timp dacă m-ai ajuta s-o găsesc.

— Ai vreo idee prin ce a trecut Jess? a întrebat Mike.

N-avusese încredere în Jameson, dar acum omul începea să-i pară dezgustător. Nu părea să se sinchisească de faptul că viața unei femei era distrusă.

— Mă îndoiesc că ea își dorește altceva decât să fie liberă.

— S-ar putea ca nici măcar să nu fie pe deplin conștientă de asta, a zis Jameson. Însă cred că știe ceva care m-ar putea ajuta să găsesc ceea ce, în mod normal, îmi aparține. Poate că ți-a dat acea informație, sau, dacă n-a făcut-o, poate că a sugerat cum s-o găsești. Mai există și posibilitatea s-o fi distrus, ceea ce pare tot mai probabil pe măsură ce trec anii. Am desfăcut bucată cu bucată Sedge House ca s-o găsesc, dar se pare că a dispărut.

— Atunci n-ai nevoie de mine.

Jameson l-a privit un moment, apoi s-a apropiat cu un pas, reducând la jumătate distanța dintre ei.

— Am înțeles. Ești nemulțumit că ți-am blocat accesul la Jess Price.

A mai făcut un pas, reducând din nou la jumătate distanța dintre ei. Mike îi simțea mirosul, amestecul de sudoare și parfum scump; îi auzea respirația. Era o manifestare de dominație masculină, pe care o cunoștea din vestiarele de fotbal.

— Însă dă-mi voie să mă fac înțeles. Jess Price poate încerca s-o ascundă, eu tot o s-o găsesc.

— De ce nu ușurezi lucrurile pentru amândoi, a zis Mike, spunându-mi exact ce cauți?

Jameson trebuie să se fi pregătit pentru această întrebare, pentru că n-a șovăit.

— Este un obiect antic de mare valoare pe care îl avea mătușa mea Aurora. Care stătea ascuns de milenii din cauza puterii lui de a schimba relația dintre omenire și locul nostru în Univers.

— Ce fel de obiect antic? a întrebat Mike, dar știa deja.

Mintea i s-a fixat pe imaginea unui cerc cu numere pe circumferință și literele ebraice în centru.

— Unul care ar putea să schimbe viitorul, a zis Sedge. Și dacă mă ajuți, îl putem schimba împreună.

Ușa s-a deschis și Anne-Marie a ieșit pe terasă.

— Este exact lucrul despre care voiam să vorbesc cu tine, a zis. Veniți,

cina e gata și sunt multe de discutat.

32

Pe când mergea cu mașina de la casa lui Anne-Marie la Ray Brook, Cam Putney se gândea la fiica sa. Acolo îi zbura mintea când se oprea din mișcare destul de mult ca să gândească. A pornit pilotul automat, a programat destinația în GPS-ul Teslei și a lăsat mașina să facă toată treaba. Modelul 5 Plaid avea viteza maximă de 350 km/h și, chiar dacă nu putea să meargă pe tot drumul atât de repede – programase mașina să încetinească dacă întâlnea radare –, avea să fie la Ray Brook în mai puțin de o oră.

Spectacolul peisajului care trecea în zbor prin parbriz îi relaxa mintea, o liniștea, creând un fel de ecran pe care vedea seara lui Jasmine fără el. A văzut-o plecând de la școală, a văzut-o mergând cu metroul împreună cu bona, a văzut-o cum își lasă ghiozdanul să cadă lângă ușă și se duce în camera ei. Și-a imaginat-o terminând tema de la științe, un dinozaur din papier mâché pe care trebuia să-l prezinte luni, și pe mama ei certându-se cu ea ca să mănânce mazărea la cină. Îi cunoștea obiceiurile de seară, cu toate că nu locuiseră niciodată împreună: își alegea hainele pentru a doua zi, făcea duș, își pregătea ghiozdanul. Fiica sa avea aproape treisprezece ani, creștea repede, iar el nu era de față. Și, cu toate că vorbeau la telefon des și se asigura că ea are tot ce este mai bun, faptul că nu reușea să fie prezent îl umplea de regret. Erau clipe în care se întreba dacă merită. Sentimentul de apartenență la Singularity pe care îl avea, banii, faptul că știa că ceea ce face el poate să schimbe lumea – toate astea însemnau mult pentru el, dar la ce renunța în schimb?

De obicei, munca îi lăsa puțin loc pentru regrete. După primul an ca parte a echipei de elită care asigura securitatea la Singularity a început să se antreneze cu Ume-Sensei. Domnul Sedge o prezentase ca mentorul lui și numea munca lor „antrenament al conștiinței”, însă lui Cam îi păruse ceva între un sergent cu care faci instrucție și o consilieră de dezvoltare personală de tip New Age. La început nu i-a plăcut ideea să fie dăscălit de o femeie tânără. Erau cam de aceeași vârstă – douăzeci și ceva de ani – și era jumătate cât el, subțire ca o nuia, cu o prezență calmă, vigilentă. Vorbea engleza cu accent japonez puternic, și Cam se chinuia s-o înțeleagă, având

tendința să n-o asculte când vorbea. Ar fi vrut s-o neglijeze cu totul, însă în timpul primului lor antrenament de arte marțiale îl doborâse și îl năucise cu o lovitură rapidă, puternică, la plexul solar. De atunci încolo a fost atent la ea.

Ume-Sensei îl antrena la arte marțiale, meditație și responsabilitățile care vin odată cu puterea. „În acest moment", a zis ea, „ești puternic. Va veni o vreme în care vei fi slab. Înțelege-le pe amândouă și vei supraviețui".

Cam a ajuns să înțeleagă că forța are nevoie de slăbiciune ca să existe. Acțiunea este rezultatul firesc al nemișcării, moartea este contrapunctul firesc al vieții, iar violența este baza îngrijirii. Era adevărat că munca sa, oricât de brutală ar fi fost, îi permitea să sprijine singura persoană pe care o iubea mai mult decât orice pe lume: copilul său. Tot ce făcuse Cam pentru Sedge îi dădea posibilitatea să o protejeze pe Jasmine. Nu trebuia decât să-și îndeplinească angajamentul, să-l ajute pe domnul Sedge să ajungă acolo unde voia, și era liber să fie un tată mai bun.

N-avea să mai dureze mult. Planul domnului Sedge se închega. Când domnul Sedge i-a spus că trebuie să se ducă la Ray Brook și s-o împiedice pe doctorița Moses să se amestece, Cam a știut că se apropie de sfârșit. Desigur, însemna s-o rănească, poate chiar s-o omoare. Însă Ume-Sensei îi deschisese ochii la natura violenței și, cu toate că nu-i plăcea, accepta faptul că este necesară. Nu putea fi pace fără război. Nu putea fi viață fără moarte. Viitorul nu putea să existe fără să dispară prezentul.

Nu erau doar aiureli budiste de tip New Age, cu toate că așa le văzuse Cam la început. Erau în miezul misiunii domnului Sedge. Lui Cam i-a trebuit multă vreme ca să se dea pe brazdă. Aproape plecase de la Singularity după o neînțelegere cu Ume-Sensei în privința dietei lui – fără carne roșie, o mulțime de legume japoneze de care nu mai auzise, antrenament fizic chinuitor și o întreagă farmacie de medicamente naturiste. Când i-a spus să-l lase dracului în pace, l-a privit cu ochii ei căprui imperturbabili și a zis: „Trebuie să-i iubim pe cei care ne fac rău. Cei care ne rănesc ne dau învățătura cea mai profundă". Domnul Sedge putea să le pară multora dușman, însă el era, de fapt, mântuitorul lor.

Cam a ajuns să priceapă aceste lucruri în al treilea an de muncă, după ce primise acces la rețeaua codificată a companiei Singularity și a văzut întreaga amploare a misiunii domnului Sedge. Omul crease un nou strat de

existență peste lumea pe care o știm, o rețea globală de informații asigurată de un registru contabil inviolabil și susținută de monede digitale valorând miliarde de dolari. Registrul era autentificat și întreținut pe tot globul și, spre deosebire de alte forme de tehnologie *blockehain,* era alimentat de un nou tip de procesor computerizat, pe care domnul Sedge îl crease împreună cu o echipă internațională de dezvoltatori. Singularity nu era doar o afacere, iar domnul Sedge nu era doar un miliardar. Era un vizionar care avea să schimbe cursul existenței umane. Această rețea avea să plaseze Singularity și pe Jameson Sedge în miezul vieții înseși. Treaba lui Cam era să se asigure că asta avea să se întâmple.

Cam a aderat total de la prima misiune. A urcat în avionul companiei Singularity la Teterboro și a zburat la Kiev, unde s-a întâlnit cu un bărbat în holul hotelului Intercontinental. N-au schimbat niciun cuvânt. Bărbatul a pus un deget pe ecranul telefonului lui Cam, ca să-și dovedească identitatea; Cam a pus un plic mare pe o masă, a luat un pachet care conținea un hard disk și a plecat. Nu știa nimic despre conținutul plicului; nu știa nimic despre conținutul hard diskului. Însă Sedge a fost mulțumit de munca lui, și în următorii ani Cam a făcut zeci de schimburi în Kiev, Minsk, Moscova și Londra. De fiecare dată era aceeași rutină: dădea un plic, lua un hard disk și i-l dădea lui Sedge.

Singura variație a rutinei erau călătoriile la Londra. Acolo se întâlnea întotdeauna cu un american. Tipul se temea că sunt supravegheați, și domnul Sedge a considerat că, probabil, are dreptate, așa că schimbul se desfășura cu o atenție deosebită. O dată au trecut unul pe lângă altul în față la The National Gallery, schimbând între ei plicurile fără vorbă. Altă dată s-au întâlnit în metrou, bărbatul a lăsat o sacoșă pe locul său și a vârât în buzunar plicul pe când pășea pe peron. Cel mai lung contact pe care l-au avut a fost ultima lor întâlnire, în noiembrie 2017, într-un bar de lângă Red Lion Square, nu departe de stația de metrou Holborn. Bărbatul s-a prezentat Gary Sand și l-a invitat pe care să bea ceva. S-au așezat într-un ungher, departe de ușă. Cam a comandat o halbă de Guinness și l-a ascultat pe Gary Sand – era limpede că nu este numele real al tipului – vorbindu-i despre ocazii de a investi într-un fond pe care îl crea. Cam s-a prins în joc, punând întrebări despre fond până ce, când halba era aproape goală, a simțit o mână sub masă. Sand i-a strecurat hard diskul, s-a ridicat și a plecat. Cam și-a terminat berea, a plătit și a zburat înapoi acasă.

Întâlnirile cu Gary Sand l-au intrigat pe care și l-au îmboldit la singura încălcare a protocolului companiei Singularity. A căutat în rețea și a descoperit că Gary Sand și domnul Sedge se cunoșteau de mult. Făcuseră parte dintr-un grup de primi dezvoltatori ai comunicațiilor criptografice, o bandă de tehnologi futuriști care locuiau în Bay Area la sfârșitul anilor ’80. Unii dintre membrii grupului s-au retras cu totul din societate, însă Gary Sand și Jameson Sedge n-au făcut-o. Cam a găsit o serie de e-mailuri din 2008 care se refereau la Satoshi Nakamoto și la dezvoltarea unei forme alternative de comunicare care nu poate fi manipulată sau falsificată de cei bogați ca să-i domine pe săraci. Domnul Sedge făcuse parte din acel experiment. Nu pentru bani, ci ca să elibereze lumea de oprimare.

„Suntem aproape”, îi spusese domnul Sedge când a plecat din Manhattan la Ray Brook. „Atât de aproape de cea mai mare descoperire din istoria omenirii, care va învinge moartea. Vine o mare revoluție. Iar Jess Price are cheia”.

Adevărata natură a misiunii domnului Sedge, cu fundația ei radicală socială și politică, l-a surprins pe Cam. Îi cunoștea misiunea personală – să înțeleagă natura conștiinței și mortalității –, însă nu-și dăduse seama decât în acel moment că bărbatul care schimbase viața lui Cam plănuia să schimbe lumea.

33

Anne-Marie a aranjat masa din sufragerie, a redus luminile și a început să servească paste dintr-un castron.

— Bravo! a zis Jameson, dând din cap spre Anne-Marie în vreme ce se așeza.

Era un gest scurt, aproape oficial, ca unul adresat unei slugi.

Anne-Marie a ignorat complimentul.

— Le-am făcut în această după-amiază și le-am ținut în frigider – farfalle cu roșii proaspete, usturoi, mozarella și busuioc de la piață. A destupat altă sticlă de vin și a început să toarne în pahare. Ți-e foame, a zis, punând paste pe farfuria lui Mike. Mănâncă și o să te simți mai bine.

N-a fost nevoie de multă convingere.

— Sunt delicioase, a zis el, luând o înghițitură. Eu trăiesc cu fast-food.

Nu era departe de adevăr – ultimele sale două mese fuseseră o pizza la Starlite și un sandviș cu carne de curcan la popasul de pe autostradă.

Anne-Marie s-a așezat, a început să mănânce, apoi s-a oprit și și-a plimbat degetul peste marginea farfuriei de un albastru de cobalt.

— Iată o întrebare: crezi că mâncarea are gust mai bun când o mănânci din farfurie de porțelan veche de trei sute de ani?

— N-am nicio idee, a zis Mike privind-o cu atenție, ca să-și dea seama dacă vorbește serios.

Era o întrebare atât de ciudată, iar expresia ei era impenetrabilă, dar a hotărât că vorbește serios.

— N-am mai mâncat niciodată dintr-o farfurie veche de trei sute de ani.

— Ei bine, mănânci acum, și te asigur că are gust mai bun, a zis Anne-Marie, împungând o roșie cu furculița.

— Otrava, fără îndoială, a zis Jameson, făcându-i cu ochiul lui Anne-Marie. Albastrul acela e probabil plin de plumb.

— Am început să-ți spun istoria porțelanului, dar mai este un aspect al poveștii, o istorie esoterică, dacă vrei, care i-a preocupat pe mulți cărturari înaintea mea. Poveste care are o legătură directă cu obiectul antic despre care a început să-ți spună Jameson.

Mike a ridicat privirea, simțind că subiectul discuției s-a schimbat.

— În ce fel?

— Porțelanul, așa cum am spus mai înainte, a fost considerat la începuturile Europei moderne o substanță misterioasă. Regii îl râvneau pentru luminozitatea și soliditatea lui, dar era aproape imposibil de făcut, în așa măsură încât procesul a fost echivalat cu alchimia, într-adevăr, a devenit una dintre principalele căutări ale alchimiștilor. Descoperirea formulei de prefacere a metalelor de bază în aur și cea a prefacerii lutului în porțelan au devenit surori: formula secretă pentru transformarea plumbului în aur era căutarea „pietrei filosofale", iar formula pentru crearea porțelanului din lut era numită „arcan". Cel care a făurit prima piesă de porțelan european a fost Johann Friedrich Bottger, alchimist și chimist talentat, care a construit prima fabrică de porțelan la Meissen, în secolul al XVII-lea. Curând au apărut alte fabrici. Pe măsură ce porțelanul devenea ceva obișnuit, valoarea lui scădea. Și totuși, chiar dacă nu mai era la fel de prețios ca aurul, proprietățile lui – începea ca pământ brut și se transforma într-o substanță pură, luminoasă – au rămas în tradiția esoterică. Și un receptacul de porțelan a fost cel care a ajuns să conțină un secret important.

— Ce fel de secret? a întrebat Mike, privind pe fereastră, în speranța că o s-o zărească pe Connie.

Camioneta era unde o lăsase, însă Tesla dispăruse. Totul era liniștit, și era bucuros că Connie adormise.

— Am aflat despre asta din scrisoarea lui LaMoriette adresată fiului său, a zis Anne-Marie. Se referă la un text care conține cunoaștere sacră cu origine străveche. În acel text este un fel de cod sau de enigmă.

— I se spune Enigma lui Dumnezeu, a zis Jameson.

— Și aici intru eu în peisaj, a zis Mike, înțelegând, în sfârșit, de ce Jameson era așa de interesat de el.

Sedge bănuia că Jess Price îi dăduse lui Mike informații despre enigmă, ceea ce ea, desigur, făcuse.

— Credeți că o să vă ajut s-o dezlegați.

— Mai întâi trebuie s-o găsim, a zis Jameson. Știm din scrisoarea lui LaMoriette către fiul său cum a dobândit enigma. Știm că o avea – împreună cu capodopera sa, păpușa Violaine – în 1909, când s-a sinucis. Și știm că Violaine a fost în proprietatea mătușii mele până la moarte, și că Jess Price a descoperit păpușa în casă în 2017. Însă păpușa a dispărut, și n-avem nicio informație despre enigmă – cum arată sau măcar ce fel de

informații cuprinde. Însă asta este ceea ce am de gând să aflu.

Mike l-a privit în ochi, păstrându-și expresia neutră. Era cu câțiva pași în fața lui Jameson și a lui Anne-Marie. Știa cum arată enigma. O vedea limpede, cu numerele și literele la locul lor.

— Cu cât o căutam mai mult, cu atât eram mai convins că enigma conține o informație sacră, un fel de criptogramă care, dacă este folosită corect, va schimba felul în care omenirea vede trecutul, prezentul și viitorul. Cred că mătușa mea avea această criptogramă.

— Și, dat fiind că Jess Pierce a fost singura persoană care a stat în casă după moartea Aurorei, a zis Mike, crezi că ea are informația despre această enigmă.

— Știm că o are, a zis Jameson. Ernest Raythe a confirmat măcar asta.

— El lucra pentru tine? a zis Mike, simțind cum îl cuprinde mânia când și-a dat seama că primul psihiatru al lui Jess din Ray Brook o trădase.

Și-a amintit sutele de pagini aflate în dosarele din subsolul închisorii. Raythe îi împărtășise lui Jameson totul?

— Da, a zis Jameson. Mă ținea în mod regulat la curent cu progresul ei. Jess i-a spus că a găsit un lucru pe care l-a descris ca o enigmă incompletă.

— Dar, de ce? a întrebat Mike, încercând să înțeleagă cum un doctor poate să facă ceea ce a făcut Raythe. Avea o obligație morală și profesională față de pacienta lui. Pentru bani?

— Raythe și cu mine aveam scopuri asemănătoare – să înțelegem ce s-a întâmplat în Sedge House. Scopul lui era s-o ajute pe Jess. O credea nevinovată și voia să fie eliberată. Cred că era sincer interesat de ea și voia dreptate. Motivele mele erau, mă rog, foarte diferite, așa cum am început să explic. Am împărtășit resursele. Inclusiv jurnalul din geanta ta.

Mike s-a holbat la Jameson, stupefiat. Cum mama naibii știa de jurnal?

— Nu fi așa de surprins, a zis Jameson, rânjind. Cam te-a văzut în închisoare citindu-l. Când l-a descris, am știut că este cel pe care l-am găsit în Sedge House și i l-am dat lui Raythe. Polițiștii au luat din casă tot ce putea fi folosit în investigație. Însă jurnalul fusese pus în Biblia Aurorei, pe care polițiștii nu s-au gândit s-o cerceteze. L-am găsit după ce ei au plecat, l-am citit și i l-am dat lui Raythe după ce Jess a fost închisă în Ray Brook.

— Dacă i-ai citit jurnalul, ai știut că Jess a găsit-o pe Violaine. Și ai știut de cămara secretă.

— Într-adevăr, a zis Jameson, am deschis cămara și ne-am uitat prin ea.

— Însă nu era acolo Violaine, a zis Anne-Marie. Și nici enigma.

Sedge a arătat spre living, unde portofoliul legat în piele era pe măsuța de cafea.

— Filele scrisorii lui LaMoriette erau împrăștiate prin bibliotecă. Au fost luate ca probe de polițiști, însă mi le-au înapoiat când s-a stabilit că nu au absolut nimic de-a face cu cazul. Scrisoarea conținea informații despre cele întâmplate, însă polițiștii nu și-au dat seama.

— Și erau incomplete, a adăugat Anne-Marie. Ultimele pagini n-au fost descoperite. Poate că s-au pierdut după moartea lui LaMoriette. Sau poate că le-a distrus Jess. Am încercat să aflăm de ele prin intermediul doctorului Raythe, însă Jess n-a dezvăluit niciodată ce s-a întâmplat cu ele.

— Dacă țineați legătura cu Raythe, a zis Mike, în vreme ce punea tașca pe masă și scotea laptopul, probabil ați văzut astea.

A luat stickul din buzunarul din față, l-a introdus în laptop, a dat click pe un folder și a deschis fotografiile: imaginile în alb-negru ale cadavrului lui Frankie Sedge, apoi cele Polaroid cu cadavrul lui Noah Cooke. Le-a pus alături pe ecran și a mărit imaginea tiparelor săpate în pielea lor.

— Sunt mai mult de cincizeci de ani între aceste două cadavre, și totuși este o asemănare șocantă între ele.

Jameson și-a pus ochelarii, s-a aplecat spre laptop și a examinat fotografiile. Mike s-a rezemat de spătar și i-a urmărit reacția. Nu era frumos din partea lui să-i pună brusc sub ochi așa ceva, era ca și cum ar fi tras scaunul de sub el și l-ar fi privit cum se străduiește să-și găsească echilibrul. Fața lui Jameson s-a umplut de surprindere, apoi de nedumerire, apoi de durere, în succesiunea reacțiilor lui emoționale, Mike a văzut bărbatul care era Jameson sub înfățișarea dură: un copil care tânjește să înțeleagă durerea morții tatălui său, un bărbat care își folosește banii și puterea ca să mascheze tot ce a suferit, un bărbat care slăvește nemurirea în vreme ce se trudește să înfrunte propriul trecut.

— De unde naiba ai aceste imagini?

Era tulburat, purtarea rafinată se fisura pentru prima dată în întreaga seară.

— Presupun că doctorul Raythe nu ți-a arătat tot ce a găsit, a zis Mike.

— Mon *Dieu,* dar cum a făcut rost Raythe de astea? a întrebat Anne-Marie după ce și-a pus ochelari de citit și s-a aplecat spre ecran.

— Avea o mulțime de informații pe care nu le mai văzuse nimeni. Nici

măcar psihiatra actuală a lui Jess nu știa de dosarele astea.

Jameson nu-și dezlipea ochii de imagini.

— N-am știut că fotografiile astea cu tata există, a zis încet. Sigur, m-am întrebat întotdeauna ce i s-a întâmplat, dar nu s-a discutat niciodată. Mama a fost atât de răvășită, de distrusă! Nu putea suporta să vorbească despre asta. Niciodată. În cele din urmă, am citit despre moartea lui în ziare vechi. Dar în ce am văzut eu nu era nimic ca aceste fotografii. Nu mi-am închipuit niciodată că moartea lui a fost așa de îngrozitoare.

— Raythe trebuie să se fi gândit că există o legătură cu Jess, altfel n-ar fi păstrat astea în dosarul ei.

— A avut dreptate, a zis Anne-Marie. Există o legătură. Uite. O să-ți arăt ceva. A pus o farfurie de porțelan sub lumină. Dacă te uiți cu atenție, o să vezi că suprafața porțelanului este marcată de un tipar de crăpături. Este numit „microfisurare”. Fisurile apar în urma unei presiuni extreme sau inegale.

Mike s-a uitat la tipar, uimit. Era la fel cu tiparul de pe cadavrele lui Frankie Sedge și Noah Cooke. Același tipar de pe pielea lui Jess. Chiar cel pe care îl văzuse plutind peste pielea sa în ușa de sticlă.

Anne-Marie a continuat.

— Întâmplător, cuvintele „microfisurare” și „nebun”[15] au aceeași rădăcină: a crăpa, a nu mai fi întreg. Microfisurarea porțelanului, la fel ca înnebunirea, este rezultatul unei perturbări interne. O presiune internă care are ca rezultat o explozie.

Mike și-a amintit raportul autopsiei. Cauza morții era considerată o traumă provocată de o forță contondentă – cădere sau accident de mașină –, însă ambele scenarii erau imposibile. Era ca și cum trauma fusese provocată de ceva asemănător cu ce descrisese Anne-Marie: o presiune internă, ceva care venise dinăuntru.

— Și asta se leagă de ceea ce li s-a întâmplat? a spus el făcând semn cu capul spre ecranul laptopului. Și Jess?

— Totul este în scrisoarea lui LaMoriette, a zis Anne Marie. Cea pe care i-a scris-o fiului său în noaptea dinainte de moarte. Ea aduce toate la un loc: elementele esoterice din arcan, geniul meșteșugăresc al alchimiștilor și, cel mai important, o taină trecută din generație în generație de mii de ani, care ar putea să schimbe viitorul omenirii.

— Nu „ar putea”, a zis Jameson. Chiar va schimba viitorul omenirii.

După ce o să avem enigma completată.

— Ascultă, Mike, știm de desenul pe care l-a făcut Jess Price, a zis Anne-Marie cu vocea blândă, ca și cum i-ar fi cerut iertare. Știm că a fost destul de interesant ca să te aducă la închisoare. Acum, că știi ce este în joc, cu siguranță vezi că este în interesul lui Jess Price să ne ajuți să completăm enigma.

— Din cât îmi dau eu seama, a zis Mike, lăsându-se pe spătar, chestia asta nu-i nici măcar o enigmă. Îi lipsește un tipar coerent care ar permite găsirea unei soluții. Și chiar dacă aș putea s-o dezleg, zău că nu văd de ce este în interesul lui Jess să vă ajut pe voi.

— Ei bine, a zis Jameson Sedge, scoțând de sub pulover un pistol și punându-l pe masă, cu siguranță este în interesul tău. Ce zici, ne ajuți să găsim răspunsul?

34

Pistolul stătea pe masă între ei. Mike nu mai văzuse niciodată de aproape unul adevărat. Chiar dacă Ohio era plin de arme de foc, tatăl lui nu vâna, iar mama franțuzoaică găsea cultura americană derutantă și nu îngăduia nici măcar în preajma casei vreo armă. Pistolul avea, și-a dat el seama, ceva ademenitor – strălucirea metalului negru, patul dreptunghiular, unghiul perfect al țevii, ornamentul de pe capacul încărcătorului. Se abținea cu greu să întindă mâna spre el.

Interesul arătat de el părea să-l amuze pe Sedge.

— Un Walther PPK semiautomat de colecție, a zis, de fabricație germană. A fost al tatălui meu.

— E tare frumos, a zis Mike, simțind cum i se răscolește stomacul.

— Așa cred și eu, a zis Sedge, luându-l și plimbându-și degetul pe o placă de metal de pe țeava. Întotdeauna m-am gândit că, dacă există o modalitate elegantă de a părăsi acest plan al existenței, ar fi datorită Waltherului tatălui meu. A răsucit încet arma spre Mike. Nu crezi?

Mike crease enigme cu termene de predare extrem de scurte, făcuse față presiunii unei competiții de douăsprezece ore cu tema zecimalele lui π, dezlegase enigme pentru bani și prestigiu și pentru propria sănătate mintală. Dar nu fusese niciodată amenințat din pricina unei enigme.

— Nu mă dau în vânt după armele de foc, a zis. Era amorțit din cap până-n picioare, cu membrele pline de furnicături și golite de sânge. Sunt mai degrabă de genul „să mor pașnic în somn ca un tip smochinit și senil, la 101 ani”.

Sedge a râs.

— Așadar, vezi, domnule Brink, nu ne deosebim prea tare. Amândoi prețuim longevitatea. Nu-i nevoie să mori înainte de vreme. Cu siguranță, nu acum. Așa că hai să vedem enigma.

Inima lui Mike galopa. Nu-și putea scoate din minte pistolul. Nu s-a îndoit nicio clipă că Sedge l-ar folosi. Din câte știa, și Raythe avusese informații pe care Sedge le dorea. Dar să le dea desenul lui Jess – aflat în tașca lui, în living – părea o trădare. Mai era o cale.

— Am nevoie de hârtie, a zis pe un ton plat.

Anne-Marie s-a ridicat, s-a dus în bucătărie și s-a înapoiat cu hârtie și pix. El a luat pixul și a desenat cercul – cu razele ca un soare care explodează, numerele de la 1 la 72 pe cercul exterior – modificându-l doar un pic, fără una dintre literele ebraice și câteva dintre raze. I l-a dat lui Jameson și s-a ridicat, rezemându-se de masă. Îl străbătea un val de adrenalină. Brusc, a simțit că o să vomite. Sedge a pus pistolul în toc, a luat desenul și l-a cercetat atent.

Anne-Marie s-a aplecat, examinând cercul. Mike știa că nu vor găsi nimic mai mult decât găsise el.

— Ce înseamnă? a întrebat Anne-Marie, în cele din urmă.

— E incomplet, a zis el trosnindu-și încheieturile degetelor, în speranța că durerea surdă o să-l ajute să alunge neliniștea care gonea prin el. E imposibil de dezlegat până ce nu găsim originalul.

— Dar Jess Price trebuie să știe ce lipsește, a zis Jameson.

— Dacă știe, mie nu mi-a spus.

— Uite, a zis Anne-Marie aducând de pe un raft un dicționar ebraic, pe care l-a deschis pe masă în fața lui Jameson. Asta ar putea să ne ajute.

Pe când Anne-Marie și Jameson încercau să traducă enigma, Mike s-a uitat dincolo de ei, prin casă. Trebuia să iasă de acolo, repede, însă n-avea să fie ușor. Locul era complet deschis, toate spațiile erau vizibile – livingul și sufrageria, și bucătăria, chiar și un dormitor mansardat. N-avea cum să se furișeze afară fără să fie observat. Exista un singur loc privat într-o astfel de casă: baia.

Anne-Marie i-a arătat un coridor de pe cealaltă parte a livingului. Privind prin geamul uriaș aleea întunecată, a văzut că, după ce Tesla dispăruse, camioneta nu era blocată de nimic. Primul impuls a fost să fugă la ușa din față, să urce în camionetă și să plece naibii de acolo. Însă lui Sedge nu i-ar fi trebuit mult ca să-l oprească. O împușcătură cu Waltherul și gata. Mike trebuia să scape de acolo, însă trebuia s-o facă în mod iscusit.

A înhățat tașca de pe canapea și acolo, pe măsuța de cafea, era portofoliul legat în piele, exact unde îl lăsase Anne-Marie. A știut imediat ce trebuie să facă. Nu putea să plece fără să știe ce descoperise LaMoriette. Repede, fără să-l poată vedea Anne-Marie și Jameson, s-a aplecat peste măsuță, a luat teancul de hârtii din portofoliu și l-a strecurat în tașcă.

•

Mike a încuiat ușa băii, s-a rezemat de ea și a închis ochii. Inima îi

galopa. Brusc, a simțit că nu poate să respire. Nu mai avusese de ani întregi un atac de panică, din anul întâi la MIT, dar era gata să facă unul. L-a izbit un puseu de adrenalină și s-a scurs, apoi altul. A simțit o apăsare în piept; gâtul i s-a încleștat. S-a dus la chiuvetă, a dat drumul la apa rece și s-a stropit pe față, iar răcoarea l-a făcut să-și vină în fire. *În ce mama naibii se băgase?* Situația îl depășea. Dintr-odată, nimic nu mai era așa cum crezuse el.

Baia era enormă, cu un jacuzzi înconjurat de ferestre mari care dădeau spre pădure. Erau acolo un duș cu aburi separat, într-o cabină de sticlă, și un bust al unui împărat roman, poate că luat din Sedge House. Aerul era plin de miros de smochine – o lumânare Diptyque ardea într-un colț, cu lumina destul de puternică pentru citit. Și-a scos telefonul, implorând forțele tehnologiei să-i ofere semnal. Însă când s-a uitat în colțul din dreapta sus, căutând barele, n-a văzut niciuna.

Și totuși, tocmai când era pe cale să pună telefonul la loc în buzunar, a văzut că a avut un apel ratat. Thessaly îi lăsase un mesaj vocal la ora 18.44, cu vreo trei ore înainte, când el era în biroul lui Anne-Marie. A dat volumul la minimum, a apăsat pe redare și a ascultat.

„Nu vreau să te sperii, dar aici se întâmplă ceva ce nu pot să explic. Când m-am întors în birou am descoperit că mi-a fost blocat accesul digital la fișierele DOCC, chiar și la baza de date internă cu pacienții mei actuali. Parola mi-a fost respinsă, iar când am sunat la IT mi-au spus că numele meu și ID-ul de angajat nu sunt în sistemul lor. I-am pus să verifice de trei ori înainte să accept faptul că informațiile mele au fost șterse. Faptul că am fost lăsată în afara sistemului este o coincidență prea mare ca să fie o simplă eroare a computerului. Se întâmplă ceva neobișnuit. Cineva îi îndepărtează încet pe toți cei care ar putea s-o ajute pe Jess Price. Mai întâi doctorul Raythe. Apoi tu. Acum încearcă să mă îndepărteze pe mine. Încep să-mi dau seama că sunt în mare pericol. N-am dovezi, însă cred că bărbatul pe care l-am întâlnit în parcare este în spatele acestui lucru. N-am vorbit decât câteva minute, dar i-am aflat numele: Jameson Sedge. Știa foarte multe despre tine – de exemplu, că accesul tău la închisoare a fost revocat. Voia să vorbească cu Jess. Când i-am spus că trebuie să primească aprobare pentru vizită a susținut că are deja aprobarea. Nu l-am crezut – îi verific pe toți vizitatorii care vin la pacienții mei – și le-am cerut paznicilor să-l escorteze

înapoi la mașina lui, ceea ce l-a călcat rău pe bătături. Când m-am întors în birou și am verificat registrul vizitatorilor, numele lui era, de fapt, acolo. S-a dovedit că omul are prieteni sus-puși, ceea ce ar putea să explice motivul pentru care tu nu mai ai acces la închisoare. Și pentru care acum îmi pierd eu accesul. Nimic legat de tipul ăsta nu mi s-a părut în ordine, așa că am hotărât să-mi sun un prieten din Departamentul Poliției din Districtul Columbia, unde a fost arestată Jess Price. Îi recunoscusem numele în documentele secrete pe care le-am găsit la subsol și l-am întrebat dacă știe ceva despre Jameson Sedge. Aproape s-a înecat când a auzit numele. După cum știi, a fost un circ mediatic în jurul arestării lui Jess. Nu s-a pus niciodată cu adevărat problema dacă ea era vinovată – polițiștii au găsit-o plină de sângele lui Noah iar presa a tratat-o ca vinovată chiar și în lipsa dovezilor. Însă cunoștința mea mi-a spus că au fost interogați și alți oameni în timpul investigației și, chiar dacă polițiștii n-au putut să găsească dovezi care să le sprijine investigația, avea impresia că sunt mari șanse ca ei să fi fost implicați în cele întâmplate în Sedge House în noaptea aceea. Când l-am întrebat cine sunt principalii suspecți, a zis: Jameson Sedge și dr. Anne-Marie Riccard. Mi-a spus și că predecesorul meu, doctorul Raythe, a luat legătura cu el în 2018, anul următor după ce Jess ajunsese în îngrijirea lui. Se pare că doctorul Raythe s-a dus la sediul lor și a cercetat dosarul. Și-a folosit acreditarea de la închisoare ca să-i convingă să-i permită accesul. Așa a făcut rost de fotografiile pe care le-am scanat, cele de pe stickul de memorie. Dacă n-ai avut timp să te uiți la acele fișiere, fă-o pe loc și o să înțelegi de ce toate astea sunt atât de tulburătoare. Cu toate că în acest moment nu înțeleg nimic, știu sigur un lucru: n-o putem lăsa pe Jess Price fără apărare. Îmi dau seama că, dacă mă duc acum acasă, s-ar putea să nu mă mai întorc. Așa că o să vorbesc cu Jess acum, în biroul meu. O să-i pun întrebările pe care voiai tu să i le pun și, dacă este de acord să aibă încredere în mine, ceea ce – după cum știi – nu s-a întâmplat până acum, o să fac o înregistrare și o să ți-o trimit. Nu-ți promit decât că o să fac tot ce-mi stă în puteri ca să înțeleg cine încearcă să-i facă rău. Și să o protejez”.

Când mesajul lui Thessaly s-a terminat, Mike a simțit nevoia să acționeze urgent. Jameson și Anne-Marie nu erau doar căutători de comori care speră să găsească un obiect antic valoros. Erau mult mai implicați în asta decât crezuse el. Trebuia să plece de acolo cumva.

S-a uitat prin baie, căutând o cale de scăpare. Ferestrele panoramice de lângă jacuzzi nu se deschideau, dar mai era o fereastră lângă W.C. Era mică, însă dacă proceda cum trebuie se putea strecura prin ea.

A tras zăvorul, a deschis fereastra, a împins plasa de țânțari și s-a aplecat afară, în noapte. Lumina lunii zăbovea peste pădure, delicată și albă ca zahărul pudră. A tras adânc în piept aerul curat. Cum privea În întuneric, lumea părea brusc mai bine definită, mai clară. S-a simțit plin de hotărâre. I-a dat prin cap că poate asta îi lipsise de când accidentul l-a scos de pe terenul de fotbal – impresia că este o parte dintr-o strădanie importantă. Acesta era lucrul cel mai satisfăcător în privința enigmelor. Se apuca de ele ca să învingă, dar și ca să dobândească ceva profund personal. Să rezolve problema și să desăvârșească enigma. Să plece de pe teren cu un rezultat absolut. După cele aflate de la Anne-Marie și Jameson, știa că fiecare hotărâre pe care o lua avea consecințe.

Fereastra dădea spre pădure și erau vreo trei metri până la pământ. Asigurându-se că ține bine tașca, s-a urcat pe W.C. Și a scos pe fereastră un picior, apoi pe celălalt și a sărit, aterizând cu ușurință. A dat ocol casei și i-a văzut pe Anne-Marie și Jameson discutând aprins în bucătărie. Jameson părea furios, iar Anne-Marie părea că încearcă să-l domolească și, cu toate că voia să știe de ce se contrazic, n-avea nicio clipă de pierdut.

A scos cheia din buzunar și a deschis portiera camionetei. Se aștepta ca Connie să sară pe el – nu putea suferi să fie închisă, iar el lipsise mai mult de două ore. Însă cabina era goală. Încercând să nu intre în panică, s-a uitat la podeaua din dreptul scaunului pasagerului. A găsit castronul de plastic cu apă și jucăria ei de ros, dar nici urmă de Connie. S-a răsucit spre pădurea de dincolo de mașină, gândindu-se că poate reușise cumva să iasă. Însă Connie dispăruse. Când a văzut că lipsesc lesa și pătura ei, a știut că s-a întâmplat ce era mai rău: Cam Putney o luase pe Connie.

L-a copleșit furia. Voia să se întoarcă în casă și să-l înfrunte pe Jameson, să-l facă să-și cheme banditul și să-l pună s-o aducă înapoi pe Connie. Dar asta, își dădea seama, ar fi fost o prostie. Era exact ceea ce voiau ei – un Mike furibund și irațional, gata să facă orice i s-ar cere. În ciuda mâniei, în ciuda spaimei tot mai mari pentru ce i s-ar putea întâmpla lui Connie, trebuia să rămână calm.

A urcat în mașină, a închis portiera și a respirat adânc ca să se liniștească. De cum pleca de acolo era liber să se gândească la următoarea

mișcare.

A vârât cheia în contact și a răsucit-o. Nimic. A mai încercat o dată, și încă o dată. Nimic. Nicio rotire a motorului sau pâlpâire a luminilor. A verificat rezervorul, care era plin pe jumătate, și a văzut, cu groază, că bateria e moartă.

35

Cam Putney a privit-o pe Thessaly Moses cum umblă prin casă, dintr-un capăt până în celălalt, aprinzând toate lămpile, până ce a fost la fel de multă lumină ca în curtea închisorii noaptea. Evident, femeia era îngrozită. Îi dibuise prezența, simțise că e acolo, chiar dacă, de fapt, nu-l văzuse. Primul ei mecanism de apărare era să expună la lumină toate ungherele. Interesant, și-a zis el, în vreme ce se aprindeau luminile de la etaj, cum lumina este întotdeauna echivalată cu siguranța – lumina soarelui, un foc de tabără, lampa de veghe din camera unui copil. Până la șapte ani, fiica lui nu putuse să doarmă pe întuneric. Însă lui Cam lumina îi ușura munca. Vedea totul foarte clar. Dosarele groase pe care doctorița Moses le-a scos din geantă și le-a pus pe masa din sufragerie alături de un MacBook Air plat, auriu, același model pe care i-l cumpărase el lui Jasmine când cursurile s-au făcut online în timpul pandemiei. Lumina a alungat umbrele până n-a mai rămas nimic ascuns de Thessaly Moses. Dar nimic nu era ascuns nici de Cam Putney.

Casa făcea parte dintr-o comunitate înconjurată de zid, aflată la vreo trei kilometri de închisoare; zece locuințe cuibărite în pădurea deasă din munții Adirondack. Cam a parcat la distanță de vreo doi kilometri, ascunzând Tesla între copaci. Javra lui Brink lătra nebunește în portbagaj, izbindu-se de tablă ca o bilă de *pinball*. O ținea așa de ore în șir, și a fost ispitit să-i facă de petrecanie. Însă lui Sedge nu i-ar fi plăcut asta. Îi spusese să ia câinele lui Brink, nu să-l omoare, iar Cam n-avea de gând să riște să-l înfurie pentru un astfel de lucru. Mai bine s-o lase să obosească și să adoarmă.

Cam a dat ocol casei, căutând o intrare. A rămas în întuneric, având grijă să nu fie văzut de vecini. Ultimul lucru de care avea nevoie era să sune cineva la poliție. În spatele casei a găsit o fereastră care dădea în sufragerie. O vedea pe doctorița Moses la masa din sufragerie, cu laptopul deschis. Încerca iarăși să intre în baza de date NYS Government, însă, desigur, accesul i-a fost refuzat. El însuși îi schimbase parola, interzicându-i să obțină orice informație legată de pacienții ei, inclusiv Jess Price. Fusese ușor să spargă sistemul, să-i schimbe parola și să redirecționeze totul în contul său. Dacă laptopul ei era la fel cu computerul de la birou, n-avea

nicio protecție, niciun soft de detectare a virușilor, nici măcar un VPN[16]. Era clar că ea n-are habar că tot ce scrie, fiecare notă despre un caz, fiecare e-mail personal, fiecare postare pe rețelele de socializare, fiecare cent pe care îl depunea în bancă, totul era monitorizat.

Brusc, doctorița Moses s-a ridicat în picioare și s-a întors spre fereastră. Timp de o clipă electrizantă s-a uitat drept la el, și Cam a fost sigur că i-a simțit prezența. Dar ea s-a întors și a ieșit din încăpere cu mișcări calme, fără teamă, iar el a știut că nu-l detectase.

Cam s-a pus pe lucru. Mai întâi a încercat fereastra. Era încuiată. Apoi ușa din spate. Și ea era încuiată, însă era o yală, pe care o putea sparge fără prea mare efort. A scos trusa cu șperacle și s-a aplecat în fața încuietorii. Noaptea era toridă. Sudoarea îi aluneca pe piele. Și-a șters-o din ochi și s-a apucat de lucru, încercând șperaclele repede, fără zgomot. Al patrulea a mers. Încuietoarea a scos un clic. A apăsat pe clanță și a deschis ușa în liniște, izbit de un val de aer rece când a pășit înăuntru, aerul condiționat înfiorându-i pielea transpirată. A închis ușa și s-a furișat mai departe prin sufragerie până în livingul de alături. Pe când stătea după un corp de bibliotecă, doctorița Moses s-a întors în sufragerie cu o sticlă de vin. Cam a simțit un val de ușurare. Ea nu auzise deschiderea sau închiderea ușii. Nu-l auzise pășind pe podeaua de lemn a sufrageriei. N-auzise nimic. Femeia și-a turnat un pahar de vin rose, a luat o înghițitură și s-a așezat în fața laptopului.

Stând lipit de corpul de bibliotecă, a văzut volumele DSM-4 și DSM-5[17], un raft cu romane cartonate și rânduri de cărți populare de dezvoltare personală, toate așezate ordonat. Era o fotografie cu o pereche de negri mai vârstnici într-un parc – presupunea că sunt părinții doctoriței Moses. Încet, fără zgomot, a împins deoparte fotografia. Nu voia să știe nimic despre viața lui Thessaly Moses – despre părinți, despre ce citea, despre faptul că regla aerul condiționat la temperaturi aproape arctice. Cu cât știa mai multe, cu atât mai greu avea să-i fie să facă ceea ce venise să facă. Și avea nevoie ca asta să fie ușor.

Și-a scos pistolul Glock 43 din toc, simțindu-i greutatea în mână. Era cald, păstra căldura pielii lui. Să-l ridice era ca și cum ar fi ridicat un deget, arma era o prelungire a trupului său, o parte din el. Mâna îi era neclintită pe când ochea. Acesta era unul dintre punctele lui forte – o neclintire de stâncă atunci când ochea, o capacitate stranie de a nimeri ținta în orice condiții,

reflexe care îi permiteau să lovească fără șovăială. Și totuși, n-a lovit. Nu încă. O privea. Își punea întrebări în privința ei. Oare simțea cât de încolțită este? Că în orice parte s-ar întoarce, el era acolo?

A strecurat degetul sub siguranță și i-a țintit ceafa, însă chiar când să apese pe trăgaci, ea s-a aplecat și și-a scos telefonul din geantă, a trecut cu degetul peste suprafața de sticlă și l-a conectat la laptop.

El a pus Glockul pe un raft și s-a apropiat, străduindu-se să vadă. I-a trebuit o clipă ca să-și dea seama ce face, dar dintr-odată s-a lămurit: transfera manual un fișier de pe telefon pe laptop. După cum arăta, era un fișier audio WAV, o înregistrare. L-a străbătut un fior de neliniște. Cunoștea fiecare ungher al existenței ei online. Îi monitoriza e-mailurile, rețelele de socializare, conturile din bancă. Însă ea găsise o cale pe care să-i ocolească supravegherea. Crease fișierul la închisoare, îl salvase pe telefon, iar acum îl descărca manual, ferindu-l de rețeaua lui electronică. Cam nu lipsise de la Ray Brook decât o jumătate de zi și ea reușise să strecoare asta pe la spatele lui.

Cam mai ucisese, însă acele crime au fost rapide, anonime și departe de casă. Omorâse în camere de hotel și pe alei dosnice, o dată în toaleta unui aeroport, dar întotdeauna fără complicații personale. Singura excepție a fost doctorul Ernest Raythe, un om pe care îl vedea zilnic la închisoare. Domnul Sedge nu-i dăduse timp de pregătire și a fost o surpriză. Totuși, când a fost vorba să-l elimine pe Raythe, a fost gata s-o facă.

A fost nevoie de creativitate, nu glumă, ca să facă treaba să pară un accident. Era o seară friguroasă de decembrie, cu o săptămână înainte de Crăciun, una dintre acele zile scurte și cenușii în care soarele apune la patru după-amiaza. Parcarea închisorii era destul de întunecată ca să nu fie văzut cum sparge mașina doctorului Raythe – un Subaru Outback nou-nouț, după mirosul din ea. S-a ascuns pe bancheta din spate, ghemuit, și l-a așteptat pe Raythe. Zăpada cădea din greu pe geamuri, acoperind parbrizul, așa că atunci când Raythe s-a așezat la volan mașina era o capsulă întunecată și ferecată.

În altă viață, spargerea mașinilor fusese specialitatea lui Cam. Această aptitudine i-a adus prima perioadă la casa de corecție, la cincisprezece ani, apoi prima rundă de închisoare adevărată la 17 ani. Întotdeauna se pricepuse la meșterit și avea prins de centură un set de șperacle, însă, de fapt, încuietorile cel mai ușor de spart erau cele electronice, pe care le putea

descuia fără să strice nimic la mașină. Cu cât erau mai sofisticate, cu atât erau mai ușor de învins. Domnul Sedge trebuie să fi știut asta despre el, să fi știut de talentul lui la asamblarea și demontarea sistemelor, de spargerile de mașini din tinerețe și de condamnări. Avea sens. Doar un delincvent cu talent la rezolvarea sistemelor complicate s-ar fi potrivit în imaginea generală a companiei Singularity.

Dar se nimerise ca mașina lui Raythe să nu fie încuiată. Era un dar picat din cer. La fel ca zăpada: cădea udă, pe jumătate topită, apoi îngheța, așternând polei pe drumurile de munte. Raythe n-a bănuit că el e acolo. A condus încet, metodic, în noapte, prea concentrat la primejdiile serpentinelor ca să bănuiască faptul că un bărbat e ghemuit în spatele său. Cam era un bărbat masiv, dar s-a încolăcit în golul din spatele scaunului șoferului ca o fantomă, răsuflând lent și neauzit, cu mâinile încrucișate în poală, așteptând. Anii de meditație îl învățaseră să-și închidă corpul, să-și regleze respirația, să devină aproape transparent.

Raythe a condus mai departe, urcând încet pe muntele întunecat, și Cam a știut că nu-i nevoie de prea mult ca să-l omoare, o răsucire rapidă și dură a capului, o lovitură puternică. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Ernest Raythe era un doctor bun, devotat pacienților săi într-un fel pe care Cam îl respecta – loialitatea era una dintre cele mai nobile calități, așa cum spunea întotdeauna Ume-Sensei. Cam punea în aplicare această credință în fiecare zi, sacrificându-și dorințele pentru misiunea mai mare. Însă grija lui Raythe față de pacienta lui l-a adus prea aproape de domnul Sedge, prea aproape de adevăr, și asta a creat o amenințare pentru întregul proiect. Oricât l-ar fi durut, nu-i putea permite lui Raythe să se apropie mai mult.

Era o acțiune necesară, pe care nu putea s-o evite. Lui Cam nu-i plăcea violența. Unora dintre tipii din echipa de securitate a domnului Sedge le plăcea. Se lăudau cu brutalitatea muncii lor, savurau capacitatea de a domina, de a umili și de a distruge alt om. Cu timpul, Sedge i-a concediat pe toți, până ce grupul inițial de samurai de la Singularity a ajuns la un singur om: Cam Putney. Poziția îi dădea putere, dar știa că e o sabie cu două tăișuri, cum îl învățase Ume-Sensei. Într-o zi avea să fie de cealaltă parte a acestei relații. Era inevitabil, o lege absolută a Universului, faptul că materia se transformă în energie. Ziua, în noapte. Puterea, în slăbiciune. Viața, în moarte. Într-o zi, puterea lui va scădea și va fi la cheremul unei forțe mai mari decât el. Însă acea zi era departe, iar el avea o treabă de

făcut.

Cam și-a luat pistolul și a pășit mai departe în sufragerie, neauzit ca o fantomă. A răsuflat adânc, calmându-se, apoi a ridicat pistolul. Și-a amintit momentul în care îl omorâse pe Ernest Raythe, trosnetul gâtului său, inerția mașinii care se repezea pe șosea. Calculase momentul ca să poată sări din mașină chiar înainte să alunece în prăpastie. Doctorul Raythe n-a bănuit nimic până a fost prea târziu. Și nici doctorița Thessaly Moses n-avea să bănuiască.

36

Bateria moartă. Mike a înjurat în barbă, iritat. Nu era momentul ca mașina să nu funcționeze, însă nu era vina lui: când Cam a furat-o pe Connie, a lăsat întredeschisă portiera pasagerului. Lumina din cabină a rămas aprinsă, descărcând bateria.

A răsuflat adânc și a evaluat situația. Camioneta era în vârful unei alei abrupte, înconjurată de patruzeci de hectare de pădure deasă. Ar putea să iasă din mașină și să încerce să meargă pe jos până la șosea, însă ar dura prea mult. Să coboare dealul cât mai neauzit și mai repede posibil era singura soluție.

Motorul mașinii era vechi și zgomotos. Dacă l-ar fi pornit, l-ar fi dat de gol într-o clipă. Dar, stai – nu trebuia să-l pornească. Forța gravitațională avea să-l ducă până jos. Mike a tras încet frâna de mână, a lăsat liber ambreiajul și a manevrat schimbătorul de viteze, apoi a eliberat pedalele. Camioneta a pornit fără zgomot în jos pe aleea abruptă.

Vibra de nerăbdare pe când privea spre drumul întunecat și șerpuitor. Chiar dacă nu-l vedea pe Cam, presimțea că nu e prea departe. Poate că aștepta la capătul drumului, sau chiar parcase pe undeva, prin apropierea casei. Nu era chip să știe. N-avea de ales, trebuia să meargă mai departe.

Aleea era lungă, șerpuită și o vedea cu greu, însă farurile nu funcționau, așa că a mers prin întuneric, străduindu-se să rămână pe drum. În cele din urmă a ajuns la poalele dealului. A apăsat pe ambreiaj. Motorul s-a rotit și a pornit, tușind.

A aprins farurile și a condus repede, ca să pună o distanță cât mai mare între el și Jameson Sedge. În vreme ce se scurgeau kilometrii, Mike a început să se relaxeze. A coborât geamul și a simțit pe piele aerul răcoros al nopții. De-abia atunci, când era tot mai departe de Jameson Sedge, și-a dat seama cât de încordat fusese în preajma lui. În ultimele ore, fiecare mușchi din trupul său fusese încordat la maximum. Și-a rotit umerii, încercând să scape de tensiune. Mirosul pinilor îi umplea simțurile și mintea i s-a limpezit.

Uitându-se la ceasul de la bord, a văzut că trecuseră douăzeci de minute

de când îi spusese lui Anne-Marie că se duce la baie. S-a întrebat cât le-a trebuit până să-și dea seama că a plecat. Și-a imaginat-o bătând la ușă ca să vadă ce e cu el. Când nu a auzit niciun răspuns, au spart ușa și au văzut fereastra deschisă. Și l-a imaginat pe Jameson ieșind pe alee și văzând că mașina a dispărut. Anne-Marie o să deschidă portofoliul și se va dezlănțui tot iadul.

A ajuns la capătul drumului, a virat pe o mică șosea districtuală și a accelerat. Nu știa unde se duce, doar că trebuia să fie departe. Era la vreo șaisprezece kilometri de proprietatea lui Anne-Marie când a tras pe dreapta, a aprins luminile de avarie, a luat telefonul din buzunar și a verificat semnalul. Spre ușurarea sa, apăruseră barele. A găsit un mesaj de la Thessaly care zicea:

„Nu e sigur să trimit fișierul audio de pe telefonul meu și n-am încredere în computerul de la birou. Nu-mi pot alunga impresia că aici sunt supravegheată. Acum mă duc acasă să-l trimit prin e-mail. Ai avut dreptate. Jess Price e într-o mare încurcătură. Verifică-ți e-mailul peste o jumătate de oră".

A tastat un mesaj pentru Thessaly în care îi cerea să-l sune pe prietenul polițist și să-i spună că are dreptate: Jameson Sedge și Anne-Marie Riccard sunt implicați. Au luat dovezi de la locul crimei – un jurnal pe care îl ținea Jess când era la Sedge House – și au ascuns dovezi. A îndemnat-o pe Thessaly să sune imediat la poliție ca să-i aducă la interogatoriu pe Jameson și Anne-Marie.

După ce a trimis mesajul a lăsat telefonul din mână și s-a concentrat asupra drumului. Era târziu și se afla în pustietate. A fost ispitit să oprească și să citească în cabină scrisoarea lui LaMoriette, dar asta l-ar fi făcut o țintă neajutorată. Trebuia să găsească un loc public în care să poată citi liniștit. Oprirea putea fi primejdioasă, însă nevoia de a ști ce e în scrisoare era mai puternică decât prudența. Se pregătea să tragă pe dreapta când a zărit la marginea drumului un restaurant deschis toată noaptea. Era ca un far în întuneric – o clădire colțuroasă, din prefabricate din anii '50, cu un perete de sticlă care lăsa la vedere șiruri de separeuri tapițate cu vinilin turcoaz. Părea un loc destul de sigur. Era gol și pe drum nu era circulație, așa că a ocolit clădirea și a parcat în spatele unui tomberon. Nimeni n-avea să-i vadă camioneta acolo.

A intrat și a ales un separeu din spate, departe de ferestre. Se simțea

ameţit, cu sângele fierbând. Avea nevoie de cafea. I-a făcut semn ospătăriţei şi a comandat o cafea şi plăcintă cu cireşe. Era tânără, de vreo douăzeci de ani, cu unghiile date cu ojă neagră şi o şuviţă verde în păr, şi din expresia ei şi-a dat seama că el arată la fel de rău cum se simte.

După ce fata a plecat, Mike a simţit cum se lasă peste el o povară, dându-şi seama cât de drastic s-a schimbat situaţia în ultimele câteva ore. Se încâlcise în ceva periculos şi complicat, un joc cu miză mare. De parcă asta n-ar fi fost destul, Connie dispăruse şi n-avea habar cum s-o aducă înapoi.

A vârât mâna în buzunar şi a pipăit dolarul de argint, cald şi neted. Soartă şi noroc, destin şi liber arbitru – ce acţiona aici? Îşi încercase norocul şi hotărâse s-o întâlnească pe Jess Price, ca să descopere apoi că deschisese o uşă spre altă enigmă, un labirint care îl făcea să se tot învârtă. Ani întregi patinase prin viaţă, purtat de talentul său. Însă acum îi erau puse la încercare toate aptitudinile.

A aşteptat cafeaua în vreme ce îşi privea mâinile, lăsând lucrurile să se aşeze. A încercat să înţeleagă totul. Bărbaţii morţi cu urme identice pe trupuri şi tiparul ciudat de pe braţul lui Jess, care se potrivea cu ele. Enigma lui Dumnezeu, cum îi zisese Jameson, şi scrisoarea lui LaMoriette, aşteptând ca el s-o citească. Triunghiul pitagoreic tatuat pe gâtul gardianului de la închisoare şi enigma *M* cu cheia ei criptografică. A aşezat piesele în faţa sa ca pe nişte foi transparente, straturi separate care, odată puse la un loc, creau o imagine complexă. Aveau să se îmbine ca să dezvăluie ceva important, ştia că vor dezvălui ceva, dar oricât ar fi examinat piesele, nu vedea ce anume.

În cele din urmă, ospătăriţa i-a adus cafeaua şi plăcinta cu cireşe. A mâncat repede, uitându-se pe ferestre după Jameson. Tipul n-avea de gând să-l lase să-i scape aşa de uşor, de asta era sigur. Cu toate că restaurantul era izolat, Tesla neagră putea să se arate în orice clipă. N-ar fi trebuit, zău, să se oprească, nici măcar pentru câteva minute, însă trebuia să citească scrisoarea pe care o luase din portofoliu. Trebuia să ştie despre ce vorbesc Jameson şi Anne-Marie; trebuia să înţeleagă cum se leagă toate astea de Jess. Poate că ceva din scrisoare avea să-l ajute să înţeleagă cercul desenat de Jess. Uneori, când lucra la o enigmă dificilă, avea brusc o intuiţie şi afla răspunsul. Poate, cu puţin noroc, avea să găsească o soluţie la Enigma lui Dumnezeu.

Și-a terminat cafeaua și i-a scăzut un pic neliniștea. Zahărul și cofeina l-au liniștit. Amețeala a dispărut și a început să-și vadă mai limpede situația. Era în primejdie, asta era incontestabil, însă era și în poziția de forță. Avea informațiile pe care le doreau Jameson și Anne-Marie și avusese un avantaj asupra lor în fiecare etapă. Își crease o legătură cu Jess; scosese la lumină din subsolul închisorii dosarul confidențial al poliției; Thessaly Moses și contactul ei din poliție erau de acord să-l ajute. Însă asul din mâna sa era scrisoarea lui LaMoriette, documentul despre care Anne-Marie spunea că va lega totul.

După cum se arăta, el avea toate cărțile. Așa cum spusese cândva marele maestru de șah Savielly Tartakower: „Învingătorul este cel care face penultima greșeală”. Acum nu mai trebuia decât să se asigure că nu el o face pe ultima. A băgat mâna în tașcă, a scos teancul de file pe care îl luase din portofoliul lui Anne-Marie, scrisoarea lui LaMoriette, și a început să citească.

37

24 decembrie 1909
Paris, Franța

Dragul meu fiu,

Până în momentul în care citești ce am scris aici, eu voi fi provocat multă mâhnire și pentru asta îți cer iertare. După cum știi, copilul meu, m-am luptat cu demonii ani în șir și, dacă prețul plătit a fost scump, cel puțin am făcut pace cu ceea ce mă bântuie. Nu scriu asta ca scuză pentru ce am făcut. Știu prea bine că nu există iertare pentru asta – nici în ochii lui Dumnezeu, nici ai omului. Dar scriu această poveste a descoperirii mele pentru că este nevoie. Este ultima mea șansă de a consemna întâmplările incredibile, întâmplările cumplite și miraculoase care mi-au schimbat viața și, dacă te vei aventura în misterele pe care sunt pe cale să le povestesc, ți-o vor schimba și ție.

Ce anume, întrebi tu, este răspunzător pentru un astfel de chin? O să-ți spun, dar ia aminte: după ce vei cunoaște adevărul, nu va fi lesne să-l uiți. M-a bântuit în fiecare clipă din fiecare zi. N-aveam cum să-l trec cu vederea. Am fost atras de misterul lui ca o molie de flacără – *In girum imus nocte et consumimur igni.* Și, chiar dacă sunt norocos că am rămas în viață ca să aștern pe hârtie adevărul, chiar și acum, când stau pe buza hăului, nu pot să nu mă crispez la gândul că îți încredințez așa taină primejdioasă.

Am suferit, însă e suferința unui om care și-a făurit propria cameră de tortură. Am crezut că pot să cunosc ceea ce n-ar trebui să fie cunoscut. Am vrut să văd lucruri, lucruri tainice, așa că am dat deoparte vălul dintre omenesc și divin și m-am uitat direct în ochii lui Dumnezeu. Asta-i natura enigmei: să ofere rând pe rând chin și plăcere. Și, cu toate că adevărul pe care sunt pe cale să-l dezvălui te poate șoca, dacă oferă un mic refugiu de speranță, atunci acesta, ultimul meu mesaj, va îndeplini tot ce trebuie.

Există multe locuri în care poate să înceapă povestea prăbușirii unui om, dar o să încep în luna septembrie a anului 1891. Nu erai decât un copilaș, dar poate îți amintești că în acel an am pierdut-o pe sora ta mai mare. Pe

atunci, mama ta și cu mine eram căsătoriți de șaisprezece ani și avuseserăm partea noastră de fericire și tristețe, însă nimic nu ne-a pus la încercare căsnicia ca moartea lui Violaine. Zdruncinat în urma pierderii, am crezut că o atmosferă străină și despărțirea de locurile în care sora ta a trăit și a murit îmi vor aduce alinare.

Așa că m-am dus la Praga să lucrez cu meșterul de păpuși Johan Král. Cu toate că nu eram tânăr, căci tocmai împlinisem treizeci și patru de ani în acea vară, m-am dus la meșterul Král nerăbdător să-i învăț arta. Desigur, învățasem, meseria cu mulți ani înainte, sub îndrumarea tatălui meu, a cărui prăvălie de pe Rue Saint Denis, numărul 147, era legendară la Paris încă de pe atunci, înainte s-o moștenesc și să-i aduc succesul de care se bucură astăzi.

Însă meșterul Král avea o tehnică pe care eu n-o stăpâneam: arta ochilor din cristal de Boemia, care era necunoscută la Paris. Tehnica lui era foarte ingenioasă: crea culoare în central unei sfere de sticlă folosind o metodă de suflare care injecta în iris bule minuscule de aer. Rezultatul era că ochii capturau și răspândeau lumina. Într-adevăr, când am văzut una dintre păpușile lui Král într-o prăvălie din Paris, lucrușorul acela părea că-și întoarce privirea după fiecare mișcare a mea. Păpușile lui erau fascinante, tulburător de vii.

Și totuși, chiar dacă meșterul Král era evident superior în arta sferelor de cristal, păpușile lui, luate ca întreg, erau destul de simple în comparație cu ale mele. Forma membrelor și calitatea materialului, fața inexpresivă – toate astea dovedeau că are nevoie de mine. Când am aflat că meșterul Král avea de gând să facă trecerea completă la părți de păpuși din porțelan, i-am scris să-i cer un schimb: aveam să-l ajut să-și pună pe picioare fabrica de porțelan în schimbul secretului ochilor de cristal.

Primele săptămâni la Praga le-am petrecut în fabrică. Era amplasată în afara orașului, în ceea ce făcuse cândva parte dintr-o carieră, unde calcarul și alte minerale naturale erau extrase, rafinate și măcinate. Spațiul fabricii era înghesuit și destul de întunecat, cu lucarne care dădeau spre est și spre nord. Munceam la lumina lămpilor cu gaz chiar și în timpul zilei. Primul lucru pe care l-am făcut când am intrat în atelier a fost să-mi bag mâna într-un butoi cu ochi de sticlă, sute de sfere perfecte, doar ca să le simt greutatea. Cât erau de frumoase! Suprafețele lor de cristal netede, reci, se ciocneau între ele; perfecțiunea lor glacială m-a înghețat.

Cât era ziua de lungă făceam păpuși de porțelan. Král instalase un cuptor separat, în formă de sticlă, cu înveliș din cărămidă, în care puteai să stai în picioare înăuntrul hornului, aplecându-te spre flacără când introduceai și scoteai porțelanul, Trupușoarele ieșeau din cuptor, cu membre lungi și umflate, ca pâinile dintr-un cuptor. Când ieșeau era un moment de alchimie, o reacție pură a elementelor în care focul, pământul, aerul și apa se îmbinau într-o formă solidă. Când ridicam o păpușă de picior cu cleștele de metal și o aruncam într-un ciubăr cu apă, șuiera și scuipa ca o viperă. Mă trăgeam iute cu un pas înapoi, ca și cum m-ar fi mușcat, privind cum rotocoalele de abur se înalță spre grinzile de metal și ies printr-o gaură din acoperiș, înălțându-se spre cerul albastru, rece.

•

În amintirea mea, Praga era întotdeauna întunecată și mohorâtă, o impresie care n-are prea mult de-a face cu calitatea luminii, ci este mai degrabă reflecția minții omului care eram pe atunci. Mâhnirea mea în acel an era imensă. Până atunci avusesem o viață destul de norocoasă. Mama ta era, pur și simplu, iubirea vieții mele, iar Violaine era… ei bine, *Violaine*. Îmi tremură mâinile când mă gândesc la ea, copila mea cea isteață, strălucitoare.

Cu toate acestea, eram nerăbdător să învăț de la Meșterul Král și gata să-i împărtășesc cunoștințele mele. Adusesem o păpușă din atelierul nostru din Paris, una dintre primele mele încercări de a folosi ochi de sticlă. Deși corpul era perfect, porțelan strălucitor cu glazură de culoarea untului, ochii lăsau mult de dorit, îi aliniasem greșit, așa că erau strâmbi, dându-i bebelușului o privire fixă crucișă, înspăimântătoare.

Păpușa a fost primită de Meșter ca semn de prietenie: dacă eram gata să-mi arăt metehnele ca meșter de păpuși, putea s-o facă și el. Meșterul Král a observat defectele, dar a și admirat proporțiile siluetei, în special calitatea luminoasă a porțelanului. Meșterul Král a pus acel *Bébé de Paris* în vitrina principală a magazinului de păpuși, de unde se uita la trecători sașiu și furios ca un gâscan.

La câteva săptămâni după ce am ajuns la Praga am observat un bărbat în fața prăvăliei de păpuși. Era înalt și slab, cu pălărie și pardesiu negru lung, veșminte ciudate pentru acea zi caldă de toamnă. Nu m-aș mai fi gândit vreodată la el dacă nu l-aș fi întâlnit din nou în piața din Orașul Vechi. Cumpărasem o pâine de secară și mă socoteam dacă să iau niște cârnați

uscați, când a apărut lângă mine, prefăcându-se că se uită la o movilă de varză. Avea barbă neagră îngrijită și ochi mari și negri. M-a privit cu o intensitate stranie, care dădea impresia că mă căutase și acum, că m-a găsit, n-avea să mă lase să plec.

S-a prezentat ca Jakob și a început să-mi vorbească în limba cehă. S-a văzut imediat că nu înțeleg: învățasem destulă cehă cât să cumpăr pâine la piață, dar la asta se mărginea știința mea. Am încercat să comunic, iar Jakob a recunoscut accentul meu și a trecut imediat la limba franceză. Ce ușurare să-mi aud propria limbă! Nu erau decât câteva săptămâni de când plecasem de la Paris, și totuși mă simțeam ca și cum mi-aș fi pierdut o parte din trup.

— Hai să bem o halbă de bere, a propus el și, cum eram liber în restul zilei și eram interesat să-i aflu intențiile, am acceptat.

Cârciuma era aproape de Teatrul Estates, o sală de concerte care îl găzduise pe Mozart în urmă cu o sută de ani. Jakob mă invitase la bere și, chiar dacă a comandat una pentru mine, el a băut ceai îndulcit cu un cub de zahăr.

— Îți cer iertare, a zis, îmi dau seama că e un fel destul de ciudat de a te aborda, dar ești meșterul de păpuși, nu? Spune-mi, cea care stă în vitrina domnului Král e creația ta?

M-a măgulit faptul că îmi remarcase păpușa. Eram mândru de ea, chiar și cu ochii aceia cu defectul groaznic. I-am spus că păpușa este a mea și că mă aflu la Praga ca să învăț arta cristalului.

— Creația ta e o formă rafinată, mult mai mult decât celelalte păpuși pe care le-am văzut.

I-am mulțumit și am aflat curând că Jakob are douăzeci și patru de ani, e evreu, locuiește într-un cartier de la nord de prăvălia de păpuși și e fiul unui rabin. După această prezentare, Jakob și-a coborât vocea și a zis:

— Crezi că avem un scop în viață?

— Desigur, am zis fără șovăială. Cum am supraviețui fără un scop?

— Și care e scopul tău?

Chestiunea fusese foarte vie în mintea mea de când o pierdusem pe Violaine. Moartea ei dezechilibrase universul. Răul părea să cântărească mult mai mult decât binele, și mă întrebasem adesea de ce ar trebui să merg mai departe. Dacă cineva ca Violaine, un copil atât de sensibil și inteligent, putea să fie răpit așa de nedrept, ce fel de lume putea fi asta?

— Să creez frumusețe, am zis, în cele din urmă. Când toate ororile vieții s-au dezvăluit, Dumnezeu ne trimite frumusețea ca să ne aline.

Asta a adus un zâmbet pe chipul lui Jakob.

— Noi te-am așteptat, domnule LaMoriette. Am așteptat mulți ani.

— Cine a așteptat? am întrebat, încă nedumerit în privința intențiilor lui.

— Te vom pofti curând acasă la noi.

Mi-am terminat berea și m-am răsucit să-i fac semn cârciumăriței. Când m-am uitat din nou spre scaunul lui, era gol. Pe masă era un teanc de monede, iar Jakob mergea grăbit pe strada cu piatră cubică, cu pălăria neagră vizibilă în mulțime.

38

Pe la începutul lui octombrie s-a întâmplat ceva misterios în prăvălia de păpuși, într-o după-amiază am ajuns acolo și am observat că păpușa făcută de mine nu mai era în vitrină. Crezând că a mutat-o cineva, am căutat pe rafturi, dând deoparte păpuși de lemn, păpuși de cârpă, bebeluși cu capul din porțelan nesmălțuit, în căutarea acelui *Bébé de Paris* de porțelan. Král era la tejghea, servind un client. Când s-a eliberat, l-am întrebat de păpușă. Meșterul Král a fost uluit. N-o cumpărase nimeni, a zis. De fapt, n-ar fi vândut-o niciodată, pentru că o prețuia ca pe un cadou. Însă, când am scotocit împreună rafturile, prima mea impresie fusese corectă: păpușa dispăruse.

Curând după aceea, Jakob m-a căutat iarăși. Era o după-amiază de sâmbătă de la sfârșitul lui octombrie și tocmai mă întorsesem după ce-mi petrecusem după-amiaza la cuptor. Jakob aștepta în fața prăvăliei de păpuși, în umbră, cam așa cum făcuse în ziua primei noastre întâlniri. De data asta, m-a poftit la cină, la el acasă. Am primit. Mi-era foame și n-aveam nimic de mâncare în camera mea, dar mai ispititoare decât mâncarea era ocazia să aflu mai multe despre cartierul în care se născuse. Și, desigur, era atracția limbii mele materne. Vorbitul cu Jakob în franceză era ca un tonic, alinându-mă când îmi era dor de Paris și dându-mi iluzia că nimic – nici dorul de casă, nici pierderea cuiva iubit – nu este de nebiruit.

Am mers pe străzi înguste, în vreme ce se lăsa noaptea. Când am trecut râul, am dat de case care aveau în fața ușilor lemne proaspăt tăiate, cu mirosul fumului plutind în jur. Am mers un sfert de ceas și am ajuns la primărie, o clădire mare și elegantă, cu acoperiș mansardat pe care se sprijinea un turn înalt. Era ceva din clădirile Parisului în forma ei: barocă, iar turnul era cioplit din piatră ca o piesă de șah.

Jakob m-a dus imediat acasă la familia sa, o locuință fără ornamente din piața de peste drum de o clădire impresionantă care se ridica spre cerul pe cale să devină violet: Vechea Sinagogă Nouă. Jakob mi-a explicat că este templul în care tatăl său este rabin. Și, chiar dacă eram curios să aflu mai multe, nu era momentul să întreb. Am fost înconjurați pe dată de o droaie

de copii – frații și surorile lui, șapte sau opt fete și băieți. Am intrat într-o casă plină de miros de tocană, unde cineva cânta la vioară într-o cameră mai depărtată, și cu sunetele joase ale unei limbi pe care n-o înțelegeam. În neștiința mea, interpretasem faptul că Jakob vorbea cursiv franceza ca pe o afinitate culturală. Crezusem că împărtășim obiceiuri, că avem idei asemănătoare despre lume, poate chiar aceleași ritualuri la masă. Însă în clipa în care am pus piciorul în casă am înțeles că nu știu nimic despre el.

Tatăl lui Jakob, rabinul Josefez, m-a salutat pe când îmi scoteam haina. Nu-l înțelegeam, desigur, și Jakob a tradus, așa cum avea să facă de fiecare dată când tatăl său îmi vorbea.

— Tatăl meu îți spune bine ai venit, a zis Jakob. Este onorat să avem printre noi un astfel de artist.

Am fost măgulit, dar surprins că îmi cunoaște creațiile. La Praga nu exista decât acel *Bébé de Paris* care dispăruse, și nu-i vorbisem despre ele lui Jakob decât ca să explic scopul meu în colaborarea cu meșterul Král. Văzându-mi nedumerirea, Jakob a zis:

— Tatăl meu a fost cel care ți-a văzut golemul în vitrina prăvăliei de păpuși. Mi-a spus să aflu cine l-a făcut. El a fost cel care ți-a înțeles talentul. El a fost cel care te-a ales.

Golemul. A fost prima dată când am auzit cuvântul, și nu știam absolut nimic despre înțelesul lui. Aș fi putut să-i cer să-mi explice, însă nu prea înțelegeam ce se întâmplă. Jakob promisese cina, dar nu se vorbea despre asta. M-a condus pe un coridor până într-o odaie întunecată, unde rabinul mi-a făcut semn să iau loc la masă, apoi s-a așezat în fața mea. Înainte să mă pot face comod s-a auzit o bătaie în ușă. Au intrat patru bărbați. Și-au scos pardesiele și pălăriile și ni s-au alăturat la masă. Jakob i-a prezentat ca rabini. Pe când se așezau, l-au salutat cu căldură pe Jakob, zicându-i *Bocher* Jakob, ceea ce însemna, mi-a șoptit el, un tânăr care studiază Talmudul.

Tatăl lui Jakob a luat de pe un raft o carte mare legată în piele. A deschis-o pe masă și a început să citească. Am ascultat cu atenție, încercând să înțeleg harababura de sunete dure, guturale, indescifrabile. Am fost atras de intensitatea vocii lui, de semnele frumoase și ciudate din cartea străveche și de pasiunea cu care rabinul se ruga. Nu era ca nicio altă rugăciune pe care o știam eu. Rabinul nu citea politicos textul. Îl interpreta, implorând Atotputernicul, ca și cum ar fi fost o chestiune de viață și de moarte.

Rugăciunea s-a încheiat și bărbații au început să vorbească. Nu mi s-au adresat niciodată direct, nu i-au cerut niciodată lui Jakob să traducă, așa că n-am cunoscut amănuntele discuției lor. Și totuși, când se uitau la mine simțeam că sunt foarte interesați de prezența mea.

În cele din urmă, a venit mama lui Jakob și a servit cina – tocana pe care o mirosisem când am intrat. Am mâncat în tăcere, iar când am terminat, rabinul și-a pus un pardesiu de lână și le-a urat celorlalți noapte bună. Mie și lui Jakob ne-a făcut semn să-l urmăm în aerul rece al nopții. Era senin, luna se vedea mare pe cer, luminând vârful ascuțit al sinagogii și, dincolo de el, turlele Primăriei, sulițe împrăștiate pe cerul nopții. La templu, rabinul a scos din buzunar o cheie și a descuiat ușa.

Când am intrat, Jakob a aprins o lumânare și mi-a dat-o, apoi alta pentru el, și am mers împreună pe un hol îngust, în sus pe niște trepte, până la un balcon din care se vedea spațiul de dedesubt. La Saint-Sulpice, unde am fost botezat, spațiul ar fi fost balconul corului. Însă acolo, în sinagogă, n-am văzut vreo orgă sau tuburi, nimic care să semnaleze un scop muzical. Jakob a aprins mai multe lumânări, până ce spațiul s-a umplut de lumină. Rabinul a luat una și s-a dus la un dulap mare dintr-un colț, a ridicat inelul cu chei și l-a descuiat.

Nu-ți poți închipui, copilul meu, cât de surprins am fost când am văzut că în lumina lumânării apare laba unui picior. Lumina s-a întins și a apărut un picior, apoi un trunchi voinic. Uluit, m-am pomenit că privesc tulburat făptura. Ce poate să fie? Jakob și-a ajutat tatăl, și împreună au scos din dulap un soi de manechin.

Am văzut că, deși avea formă omenească, era mai mare decât un om, un uriaș cu cel puțin două capete mai înalt decât Jakob, care, după părerea mea, era înalt. Au cărat făptura până în mijlocul încăperii și au așezat-o cu grijă pe podea, culcată pe spate, scăldată în lumina lumânărilor. Era deteriorată, chiar fărâmițându-se pe alocuri – un braț era frânt, iar capul și torsul fuseseră sparte.

În cele din urmă, rabinul a vorbit, arătând de la manechin la mine.

— Tata întreabă dacă o să ne repari golemul, a zis Jakob.

Forma care zăcea în fața mea era într-o stare groaznică, și când mi-am trecut mâna peste pieptul ei, lutul s-a fărâmițat.

— E foarte fragil, am zis. Îndrăznesc să spun că n-ar fi trebuit să-l scoateți din dulap.

— A fost făcut de străbunul tatălui meu, rabinul Loew, care descindea pe linie masculină din David, a zis Jakob. El l-a modelat din praful acestei sinagogi.

M-am uitat în jur prin sinagogă, la construcția din piatră, întrebându-mă ce o fi vrut să spună. Pentru o formă de această mărime ar fi fost nevoie de cel puțin cinci kilograme de lut.

— Când l-a modelat rabinul Loew?

— Golemul a venit pe lume acum vreo trei sute de ani.

Prima mea reacție a fost uluirea – era absurd ca lutul, fie el și ars și protejat de intemperii, să reziste două decenii, ce să mai vorbim de treizeci.

— Uite aici.

Am atins mâna dreaptă, căreia îi lipseau trei degete.

— Nici măcar această reparație destul de simplă n-ar rezista. Mâna s-ar rupe dacă aș încerca să refac degetele. Ar trebui să modelez din nou întregul braț, întregul tors, picioarele și capul. Ar trebui să-l refac în întregime din lut nou.

Pe când Jakob îi explica tatălui său ceea ce spusesem, m-am uitat cu mai multă atenție la ceea ce numiseră ei *golem*. Fața îi era cioplită grosolan, membrele erau groase, torsul pătrat, iar ochii și nasul erau doar niște linii, ca din tăieturi de cuțit.

— Golemul este o creatură simplă, a zis Jakob, văzându-mi interesul. Singurul scop al existenței lui este să slujească și să apere. N-are inteligență, însă puterea lui e imensă. Timp de trei secole familia mea l-a îngrijit cât de bine s-a priceput. Dar nu mai putem, s-o facem. Se fărâmițează.

Rabinul i-a făcut un semn fiului său, care s-a dus la un sipet de lemn din apropiere.

— Vino, trebuie să-ți arăt ceva, a zis Jakob.

M-am dus la sipet și am văzut înăuntru o păpușă de porțelan, acel *Bébé de Paris*. Ochii de sticlă, care fuseseră întotdeauna strâmbi, arătau sinistru. Am descoperit cu surprindere că Jakob, noul meu prieten, furase păpușa.

Rabinul n-a explicat, ci a deschis cartea și a pus-o pe podea alături de manechin. Era foarte veche, hârtia se îngălbenise și, în mijlocul paginii, am văzut un cerc mare, complicat, cu multe numere și simboluri.

— Acesta este numele adevărat al Creatorului, HaShem, taina noastră cea mai prețioasă, a șoptit Jakob. A fost transmisă din tată în fiu în linie

directă de la David. Au existat oameni care au aflat taina Numelui înainte să fie pregătiți și au suferit consecințe îngrozitoare. Dar nu te teme. Ești apărat. Ai ajuns la această cunoaștere fiind invitat, și pentru că a fost nevoie.

Rabinul i-a spus ceva, și Jakob s-a întors spre mine.

— Tatăl meu întreabă dacă ești aici de bunăvoie și accepți să fii martor la ceea ce suntem pe cale să-ți arătăm?

În ciuda nedumeririi mele, n-am șovăit. Voiam să cunosc secretul la care se referea Jakob. Am spus că sunt acolo de bunăvoie și l-am rugat pe rabin să continue.

— Stai lângă mine, a zis Jakob. Orice s-ar întâmpla, să nu vorbești.

N-am avut ocazia să reacționez. Rabinul a început imediat ritualul, citind ceva din carte, psalmodiind cuvinte pe care nu le înțelegeam. Jakob m-a prins strâns de braț, ținându-mă pe loc, sau poate folosindu-se de mine ca să se liniștească el. Avea o privire cumplită, care nu m-a ajutat să scap de propria neliniște. Rabinul a dat ocol golemului de cinci ori, de șase ori. După al șaptelea cerc, rabinul s-a oprit. S-a aplecat spre făptură și i-a atins fruntea.

Următoarele secunde s-au dilatat, au încetinit, s-au umplut de o încordare care mă apăsa pe dinăuntru. Și apoi, în acea nemișcare densă, făptura s-a trezit. Pleoapele au pâlpâit și s-au deschis, și timp de zece secunde, poate douăzeci, am privit cum manechinul tresare, prinzând viață.

Dar când forță a erupt, a copleșit făptura. A început să se miște într-un fel îngrozitor, cu privirea săgetând prin încăpere nebunește. Rabinul i-a pus o mână pe față, a rostit iar vorbele, și viața a părăsit manechinul.

— Vezi, a zis Jakob. Porțelanul este o substanță dură, luminoasă, ca o lumină solidificată. Puterile Creatorului sunt exprimate prin lumină. Golemul a ținut piept forței vieții. Nu s-a spart. Munca ta este potrivită scopurilor noastre, prietene.

Mă holbam la toate astea, uluit, prea speriat ca să vorbesc, și totuși prea fascinat ca s-o iau la goană.

— Putem face golemul să trăiască, a zis Jakob. Însă avem nevoie de un înveliș puternic. Un înveliș mai bun. Făcut din porțelan.

Rabinul mi-a prins privirea, și am înțeles, în sfârșit, ce voiau de la mine.

39

Am lucrat în taină. Nu era greu s-o fac. Meșterul Král rareori își supraveghea artizanii acum, când venisem eu – avea mai multă încredere în ochiul meu, zicea, decât în al său –, așa că știam când oamenii lucrează și când sunt plecați. Mă duceam la cuptor seara târziu, când ei plecaseră demult, sau duminica dimineața, când ei dormeau ca să le treacă beția sau se rugau pentru mântuire în biserică. Astfel, am lucrat fără amestecul cuiva, folosind caolinul și focul ca să experimentez pentru golemul meu.

Rabinul voia să creez un trup de porțelan care să se poată mișca lesne, puternic și ușor, și durabil. N-am crezut nicio clipă că încercările mele vor avea succes, sau că el chiar va umbla. Și totuși, o parte din mine nutrea iluzia că făuresc un copil adevărat. La fel ca Geppetto care cioplea băiatul lui de lemn, îmi imaginam o mică făptură care să iasă în lume din propria vrere, ducând cu ea măiestria trudei mele – năsucul cel frumos și bărbia perfectă.

Tata îmi spusese cândva că făurirea unui bebeluș de porțelan este mult mai mult decât facerea unei jucării. E mai mult chiar și decât o creație artistică, deși este în ea multă artă. Copiii care ne adoptă creațiile, a zis el, le iubesc cu duioșia unui părinte. Memorează forma urechii bebelușului, culoarea ochilor lui, greutatea exactă a trupului. Învață să-l iubească și să-l protejeze. Din acest punct de vedere, arta meșterului de păpuși este baza a ceea ce ne face umani. Și am avut asta în minte pe când cream păpușa, făurind-o cu atâta duioșie, încât nu putea decât să fie iubită.

Instrucțiunile pe care le primisem fuseseră specifice în toate privințele, însă eu eram cel care alegea trăsăturile creaturii. Am început cu schițele păpușii pe care aveam s-o fac, am cercetat partea mecanică a încheieturilor, conturul feței și amplasamentul cavității în care avea să fie pus sulul de hârtie. Am hotărât că membrele trebuie să fie articulate. Am făcut articulații cu arc, adăugând un sistem care să protejeze porțelanul de șocurile mișcării și i-am făcut gleznele și încheieturile mâinilor să se răsucească pe șuruburi unse. Am hotărât să folosesc pentru piept piele moale, și în interiorul cavității am legat între ele cu sfoară părțile păpușii. Asta dădea mare

flexibilitate și tărie, cam ca tendoanele. Eram sigur că această metodă avea să-mi fie de folos în viitor și, într-adevăr, a fost una dintre metodele pe care le-am patentat când m-am întors la Paris și a fost de mare valoare de-a lungul anilor.

Fiecare element al procesului trebuia să fie reinventat. Am făcut matrițe noi, am creat o nouă metodă de prindere de tors a membrelor și gâtului: cu articulații sferice, care dădeau și mai multă tărie și mobilitate, încă o inovație pe care am patentat-o. Arcurile de la genunchi și coate aveau să-i dea creaturii flexibilitate, iar extraordinarii ochi de cristal ai Meșterului Král aveau să-i dea o privire hipnotizantă.

Construirea unei mașinării atât de delicate m-a împins la așa extreme, încât în lunile în care am lucrat au fost momente în care m-am îndoit de capacitățile mele. Nu mai fusese făcut niciodată ceva asemănător, și, pe parcurs, am făcut multe, multe greșeli. Însă mândria față de munca mea m-a împins mai departe, aceeași mândrie pe care am simțit-o când acel *Bébé de Paris* fusese pus în vitrina prăvăliei Meșterului Král și trecătorii se opreau să se uite la luminozitatea cerească, strălucitoare, a porțelanului. Simțeam mândria unui artist, o mândrie exuberantă, arzătoare, mândria creatorului față de opera sa, care, îmi dau seama acum, după tot ce s-a întâmplat, pur și simplu m-a orbit.

Căci ce alt om în afară de un orb ar făuri ceva după chipul și asemănarea copilului său mort? Violaine ne-a părăsit când tu nu aveai decât cinci ani, fiul meu, dar i-ai văzut portretul atârnat în living. Este exact așa cum era ea și înfățișează atât de bine uimitorul ei păr castaniu-auriu și ochii verzi plini de inteligență, încât adesea, când treceam prin dreptul lui, simțeam că ea este încă printre noi. Avea cincisprezece ani când am pierdut-o, dar o vedeam în continuare copiliță, jucându-se cu păpușile pe care le alegea din prăvălia de pe Rue Saint-Denis. Violaine era o fetiță încântător de hotărâtă și încăpățânată, care avea ciudățeniile ei. De exemplu, nu-i plăcea înghețata sau orice senzație de frig – gheața, zăpada, nici măcar podeaua din dale de marmură în forma tablei de șah sub tălpile desculțe –, lucru care ne distra nespus pe mama ta și pe mine, dar m-a lăsat, după ce am pus-o pe Violaine în cripta rece din cimitirul Père Lachaise, atât de disperat, încât n-am putut să dorm timp de o săptămână. „Probabil îi este atât de frig”, îmi spuneam, „tare frig, biata mea copilă, atât de groaznic de frig în acel mormânt”.

Erau o sută de amănunte care dovedeau personalitatea ei unică – pistruii

de pe obraji și ochii de un verde transparent, și buzele subțiri, delicate – și, chiar dacă părăsiseră lumea odată cu ea, le puteam aduce înapoi în porțelan. Am făcut matriță după matriță, până ce, într-o bună zi, ea s-a întrupat. Am pus forma de lut pe o placă de piatră, trupușorul alb ca un copil pe rug, și am împins-o în foc. Am închis gura cuptorului și m-am îndepărtat, cu inima bubuindu-mi în piept, iar când am scos placa din foc am găsit o făptură perfectă, ireală. Strălucea cu o căldură nestăpânită, o forță care zvâcnea, pulsa, pe care am îndrăznit s-o asemuiesc cu puterea soarelui. Cu trupul în flăcări și orbitele fără ochi holbându-se spectral, părea un totem străvechi scos la suprafață dintr-un hău. Cât de nobilă era Violaine a mea! Cât de luminoasă! Cum se agăța căldura de porțelanul lucios, albul mat era de un portocaliu arzător, explozii de culoare pâlpâiau pe suprafețe ca apa care alunecă peste ceară! Privind cum forma se răcește, șocurile căldurii dispar și pielea se întărește într-un alb sidefiu, lucios, am știut că ceea ce făcusem era bun. În acel moment de bucurie am simțit că mi-am plătit tributul, oricât de modest, copilului meu pierdut.

În ajunul Anului Nou am făcut febră. Presupun că frigul din fabrică și lunile de muncă istovitoare mă lăsaseră slăbit, și am căzut la pat. N-am ieșit multe zile din casă, nici măcar după hrană. Febra mă măcina, și m-am pierdut pe tărâmul dintre trezie și vis. Am văzut-o pe Violaine așa cum era nu mai departe de anul trecut, în căldura unei după-amiezi de primăvară, în bătaia soarelui, zâmbind încântată în vreme ce mânca tartă cu căpșune sub cireșul din spatele casei noastre. Era o dulce tortură amintirea, și făcea să fie și mai cruntă realitatea morții ei.

Când a murit, era într-o excursie în afara orașului, cu o prietenă. Nu se întorsese acasă, și am stat treaz toată noaptea, așteptând, bolnav de îngrijorare. Când, în cele din urmă, a sunat cineva la ușă și mama ta a poftit în casă jandarmul, am știut că Violaine a murit. Totuși, l-am întâmpinat politicos. L-am condus pe terasă, ca și cum aerul proaspăt al dimineții ar fi putut să atenueze mesajul adus de el. Nasturii lui de alamă sclipeau în lumina zorilor și, conștient de gravitatea veștii, și-a scos chipiul și l-a ținut pe piept, respectuos. Era treaba lui, și și-a îndeplinit-o cu demnitate, comunicând vestea cu delicatețea unui doctor care anunță o boală fatală. L-am auzit spunând ce s-a întâmplat – un accident, domnule –, dar n-am înțeles prea bine. Păreau absurde vorbele lui, mult prea departe de tărâmul posibilităților ca să fie adevărate. „O cotitură a drumului. Doar o clipă de

neatenție. O tragedie cumplită”.

Cum putea o clipă de neatenție să strice atât de mult? Am înțeles faptele, fără îndoială: caii s-au speriat, vizitiul a pierdut controlul. Soarta a vrut să fie un heleșteu mai jos de drum și trăsura s-a răsturnat în el. Starea trăsurii sugera că Violaine a fost rănită grav, chiar dacă n-ar fi ajuns în apă. Gâtul prietenei ei era frânt, și raportul de mai târziu al doctorului din sat a confirmat că de aceea a murit, nu înecată. Însă când au scos-o pe Violaine din heleșteu au descoperit că, deși avea picioarele strivite, murise înecată.

După moartea lui Violaine am aflat ce este disperarea, ceea ce dădea un ton întunecat fiecărei ore din fiecare zi. Dar cu timpul am înțeles că nu disperarea este ceea ce guvernează lumea, și cu siguranță nu disperarea te ține în viață. Ci iubirea – iubirea pe care o simt pentru tine, fiul meu, pe care am simțit-o pentru Violaine, pe care am simțit-o când am modelat golemul după chipul ei. Iubirea ca aceea care îți îngăduie să înduri orice tristețe.

40

Cu toate că mi se spusese să-i duc rabinului golemul de îndată ce este gata, au trecut multe luni până să mă întorc în cartierul evreiesc. Am amânat, făcând păpușa să fie perfectă în toate felurile. Am cheltuit o mică avere ca să cumpăr păr de la un peruchier din Orașul Vechi, cel mai scump din colecția lui: cozi castaniu-aurii lucioase care cădeau până la mijlocul păpușii. Am comandat haine la o croitoreasă – o rochie luxoasă de mătase roz, la fel ca rochia de sărbătoare purtată de Violaine în seara în care a murit. Nu doar un strat de mătase, ci cinci, așa încât se desfăceau în jurul picioarelor ei ca niște petale.

Dar spre sfârșitul lui aprilie n-am mai putut să aștept. Am așezat golemul într-un sipet făcut pe măsură, am pus sipetul pe un căruț de la atelier și l-am dus prin Orașul Vechi până în cartierul evreiesc. Mergeam încet, simțind împotrivire la fiecare pas. Fiecare hop de pe pietrele cubice, fiecare înghiontea lă a unui copil care se zbenguia pe alături mă umplea de dorința aprigă să mă întorc din drum. Eram obligat s-o dau pe Violaine, asta știam, dar cu fiecare pas simțeam cât de greșit era să mă despart de ea. Ajunsesem să o consider a mea, cu toate că, desigur, n-aveam nicio îndreptățire să fac asta.

Trecuseră mai mult de șase luni de când fusesem ultima dată în cartierul evreiesc și se schimbase mult între timp. Erau flori în jardinierele de la ferestre și străzile erau pline de copii care se jucau. Am bătut la ușa rabinului și Jakob a deschis-o, m-a măsurat din cap până-n picioare, cu ochii scânteind de entuziasm.

— Intră, intră, a zis. Privirea i-a poposit pe căruț. Tocmai ne așezam la cină.

Am pășit în casa lor trăgând căruțul după mine. Totul era întocmai ca în toamnă, cu sunetul viorii și mirosul de mâncare pe foc, numai că am simțit o înstrăinare profundă. Când Jakob a încercat să-mi ia haina m-am tras deoparte. Când mama lui mi-a oferit ceai, am refuzat. În loc să mă simt binevenit, ca înainte, mă simțeam amenințat.

Jakob a fost surprins să vadă această schimbare, dar n-a insistat să-i explic, și nu mi-aș fi putut justifica purtarea nici dacă aș fi încercat. Cum

aș fi putut să spun că regret înțelegerea făcută? Cum să-i spun că mă simt ca un tată care renunță la copilul său? Îmi cunoșteam obligațiile și eram hotărât să mi le îndeplinesc, însă asta mă durea.

Rabinul a intrat în odaie și m-a salutat. Barba îi era mai lungă de când îl văzusem. Mi-am dat seama din felul în care mă privea că și el observase schimbările din mine.

— Am terminat comanda, am zis, lăsându-l pe Jakob să traducă.

Am luat sipetul de pe căruț și l-am pus pe masă, între noi.

— O să fiți mulțumiți. Reprezintă culmea priceperii mele și, fie-mi iertată înfumurarea, este perfect.

— Nu este nevoie de perfecțiune la un golem, a zis rabinul. Doar de forță și trăinicie.

— Vă rog, am zis, simțind că mă îmbujorez de emoție. Pot să vă arăt creatura extraordinară pe care am făcut-o?

Rabinul m-a țintuit cu privirea, cu o expresie impenetrabilă. A arătat spre pălărie, și fiul său i-a adus-o.

— Haideți, a zis și ne-a condus afară din casă, în piață.

Cu sipetul în brațe, am intrat în sinagogă și am urcat în balcon. Rabinul i-a făcut semn fiului său și acesta a aprins lumânări în jurul sipetului. În lumina slabă, tremurătoare, am deschis capacul.

Violaine era culcată pe un pat de talaș, protejată ca un ou în cuib, cu ochii de sticlă verde îndreptați în sus. Porțelanul pal al pielii ei reflecta strălucirea lumânărilor; părul lucios castaniu-auriu i se împrăștia pe umeri. Mi-am amintit de golemul hidos care zăcuse pe aceeași podea, cu mâna lui de lut care se fărâmița. Deosebirea între creatura mea și golemul rabinului Loew era extremă: el era mohorât, necizelat și în descompunere; ea era la fel de frumoasă ca un copil adevărat. Însă rabinul și Jakob n-au reacționat așa cum mă așteptam. Timp de un minut întreg s-au uitat la Violaine, apoi au început ceea ce presupuneam că este o discuție despre creatură, în cuvinte repezi și de neînțeles.

În cele din urmă, Jakob s-a întors spre mine.

— Suntem surprinși să vedem că golemul este feminin, a zis, cu ochii întrebători.

— N-ați precizat sexul, am zis, dându-mi seama pe dată cât de departe era golemul meu frumos de așteptările lor.

Doriseră o carcasă de porțelan; le dădusem o capodoperă.

— Dar vă asigur că este cea mai solidă, cea mai trainică și cea mai capabilă creatură pe care sunt în stare s-o fac.

Le-am arătat încheieturile articulate, capul mobil și compartimentul ascuns de la ceafă. În tot acest timp, rabinul n-a spus nimic. În cele din urmă, a vorbit cu fiul său, apoi i-a făcut semn să traducă.

— Este bun, spune tata, a zis Jakob, ușurat. *Foarte bun.* Spiritul poate să trăiască aici, în această creatură. Acceptăm munca pe care ai făcut-o și îți mulțumim pentru strădanie.

Le-am mulțumit, la rândul meu și, cum forța sentimentelor amenința să-mi răstoarne echilibrul, m-am întors ca să plec.

— Așteaptă, a zis Jakob, tata mai are o ultimă cerere, domnule LaMoriette.

— Ce mai cereți? am zis, mândria mea amestecându-se cu mâhnirea. V-am dat lucrul cel mai bun pe care l-am făcut. E la fel de strălucitor ca soarele.

— La ce e bun soarele dacă nu l-ai văzut niciodată strălucind?

Dacă aș fi fost un om mai puțin orgolios, mal puțin curios, m-aș fi răsucit pe călcâie și aș fi plecat. Însă doream să aflu secretele cercului rabinului. Doream să ridic vălul dintre omenesc și divin și să văd miracolul Facerii. Voiam să văd viața arzând în Violaine a mea. Așa că, spre veșnica mea părere de rău, am rămas.

41

Mike Brink a întors ultima pagină a scrisorii. Nu mai era nimic. Era clar că nu se încheia acolo. Dar unde erau celelalte pagini?

A împins scrisoarea deoparte, a clipit și s-a uitat în jur la restaurantul gol, la separeurile cu vinilin turcoaz, la reflexia sa care unduia pe sticla întunecată a ferestrei. Totul părea ciudat și distorsionat. Aerul era prea încins, luminile fluorescente, prea puternice, cofeina care gonea prin el, prea intensă. A răsuflat adânc și și-a încordat degetele, le-a încleștat în pumn, simțind nevoia să strângă până i se albesc încheieturile. Scrisoarea lui LaMoriette era în fața sa, un teanc gros de file pline de scrisul unui om bântuit de trecutul lui. Trăise la Praga ceva profund tulburător, ceva care avea atâta forță, încât viața i se rotea mereu în jurul acelui lucru.

Mike a pus filele în primul compartiment din tașcă și a tras fermoarul. Nu-și putea scoate din minte cercul rabinului, reprezentarea circulară a Numelui, HaShem. Din descriere era sigur că este același cerc pe care Jess Price îl rugase să-l rezolve. Nu putea găsi întreaga genealogie, dar cu siguranță făcea parte din textul folosit de rabin ca să-și trezească golemul, același cerc căruia Anne-Marie îi zisese Enigma lui Dumnezeu, însuși cercul descris de James Sedge ca „o comoară neprețuită”.

Însă, chiar dacă aceste legături erau clare, Mike nu era niciun pic mai aproape de dezlegarea enigmei înseși decât fusese în clipa în care a dat cu ochii de ea. A încercat să înțeleagă ce avea de-a face cu arcana lui Anne-Marie, sau, dacă-i pe-așa, cu „tărâmul neaflat” al lui Jameson. Ce avea de-a face cu Jess Price scrisoarea scrisă acum mult timp de un om care pierduse pe cineva drag și se afla la Praga? Și ce mama naibii avea de-a face cu el orice din toate astea? Anne-Marie promisese că scrisoarea lui LaMoriette avea să aducă totul la un loc. Și totuși, după ce a citit-o, scrisoarea n-a făcut decât să-i stârnească alte întrebări.

Și-a scos telefonul, i-a cerut ospătăriței parola de Wi-Fi și a observat că bateria era aproape goală, iar încărcătorul se afla în camionetă, împreună cu restul lucrurilor sale. A trecut în modul de consum scăzut și și-a verificat căsuța de e-mail. Erau două mesaje: unul de la Thessaly Moses, cu o anexa mare, evident fișierul audio pe care promisese că i-l trimite. Al doilea era

de la Vivek Gupta, mentorul și prietenul său, cu un link la aplicația lui codificată. A dat clic pe link și a citit:

Dragul meu băiat, trebuie să recunosc că aventura în care te-ai pomenit tu mă face să-mi pierd somnul. Faptul că Jameson Sedge e pe urmele acestei enigme ar fi fost destul ca să fiu intrigat, însă am examinat configurația pe care mi-ai trimis-o și am descoperit ceva extrem de interesant. Trebuie să te avertizez din nou să ai mare grijă. Ceea ce ai descoperit este un lucru unic, mult râvnit și primejdios din multe motive, nu numai din cauză că îl vrea Sedge. Trebuie să știi de acum că ai un talent special, și acest talent te târăște în situații pe care nu le vor trăi niciodată cei mai mulți dintre noi. Oamenii extraordinari atrag evenimente extraordinare, atât bune, cât și rele. Trebuie să te păzești. Aruncă-ți aparatura, cu siguranță a fost piratată. Nu încerca să iei legătura cu mine. Te găsesc eu.

Sub mesaj era un link la versiunea online a lui *Adirondack Daily Enterprise*. Mesajul profesorului Gupta fusese trimis cu cinci minute înainte, la ora 23.03. Mike a dat clic pe el și a citit titlul: ULTIMĂ ORĂ: PSIHIATRĂ FAIMOASĂ DE LA RAY BROOK ATACATĂ, INTERNATĂ ÎN SPITAL.

N-a trebuit decât să citească primul rând ca să-și dea seama că articolul era despre doctorița Thessaly Moses. Fusese atacată în casa ei și, cu toate că autorul articolului nu dădea multe informații – nimic despre gravitatea rănilor sau dacă făptașul a fost arestat –, era exact așa cum îi avertizase Jess Price. Cineva pândea și supraveghea. Thessaly fusese rănită și, dacă acea persoană n-a fost prinsă, Jess era în primejdie.

S-a întors la mesajul lui Thessaly Moses. Ajunsese la ora 21.47, ceea ce însemna că trebuie să-l fi trimis chiar înainte să fie atacată. Mesajul era gol, cu un fișier audio atașat. L-a descărcat, dar a hotărât să nu-l asculte imediat. Nu putea să riște să audă cineva, nici măcar ospătărița, așa că a lăsat banii lângă nota de plată, și-a luat tașca și a plecat. Niciun loc nu era mai sigur decât camioneta sa.

Pe când ieșea, s-a uitat la ceas. Era 23.09. Parcarea era în continuare goală, pe drumul de dincolo de ea nu trecea nicio mașină, și s-a oprit, cu antenele vibrând. Ceva nu era în ordine. A cercetat cu atenție parcarea, cu pavajul ei crăpat și locurile goale, simțind că este cineva acolo, așteptând

în întuneric. De ani întregi, Vivek Gupta îl îndemna să se protejeze de priviri iscoditoare, dar el respinsese ideea ca fiind paranoică. Însă acum, după experiența de la închisoare și atacarea lui Thessaly, înțelegea câtă dreptate avusese Vivek Gupta.

Noaptea era liniștită, țârâitul slab al cicadelor umplea aerul. Și, în ciuda senzației că trebuie să ajungă repede la mașină, nu putea să nu admire cumplita lipsă de armonie a acelor făpturi. În jurul casei în care copilărise, în Ohio, erau cicade, și cântecul lor îl umplea întotdeauna de melancolie. Într-o seară caldă de vară, tatăl îi povestise uimitorul ciclu de viață al cicadei, care poate să trăiască ani întregi sub pământ ca nimfă, apoi urcă la suprafață pentru câteva zile sau săptămâni, se împerechează, depune ouă și moare. O existență așa de scurtă părea să demonstreze deșertăciunea vieții, dar cine putea spune că longevitatea are importanță în schema lucrurilor? S-a gândit la faptul că Sedge căuta nebunește nemurirea, la refuzul lui de a accepta hotarele vieții și morții. Însă cântatul era lucrul important, fie că dura o zi sau o sută.

Camioneta aștepta în întuneric. A urcat și a încuiat portierele. Nu era nici țipenie de om în jur, și totuși era speriat, așa că a pornit repede motorul și a ieșit din parcare. Supraveghea drumul, căutând semne. Avea nevoie să gândească limpede. Avea nevoie să facă alegerile corecte. Însă n-avea habar unde naiba se află. Condusese la nimereală, urmând drumuri mici și șerpuitoare, pierzându-se în încâlceala de dealuri unduioase, condus mai mult de emoții decât de un simț clar al direcției. Și-ar fi putut folosi GPS-ul, dacă ar fi știut unde se duce.

Nu putea izgoni gândul că ar fi trebuit să prevadă ceea ce i se întâmplase lui Thessaly. Jess l-a avertizat că ei doi sunt în pericol, le-a spus că moartea doctorului Raythe nu fusese un accident. Atacul asupra lui Thessaly nu era o coincidență. Raythe a murit după ce a început să scoată la lumină informații despre Jess, iar Thessaly a pornit de unde rămăsese Raythe. Cu siguranță, Mike ar fi putut să facă mai mult ca să împiedice cele întâmplate.

Și totuși, chiar dacă își reproșa că a părăsit-o pe Thessaly, și-a spus că ea a insistat ca el să plece de la închisoare. L-a însoțit până la camionetă. I-a spus că o să-l caute când o să aibă nevoie de el. N-a putut s-o contrazică. Cele întâmplate nu erau din vina lui și nici din vina ei. Niciunul dintre ei n-avea cum să știe cât de grav este, sau cât de periculos. Și-a adus aminte de ceva spus de Anne-Marie: „Ar trebui să înțelegi amploarea lucrului în care

te implici”.

Începea să vadă acea amploare. Atacarea lui Thessaly schimba totul. Miza era mai mare acum, consecințele, mortale. Orice poveşti şi-o fi spus înainte – că exista o explicație logică pentru alungarea lui din închisoare, că nu era cu adevărat în primejdie –, dispăruseră cu totul. Jucau un joc pe viață şi pe moarte, iar pericolul era real.

Ar fi vrut să se ducă direct la Ray Brook, însă n-ar fi fost de niciun folos. Nu i s-ar fi permis să pătrundă iar în închisoare, iar spitalul de la Ray Brook ar fi fost primul loc în care să-l caute Jameson Sedge. Era o țintă în aceeaşi măsură ca Thessaly. Şi-a amintit ceva ce scrisese doctorul Raythe în raport: „Trebuie să fie oameni foarte puternici în spatele acestui lucru”. Jameson Sedge era unul dintre aceşti oameni. Instinctul îi spunea că el era în spatele atacării lui Thessaly, şi instinctul său în privința unor oameni ca Jameson Sedge se înşela rareori. Vivek Gupta avea dreptate – sub acea înfățişare şlefuită, Jameson avea ceva fanatic, ceva neîndurător. Jameson recunoscuse că este în căutarea unei informații esoterice şi că mătuşa sa descoperise un lucru „esențial pentru conştiința omenească”. Dar cât de departe ar fi mers ca să-l dobândească?

I-a răsărit în minte ultimul lucru pe care i-l spusese Jess: „Aminteşte-ți jurământul”. Dar cum naiba putea să-şi țină un jurământ făcut în vis? Nu înțelegea ce avea ea nevoie să facă el. Să dezlege Enigma lui Dumnezeu, atâta lucru pricepea, dar după aceea? Putea oare un text religios străvechi să-i reabiliteze numele? Putea o poveste fantastică despre secrete religioase şi ritualuri cabalistice să aibă vreo valoare concretă? Era clar că Jameson Sedge credea asta, ca şi Anne-Marie. Însă Mike nu era sigur. Se simțea aproape de limita capacității sale. Geniul său era profund, dar îngust. Cu elementele potrivite şi indiciile corecte putea să facă lucruri extraordinare. Însă ceea ce îi cerea Jess îl împingea la limita imaginației, iar capacitatea de a imagina o soluție, ştia asta, era trucul pentru a o găsi.

A ieşit de pe drum, a oprit pe taluz şi a tastat parola în telefon. Profesorul Gupta îl avertizase că telefonul ar putea să fie piratat, că cineva l-ar putea folosi ca să dea de urma lui, însă avea nevoie să asculte mesajul lui Jess. Fişierul audio s-a deschis în întuneric, luminând ecranul. Când a apăsat pe redare a simțit un val de nerăbdare şi de teamă: curând, în câteva clipe, avea să audă iar vocea lui Jess. Şi, cu toate că abia aştepta să afle ce avea ea de spus, era îngrozit de ceea ce ar fi putut să însemne asta.

42

Mike a pornit înregistrarea. A auzit hârșâitul microfonului, apoi vocea lui Thessaly a umplut cabina.

„Mike Brink crede că ai să-i spui ceva. Nu știu dacă este sau nu așa, dar am fost de acord să-ți dau ocazia să înregistrezi un mesaj pentru el. O să am grijă să-l primească”.

Au urmat câteva secunde de tăcere, zumzetul aerului condiționat pe fundal, un foșnet când Thessaly a vorbit.

„Știu că ești îngrijorată că o să fii auzită. Aici nu există cameră de supraveghere. Este un birou particular”.

Tăcere. Thessaly a încercat din nou.

„Știu că este greu pentru tine, Jess, dar nu există altă soluție. Mike Brink ar putea să fie în primejdie. Dacă există ceva ce îi poți spune, orice, trebuie s-o faci acum”.

S-a auzit un răpăit lângă microfonul telefonului și și-a imaginat-o pe Jess lovind măsuța de cafea cu vârfurile degetelor ei cu cruste. I-a simțit fragilitatea și intensitatea, energia ei pasională izvorând în spatele înregistrării.

„Ai prefera să plec? Această ușă se încuie”.

Mike a auzit clinchetul unui inel cu chei ridicat.

„Am aici cheia. Sunt singura care poate să intre. Dacă ai nevoie de mine, bate în ușă. O să aștept pe coridor”.

S-au auzit țăcănit de tocuri înalte, sunetul ușii deschise și pocnetul sec când a fost închisă. S-a auzit clicul yalei și Jess a rămas singură.

Mike și-a imaginat biroul ordonat al lui Thessaly, cu bibliorafturile organizate, borcanul cu creioane colorate, cubul Rubik rezolvat pe colțul mesei de lucru. Și-a imaginat închisoarea la lăsarea nopții, deținutele în dormitoarele lor. Și-a imaginat-o pe Jess aplecându-se peste masă, pregătindu-se să vorbească. A simțit-o cum se apropie când a ridicat microfonul ia buze:

„Michael, dacă asta ajunge la tine mai poate fi o șansă".

Ceva din felul în care i-a rostit numele și tonul intim aproape că l-au paralizat. A răsuflat adânc și și-a încleștat mâinile pe volan, cu inima bubuind.

„N-am putut să-ți spun înainte. Am încercat, zău că am încercat să-ți dau cât mai multe informații cu putință, dar era ca atunci când bați codul Morse pe un fir: întotdeauna era mai mult înțeles sub fiecare semnal, întotdeauna mult mai mult decât voiam să spun. Știam că ei ne supraveghează și nu puteam să risc să vorbesc, dar am simțit cumva că ai înțeles. Simți și tu telepatia noastră? Că o privire înseamnă mai mult decât vorbele? Nu cred că mă înșel, există ceva între noi, o legătură extraordinară care ne permite să înțelegem lucruri pe care nu le poate înțelege nimeni altcineva. Am știut din clipa în care ne-am întâlnit că mă poți ajuta să pun la un loc toate cele întâmplate. Te rog să mă ierți. Știu că te-am trimis legat la ochi într-un labirint care te face să te tot învârți, dar ai putea să fii singura persoană în stare să rezolve asta. Acum, că a început, nu mai este cale înapoi. Trebuie să mergem prin labirint împreună. Așadar, acum, că am prins ocazia, o să te trimit în direcția cea bună. Ascultă, și o să-ți spun totul cât de limpede pot".

Mike a auzit cum Jess se ridică în picioare, se duce la ușă și verifică încuietoarea, apoi se întoarce și trage mai aproape reportofonul.

„Nu-mi amintesc decât frânturi din acea noapte, îmi amintesc că Noah a venit cu motocicleta, aducând mâncare chinezească și o sticlă de vin alb rece, iar prezența lui în Sedge House a făcut ca toate lucrurile ciudate care se întâmplaseră să pară, brusc, lipsite de importanță. Dacă aș fi insistat, am fi putut să plecăm pe loc. Aș fi putut să sar la spatele lui pe motocicletă și să mă întorc în oraș. Însă lui Noah îi era foame și făcuse un drum de două

ore ca să vadă casa și, desigur, să petreacă timp cu mine. Am eliberat un loc de pe masa din sufragerie și am mâncat, am băut vin și am stat de vorbă. Am făcut dragoste pe covorul turcesc din bibliotecă și am fost fericiți așa cum niciunul dintre noi n-avea să mai fie vreodată.

Când a văzut păpușile Aurorei, Noah a fost fascinat. Era sculptor și trebuie să fi recunoscut arta din colecție, pentru că le-a studiat mult timp. I-am spus povestea lui LaMoriette așa cum o aflasem de la Anne-Marie, i-am spus ce aflasem de la Mandy și chiar și lucrurile ciudate care se întâmplaseră de când am venit, insistând că trebuie să mi le fi imaginat. El a ținut să-i arăt totul, așa că am adus-o pe Violaine jos, în bibliotecă, apoi l-am dus să vadă ușa secretă din cămară. Ca niște copii la vânătoare de comori, am luat portofoliul din ascunzătoare și l-am deschis. Eu simțeam emoția intensă a citirii celor scrise de meșterul de păpuși LaMoriette, emoția intensă a descoperirii unei comori tăinuite.

Noah a cercetat-o pe Violaine cu atenție și i-a găsit la ceafă un compartiment mic. L-a deschis cu vârful unui cuțit de bucătărie. Înăuntru era o enigmă circulară scrisă pe o bucățică de hârtie. Cu toate că LaMoriette o pomenise în scrisoarea către fiul său, era pentru prima dată când vedeam așa ceva. Era un cerc ciudat și frumos plin de numere și simboluri, complicat, desenat cu mare grijă. M-a intrigat, și m-am uitat la el mult timp, încercând să înțeleg ce ar putea să fie.

Ne-am dus în bibliotecă, am aprins niște lumânări și am studiat împreună cercul. În copilărie, Noah mersese la școala ebraică și mi-a explicat că cele patru simboluri erau ebraice: Yod, Hay, Vav, Hay. Numele lui Dumnezeu. Și, în ciuda avertismentului din scrisoarea lui LaMoriette – sau poate din pricina lui –, Noah și cu mine am încercat să-l rostim.

Pentru noi era un joc, eram ca niște copii care se joacă cu o tăbliță Ouija sau fac o ședință de spiritism. Noah a stat în picioare în mijlocul încăperii și l-a citit în joacă, într-un monolog dramatic. Cu lumina lumânărilor dansând în casa care se întuneca și noaptea caldă de iulie adunându-se dincolo de ferestre, totul părea un fel de provocare: Cât de departe vom merge? Ce ar putea să ne oprească?

Nimic, îmi ziceam. Nimic n-ar putea să ne oprească.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc a fost că m-am trezit. Trecuse un timp. Lumânările arseseră aproape până la capăt, flăcările pâlpâiau în ceară. Acum știu că îmi pierdusem cunoștința, dar în acel moment era ca și cum

aș fi fost sub apă, înotând în sus spre suprafață, împiedicată de povara unei mări grele și întunecate. Am încercat să mă ridic în capul oaselor, dar totul se îndoia sub mine. Când am avut în cele din urmă puterea să stau în picioare, încăperea părea necunoscută. Biblioteca era răvășită, rafturile golite, cărțile împrăștiate peste tot, un fotoliu răsturnat, paharele de vin sparte, Mi-a trebuit un moment ca să-mi dau seama că sunt în Sedge House, și nu-mi aminteam deloc că venise Noah. Și apoi l-am văzut.

Zăcea pe spate, lățit pe parchet, cu sângele îmbibându-se în marginea covorului turcesc așa cum se îmbibă cafeaua într-un fursec. În aer era o greutate cumplită, mirosul sângelui, impresia că se întâmplase ceva de nedescris. Îmi amintesc că m-am gândit că nu poate să fie adevărat, nimic din toate astea n-ar fi putut să se întâmple în realitate, și totuși ceva se întâmplase, ceva atât de puternic și distrugător, încât mă lăsase schimbată ca un copac după o furtună cu fulgere, arsă și strâmbată de ceea ce atrăsesem.

Din tot ce-mi amintesc despre acea noapte, cel mai limpede văd fața lui Noah – ochii lui albaștri deschiși, înghețați, ca și cum ar fi privit ceva de dincolo de vederea sa. Culoarea îi pierise din obraji, lăsându-i cenușiu-gălbui. M-au copleșit șocul și spaima, disperarea și neajutorarea. O clipă am crezut că pot să mă întorc în timp și să schimb ce am făcut. Însă, desigur, nu puteam. Am știut că nimic n-avea să mai fie la fel.

Am încercat să înțeleg moartea lui Noah, însă lumea se sfărâmase. Mi-am petrecut ultimii ani adunând bucățile la un loc. Și, cu toate că n-am reușit pe deplin, ceea ce știu acum, din succesiunea evenimentelor prezentată la proces, este că am sunat la 911 la ora 1.14. Paramedicii au ajuns peste treisprezece minute, cu poliția imediat după ei. Noah a fost declarat mort la 1.33 și eu am fost arestată. Nu puteam să fac sau să spun nimic care să explice cele întâmplate – mă îngrozea până în măduva oaselor – așa că am rămas tăcută.

Însă ceea ce n-a fost prezentat la proces și ce n-am spus niciodată cuiva a fost că în noaptea aceea mai era cineva în Sedge House. O femeie îmbrăcată cu totul în roșu. S-a strecurat neauzită în bibliotecă, incandescentă și frumoasă, și mi-a șters sângele de pe mâini și lacrimile de pe obraji. A zis că a venit să mă îmbărbăteze. Să mă salveze. Mi-a spus că nu mă va lăsa singură. Voia să mă ajute, a zis. Mi-a spus să iau ultimele pagini ale scrisorii lui LaMoriette – cele cu informațiile despre cerc și ritual

– și să le ascund împreună cu păpușa. „O să ne întoarcem după ele când n-o să mai fie primejdie”, a zis, și, îngrozită cum eram, am avut încredere în ea. Împreună, le-am închis pe Violaine și scrisoarea în sipet, l-am ferecat, și dintr-odată totul a părut altfel, ca și când aș fi închis un duh într-o sticlă. Și, într-un fel, asta făcusem: furtuna era stăpânită. Cel puțin, pe moment.

Apoi am ascuns sipetul. Nu în cămara secretă – Mandy știa cum s-o deschidă și nu puteam să risc să spună cuiva – ci altundeva, un loc pe care să nu-l găsească nimeni. Un loc de taină. Vom veni să-l luăm mai târziu, mi-am zis; femeia în roșu mă va ajuta să înțeleg care este menirea mea.

Desigur, asta s-a dovedit imposibil. Ar fi trebuit să știu că mă vor închide. Însă acum poți să faci tu ceea ce eu nu pot. Ca să găsești sipetul trebuie să te aventurezi în tufișuri ca să cauți ceea ce este ascuns. Va trebui să acționezi rapid și să faci niște schimbări pe drum, însă dacă privești în jos în adâncul întunericului o s-o afli: Delaware, 16; Maryland, 24; Virginia, 1; Illinois, 8; Arkansas, 4. Virginia și Arkansas capătă panglică albastră. Celelalte, roșie”.

Cu asta, înregistrarea s-a încheiat.

Mike a simțit în piept o povară amenințătoare, o nevoie cunoscută îl copleșea. Jess construise o ghicitoare care avea să-l ducă drept la sipetul ascuns.

Delaware, 16; Maryland, 24; Virginia, 1; Illinois, 8; Arkansas, 4.

O parte din el dorea să poată ignora ghicitoarea. Faptul că pătrundea mai adânc în asta nu putea duce la nimic bun. Însă n-avea de ales. Mintea i s-a năpustit la ghicitoare, a izolat indiciile, s-a aplecat asupra lor, a examinat fiecare cuvânt și număr căutând informațiile pe care le putea desprinde. Nu s-ar fi putut împiedica s-o dezlege nici dacă ar fi vrut. Jess știuse asta despre el. Știuse că nu se va putea elibera. „Acum, că a început, nu mai este cale înapoi. Trebuie să mergem prin labirint împreună”.

A pornit motorul, a băgat în viteză și a demarat. În față era o trecere de cale ferată. Mike a încetinit în vreme ce barierele se lăsau în jos. Lumini roșii fulgerau în întuneric, vopsind drumul în stacojiu. Privind în spate, a văzut că drumul e pustiu. Și totuși, simțea ceva care zăbovea în preajmă, ceva care îl supraveghea, o prezență un pic dincolo de limita vederii. Era

același sentiment straniu pe care îl avusese în parcare: cineva sau ceva care se apropie.

A scos telefonul, a derulat înapoi fișierul audio și a ascultat: „Trebuie să te aventurezi în tufișuri ca să cauți ceea ce este ascuns […] Delaware, 16; Maryland, 24; Virginia, 1; Illinois, 8; Arkansas, 4. Virginia și Arkansas capătă panglică albastră. Celelalte, roșie”.

Și-a rezemat capul de volan, lăsând vocea lui Jess să se scurgă peste el. L-a năpădit un dor cumplit. Nu putea să explice, dar sunetul vocii ei îl aducea înapoi la cântecul cicadelor. Timpul petrecut cu Jess a fost limitat, și n-au stat împreună decât câteva clipe, dar ea îl făcea să se simtă viu.

„Să te aventurezi în tufișuri”. Sedge House era o plantă din pădure, o parte din tufișuri. „Să te uiți în adâncul întunericului.” Jess ascunsese la Sedge House un lucru și voia ca el să-l găsească. Mike a făcut o întoarcere dintr-o mișcare și a pornit spre Sedge House.

43

Pe când Mike conducea în sus pe drumul de pietriș șerpuit și se apropia de casa întunecată de dincolo de el, îi părea ciudat de cunoscută. Nu pusese niciodată piciorul acolo, și totuși a recunoscut turlele și frontoanele, ferestrele cu rozetă. Cum îi spusese Jess? „Un mare tort de nuntă gotic”. Descrierea se potrivea cu ceea ce avea în fața ochilor: amplasarea perfectă a casei deasupra râului, veranda care o înconjura, cu volutele bordurii albe. Chiar dacă era în toiul nopții și nu vedea mult din teren, a observat grădina cu șirurile de trandafiri pe spaliere, foarte bine îngrijiți. Jameson angajase un grădinar, Anne-Marie pomenise asta, dar se părea că în casă nu locuiește nimeni. S-a uitat la un bovindou și, pentru o clipă, și-a imaginat-o pe Jess stând dincolo de geamul prăfuit, cu pielea albă în contrast cu geamul întunecat.

Jess îi dăduse o serie de indicii, însă nu putea rezolva enigma până ce nu intra în casă. „Să te aventurezi în tufișuri”. Dar cum să intre? Cu siguranță, Jameson avea camere de supraveghere, sau cel puțin un sistem de alarmă. Tipul era un fanatic al securității, după spusele profesorului Gupta. Și totuși, pe când dădea ocol clădirii, n-a văzut camere de supraveghere, lumini automate sau câini de pază. Nimic.

Ușile erau încuiate, ca și ferestrele de la parter, dar în vreme ce dădea ocol casei căutând un loc prin care să poată intra, și-a amintit ceva din jurnalul lui Jess. Mandy intrase în casă pe ușa pivniței. A găsit acea ușă în spatele casei. Și ea era încuiată, însă era veche, cu lemnul slăbit de ani. Și-a scos briceagul, a desfăcut șurubelnița, a vârât-o între lemnul moale și broască și a spart încuietoarea.

Pivnița era umedă, întunecată și mirosea a igrasie. A bâjbâit după telefon și a aprins lanterna. Lumina puternică a despicat întunericul, deschizând un drum printr-un spațiu înghesuit, trecând peste pereți cu rafturi și un enorm boiler de la începutul secolului XX, mare ca o caracatiță, cu țevile de cupru șerpuind în toate părțile. În cele din urmă, a găsit o scară de lemn îngustă care l-a dus la parter, aproape de „cămara majordomului” descrisă de Jess. A mers pe coridor, luminând cu lanterna o scară mare, care avea sculptat pe stâlpul balustradei un păun cu ochiul de

giuvaier scânteind. Întunericul era adânc și imens, și și-a croit drum prin el ca printr-o peșteră. Ar fi putut să aprindă toate luminile – Sedge House era departe de drum și nu se mai vedea prin apropiere nicio casă –, însă nu putea să riște. Se afla acolo ca să dezlege ghicitoarea lui Jess, să ia lucrul pentru care venise și să plece de acolo cât mai repede.

Și totuși, a zăbovit un pic în fața scării. Cu o senzație stranie că se află într-un spațiu pe care doar și l-a imaginat. Raza lanternei a căzut pe candelabrul de cristal din sufragerie, pe draperiile de mătase grea, și s-a oprit pe fotografiile înrămate ale familiei Sedge. Aurora și Frankie au răsărit din întuneric, privind din fotografiile sepia, Aurora, subțire, semănând cu o pasăre; fratele ei, înalt și voios, zâmbitor, fără să știe de evenimentele îngrozitoare care aveau să vină.

A mers pe coridor până la ușile glisante care dădeau în salon. Lumina lunii se revărsa pe ferestrele pline de praf peste mobilier. O clipă, odaia a părut ceva scos la lumină de săpături arheologice, o structură străveche salvată dintr-un dezastru natural, cu cenușă și sedimente pe toate suprafețele. Și-a amintit că Jess avusese impresia că încalcă proprietatea Aurorei, și acum simțea că prezența sa ar putea modifica indiciile pe care le lăsase în urma Jess.

S-a dus în mijlocul camerei și a ridicat un cearșaf, lăsând la vedere o canapea tapițată cu catifea. Pe ea erau înșirate păpuși-bebeluș, una lângă alta, cu ochii de sticlă sclipind în lumină. Nu credea în stafii sau duhuri care bântuie, sau că aceste păpuși erau mai mult decât niște vechituri părăsite. Și totuși, când a trecut pe lângă ele, a simțit un fior de neplăcere. A luat una în mâini, simțindu-i greutatea, observând ochii luminoși. Exista o explicație logică pentru cele întâmplate în noaptea aceea, era sigur de asta. O anumită combinație de elemente – o casă pustie, întunecată, alcool și imaginația hiperactivă a unei scriitoare – conspirase la crearea situației pe care o trăise Jess. A aruncat păpușa înapoi pe canapea. Era o jucărie, atâta tot.

Jess n-a știut în ce se amestecă atunci când s-a dus la Sedge House. A fost prinsă în ceva care n-avea nimic de-a face cu ea și a suferit consecințe îngrozitoare: cariera care înflorea i-a fost distrusă, trauma morții lui Noah, ani de închisoare. A fost condusă în asta și încolțită. Asta îl înfuria, și tăria sentimentelor sale i-a amintit cât de tare se implicase emoțional cu Jess și cu ce i s-a întâmplat ei. Implicarea sa nu mai era legată de rezolvarea enigmei. Era vorba despre legătura cu o femeie a cărei poveste începuse să

pună stăpânire pe viața lui.

S-a așezat pe marginea canapelei. A împins deoparte o păpușă, și-a scos carnetul din buzunar și a scris seria de indicii pe care i le dăduse Jess în fișierul audio:

„Delaware, 16; Maryland, 24; Virginia, 1; Illinois, 8; Arkansas, 4”.

Ce spusese Jess? „Va trebui să acționezi rapid și să faci niște schimbări pe drum, însă dacă privești în jos în adâncul întunericului o să-l afli”.

Fii scurt. Scurtează cuvintele. A scris formele abreviate ale statelor:

DE, MD, VA, IL, AR.

A examinat cele zece litere, încercând să vadă dacă ar putea să fie o anagramă. Dar, oricum le-ar fi aranjat, nu ieșea nimic. A scris cifrele alături de litere:

DE, 16
MD, 24
VA, 1
IL, 8
AR, 4

„Să faci niște schimbări pe drum”. Ce fel de schimbări trebuia să facă? Cerceta numerele când și-a dat seama: substituiri. Trebuia să schimbe unele litere și să le substituie. Numerele de lângă abrevieri i-au spus cum s-o facă. *Virginia și Arkansas capătă panglică albastră.* Panglica albastră înseamnă locul întâi. VA și AR erau substituirea locului întâi. *Celelalte, roșie:* substituirea celei de-a doua litere. A scris în carnet cele 26 de litere ale alfabetului.

ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ

A numărat șaisprezece litere după E și s-a oprit la U. L-a tăiat pe E, înlocuindu-l cu U, și a obținut prima silabă: *DU.* A făcut la fel cu MD, a numărat douăzeci și patru de litere după D și a găsit B, creând silaba MB. *DUMB.* I-a trebuit mai puțin de un minut ca să găsească soluția: *DUMBWAITER*[{18}].

Jess ascunsese sipetul în liftul pentru alimente.

Mike a urcat în goană la etajul doi și a găsit ușa de lemn a liftului pentru alimente. A recunoscut-o din descrierea lui Jess. Era un panou decupat într-o ramă cu două butoane de bachelită. Primul gând a fost că o să găsească înăuntru sipetul, însă când a deschis ușa a dat de un spațiu gol. A apăsat pe unul dintre butoane. Motorul a început să huruie, însă cabina n-a venit. A apăsat pe celălalt buton și a auzit din nou motorul huruind, și din nou cabina n-a venit. Liftul nu era stricat; era blocat.

Începea să se întrebe dacă a făcut substituirile corecte. Așa cum subliniase Jameson, ea n-avusese mult timp la dispoziție ca să ascundă sipetul. A avut prezența de spirit s-o pună pe Violaine în sipetul ei, să găsească un loc sigur în care să-l ascundă – un loc în care să se poată întoarce mai târziu, așa cum spusese – între momentul în care sunase la 911 și cel în care ajunseseră polițiștii. A fost profund traumatizată de violența morții lui Noah, și totuși acestea erau acțiuni calculate, judicioase.

Tocmai se pregătea să se întoarcă la parter când și-a amintit indiciul: „Dacă privești în jos în adâncul întunericului o să-l afli”. Privești în jos. S-a întors la puțul liftului, dar când a privit în jos n-a văzut decât un gol. Trebuia să-i fi scăpat ceva. Se gândea ce ar putea să fie, când și-a amintit că Jess o găsise pe Violaine în pod. Mai era un etaj. Poate că, dacă se ducea în pod și privea în jos prin puțul liftului, găsea sipetul. A mers pe coridor examinând cu lanterna tapetul cu flori, încercând să găsească ușa ascunsă. În cele din urmă a găsit-o, a deschis-o și a urcat treptele în întuneric. A rotit lanterna prin încăpere, luminând zăbrelele pânzelor de păianjen. Aerul era greu, lipsit de oxigen, cu galaxii de firișoare de praf care se roteau.

Ușa liftului era deschisă. Mike a traversat încăperea și s-a uitat înăuntru. N-a fost nevoie decât de zece secunde ca să vadă că scripeții fuseseră blocați – în mecanism era înfipt un creion. Aplecând lanterna, a văzut în adâncul puțului, pe tavanul cabinei, un sipet. Jess îl lăsase să cadă și apoi înfipsese un creion în scripeți, ca să se asigure că nu-l descoperă nimeni. A scos creionul din mecanism, apoi a apăsat pe un buton. Cabina a tresărit și s-a ridicat, încet, încet, aducându-i lui Mike sipetul cu comoara încuiată în ea.

44

Tocmai ajunsese la poalele scărilor când a auzit scârțâind podeaua. Dintr-odată, încăperea s-a umplut de o lumină orbitoare și Mike s-a pomenit față în față cu Jameson Sedge. Bărbatul s-a uitat de la Mike la sipet și înapoi la Mike, uluit. Jameson era obișnuit să prezică fiecare mișcare a jocului, și Mike îl luase prin surprindere.

— Bună treabă, a zis Jameson. Bună treabă!

Mike s-a dat cu un pas în spate, cântărindu-l din priviri. Dacă ar fi fost doar ei doi, l-ar fi putut învinge pe Sedge cât ai clipi. Dar știa că pistolul PPK e acolo, ascuns sub haina lui, și cu asta nu se putea măsura.

— Cu siguranță, ai avut o seară plină, a zis Jameson. M-am gândit să beau cu tine cafeaua la restaurant – plăcinta cu cireșe părea delicioasă – însă arăta! așa de absorbit de ceea ce citeai, că nu m-am îndurat să te deranjez.

— Mulțumesc pentru tact, a zis Mike, încercând să-și stăpânească mânia.

Știuse că e urmărit – îl simțise tot timpul pe Sedge în preajmă – și totuși se lăsase prins.

— Nu-i nevoie de mulțumiri, domnule Brink, a zis Jameson, privind sipetul. Ai făcut deja mai mult decât suficient. Totuși, am o întrebare. Unde era?

Mike și-a cântărit opțiunile. Erau trei: să explice, să stea și să lupte sau să fugă. Vorbitul era un loc bun din care să începi.

— În pod. Mă mir că nu l-ai găsit.

— Ah, podul, a zis Jameson, clătinând din cap. Când mi s-a permis să intru în casă, după investigație, am căutat prin toate camerele, în fiecare debara, în fiecare ungher, inclusiv în pod. Sipetul nu era acolo. Am tras concluzia că l-a distrus.

— E clar că n-a fost așa, a zis Mike.

— E clar că nu, a zis Jameson, întinzând mâna spre sipet.

Mike a mai făcut un pas în spate, ferindu-se. Trebuia să iasă de acolo. Îi rămăsese foarte puțin timp.

— Ce-ar fi să-mi spui ce i s-a întâmplat în realitate lui Jess?

— Nimeni nu știe tot ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Sau ce i s-a întâmplat tatălui meu, dacă-i pe-așa. Dar am de gând să aflu.

Când Jameson s-a repezit la sipet, Mike l-a îmbrâncit, s-a întors, a alergat pe coridor și s-a năpustit în jos pe treptele spre pivniță. Ușa era deschisă, lăsând drumul liber spre pajiște. Alergând cât îl țineau picioarele, cu sipetul strâns în brațe ca o minge de fotbal și în cap cu ecoul abia auzit al majoretelor și cântecelor, și picioarelor care tropăiau în tribune, a sprintat peste pajiștea luminată de lună până la camionetă.

•

Se îndepărtase aproape un kilometru când BMW-ul lui Anne-Marie a apărut în spate. Forțând mașina până la limita vitezei, și-a păstrat avansul un minut sau două, însă camioneta lui nu făcea față. Curând, Jameson l-a ajuns, gonind alături până ce, cu o mișcare rapidă, l-a depășit și i-a tăiat calea.

Mike a tras de volan, a apăsat pe frână și mașina s-a răsturnat, Totul se învârtea, fiecare rotire aducând o explozie de sticlă și metal. Cu toate că asta nu se poate să fi durat decât o secundă sau două, timpul părea că se întinde, prelungindu-se într-o ceață de mișcare. Un șir de lumini a explodat în spatele ochilor să-i și a zărit, la marginea câmpului vizual, o femeie alcătuită din lumină. Era acolo, chiar dincolo de hotar, privind, o făptură din energie pură, cu ochii arzând, cu părul despletit în flăcări. Când a întins mâna spre el, Mike a simțit o dorință copleșitoare să se lase în voia ei, să cadă în flăcări și să ardă împreună cu ea.

Când și-a revenit, atârna cu capul în jos, ținut de centura de siguranță. O picătură de sânge a căzut dintr-o tăietură de deasupra ochiului și s-a prelins pe volan. Chiar dacă prima sa reacție a fost să fugă, era imposibil. Era prins în capcană, țintuit în draga sa camionetă veche, cu capul zvâcnind de durere. Chiar și fără să vadă toate stricăciunile, știa că e terminată, că nu mai poate fi salvată. La fel era și situația sa: chiar dacă reușea să iasă din mașină, chiar dacă nu era rănit grav, n-avea absolut nicio șansă să scape. Cât vedea cu ochii era doar pădure nesfârșită. N-avea unde să se ascundă.

Bocancii lui Cam Putney au apărut prin sticla spartă a parbrizului, iar mai departe, oprită lângă BMW, era Tesla neagră. Mike a înșfăcat sipetul care fusese azvârlit pe tavan, dar era inutil: Cam a deschis portiera și i l-a smuls din mâini. Apoi, cu un clic al centurii de siguranță, înșfăcându-l de tricou, l-a tras pe Mike afară, în aerul rece al nopții.

Îl durea să stea în picioare. S-a rezemat de camioneta distrusă, ameţit. Simţea o arsură deasupra sprâncene! stângi şi, când şi-a pipăit obrazul, degetele i s-au umplut de sânge. S-a uitat la parbrizul sfărâmat al camionetei şi a simţit cum se frânge ceva în el, un punct de echilibru între cel care fusese şi cel care devenise. Acum nu mai era cale de întoarcere.

În acel moment a auzit un schelălăit cunoscut. Peste drum, Cam a scos-o pe Connie din portbagajul Teslei ţinând-o de lesă, atârnată de gât. Connie zvâcnea din labe şi se zbătea, schelălăind tot mai disperat în vreme ce se sufoca. Mike a alergat spre ea, fără să se sinchisească de durerea pe care o simţise cu o clipă mai devreme, dar când a întins mâna spre câine Cam s-a ferit de el. Furia a explodat în Mike, care a început să tremure. Cam putea să-i facă lui tot ce voia, dar avea s-o lase în pace pe Connie.

S-a repezit la Cam, gata de luptă, dar înainte să poată face ceva, Jameson a pocnit din degete.

— Dă drumul câinelui, domnule Putney!

Cam s-a oprit, a lăsat lesa din mână şi s-a îndepărtat.

Mike a ridicat-o pe Connie, simţind cum îi tremură în braţe.

— Să nu cumva să te mai atingi vreodată de câinele meu, a zis.

— Încep să-mi dau seama că nu eşti aşa de uşor de manevrat cum am crezut, a zis Jameson, aruncându-i lui Mike o privire dură. E un compliment.

— E întotdeauna plăcut să fii apreciat, a zis Mike, ştergându-şi sângele din ochi. Dar eşti sărit rău de pe fix.

— Hai să nu ne certăm, domnule Brink. N-avem nimic de câştigat. Şi mai sunt multe, mult mai multe, de făcut. Vino, a zis Jameson, punându-i pe braţ o mână rece. Hai să vedem ce e în sipet.

45

Ajunși înapoi la Sedge House, Cam l-a escortat pe Mike prin casă. Connie nu mai tremura, dar se uita cu teamă la Cam, urmărindu-i fiecare mișcare cu ochii ei mari, căprui. Destinația lor era o încăpere octogonală plină cu rafturi cu cărți, având în mijloc un birou mare, un șemineu cu plăci de sticlă verde și un fotoliu masiv. Biblioteca era exact așa cum o descrisese Jess. Până și cărțile pe care le admirase – sutele de cărți legate în piele – rămâneau așa cum fuseseră cu ani în urmă.

Jameson a intrat și s-a dus la birou.

— N-am schimbat nimic aici din noaptea crimei, a zis, confirmând impresia lui Mike. Camera a fost curățată după ce a fost luat cadavrul, iar covorul turcesc nu mai putea fi recuperat, și a fost aruncat, însă toate celelalte sunt așa cum le-a lăsat Jess Price.

A ridicat sipetul pe birou.

— În timpul anchetei, casa a fost răscolită. În fiecare cameră au fost căutate amprente, a fost răsturnat fiecare scaun, a fost ridicat fiecare covor. Dacă Jess Price ar fi lăsat sipetul la vedere, sau măcar într-o ascunzătoare obișnuită, ar fi fost găsit și confiscat. Totul ar fi fost pierdut.

Jameson a vârât degetul sub o cataramă de alamă și a împins în sus o limbă de piele, desfăcând-o.

— Nu-ți pot spune de câte ori am încercat să-mi închipui ce s-a întâmplat aici în noaptea aceea. Pare fantezist, îmi dau seama, însă m-am agățat de gândul că aș putea să găsesc ceva ce le-a scăpat polițiștilor, un mesaj sau un indiciu care să mă îndrume spre sipet. Eram sigur că prețioasa Violaine a mătușii mele este pe aici, pe undeva. După cum s-a dovedit, am avut deplină dreptate. A fost aici tot timpul.

Jameson a desfăcut a doua cataramă, a ridicat a doua limbă de piele și a scos-o, apoi s-a oprit să se uite prin bibliotecă.

— Aceasta era încăperea în care domnișoara Price avea de gând să-și scrie următoarea capodoperă. Polițiștii au cercetat amănunțit biblioteca în timpul investigației. I-au confiscat laptopul, cărțile și hârtiile, însă au scăpat din vedere ceva.

A dat ocol biroului, a deschis un sertar și a scos un teanc de reviste.

— Dacă s-ar fi uitat cu mai multă atenție la astea, poate că ar fi vrut de mult să stea de vorbă cu tine. Haide, domnule Brink, aruncă o privire.

Mike a văzut teancuri de reviste și ziare vechi și, cu toate că prima sa impresie a fost că nu au nimic special, când le-a răsfoit a văzut că sunt pline de enigme compuse de el. Erau acolo un exemplar din prima lui culegere de enigme, *Brink's Brain Busters, o* culegere legată cu spirală cu careuri de cuvinte încrucișate și enigme geometrice, careurile de cuvinte încrucișate pe care le publicase în *The New York Times* și The New *Yorker* și, spre uimirea sa, un eseu pe care îl scrisese în 2014 la MIT. Era singura lucrare personală pe care o publicase, un eseu în *The Tech,* ziarul studenților de la MIT. În el scria despre problemele pe care i le crease traumatismul cerebral, cât de speriat fusese în lunile de după accident și că tiparele, enigmele, ghicitorile și jocurile matematice îl salvaseră de la o depresie gravă. A citit un pasaj pe care îl scrisese în eseu: „Pierderea în tipare și enigme mi-a oferit o cale de a-mi vedea mai departe de viață și m-a eliberat de spaima și nesiguranța percepțiilor pe care nu mă pot baza despre lume și alți oameni".

Ceea ce nu scrisese în acel eseu și nu spusese nimănui era cât de aproape de sinucidere fusese înainte să-și înțeleagă darul. Punctul de cotitură a fost când a aflat de sindromul savantismului dobândit subit și că alții ca el duceau vieți fericite și pline de sens. Faptul că avea un nume pentru ceea ce trăia l-a ajutat să accepte noua realitate. Și, chiar dacă în orice moment putea să fie asaltat de gânduri negre, enigmele îi dădeau stabilitate. Avea nevoie de ele așa cum unii oameni ar putea să aibă nevoie de medicamente. Și, la fel ca la medicamente, toleranța îi crescuse în decursul anilor. Avea nevoie de probleme tot mai provocatoare, de enigme mai grele, de provocări mai dificile și mai obscure.

A ridicat ochii și l-a văzut pe Jameson privindu-l atent.

— Jess colecționa enigmele mele? a întrebat, nedumerit.

— Nu sunt ale lui Jess Price, a zis Jameson, a băgat mâna în sertar, a scos enigma M – aceeași enigmă pe care o scrisese Jess pentru el în închisoare, cea care conținea cheia criptografică – și a pus-o pe tăblia biroului. Sunt ale mele.

Mike s-a holbat la Sedge, uluit, în vreme ce înțelegea adevărul: nu Jess dezlegase enigma *M.* Jameson o făcuse.

— După moartea mătușii mele, am folosit din când în când biblioteca.

Securitatea de la Singularity este solidă, însă nu se știe cine te-ar putea supraveghea. Sedge House n-a avut niciodată internet, televiziune prin cablu, linii telefonice. Acest loc este o cutie neagră pentru orice fel de supraveghere digitală. Mai ales de genul în care este specializat Gary Sand. Sau prietenul tău Vivek Gupta, dacă-i pe-așa.

— De unde ai aflat de *M?* a întrebat Mike.

— Mă ocup de criptografie dinainte să fi venit tu pe lume. Și am primit un pont bun. Gary Sand este excelent. În ciuda loialității sale față de NSA, lucrează cu mine de mult timp. Talentul tău mi-a atras atenția imediat. De fapt, la început am sperat să te angajez. Ai fi putut să fii un bun de valoare enormă pentru noi. Dar lucrurile au luat-o în altă direcție. Evident.

Mike s-a uitat la enigma de pe birou, recunoscând structura și soluțiile. Jess trebuie să fi găsit rezerva lui Jameson de informații despre Mike, a studiat enigma *M* și, după ce a fost închisă, a hotărât să-l caute ea însăși. Totul avea logică. Jameson Sedge era firul care lega totul.

Jameson s-a răsucit spre sipet și l-a deschis. Înăuntru, învelită într-o pânză, era o păpușă de porțelan cu ochii mari, verzi, și piele de alabastru. Mike a recunoscut-o pe dată, era Violaine, păpușa pe care o descrisese Jess și despre care citise în scrisoarea lui LaMoriette. Jameson a întors păpușa, i-a dat deoparte părul lung, castaniu-auriu, și a deschis un compartiment din ceafa ei. Cu vârful unghiei a tras afară un sul de hârtie mic, cu mâna tremurând de ațâțare, poate de groază.

— Iat-o, a zis, cu vocea plină de încântare și triumf. Cheia întregului mister.

A întins hârtia pe masă. Mike a văzut un cerc complicat care arăta ca soarele, cu limbi de foc pe circumferință; între flăcări erau numere, de la 1 la 72, făcându-l să arate ca o ruletă esoterică. A văzut părțile din enigmă pe care și le amintea Jess – poziția numerelor și triunghiurilor. Însă această enigmă era mult mai complicată. Cea mai remarcabilă diferență, în afară de literele ebraice, era un cerc din pătrățele albe și negre pe marginea exterioară, care i-a atras imediat privirea. Acolo era un tipar, o simțea.

— Sunt variațiunile lui Abulafia pentru numele Domnului, a zis Jameson, întrerupându-i gândurile.

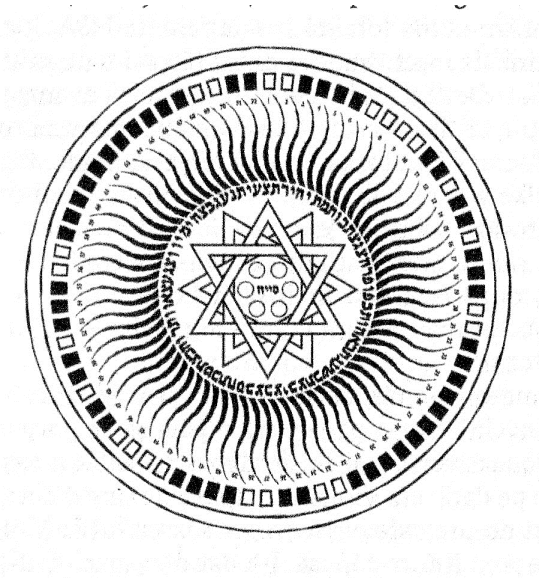

Mike murea de dorința de a înțelege tiparul numerelor și literelor, simetria lui ciudată și frumoasă. Cercul desenat de Jess nu era decât un cadru. Își amintise numerele de pe perimetru și câteva simboluri, dar, în cea mai mare parte, fusese doar o schiță. Însă acest cerc era complet. Simetria lui era frumoasă, coroana de numere era elegantă și atrăgătoare. Își dorea cu disperare să-l ducă de acolo și să-l studieze, să-l disece, să-l dezlege.

Și totuși, după cum arăta, n-avea să fie ușor de dezlegat. Fusese destinat unui dezlegător foarte specific – care cunoștea limba ebraică și avea cunoștințe solide de matematică și jocuri numerice – și poate că avea un fel de cheie criptografică străveche. Deschiderea ușii spre această enigmă n-avea să fie la fel de lesnicioasă ca rostirea lui „Sesam, deschide-te!” Ce-i drept, din tot ce aflase despre Enigma lui Dumnezeu, nici nu trebuia să fie.

În vreme ce atenția lui Jameson era absorbită de sulul de hârtie, Mike s-a întors la sipet. Jess spunea că a ascuns ultimele pagini ale scrisorii lui LaMoriette împreună cu Violaine. Dar, privind în sipet, nu mai vedea nimic înăuntru. S-a aplecat într-o parte și în cealaltă, căutând cu privirea. În cele din urmă a văzut ceva. Acolo, ițindu-se din căptușeala de mătase, era colțul unei hârtii. Fusese bine ascunsă, împinsă așa de adânc în căptușeală, încât nici n-ar fi observat-o dacă nu i-ar fi spus Jess s-o caute.

Jameson a pus sulul înapoi în scobitură și s-a întors spre sipet, când încăperea a început să se zguduie. O vibrație joasă, constantă, a zguduit geamurile, făcându-l pe Jameson să plece de la birou la fereastră. A împins în lături draperiile de damasc, lăsând la vedere o insectă mare de metal care plutea pe cerul nopții. Vibrația a devenit huruitul ritmic al unei elice, pe

când eurocopterul ateriza. Anne-Marie a sărit din carlingă și a pornit spre casă, cu părul fluturând în vânt.

— După cum vezi, a zis Jameson, deschizând fereastra și fluturându-și mâna, Anne-Marie are multe talente.

Dar și Mike Brink avea. Pe când Jameson era atent la altceva, și-a strecurat mâna în sipet, a desfăcut căptușeala de mătase și a scos paginile ascunse ale scrisorii lui LaMoriette.

46

Mike nu era agresiv de felul lui. În toată viața nu intrase decât în două încăierări, una dintre ele, la școala elementară. După ce a început să joace pe postul de atacant în echipa sa n-a mai riscat să-și vatăme brațul dând un pumn cuiva, așa că a învățat să rezolve conflictele cu umor. Însă când Cam Putney l-a escortat de-a curmezișul pajiștii a simțit o nevoie profundă să-l facă una cu pământul.

Pe când se apropiau de Anne-Marie, Cam l-a mai îmbrâncit o dată.

— E destul, Cam, a zis femeia cu vocea neobișnuit de aspră, și Mike și-a dat seama că ea crede că rana de deasupra ochiului era opera lui Cam.

Nu i-a spus cum stau lucrurile, ci a zâmbit slab când ea l-a privit din cap până-n picioare, cercetând mărimea vătămărilor. Fruntea i s-a încrețit de îngrijorare.

— Îmi pare tare rău, Mike. Zău, nu credeam că se va sfârși așa.

— Încă nu trebuie, a zis el, întrebându-se cum cineva ca Anne-Marie, cărturar și profesor, putea să se încurce cu un om ca Jameson Sedge.

Evident, prima lui impresie despre ea fusese greșită. Câți istorici ai artei pot să piloteze un elicopter?

— Nu-i nevoie să faci parte din sminteala lui Jameson.

Anne-Marie l-a privit lung, și lui i s-a părut că vede un licăr de tristețe în ochii ei.

— Când ți-am spus de munca noastră am crezut că ai înțeles importanța a ceea ce facem. Am crezut că o să vezi că suntem aproape, *atât de aproape,* de o descoperire monumentală. Era un risc, desigur. N-aveam de unde să știu dacă o să ne ajuți sau nu. Nu puteam decât să pariez că ești genul de om care renunță la siguranță în schimbul cunoașterii. Al adevărului.

Privirea lui Anne-Marie a plutit spre rana de deasupra ochiului său, și Mike și-a dat seama că probabil arăta la fel de rău cum se simțea.

— Și am avut dreptate. Ești acel gen de om. Noi am descoperit ceva care va schimba însăși natura existenței. Faci acum parte din asta. Dar am nevoie să ai încredere în noi.

El și-a atins rana de deasupra sprâncenei, simțind împunsătura. O durere

începuse să-i crească în spatele ochilor, amplă și sinistră.

— Iertați-mă dacă mi se pare greu să am încredere în cineva în acest moment.

Anne-Marie s-a apropiat și i-a pus o mână pe braț.

— E visul oricărui cărturar să descopere un fir care leagă cunoștințele trecutului cu descoperirile viitorului. Când vezi că există un nod care le leagă, simți că există un rost în faptul că suntem aici. Ceea ce tocmai ai descoperit face exact asta. Acel cerc poate fi punctul în care o posibilitate teoretică devine reală, punctul în care se întâlnesc trecutul și viitorul. Poate că încă nu vezi asta, dar curând o să vezi: acum, că avem Enigma lui Dumnezeu, nimic nu va mai fi la fel.

Mike s-a uitat la ea, absorbind totul. În vreme ce o parte din el voia s-o respingă complet pe Anne-Marie, nu putea să nege că este curios și că această curiozitate îl făcea să vrea să știe mai mult. Jameson îi spusese că ceea ce caută el este nemurirea, însă Mike nu-și putea imagina că o bucățică de hârtie ascunsă într-o casă veche ar putea să învingă limitele biologiei umane.

Jameson s-a apropiat de elicopter cu sipetul în mână.

— Ai telefonat?

— Ghidul nostru ne așteaptă, a zis Anne-Marie, urcând pe scaunul pilotului. O să fie gata pentru noi când ajungem acolo.

— Minunat, a zis Jameson, zâmbindu-i triumfător lui Mike în vreme ce urca în elicopter și își prindea centura. Hai să mergem să schimbăm lumea.

•

Mike și-a prins centura și a luat-o pe Connie în brațe. Pe când Eurocopterul se înălța, Connie și-a lipit nasul de geam, privind, în vreme ce Anne-Marie manevra pe deasupra fluviului Hudson, ridicându-se peste coroanele copacilor în cerul întunecat. Curând, peisajul de dedesubt s-a deschis, o întindere întunecată de pădure și drumuri de țară, unde, din când în când, o pereche de faruri străpungea bezna.

Mike și-a plimbat privirea de la Cam la Jameson Sedge, urmărindu-i, încercând să-și închipuie ce aveau de gând să facă. Se întreba dacă Jameson îi văzuse prestidigitația din bibliotecă. Era genul de om care ar putea să știe ce a făcut Mike, dar așteaptă momentul ideal ca să dezvăluie asta. De exemplu: mai devreme în acea seară Jameson știuse că el este în restaurant, probabil parcase afară și îl privise cum citea scrisoarea lui LaMoriette,

știuse chiar și că a comandat plăcintă cu cireșe, dar nu s-a grăbit, a așteptat momentul potrivit. Asta, presupunea el, era adevărata putere a lui Jameson: capacitatea de a-i da prăzii destulă libertate ca să-și închipuie că e liberă.

Însă Mike nu era liber, Știa în ce primejdie se află. Știa că îl puteau duce oriunde și nu li se putea împotrivi. Însă tot mai avea o carte în mânecă, sau, mai bine zis, în buzunar. Și-a strecurat mâna în buzunarul sacoului și a pipăit plicul. Avea ultimele pagini ale scrisorii lui LaMoriette.

S-a lăsat pe spătar și l-a copleșit epuizarea. Era deja a doua noapte nedormită. Mușchii îi erau grei; ochii îi ardeau de oboseală. În câteva minute, legănarea blândă a elicopterului l-a adormit.

Jess îl aștepta de cealaltă parte a conștienței. L-a prins de mână și l-a condus pe un coridor îngust, întunecat, cu uși pe amândouă părțile. „Tu ai cheia.” El și-a pipăit buzunarul, și era acolo: cheia cea veche, A descuiat ușa și au intrat într-o cameră de hotel sărăcăcioasă cu mobilier de lemn greoi, un covor ros așternut pe dale de teracotă, tapet vechi care se cojea în fâșii. Ușile-ferestre dădeau spre un oraș european, noaptea. Nori cenușii mânjeau cerul negru. În depărtare se vedeau acoperișuri ascuțite. Pe noptieră ardea o lumânare, aruncând lumini și umbre asupra unui pat mare.

S-au dezbrăcat și s-au repezit unul la altul. Dacă lui îi era foame de ea, ea era hămesită. El s-a strecurat în pat și a dat deoparte cearșafurile, dorindu-și cu disperare puținele clipe pe care avea să le petreacă împreună cu ea. Știa că doarme, că se poate trezi în orice moment și n-ar mai avea cum să dea de ea. Secundele zburau, fiecare dintre ele, o lamă care îi tăia, despărțindu-i.

Jess trebuia să fi simțit și ea această urgență, nevoia să fie împreună înainte ca visul să se termine. Ea i-a legat mâinile de stâlpii patului, apoi picioarele, atât de strâns, încât simțea arsuri. Pe fereastră intra frig, răcind încăperea, însă Jess era incredibil de fierbinte când a alunecat peste el, cu atingerea la fel de ușoară ca un ulei pe pielea lui. I-a sărutat degetele mâinilor, degetele picioarelor, ombilicul. S-a scufundat în propria ei plăcere, și asta l-a făcut s-o dorească și mai mult.

După ce l-a dezlegat, au zăcut împreună, încurcați în cearșafuri. El i-a mângâiat cu degetul gâtul, umerii, sânii, pierzându-se în frumusețea ei. Asta, orice o fi fost – halucinație, amăgire, miracol – era minunat, plin de înțeles.

Jess a coborât din pat, și-a pus un chimono, a turnat vin într-un pahar și

a băut.

— Ascultă, trebuie să-ți spun ce i s-a întâmplat cu adevărat, a zis ea, întorcându-și privirea spre fereastră, peste șirul nesfârșit de acoperișuri. Nu-i ceea ce crezi.

El s-a rezemat pe perne și a tras în sus cearșafurile. Fără ea se simțea golit de sânge, rece ca marmura.

— Vrei să zici, lui Noah Cooke?

— Crezi că sunt răspunzătoare, dar n-a fost vina mea. A fost o greșeală. Asta-i tot. Toată treaba a fost o greșeală mare, prostească.

El a privit-o lung, încercând să înțeleagă. Era o mărturisire? O scuză? Dacă îl omorâse pe Noah Cooke, avea importanță unde erau?

Jess s-a dus la pat și i-a dat paharul cu vin. El a luat o înghițitură, simțind gust de mure și rodii, o undă minerală. Când a ridicat privirea, camera dispăruse și stăteau pe un balcon care dădea spre un deșert imens. Cerul era de un albastru profund, ca oceanul, atât de intens, încât a trebuit să-și ferească privirea. În depărtare, chiar la marginea câmpului său vizual, se cocea sub soare o piramidă, cu zece puncte pulsând pe laturi.

— E rândul tău, a zis Jess, arătând spre o tablă așezată pe masă între ei.

Pătrate roșii și negre alcătuiau o tablă de șah. El a încercat să numere șirurile pătratelor, însă nu ieșea nimic. Jess câștiga. Avea grămezi de piese pe care i le luase, iar el n-avea niciuna. Cunoștea regulile jocului – erau ușoare dar părea cu totul imposibil. Nu știa cum să mute piesele. Nu știa cum să câștige. Nu vedea sensul.

— Hei! a zis ea, privindu-l nerăbdătoare. În jurul ei se strânsese un stol de colibri, plutind. Jucăm sau nu?

Pe când se uita la tablă a simțit un val copleșitor de ușurare. Tabla de șah nu era decât o tablă de șah. Nu era vreun tipar tridimensional, vreun șir de ecuații matematice, vreo pliere geometrică. Nu erau decât câmpuri simple de roșu și negru, atâta tot. Pentru prima dată în ani întregi, mintea îi era limpede și Mike Brink era cel care fusese cândva.

47

Mike s-a trezit când elicopterul a aterizat. S-a întins, pe jumătate adormit, și când s-a uitat pe geam a văzut că se află pe un heliport de pe care se vedea East River, în Manhattan. Soarele începuse să urce pe cer, aruncând o lumină palidă peste zgârie-nori și poleind râul cu portocaliu și galben. Strălucirea lui era aproape orbitoare. Cenușiul dur al siluetei desenate pe cer de Manhattan părea mai blând, mai cald în acea lumină, și a simțit un val de ușurare că se află din nou în oraș. Nu trecuseră decât două zile de când plecase, și totuși i se părea că trăise o întreagă altă viață. Orașul părea diferit. El însuși se simțea diferit. Un rest din vis îi stăruia în minte, lăsându-l zdruncinat. Se încâlcise în ceva mult mai profund, mai intens și, nu putea să nu recunoască, mai excitant decât orice trăise înainte.

Și-a pipăit haina în căutarea plicului, ca să se asigure că Jameson nu-l percheziționase cât era adormit. L-a simțit sub țesătură, plin cu promisiunea răspunsurilor, și a trebuit să-și stăpânească pornirea să-l scoată și să citească pe loc.

Mike a sărit jos din elicopter, cu Connie lipită de călcâie. Curentul stârnit de elice îi străpungea haina și a simțit un fior de amețeală când a pășit pe pământ. Funcționa cu ultimele puteri. Avea nevoie de apă. Avea nevoie de mâncare și somn. Orice o fi fost ceea ce îl aștepta, avea să fie nevoie de concentrare, iar în clipa aceea, pe când traversa cheiul și absorbea culorile tot mai luminoase ale cerului, se simțea al naibii de încețoșat.

Un Cadillac SUV negru aștepta la capătul cheiului. Cam a urcat pe locul din dreapta și i-a dat șoferului o adresă, iar Jameson, Anne-Marie și Mike s-au așezat în spate. Connie s-a culcușit între picioarele lui, cu botul pe pantofi. Anne-Marie a strănutat, și Mike s-a întrebat dacă e alergică. În orice caz, trebuia s-o ducă pe Connie înapoi acasă, unde să fie hrănită și ținută departe de primejdie.

Pe când se îndepărtau de chei, Mike a coborât geamul. Era devreme și străzile aveau un miros curat, ca și cum tocmai fuseseră spălate de o aversă. Nu era circulație, nicio altă mașină pe Pearl Street. Nemișcarea era un balsam. Cu tot zvâcnetul din cap și neliniștea pe care o simțea în privința

locului în care l-ar putea duce Sedge, savura liniștea străzilor, seninătatea lor. Nu se sătura niciodată de oraș – în mintea sa, niciun loc de pe pământ nu se asemăna cu mașinăria Rube Goldberg mai mult ca Manhattan –, însă, pe moment, avea nevoie de un răgaz ca să se adune.

În câteva minute au alunecat pe lângă clădiri, pe sub Brooklyn Bridge și pe Bowery. La un stop a văzut un panou de reclamă la iPhone pe care erau hieroglife și și-a dat seama că se află la numai câteva străzi de apartamentul său.

— Dacă ne întâlnim cu cineva, a zis el, arătându-și tricoul plin de sânge, am nevoie să mă opresc acasă și să fac un duș. Sau măcar să-mi schimb hainele.

Jameson s-a uitat la el, evident bănuitor.

— Și ar fi mult mai simplu dacă aș lăsa-o pe Connie acasă, a adăugat Mike.

Anne-Marie s-a uitat la Connie cu dispreț, apoi la Sedge.

— E o idee excelentă.

Sedge i-a spus șoferului să oprească la colțul dintre Canal și Bowery, confirmând că știa mult mai multe despre Mike Brink decât lăsase să se vadă. Când au oprit, Jameson i-a luat din mâini tașca.

— O țin eu, a zis. Și Cam te însoțește.

Mike a simțit un strop de panică la gândul că tașca rămâne acolo, însă nu era în ea niciun lucru pe care să-l vrea Jameson: citise deja jurnalul lui Jess. Plicul cu scrisoarea lui LaMoriette era lucrul cel mai important, și el se afla în siguranță în buzunarul hainei.

Mike a urcat treptele cunoscute ale clădirii, urmând-o pe Connie. A tras adânc aer în piept, bucurându-se de mirosul de otravă pentru șoareci și detergent de rufe. Își iubea mansarda, îi plăcea să fie la înălțimea de patru etaje, mult deasupra străzii. Îi plăcea să privească micul său colț din Chinatown – reclamele în limba chineză care se aprindeau și se stingeau, prăvăliile cu mirodenii și restaurantele în care se servea *dim sum*. Dar mai mult ca orice își iubea colecția de enigme. Nu voia să se apropie de ea Cam, sau, de fapt, nimeni altcineva.

La ușă a tastat un cod – codul numeric personal și data nașterii adunate, împărțite la doi și reașezate într-o serie de cifre crescătoare, un cod aproape imposibil de spart. Repede, înainte ca să-l poată urma Cam, a luat-o în brațe pe Connie, s-a strecurat în apartament și a trântit ușa. A urmat o rafală de

bubuituri și zbierete, care n-au făcut decât și mai plăcută întoarcerea acasă. „Așa-ți trebuie, ticălosule”, și-a zis, a pus-o pe Connie în culcușul ei căptușit cu molton și s-a dus în mijlocul apartamentului. Stând în mansarda sa, a simțit cum se topește încordarea din ultimele două zile. Acolo, în acel moment, era în siguranță.

S-a uitat la colecția sa, teancurile de culegeri de enigme, cutiile-enigmă japoneze, și a simțit o nevoie imperioasă să se piardă în alinarea lor. Colecționarea de enigme fusese întotdeauna o constantă pentru Mike. După accident le căutase, le cumpărase fără reținere și niciodată nu arunca vreuna. Acum avea vreo două mii, multe dintre ele, rare, de colecție – printre care prima culegere de cuvinte încrucișate publicată, *The Cross World Puzzle Book,* de la Simon & Schuster. Avea și un exemplar rar din Sam Lloyd Trick Donkey Puzzle, din 1858, cumpărat la o licitație cu o mică avere. Erau culegerile de enigme – cuvinte încrucișate și sudoku, și labirinturi; câteva puzzle-uri vechi cu numere până la 15; măsuțe pliante acoperite Ravensburger Krypts din cinci mii de piese în degradeuri; un zid de cuburi Rubik, vechi și noi, cu culorile aliniate perfect. Vreo cincizeci de cutii-enigma japoneze lăcuite, pasiunea lui, puse pe diferite suprafețe, lucioase și indescifrabile.

Chiar dacă în casa lui părea să fie haos, colecția avea o ordine limpede și definită. De fapt, experiențele extraordinare ale trecutului îi permiteau să vadă asta cu atât mai clar: era un om cu o insațiabilă nevoie de a face ordine în haos.

I-a umplut lui Connie castroanele cu apă și mâncare, apoi a deschis fereastra spre scara de incendiu. Vecinul de dedesubt, un bărbat mai în vârstă pe nume Dennis – celibatar înrăit – o iubea pe Connie și avea grijă de ea când Mike era plecat. În timpul pandemiei cățeluța făcea câteva plimbări pe zi între Dennis și Mike. Connie știa să coboare pe scara de incendiu, să zgrepțene la fereastră, și Dennis o primea în casă. Mike era ușurat să știe că cineva o să aibă grijă de Connie, indiferent ce se întâmplă.

Și-a scos hainele murdare, și-a dat cu apă pe față și s-a îmbrăcat cu o pereche curată de blugi și un tricou negru pe care scria *I AM TRIMTAB*[19], șterpelit de la un concurs la care participase la Buckminster Fuller Institute. Apoi s-a așezat pe pervazul unei ferestre și a scos plicul din buzunarul hainei.

Când a desfăcut filele în lumina zorilor a recunoscut scrisul aparte al lui

LaMoriette, înclinat și îngust, cerneala albastru-închis, hârtia fragilă. Nu încăpea îndoială că acestea sunt paginile care lipseau din scrisoarea lui LaMoriette. Erau în dezordine, așa că le-a întins pe podea și le-a aranjat. Presupunea că Jess le-a luat la repezeală și, grăbindu-se să le ascundă, le-a îndesat în căptușeala sipetului. A simțit un val de ațâțare la gândul că va citi ultimele pagini ale mesajului pe care i l-a transmis LaMoriette fiului său. Cu siguranță, aveau să dea răspunsuri despre înțelesul ritualului.

Dar, tocmai când se pregătea să înceapă, ochii i-au căzut pe două cuvinte scrise în josul ultimei pagini:

RITUAL DIAVOLESC

S-a holbat la cuvinte, încercând să priceapă ce sens au. Un lucru era sigur – nu fuseseră scrise de LaMoriette. Cerneala era roșie, literele mari și stângace. Nu, fuseseră scrise de Jess. *Ritual diavolesc.* De ce a scris aceste două cuvinte ciudate la sfârșitul scrisorii lui LaMoriette? Era o mărturisire despre cele întâmplate la Sedge House? O explicație a felului în care a murit Noah? Era ciudat că i-a spus cum să găsească paginile, dar nu spusese nimic despre mesajul scris de ea. Însă fiecare întâlnire cu ea oferea o enigmă, și asta nu putea să fie altfel.

Trebuia să cerceteze asta mai bine, însă nu era timp. Cam bătea de zor în ușă, strigând că e vremea să plece.

— Ai răbdare, fârtate, a strigat, ceea ce l-a înfuriat și mai tare pe individ.

N-avea prea mult timp să citească ultimele pagini ale scrisorii lui LaMoriette, dar asta nu era o problemă. S-a rezemat de rama ferestrei și, cu care bubuind în ușă, a absorbit cuvintele.

48

Mi-au trebuit zile întregi ca să-mi revin după lucrul la care am fost martor în noaptea aceea la sinagogă. Zile și nopți au alunecat într-un coșmar lung și groaznic. Meșterul Král, crezând că m-am îmbolnăvit iarăși și temându-se pentru sănătatea mea, m-a eliberat de îndatoririle pe care le mai aveam la cuptor și m-a îndemnat să mă odihnesc. Așa că am zăcut în pat zile în șir, pierdut într-un vis febril.

Nu puteam să uit furtuna care a copleșit sinagoga, fulgerul care a luminat golemul când s-a mișcat pentru prima oară. L-am privit cum întoarce capul încet, cu grijă, nesigur de puterea lui de a se mișca. Apoi, ca un mânz care se clatină pe picioarele pe care încă n-a umblat, a făcut un pas. Apoi altul. În clipa aceea n-am mai fost în stare de nimic, n-am mai putut să scot un cuvânt, ce să mai vorbim de o explicație rezonabilă pentru ceea ce vedeam. De-a lungul anilor am retrăit de multe ori acele clipe și, cu ajutorul cugetării, am izbutit să pun nume emoțiilor care m-au cuprins când stăteam în acea sinagogă: venerație și spaimă, și neîncredere, și smerenie. Groază plină de triumf, pentru că această creatură nu putea să însemne decât un lucru: că puterea creației era în mâinile noastre. Iar eu făurisem receptaculul în care trăia.

N-am simțit în viața mea minunare mai mare și groază mai mare. Și, cu toate că eram martorul unei puteri incredibile, am văzut că era un triumf tare vătămător. Căci modelasem golemul după chipul copilului meu, însă creatura nu era deloc Violaine a mea. Părul avea exact aceeași culoare, ochii erau același smarald scânteietor; până și pistruii de pe obraji erau la fel cu cei ai copilului meu. Însă golemul avea un spirit atât de diferit de al scumpei mele Violaine, încât am simțit pe loc repulsie. Natura lui scârbavnică umplea aerul, învârtejindu-se pe lângă noi cu o violență întunecată, și am știut că mă aflu în prezența unui suflet fără odihnă, mânios.

Mi-am întors privirea, îngrozit. Rabinul l-a chemat pe Jakob și el l-a ajutat să examineze pagina pe care o folosiseră. Mă puseseră pe mine, făuritorul receptaculului, să scriu cuvintele. Am făcut ce mi-au cerut, copiind exact literele ebraice din manuscris. I le-am dat rabinului și el le-a

rostit. Cu toate că nu înțelegeam vorbele lor disperate, am știut că trebuie să fi făcut o greșeală. Ceva a dat greș, a dat greș cumplit.

A fost o căldură imensă, miros de carne arsă și senzația că aerul se umple cu presiune, ca și cum ar fi luat foc. Și, într-adevăr, când mi-am întors privirea spre ei, l-am văzut pe Jakob în picioare într-un vârtej de flăcări, țipând și fluturându-și brațele, cu trupul cuprins de limbi de foc portocalii-albăstrui.

Am fugit din sinagogă pe străzile din cartierul evreiesc și nu m-am oprit decât când am ajuns la Vltava. Acolo, în lumina slabă a felinarelor cu gaz, mi-am văzut tăieturile de pe brațe, ramificându-se ca un fagure pe piele. Erau niște semne cum nu mai văzusem nicicând – nu erau urmarea arsurii sau tăierii, ci a întâlnirii mele cu răul. Am fost însemnat de un diavol.

•

Când, în cele din urmă, m-am simțit destul de bine ca să nu mai stau în pat, am hotărât să mă întorc la Paris cât mai repede cu putință. Îmi împachetam lucrurile, pregătindu-mă de călătorie, când a sosit la prăvălia de păpuși un plic adresat mie. Nu avea adresa expeditorului, dar am știut de la cine era când am găsit înăuntru un cartonaș cu câteva cuvinte scrise în franceză: *Viens, mon ami*[{20}].

Am pus cartonașul în buzunar și am plecat imediat. Eram îngrozit să mă întorc, dar știam că n-am încotro – Jakob era în viață și trebuia să înțeleg ce i se întâmplase. Într-o jumătate de oră am ajuns în cartierul evreiesc și am bătut la ușa casei rabinului. Înăuntru era tăcere deplină. Nu se vedea lumină în nicio încăpere; nu se auzea vioara din unghere și nu mirosea a mâncare cu carne. Privind printr-o crăpătură dintre obloane am văzut, uluit, că nu era nicio mobilă, niciun tablou pe pereți, niciun covor pe dușumele. Încăperile erau goale, ca și cum familia și-ar fi părăsit casa.

Am fugit la sinagogă și am bătut cu înverșunare în ușă. Era o seară caldă, piața era plină de oameni care se preumblau în amurg și, chiar dacă știam că mă dau în spectacol – un francez nebun zbierând la ușa sinagogii –, nu m-am potolit. Mă părăsise orice simț al cuviinței în săptămânile de când fusesem ultima dată în sinagogă. De fapt, tot ce mă mistuise cândva – munca și aspirațiile mele artistice, făptura de porțelan perfectă pe care o făurisem – n-avea absolut nicio importanță. Tot ce vedeam era rabinul vorbind în lumina slabă a unei lumânări, cu mâna așezată pe golem; tot ce simțeam era impresia îngrozitoare că în lume a intrat ceva întunecat, un

duh, un demon, o forță violentă a răului.

Jakob mi-ar explica ceea ce s-a întâmplat, dacă ar răspunde la ușă. Și, chiar dacă în acel moment credeam că sunt doar nerăbdător să aflu adevărul, marginile sănătății mele mintale începuseră să se fărâmițeze. Deșirarea a durat aproape douăzeci de ani, și am încercat în repetate rânduri să repar stricăciunea făcută, însă nu mă îndoiesc că cele întâmplate în acea sinagogă au fost ceea ce m-a adus aici, la acest moment, cu acest pistol lângă mine și cu actul cumplit pe care sunt pe cale să-l săvârșesc. Chiar și aceste ultime vorbe pentru tine nu sunt mult mai mult decât o încercare de a îndrepta acest rău groaznic.

În cele din urmă, ușa sinagogii s-a deschis. În fața mea stătea un bărbat pe care nu-l mai văzusem niciodată. Am cerut să-l văd pe rabin în limba cehă, stricată, dar destul de clară. M-am uitat peste umărul lui în peștera întunecată a sinagogii, pe jumătate așteptându-mă să văd cum arde focul iadului.

— Te rog. Mă așteaptă.

— Dar eu sunt rabinul acestei sinagogi, a zis bărbatul, privindu-mă cu curiozitate. Și nu aștept pe nimeni.

M-am trudit să-mi stăpânesc nerăbdarea.

— Rabinul Josefez a trimis după mine.

— Mă tem că asta nu-i cu putință.

— Mi-a trimis asta, am zis.

Am scos din buzunar cartonașul și i l-am dat rabinului.

Bărbatul s-a uitat atent la mine, apoi la mesaj.

— Ești meșterul de păpuși LaMoriette? a întrebat.

Când am încuviințat, s-a dat deoparte ca să pot intra, apoi a închis ușa. Uluit și tare tulburat, l-am urmat pe rabin până în balcon. Când am ajuns, am găsit o scenă foarte diferită de cea pe care o lăsasem în urmă. Era gol, curat, bine aerisit. Fuseseră îndepărtate dulapul de lemn și lumânările, de fapt, tot ce slujise cândva golemului. Nu mai rămăsese decât sipetul de lemn pe care îl dusesem în sinagogă în urmă cu câteva săptămâni, pus pe o masă.

Bărbatul s-a uitat la mine lung, apoi a grăit:

— Timp de sute de ani HaShem a rămas ascuns. Însă n-a fost întotdeauna așa. La început, numele Creatorului era rostit zilnic de toți evreii – în rugăciuni, ca salutare, ca binecuvântare. Apoi, când Al Doilea Templu a fost distrus, adevăratul nume al Creatorului a fost silit să devină

secret. Rabinii au înlocuit Numele adevărat cu Adonai. Cu timpul, chiar și acest nume a devenit prea sacru ca să fie dezvăluit celor din afara tradițiilor noastre, iar cuvântul HaShem – sau, simplu, Numele – era folosit în vorbirea de zi cu zi. Însă tu, a zis, privindu-mă în ochi, ai auzit pronunțarea cea tainică.

Rabinul s-a dus la masă. Sipetul mare îmbrăcat în piele în care îmi dusesem creația stătea acolo, așteptând.

— Rabinul Josefez a greșit aducându-te aici. Golemul tău era frumos, dar a făcut mult rău.

— Nu asta a fost intenția mea, am zis. Dacă pot să-i văd pe rabin și pe fiul lui, o să explic.

— Rabinul a murit săptămâna trecută din pricina rănilor.

M-am sprijinit de masă, de teamă să nu cad.

— Și fiul lui, Jakob?

— *Bocher* Jakob a avut parte de multă suferință.

— Dar e în viață?

Rabinul a încuviințat din cap, confirmând că prietenul meu trăia.

— Asta îți aparține, a arătat spre sipet. Trebuie să-l iei de aici cât mai repede cu putință.

Am deschis sipetul și am găsit în el păpușa, frumoasa mea Violaine. M-a cutreierat un val de ușurare: creația mea era nevătămată. Dar această senzație a fost urmată rapid de groază. Și dacă răul care o posedase se întorcea? Mi-am plimbat degetul pe obrazul de porțelan rece al lui Violaine, apoi am închis capacul.

— Aș vrea să vorbesc cu Jakob, am zis.

El mi-a făcut semn să-l urmez și n-am șovăit. M-am grăbit să cobor treptele, nerăbdător să-l văd pe Jakob.

La parterul sinagogii, rabinul a deschis ușa unei cămăruțe de lângă sala principală și mi-a făcut semn să intru. Aerul era plin de o duhoare groaznică, o putreziciune care vorbea de boală și infecție. M-am răsucit, scârbit, când o imagine cumplită m-a făcut să încremenesc: o făptură cu pielea împestrițată de cruste, ghemuită pe pat, cu trupul lung și slab contorsionat de boală. Un moment m-am holbat, pur și simplu, împietrit, trudindu-mă să pricep ceea ce vedeam.

În cele din urmă, am înțeles că era un bărbat, însă un bărbat așa de deformat, că părea monstruos. M-am apropiat cu un pas de sărmana făptură,

copleșit de milă și groază. Era limpede că îl lovise un soi perfid de boală. Lepră, poate. Sau o variolă care făcea ravagii cu infecția. Pielea de pe brațul lui se bulbuca și supura, se strângea și sângera. Într-un colț zăceau mormane de bandaje, pătate cu verde și cafeniu de puroi și sânge. Era o priveliște cumplită și nu suportam să stau acolo. Eram gata să las bărbatul în suferința lui, când nefericitul a ridicat capul. Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei și, cu toate că vătămarea îl făcuse de nerecunoscut, am văzut arzând în privirea lui o strălucire cunoscută. Era Jakob, schimbat cu totul, dar tot Jakob. M-am apropiat și m-am aplecat asupra lui, cântărind întreaga întindere a rănilor.

— Prietene, am șoptit, simțind cum mă cutreieră un tremur de oroare. Ce s-a întâmplat de ai ajuns în starea asta?

— Ai fost acolo, a zis Jakob, cu vocea slabă. Ai văzut la fel de bine ca mine.

— Dar cum…?

Mă copleșeau întrebările. Voiam să știu în ce fel acțiunile noastre făcuseră așa o stricăciune. Voiam să știu cum, de unde, cu ce sprijin sosise pe pământ așa un rău.

Jakob mi-a înșfăcat mâna și a ținut-o într-a lui.

— A fost o greșeală. Trebuie să fie distrus, prietene. Te rog, ascultă-mă. Eu am făcut o greșeală gravă. Golemul trebuie să fie ars. Cercul. Receptaculul. Totul trebuie să fie ars.

Vorbele lui n-aveau înțeles și am tras concluzia că suferința îi vătămase mintea. M-am răsucit spre rabinul care stătea dincolo de ușă.

— Are nevoie pe dată de un doctor.

— A fost deja aici un doctor de mai multe ori, a zis rabinul. Tatăl lui a murit în același fel. Numai că repede, căci spiritul era puternic și fatal.

— Spiritul? am întrebat, nedumerit.

— A pus stăpânire pe rabinul Josefez și apoi, când a sleit acel receptacul, a pătruns în fiul lui.

Rabinul s-a dus la Jakob și a ridicat un bandaj de pe pieptul lui, dezvăluind pielea plină de tăieturi, ca și cum ar fi fost făcute cu o lamă. Am recunoscut semnul, pentru că și pe mine fusese întipărit.

— Ce naiba e asta? am întrebat, așa de îngrozit, că abia puteam să vorbesc.

— Semnul, a zis rabinul, cu vocea plină de groază. Semnul care nu se

șterge niciodată.

— Lasă-ne singuri, i-a zis Jakob rabinului, și vocea îi era o șoaptă.

Iar când rabinul a ieșit din odaie, Jakob m-a tras mai aproape, făcându-mi semn să iau ceva de sub saltea. Era manuscrisul pe care îl văzusem în prima zi acasă la el și în sinagogă, paginile care conțineau cercul infernal, cartea care, îmi spusese Jakob, păstra tainele întregii faceri.

Apoi, împingând cartea spre mine, m-a implorat s-o iau.

— Iute, până n-o vede rabinul.

Când m-am împotrivit, insistând că n-am dreptul, a început să se agite.

— Este limba portalului, a zis. Scara pe care inteligențele urcă și se prăbușesc. Spiritul nu poate fi distrus decât cu asta. Nimicește întâi golemul, apoi cercul, a șoptit Jakob, cu ochii lărgiți de spaimă. Nimicește-i înainte să se întâmple iarăși.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi, dar n-am protestat. Am luat manuscrisul și l-am pus în sipet alături de Violaine. Neputând să-mi controlez emoțiile, mi-am luat rămas-bun de la el. Însă mi-a făcut semn să mă apropii până ce urechea mea i-a atins buzele. Ceea ce am crezut mai întâi că este un gest de despărțire s-a dovedit a fi mult mai mult. În chinul său, cu vocea așa de slabă că abia deslușeam sunetele, a șoptit numele sacru, HaShem, pronunțându-l în urechea mea rar, limpede, o dată, de două ori și apoi a treia oară, ca să aud și să-mi amintesc. Iar acele vorbe, fiul meu, împreună cu puterea infinită din ele, nu s-au șters niciodată din amintirea mea.

Chiar a doua zi am plecat cu trenul la Viena și apoi la Paris. Mi-am jurat că voi da deoparte ororile de la Praga, că le voi fereca într-un ungher dosnic al minții. Dar cum să uiți o forță ca asta, care are în ea sămânța vieții și a morții? Cum să alungi ce ai văzut după ce ai privit în ochii lui Dumnezeu și ai ghicit secretele Lui?

Desigur, călătoria la Praga a fost un mare succes profesional. Învățasem metodele Meșterului Král; mai mult, îmi notasem cu grijă fiecare tehnică, așa încât să nu fie vreo greșeală când reproduceam cele învățate la Praga. Am încorporat aceste elemente în păpușile mele și – după cum știi prea bine – acest succes a dat naștere marii noastre averi.

De-abia după o lună de la sosirea la Paris, când eram în siguranță în atelierul meu, m-am uitat la cartea pe care mi-o dăduse Jakob. Era plină cu multe scrieri, dar ceea ce m-a atras cel mai mult, ce m-a hipnotizat cu

simetria lui ademenitoare, a fost cercul. Îl zărisem în treacăt la Praga, dar niciodată nu-l văzusem pe deplin până în acel moment. M-am uitat la el cu atenție, sub o lupă, încercând să deslușesc literele și numerele, simbolurile ciudate. Și în acel fel am ajuns să fiu hipnotizat de această ușă străveche spre necunoscut.

Jakob mă rugase stăruitor să nimicesc cercul, dar n-am putut. N-am putut să nimicesc nici golemul, așa cum știi deja de-acum. Mai degrabă am protejat lucrurile astea. În toți anii de după Praga nu i-am arătat nimănui cercul. Am căutat un rabin la Paris și am învățat să citesc operele misticilor evrei – Abulafia, Maimonide, marii maeștri ai tainei, ca să înțeleg mai bine natura comorii mele. Am ajuns să înțeleg că lucrurile întâmplate în sinagogă fac parte din însăși natura existenței. În HaShem viețuiește taina vieții și a morții.

Și, cu toate că n-am nimicit golemul, te rog fierbinte pe tine, fiul meu, care nu iubești creatura, care nu vezi nimic cunoscut în trăsăturile ei, să faci asta. N-am putut s-o distrug pe Violaine. Am încercat, de multe ori am încercat, dar n-am putut niciodată s-o fac. Acest lucru, fiul meu, îl las în seama ta.

49

Mașina a oprit la colțul dintre 36th Street și Madison Avenue, în fața Bibliotecii Pierpoint Morgan. Mike și-a luat taşca de la Jameson și a coborât din mașină în urma lui, în fața unei vile de marmură în stil palladian, o clădire anacronică într-un cartier plin de arhitectura secolului XX, încadrat la nord de blocurile înalte din centru.

— Clădirea a fost întotdeauna o anomalie, a explicat Anne-Marie în timp ce îi conducea spre o intrare privată de pe 36th Street. J.P. Morgan a construit-o ca un refugiu idilic de la Wall Street. Și-a depozitat aici colecția neprețuită de manuscrise și cărți rare, iar când a murit, fiul lui a transformat biblioteca în muzeu.

Cărțile și manuscrisele rare erau ceva frumos, însă nu era nici șapte dimineața. Cu siguranță, muzeul era închis la această oră. Și totuși, asta n-a oprit-o pe Anne-Marie. A urcat niște trepte de marmură până la o ușă de bronz enormă, a ridicat privirea spre camera de supraveghere și și-a fluturat scurt mâna.

— Directorul mi-e prieten, i-a spus lui Mike. Probabil își riscă postul întâlnindu-se cu noi, însă când i-am spus că am găsit capodopera lui LaMoriette a fost mai mult decât bucuros să-și asume acest risc.

Ușa de bronz s-a deschis și a apărut un negru înalt, suplu, cu ochelari cu rama de baga și cămașă liliachie. Le-a făcut semn să intre, apoi a închis ușa grea în urma lor. Se aflau într-o rotondă înconjurată de stâlpi de marmură. Pereții erau plini de fresce cu imagini de zeități romane.

— Anne-Marie, a zis bărbatul pe un ton neliniștit, am crezut că o să ajungeți acum o oră.

— Cullen, îl cunoști pe Jameson, a zis Anne-Marie. Iar el este Mike Brink, care ne ajută cu o parte din cercetare. Mike, ți-l prezint pe Cullen Withers, directorul Bibliotecii Morgan.

Cullen Withers i-a strâns mâna lui Mike, privindu-l destul de lung ca să-i vadă ochiul umflat.

— Sunt un admirator, a zis, zâmbind sfios. Acel careu de cuvinte încrucișate cu tema istoria artei din *The New York Times Magazine* de luna trecută a fost cu adevărat excelent.

N-a așteptat răspunsul lui Mike, ci s-a întors înapoi spre Anne-Marie.

— După ce m-ai sunat n-am mai putut să adorm la loc. Te pricepi, cu siguranță, să stârnești interesul. Sunt aici de la trei dimineața.

— N-ai probleme cu cei de la pază? a întrebat Jameson, aruncând o privire spre camerele de supraveghere amplasate în jurul rotondei.

— S-au obișnuit cu orele mele de lucru ciudate, a zis Cullen. Sunt aici la orice oră din zi și din noapte, mai ales atunci când pregătim o expoziție. Ai adus acel LaMoriette?

— Sigur, a zis Anne-Marie, arătând spre sipetul din mâna lui Jameson.

— Sunt sigur că știți că au fost mai multe falsuri în decursul anilor, a zis Cullen. O excelentă Violaine falsă a ieșit pe piață acum trei ani. Trebuie să fi auzit de ea, Anne-Marie.

— Cine n-a auzit? a zis ea. Vânzarea Bonham a fost celebră.

— Păpușa arăta exact ca fotografiile din 1909 ale autenticei Violaine, dar când agentul cumpărătorului a trimis la laborator fibre din rochie au descoperit un material sintetic care nu exista în anii 1890. Trebuie să fii foarte atent…

— Te asigur că vei putea să constați autenticitatea acestei păpuși, a zis Jameson.

Asta era tot ce avea nevoie Cullen să audă. S-a răsucit pe călcâie și i-a condus prin rotondă, cu pantofii cu model perforat păcănind pe podeaua de piatră. Au trecut pe sub o arcadă pictată cu personaje mitologice, zei goi care țineau în mâini fructe și comori, până într-o bibliotecă impunătoare, care se înălța pe trei niveluri, cu rafturi cu cărți din podea până în tavan împărțite pe trei straturi. Pe tavan erau fresce mitologice, iar peretele din spate se afla un șemineu imens din piatră.

— Aceasta era biblioteca particulară a domnului Morgan, construită ca să găzduiască incredibila sa colecție de cărți și manuscrise rare. Inițial, fusese proiectată cu doar o treime din rafturi, însă colecția sa a crescut chiar în vreme ce biblioteca era construită, așa că arhitectul lui, Charles McKim, a modificat repede planurile și a adăugat mai multe rafturi. Documentele lui Gaston LaMoriette aveau un loc special aici, ca și capodopera lui LaMoriette. Atelierul lui LaMoriette a fost cumpărat cu totul pentru domnul Morgan de către Belle da Costa Greene, prima directoare a Bibliotecii Pierpont Morgan și o figură legendară pe aici. Era specialistă în manuscrisele cu anluminuri care au construit această colecție. Belle da

Costa Greene era născută într-o familie afro-americană distinsă, dar a ales să ducă viața unei femei albe. Spiritul ei fin și inteligența au făcut-o să fie o mare favorită a domnului Morgan, care îi încredințase cu totul treburile bibliotecii. I-a lăsat moștenire echivalentul a 1,3 milioane de dolari, ceea ce i-a făcut pe unii să creadă că avuseseră o aventură, însă prietenia lor era cu adevărat o comuniune a minților. Geniul ei pentru achiziții este în spatele colecției Morgan – era vestită pentru că îi învingea pe contra-ofertanți la licitații, dar se pricepea foarte bine și la înregistrarea achizițiilor făcute. Ceea ce mă aduce înapoi la atelierul lui LaMoriette. Înregistrările de la cumpărarea documentelor lui Gaston LaMoriette, în 1910, sunt impecabile.

Cullen s-a dus în colțul încăperii, a prins un mâner dintre rafturi și corpul de bibliotecă s-a răsucit, lăsând la vedere un spațiu gol din spatele peretelui. A intrat, a urcat o scară în spirală ascunsă dincolo de zid și, imediat, un corp de bibliotecă de la al doilea nivel s-a tras într-o parte. Cullen a mers de-a lungul unui balcon îngust, s-a oprit la un raft, a luat ceva de pe el și s-a întors cu un mic registru.

— Această bibliotecă e plină de unghere ascunse, uși secrete și coduri, a zis. Iar acesta, registrul personal al lui Belle, este cheia descifrării lor.

L-a deschis la o pagină.

— Scrie aici că în vânzarea LaMoriette din 1910 au fost cumpărate 47 de articole: o ediție princeps din seria *De Occulta Philosophia* a lui Cornelius Agrippa, care se află încă în colecția noastră, un exemplar în limba italiană din *Cheia lui Solomon,* care se află și el aici, și multe alte lucrări mai puțin importante, care au fost vândute imediat. A fost o achiziție cu totul neobișnuită, după cum apare în însemnările ei, de care domnul Morgan era foarte interesat.

Pe când răsfoia cărticica legată în piele, Mike a văzut rânduri după rânduri scrise egal, presărate cu numere.

— Printre lucrurile achiziționate de Biblioteca Morgan din atelierul lui LaMoriette se afla o colecție de documente din perioada de la Praga care conținea schițele și însemnările lui LaMoriette, precum și un manuscris mult mai vechi, de la sfârșitul secolului al XIII-lea, care conținea zece cercuri. Acel manuscris a fost păstrat la început în seiful domnului Morgan, o cameră căptușită cu oțel din biroul său.

— Trebuie să i se fi părut important, a zis Jameson.

— Într-adevăr, domnul Morgan își ținea acolo cele mai valoroase

manuscrise. Bibliile Gutenberg – toate trei exemplarele, unul pe piele, celelalte două pe hârtie; Evangheliile Lindau încrustate cu pietre prețioase; *Cartea Orelor,* pe care o prețuia nespus. Manuscrisul cu cercurile era opera lui Abraham Abulafia, un mistic evreu, din 1278. Cartea avea o putere ciudată asupra domnului Morgan. A angajat experți ca să i-o citească și se zvonea că o ia cu el în călătorii. Dacă vă uitați aici, a zis, întorcându-se spre o tapiserie enormă atârnată deasupra șemineului, veți vedea cât de profund l-a afectat cartea.

Mike s-a răsucit și a văzut o tapiserie care ocupa tot peretele.

— Asta, a zis Cullen, este o tapiserie din secolul al XVI-lea numită *Triumful lăcomiei.* Au fost făcute șapte astfel de tapiserii, câte una pentru fiecare păcat de moarte, însă domnul Morgan n-a cumpărat-o decât pe aceasta. După cum vedeți, ocupă un loc principal în biblioteca sa. Acest bărbat, a zis el, arătând spre un personaj de pe tapiserie, este regele Midas, și cred că povestea lui era importantă pentru domnul Morgan: omul care iubea bogăția atât de mult, încât nu putea să atingă altă persoană fără să o prefacă în aur fără viață, rece. Poate că era un *memento mori,* amintirea faptului că viața înseamnă mai mult decât bani, sau, cum a sugerat cineva, un indiciu despre comoara secretă a domnului Morgan. Vedeți spre ce arată Midas?

Ochii lui Mike au urmărit degetul regelui Midas în sus, deasupra tapiseriei, spre o pictură murală. Înfățișa o femeie posomorâtă culcată pe un teanc de cărți, ținând în mână o mască. Deasupra ei fusese pictat cuvântul *TRAGEDIA.*

— Personificarea elementelor teatrului nu era neobișnuită, a zis Cullen, arătând spre o pictură murală din partea opusă a tapiseriei, care înfățișa altă femeie, mult mai veselă, având pictat deasupra cuvântul *COMEDIA*. Și, desigur, viața lui Midas a fost o tragedie.

— Aurul nu înseamnă nimic dacă n-ai timpul și capacitatea să te bucuri de el, a zis Jameson.

— Întocmai, a zis Cullen, însă ceea ce este interesant în asta, și m-a făcut să mă întreb cât de mult cunoștea domnul Morgan din povestea secretă a lui LaMoriette, este cartea din mâna *Tragediei.*

Mike s-a uitat cu atenție, dar n-a putut să vadă ce este.

— Este cartea lui Abulafia, chiar cea pe care ați venit s-o vedeți, a zis Cullen. Se află în arhiva noastră și povestea pe care o spune este fascinantă.

Veniți cu mine și o să v-o arăt.

50

Cullen Withers i-a condus în anexa modernă a bibliotecii, o clădire din sticlă, plină de lumina puternică a dimineții. Au coborât la nivelul inferior, au intrat pe o ușă pe care scria „Accesul permis doar angajaților” și au pătruns în subsol.

— În timpul orelor de vizitare, unele manuscrise sunt expuse în casete de sticlă în bibliotecă. Însă când biblioteca este închisă, manuscrisele rare stau sub anexa Renzo Piano, în seiful din subsol. Schițele lui LaMoriette și manuscrisul atribuit lui Abulafia sunt păstrate aici.

Cullen a tastat un cod, o simplă secvență de cifre nu destul de complicată ca să ofere o siguranță reală. Oricine privea peste umărul lui putea s-o vadă. Uneori Mike putea să vadă un cod fără voie, și codul i se imprima pe vecie în memorie. Și-a ferit privirea când Cullen a tastat ultimele cifre.

Cilindrii din încuietoare au scos un clic și ușa s-a deschis cu un fâsâit, ca și cum ar fi fost etanșată. Seiful era mare, slab luminat, blindat cu oțel și plin cu rafturi cu cutii. S-au adunat în jurul unei mese din mijloc. Pe masă era o cutie de sticlă cu mănuși de bumbac albe, alături de un bloc de corespondență și o lupă. Totul era imaculat și ordonat ca într-o cameră de spital.

Cullen a închis ușa, a format un cod pe a doua tastatură și ușa s-a încuiat. Mike și-a dat seama că erau închiși înăuntru, la cheremul codului lui Cullen, și și-a dorit să nu fi întors privirea de la tastatură.

— Jumătate din activitatea mea este conservarea. Manuscrisele sunt compuse în întregime din materii organice și lumina soarelui le degradează. Cu toate că nu există vreo lumină ultravioletă în bibliotecă, prezentăm colecția prin rotație, circa trei luni, după care aducem obiectele aici pentru o pauză. Cărți, corespondență, efemeride legate de colecție, toate sunt în acest seif.

Și-a pus mănuși, s-a dus la un raft și a tras jos o cutie. Din ea a scos o mapă cu foi volante.

— Această mapă conține un manuscris al lui Abraham Abulafia, a zis, punând foile pe masă.

Mike se așteptase la un manuscris mare și greu, și voluminos, o carte cu

comentarii savante care să explice misterul din jurul cercului. Însă nu erau decât câteva foi răzlețe, și pe fiecare dintre ele, chiar în mijloc, un cerc asemănător cu cel pe care i-l arătase Thessaly.

— Sunt scrise cu cerneală pe pergament și, chiar dacă nu sunt expert în utilizarea lor religioasă, cred că au fost făcute ca să ajute la rugăciune. Belle da Costa Greene a făcut însemnări amănunțite despre colecție atunci când a achiziționat-o.

Cullen a ridicat cu atenție din mapă filele delicate, aranjând pe masă zece foi de pergament.

— Aceste zece pagini ale cercurilor de rugăciune ale lui Abulafia au fost găsite așa cum le vedem acum. N-au fost niciodată legate. Orice deteriorare pe care o vedeți la pergament era acolo în momentul cumpărării.

Mike a examinat cele zece cercuri. A absorbit tiparele și secvențele, observând că fiecare rima cu celelalte: construcții circulare cu litere ebraice, corole de flăcări țâșnind din centru și 72 de numere amplasate pe margine.

— Sunt incredibil de frumoase, a zis Anne-Marie privind cercurile. Dar ce înțeles au?

— Mă tem că nu pot să vorbesc despre asta, a zis Cullen. Cunoașterea mea se oprește la manuscrisul însuși. Vă pot spune compoziția pielii – este piele de oaie întinsă până la un sfert de milimetru – și proprietățile chimice ale cernelii – oxid de plumb în suspensie într-un liant vegetal, cel mai probabil roibă, ceea ce explică nuanța cafeniu-roșcată. Vă pot spune că aceste file au fost autentificate prin datare cu carbon ca scrise în ultimul sfert al secolului al XIII-lea și că mai puteți găsi cercurile lui Abulafia într-o colecție care se află la British Library. Vă pot spune chiar și că aceste foi au fost la început răsucite laolaltă și legate cu o fâșie de piele, după cum vedeți din aceste urme de apăsare de la marginile foilor, aici. Cât despre semnificația lor, sau aspecte ale înțelesului lor în istoria religiei, nu mă pot pronunța. Pentru asta aveți nevoie de un expert. Și cunosc persoana potrivită.

— Există un expert în ceva așa de obscur ca cercurile de rugăciune evreiești din secolul al XIII-lea? a întrebat Jameson.

— O cheamă Rachel Appel și am vorbit deja cu ea, a zis Cullen. Conduce un centru de studiere a Cabalei aici, în Manhattan. Am sunat-o devreme în această dimineață și am discutat cu ea toate astea. De asemenea, i-am trimis un fișier PDF cu scrisoarea lui LaMoriette pe care mi-ai trimis-

o tu, Anne-Marie.

Mike s-a uitat la Anne-Marie. El furase exemplarele originale ale scrisorii lui LaMoriette din casa ei, dar sigur că aveau copii scanate.

Cullen a continuat.

— A auzit de legenda lui LaMoriette și și-a oferit pe dată serviciile, ceea ce este un noroc incredibil: nu mai există în lume un cărturar cu cunoștințele ei. A studiat întreaga colecție a manuscriselor lui Abulafia din British Library, inclusiv cercurile de rugăciune. Vrea să vă vadă cât mai curând posibil, pe voi și cercul pe care l-ați găsit.

— N-o să fie posibil, a zis Jameson. Prea mulți oameni știu deja despre asta.

— Jameson, a zis Anne-Marie.

Mike simțea încordarea dintre Jameson și Anne-Marie și bănuia că există o controversă.

— Nu putem progresa fără să știm ce sunt aceste cercuri. Am încercat s-o facem singuri. Avem nevoie de ajutor.

— Iese din discuție aducerea altcuiva în asta.

— Rachel e discretă, a zis Cullen. Iar calificarea ei profesională este impecabilă. Cred că ar fi un ajutor enorm pentru a afla exact ce sunt acestea și de ce erau destul de importante pentru ca un om ca John Pierpoint Morgan să le protejeze.

Cullen s-a dus la ușă și a tastat codul. Doi paznici au pășit în încăpere.

— Singurul lucru pe care îl cere Rachel este să i se permită să vadă manuscrisul original al lui Abulafia, precum și copia pe care ați descoperit-o în păpușa lui LaMoriette.

A strâns foile de piele, le-a pus în mapă și a închis cutia.

— Am acceptat să i-l duc. Mai sunt trei ore până se deschide biblioteca – destul timp, dacă ne grăbim.

51

Au urmat vehiculul blindat în sus pe Broadway și au virat la stânga pe o stradă mărginită de copaci, apoi au oprit în fața unei case mărețe din cărămidă de pe Upper West Side. Mike a coborât din SUV în dimineața tot mai luminoasă. Era puțin după ora opt, dar era sâmbătă dimineața și orașul era liniștit, aproape pustiu. Și-a dezmorțit oasele și s-a uitat în jur, la parcul de vizavi, cu un terminal Citibike pe o parte. Mai departe, fluviul Hudson se umfla cu apa mării. Când a tras aer în piept, Mike aproape că a simțit gustul sării din aer.

Cullen a ieșit din mașină – genul de tanc care transportă de obicei banii între bănci – și a fost imediat flancat de doi paznici înarmați. Mike a aruncat o privire spre Cam Putney, umilit de nivelul de securitate pe care Cullen îl implicase. Și-a imaginat nenumăratele neliniști care îl asaltau acum – că nu e destul de puternic, destul de rapid, destul de priceput. Chiar dacă îi displăcea omul, a simțit brusc simpatie față de el. Chiar și la 1,86 metri, Mike fusese întotdeauna mic pe teren. Niciodată nu-i ușor să știi că alții sunt mai puternici decât tine.

I-a urmat pe Cullen, Sedge și Anne-Marie pe trepte până la ușa casei, unde o placă de alamă pe care erau gravate cuvintele *Centrul de Studiu al Cabalei* era încastrată în fațadă. La o secundă după ce Cullen a ciocănit, ușa s-a deschis. Un tânăr în blugi și hanorac l-a salutat pe Cullen – „Domnule Withers, vă rog să intrați” i-a condus într-un hol spațios plin cu flori, apoi în sus, pe o scară, până la o sală de lectură cu mese de stejar și veioze cu abajur de sticlă.

— O să-i spun domnișoarei Appel că sunteți aici, a zis bărbatul și s-a îndepărtat pe coridor.

Mike a fost atras de rafturi. Pe un postament din mijlocul încăperii era un dicționar gros ebraic-englez, și știa că dacă ar avea câteva ore ca să-l studieze ar putea să învețe bazele limbii. Capacitatea sa de a învăța limbi străine era un talent izvorât din aceeași sursă ca talentul la dezlegarea enigmelor. După accident, a ajuns să vorbească fluent franceza, spaniola, italiana, latina, japoneza, chineza și greaca veche, pe care le învățase din

manuale de gramatică. Învățarea limbilor străine era la fel ca spargerea unui cod, și le privea ca pe niște enigme. Soluția era capacitatea de comunicare cu altă persoană.

O femeie cu păr negru, lung, a intrat în încăpere, smulgându-l pe Mike din gânduri. Avea mai mult de 1,80 metri, era suplă, cu pometi proeminenți și ochi albaștri, mari, purta șalvari largi bordo și o bluză de mătase. L-a salutat călduros pe Cullen, i-a făcut semn să pună manuscrisul pe masă, apoi s-a întors spre ceilalți și s-a prezentat:

— Rachel Appel, directoarea Centrului.

— Sunt încântată să te cunosc, i-a spus lui Mike, întinzându-i mâna. Dar trebuie să fiu sinceră, după ce am citit acel articol din *Vanity Fair* și mi-am spart capul în fiecare săptămână cu careurile tale de cuvinte încrucișate, am impresia că ne cunoaștem deja. A aruncat o privire spre rănile lui. Văd că și pe tine munca te-a dat jos din pat devreme. Sau ar trebui să spun că te-a târât?

El și-a atins tăietura de deasupra ochiului. Umflătura nu dispăruse.

— E un fel mai bun de a-i spune, a zis.

— Mă tem că niciunul dintre noi n-a prea dormit, a zis Anne-Marie.

Rachel s-a dus lângă Cullen când el a deschis cutia, și-a pus mănușile și a așezat pe masă filele manuscrisului lui Abulafia. A dat ocol mesei ca să se uite de aproape la fiecare cerc.

— Abraham Abulafia și cercul lui mistic merită să nu dormi o noapte. Nu deseori ai ocazia să examinezi o bucată de istorie.

— Avem cuvântul domnului Withers că o să fiți discretă, a zis Jameson. Am încredere că nu s-a înșelat.

Rachel a râs și i-a aruncat o privire complice.

— „Discretă” e un termen prea slab pentru mine, domnule Sedge. După ce plecați, nici măcar n-o să-mi amintesc că ați fost aici.

Asta a părut să-l îmbuneze pe Jameson. A surâs și n-a mai insistat.

Rachel s-a aplecat deasupra mesei.

— După ce am citit scrisoarea lui LaMoriette către fiul său am fost atât de preocupată, încât am venit direct la Centru ca să fac niște săpături prin colecția noastră. Am descoperit în arhiva noastră genealogică faptul că a existat, într-adevăr, un rabin Ezekiel Josefez care trăia la Praga în anii în care a fost acolo LaMoriette, și era rabinul de la Vechea Sinagogă Nouă. Avea un fiu pe nume Jakob. Și tatăl, și fiul au murit în 1891, așa cum a

scris LaMoriette, și amândoi sunt îngropați în Vechiul Cimitir Evreiesc din Praga, nu prea departe de însuși rabinul Loew din Praga.

— Așadar, este adevărat, a zis Cullen. Povestea lui LaMoriette poate fi confirmată.

— O parte din ea poate fi, și, chiar dacă în cele mai multe cazuri aș fi tentată să resping astfel de povești, ca nefiind mai mult decât imaginație înfierbântată – poveștile despre golem, ca și cele despre stafii și vampiri, par să inspire narațiuni fanteziste –, LaMoriette mi s-a părut foarte credibil. A cunoscut idei religioase foarte speciale, care nu fac parte din mitologia obișnuită. Cele mai senzaționale relatări împrumută amănunte din povestea golemului din Praga, creatura adusă la viață de rabinul Loew în secolul al XVI-lea. El a scris literele EMET, care înseamnă „adevăr” pe fruntea unui golem și el a prins viață. Când a fost șters E, cuvântul a devenit MET, adică „moarte”, și golemul a murit, sau a fost dezactivat. LaMoriette n-a scris că a văzut cuvântul EMET și n-a descris ștergerea unei litere. Și, desigur, a pomenit cel mai tainic element: Numele, sau HaShem.

Rachel s-a dus la un raft și a scos o carte.

— Ca să înțelegem ce făcea rabinul Josefez trebuie să înțelegem ce este, de fapt, un golem. Cuvântul *golem* apare prima dată în Talmud, a zis ea, răsfoind cartea și oprindu-se la un pasaj. Sanhedrin 38b descrie cum l-a creat Dumnezeu pe Adam, numind trupul proaspăt modelat *golem* – „o coajă goală”. În ebraica timpurie, *golem a* fost tradus prin „masă informă”. Golemul era considerat un model din lut, un fel de prototip. Trupul lui Adam înainte ca Creatorul să sufle în el a fost un golem, o creatură imperfectă, un trup fără suflet. În vreme ce povestea iudeo-creștină a Facerii a fost interpretată ca metaforă, mulți cred că este literalmente adevărată și acționează ca model al oricărei creații, de la cea mai mică particulă de materie până la întregul univers.

— Bănuiesc că nu vă referiți la Big Bang, a zis Jameson, rânjind.

— De fapt, ați fi surprinși cât de aproape de Big Bang este povestea iudeo-creștină a Facerii, a zis Rachel, surâzând. În concepția cabalistică despre Univers, lumea materială a apărut dintr-o explozie a divinității, elemente pozitive și negative, manifestări masculine și feminine ale lui Dumnezeu, care s-au combinat, alcătuind elementele de construcție ale universului material. Cercetările științifice au arătat că primele componente au fost alcătuite dintr-un proton, cu sarcina pozitivă, și un electron, cu

sarcina negativă, iar aceste elemente s-au combinat, alcătuind forme mai complexe, până ce, după multe miliarde de ani, au format universul așa cum îl cunoaștem noi. Rachel Appel a închis cartea, s-a dus la un raft și a scos alta. Creația, fie din perspectiva religioasă, fie din cea științifică, este momentul în care invizibilul devine vizibil, în care nimicul devine ceva. În tradiția mea, cel mai vechi și mai important text care vorbește despre acest proces este Sepher Yetzirah, tradus prin *Cartea Formării.*

Rachel a deschis cartea la o pagină plină cu o rețea de cercuri legate între ele prin niște căi. În fiecare cerc și pe fiecare cărare erau litere ebraice. A trasat cu degetul de la primul cerc în jos, în zigzag, pe căi.

— Această configurație este numită Copacul Vieții, sau Sephiroth. Este modelul trecerii existenței de la lumea imaterială la cea materială. Cercul din vârf, Keter, Coroana, este tărâmul energiei pure, iar cel aflat jos, Malkhut, împărăția, este lumea materială pe care o știm. Cabaliștii cred că trecerea de la energia pură la planul material se face prin cuvinte. În cabală, cuvintele au o forță imensă, o forță magică. Dacă rostești cuvântul corect în felul corect și în împrejurările corecte, se manifestă această forță. Iar acea materializare se produce prin portaluri, sau ferestre, dintr-o dimensiune – tărâmul imaterial, eteric, al lui Dumnezeu – pe alt tărâm, pământul. Rabinul Josefez și fiul său, Jakob, au folosit această forță ca să creeze viață. Cunoșteau tainele lui HaShem și, astfel, tainele întregii creații.

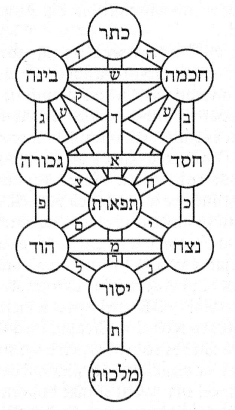

Rachel s-a răsucit și s-a uitat în ochii lui Mike, zâmbindu-i, și el a avut impresia că îi vorbește lui anume.

— Dar ca să înțelegi cum au făcut-o, trebuie să cunoști Sephiroth, canalul direct între nemărginit, Dumnezeu, și mărginit, pământul. Este nevoie de puterea imaginației, însă nu cred că asta va fi o problemă pentru tine. Dacă vii aici, lângă mine, o să-ți arăt.

52

— Cercurile lui Abulafia au fost gândite ca Shem HaMephorash, reprezentarea simbolică a numelui tăinuit al lui Dumnezeu. Sunt alcătuite din 72 de variații după *tetragrammaton,* numele din patru litere YHWH. Abulafia a creat sute de cercuri, însă acestea zece au un scop anume, a zis Rachel, arătând spre filele aduse din Biblioteca Morgan. Au fost desenate corespunzător cu cele zece cercuri ale lui Sephiroth.

Rachel a luat una dintre filele manuscrisului lui Abulafia și a pus-o în capul mesei, ca fiind cercul cel mai de sus al lui Sephiroth.

— Dar, de ce? a întrebat Mike, cu ochii la Sephiroth, absorbind literele ebraice.

Deja se formase un sistem și putea să înțeleagă tiparul literelor.

— Ca să facă legătura cu tărâmul imaterial, desigur, a zis ea cu un ton obișnuit, de parcă intrarea în legătură cu spiritele ar fi fost ceva banal. Cuvintele din aceste cercuri erau psalmodiate, interpretate ca un rol, puse în scenă și repetate la nesfârșit pentru a invoca inteligențele asociate cu fiecare tărâm.

A luat alt cerc și l-a pus peste al doilea cerc din Sephiroth.

— Puterea inerentă din Numele lui Dumnezeu, sau HaShem, era vehiculul suprem pentru coborârea lumii spirituale în cea materială. Abulafia credea că poate, literalmente, să invoce spiritele cu aceste rugăciuni. Dobândise o faimă negativă pentru felul extrem de neconvențional în care privea rugăciunea. Credea că Dumnezeu poate fi canalizat direct prin practici rituale care deschid mintea spre viziuni și profeție. Aldous Huxley, în *Porțile percepției,* și, mai târziu, Jim Morrison și formația The Doors au explorat ideea că trebuie demolată mintea rațională pentru a „răzbate în partea cealaltă”, însă Abulafia a pus în scenă aceste practici cu șase sute de ani înainte. Cercurile de aici sunt cristalizarea acelei filosofii.

— Și totuși, a zis Mike, privind cercurile lui Abulafia, sunt extrem de literale, cu tipare precise, ca ecuațiile cu o singură soluție.

— Exact, a zis Rachel, privindu-l în ochi. Abulafia credea că literele alfabetului ebraic sunt un cod magic. A creat permutări ingenioase ale

acelui cod, creând incantații circulare, unele dintre ele, incredibil de complicate, care par să fie – așa cum ai observat – labirinturi sau enigme. Aceste enigme trebuie să fie efectuate astfel încât să se poată intra în cerc și să se ia legătura cu Dumnezeu în planul spațial și în cel al simțurilor, prin repetare și vizualizare. Erau portaluri. El susținea că prin aceste cercuri poate să transporte spirite din ceruri pe pământ și invers, poate face făpturi pământene să ajungă în ceruri. Iată de ce rabinul Josefez credea că vor da viață golemului său.

A pus al treilea, al patrulea și al cincilea cerc în pozițiile lor. Apoi pe al șaselea, al șaptelea și al optulea.

— Sunt magnifice, a spus Rachel, aplecându-se asupra cercurilor. Chiar dacă sunt frumoase, nu sunt obiecte estetice: rostul lor era să fie interpretate, probabil, în timpul unui post, și preferabil în repetate rânduri, până ce interpretul cădea în transă. Și spiritele veneau.

— Sufiții se rugau în acest fel, a zis Anne-Marie. Se roteau până ce ajungeau într-o stare superioară a conștientei.

— Sigur, aceste idei nu sunt limitate la cabaliști. Dorința omului de a modifica realitatea și de a-și pune sinele în rând cu puterea creației este în miezul multor practici spirituale: rugăciunea creștină, conceptele budiste de Nirvana, sufismul, meditația transcendentală, chiar și consumul de ciuperci halucinogene la Burning Man[{21}]. Toate discursurile care țin de așa-numita New Age, de manifestări ale spiritului și așa mai departe – ideea că îți creezi prin intenție și cuvinte o realitate dorită –, ei bine, sursa originală a acestui concept este Cabala, care te învață cum să intri în comunicare directă cu Divinitatea prin anumite forme de ritual care creează o conexiune cu harul lui Dumnezeu, sau *shefa.*

Însă cercurile lui Abulafia n-aveau rostul de a crea bogăție și putere, sau măcar de a ajunge într-o stare superioară a conștienței. Atunci când cineva interpretează corect un cerc de rugăciune – descuindu-l, ca să zicem așa –, deschide o cale între dimensiuni. Atunci când este chemat un anumit spirit, el trece prin cerc și intră într-un receptacul. În cazul lui LaMoriette, receptaculul era păpușa Violaine. Acel spirit poate fi bun. Poate fi rău. Dar, oricare i-ar fi intențiile, este extraordinar de puternic.

Și primejdios. Trebuia ca Numele să fie ascuns, așa cum trebuie să-ți protejezi ochii când privești spre soare. Fără acea protecție, ar fi fost prea puternic, prea distructiv. Din acest motiv, și din cauza persecuției suferite

de poporul meu de-a lungul istoriei, textele noastre cele mai sacre și secrete au fost cifrate. Numele adevărat este criptograma cea mai sacră, dar sunt mulți care cred că și sensurile cele mai profunde ale *Bibliei* au fost cifrate. De exemplu, numele Moise în ebraică, atunci când este citit pe dos, este *HaShem,* un semn că este calea și receptaculul Numelui adevărat. Există nenumărate exemple de sensuri ascunse în textele noastre sacre. Palindromuri, cifruri cu schimbarea unei litere, chiar și un dispozitiv grecesc de decriptare numit *scytale* – toate acestea au fost folosite pentru a ascunde adevărata natură a ființei sacre a lui Dumnezeu.

— Cunosc o mulțime de creatori de enigme, a zis Mike, Niciunul n-ar construi un sistem care să nu poate fi rezolvat. Tot rostul este crearea unei legături, prin timp și spațiu, cu un dezlegător. Legătura este totul. Cu siguranță, Abulafia a creat aceste cercuri pentru cineva.

— E adevărat, a zis Rachel, însă Abulafia ar fi spus că nu el a creat aceste cercuri, ci i-au fost trimise din cer. Numele își avea izvorul în Dumnezeu și ducea înapoi la el. Este o enigmă circulară. Dumnezeu este și întrebarea, și răspunsul. El este creatorul enigmei și soluția ei. Dar, practic, aceste cercuri au fost create de un rabin pentru alți rabini. Era un grup exclusivist. Toți cunoșteau regulile.

După ce a terminat de vorbit, Rachel a pus pe masă al nouălea cerc, apoi al zecelea. Cu cele zece cercuri pe pozițiile lor, Sephiroth era complet.

Mike s-a uitat la cercuri, savurând complexitatea lor copleșitoare. Dintr-odată, ceva a făcut contactul în mintea sa și a perceput un fel de simetrie satisfăcătoare, același sentiment de ușurare pe care îl avea când fețele colorate ale unui cub Rubik se aliniau: exista un tipar. Cercurile aveau o structură esențială pe care o recunoștea. Era ca un moment din șah în care cineva vede întregul meci într-o succesiune de mutări. Ceva s-a limpezit, literele și numerele au devenit luminoase în mintea lui și a văzut configurarea cercului, dezlegarea și legarea la loc. A văzut concordanțele și neconcordanțele. Un tipar. Când a ridicat ochii, Rachel îl privea cercetător.

Întorcându-se spre Cullen, Jameson și Anne-Marie, ea a zis:

— Ați venit la mine pentru răspunsuri și aș vrea să vi le dau. Dacă mi-ați permite să rămân câteva clipe singură. A arătat spre sipet. Aș vrea să examinez exemplarul din Shem HaMephorash pe care l-ați găsit.

Limbajul corporal al lui Jameson semnala încordare, și Mike vedea că este pe cale să se împotrivească, însă Rachel a zis:

— Dacă vreți să vă ajut să înțelegeți informațiile pe care le conțin aceste cercuri și felul în care pot fi folosite, trebuie să văd cercul pe care l-ați găsit și receptaculul în care se afla.

— Cred că este o cerere rezonabilă, a zis Anne-Marie, apoi a luat sipetul din mâinile lui Jameson și l-a pus pe masă lângă configurația cercurilor.

— Mulțumesc, a zis Rachel. Dați-mi o jumătate de oră și voi avea niște răspunsuri pentru voi.

— Cincisprezece minute, a zis Jameson. Voi sta lângă ușă, așteptând.

Pe când îi urma pe ceilalți spre ieșire, Mike a simțit pe braț mâna lui Rachel.

— Tu rămâi, a zis ea. Am nevoie de ajutorul tău.

53

Când încăperea s-a golit, Rachel a încuiat ușa și s-a întors la masă lângă Mike.

— Ai văzut ceva, a zis, privindu-l cu atenție. Mi-am dat seama din felul în care te uitai la cercuri.

— O să vezi și tu, a zis el, deschizând sipetul și împingându-l spre ea. Când o să deschizi asta.

Rachel a scos păpușa și a ținut-o în lumină, așa încât ochii ei verzi strălucitori au scânteiat. Apoi a pus-o pe masă cu fața în jos și a deschis cavitatea din ceafă. A prins cu unghiile sulul de hârtie, l-a tras afară și l-a netezit pe masă.

— Cu siguranță, e o copie după Shem HaMephorash al lui Abulafia, însă nu văd nimic neobișnuit. S-a uitat la Mike. Dar tu vezi.

— După accident, a zis el, am făcut toate testele imaginabile. Dar numai după ce m-am dus la un neurolog și a făcut un test de sinestezie am început să înțeleg natura lucrului care mi se întâmplase. Unul dintre teste arăta așa.

Mike a scos carnetul cu hârtie milimetrică și a desenat o diagramă plină cu cifrele 5 și 2.

— Uită-te.

A împins diagrama spre Rachel.

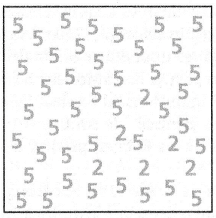

— Dacă îți cer să arăți toate locurile în care apare cifra 2, vei putea s-o faci, dar o să-ți ia timp. Însă oamenii cu sinestezie, ca mine, văd cifra 2 imediat, într-o fracțiune de secundă.

— Cum? a întrebat ea.

— Așa, a zis el și a îngroșat cifra *2*. Firele simțurilor mele au fost intersectate. Fiecare cifră are o valoare cromatică, și acea culoare evidențiază pe loc cifra 2. Uite, așa văd eu această diagramă.

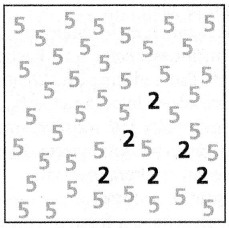

— Și asta se leagă de cercurile lui Abulafia? a zis ea, ridicând dintr-o sprânceană în timp ce studia diagrama.

— Văd imediat tiparele, a zis el. De aceea neconcordanța asta a ieșit în evidență… Mike a luat copia cercului și l-a pus lângă unul dintre originalele lui Abulafia. Cercul găsit în păpușa lui LaMoriette a fost copiat după acest cerc din manuscris, al zecelea. Cele două cercuri ar trebui să fie identice. Nu sunt.

— Ești sigur? a zis Rachel, privind de aproape cele două cercuri.

— Absolut, a zis el. Am văzut imediat că sunt aproape identice, dar au o deosebire semnificativă.

— Care este? a întrebat Rachel, plimbându-și privirea între cercuri și încercând să găsească deosebirea.

— Așa cum ai arătat, cuvintele însele, precum și ordinea în care sunt rostite, sunt un fel de cod. Acuratețea, până la ultima literă, este esențială. Așadar, ceea ce pare să fie o mică diferență este, de fapt, o divergență enormă. Comparându-le, este limpede că cercul a fost copiat greșit.

— De unde știi?

— Vezi literele de aici?

Mike a arătat spre literele ebraice חיים.

— Da, acel cuvânt este *haim,* a zis Rachel, care se traduce prin „viu”. Este rădăcina lui *L'chaim,* „dorință de viață”, o expresie adesea folosită ca toast: „Pentru viață”.

— Ei bine, cuvântul a fost scris într-un fel în cercul original și este răsturnat sau inversat în copie. Uite.

I-a arătat cercul cu litera inversată.

Rachel l-a studiat o vreme.

— Așadar, spui că *haim* a fost scris invers în copie.

— Exact, a zis Mike. Și-a amintit ultima pagină din scrisoarea lui LaMoriette. Cum a spus Jakob? „A fost o greșeală”. A fost o greșeală de copiere.

A urmat o tăcere încordată în timp de Rachel examina cercul, cu privirea plimbându-se de la cercul original din manuscris la cel de pe copia mai mică.

— Ai dreptate, a zis în cele din urmă. *Haim* este inversat în copie. Încerc să înțeleg cum s-a întâmplat asta. Rabinul avea manuscrisul lui Abulafia. Ar fi știut cum, se scrie corect. N-ar fi putut să fie o greșeală.

— Însă nu rabinul l-a copiat, a zis Mike, scoțând ultimele pagini ale scrisorii lui LaMoriette și arătându-i-le lui Rachel. „Am făcut ce mi-au cerut, copiind exact literele ebraice din manuscris". Ebraica trebuie să fi fost derutantă pentru el și…

— Sigur că da, a zis Rachel. Originalul lui Abulafia a fost scris în *boustrophedon,* o practică a scrierii în oglindă sau inversării textului care era obișnuită în vechime. Rabinul Josefez ar fi știut să-l scrie și să-l citească așa cum trebuie. Însă LaMoriette nu știa. L-a copiat așa cum era pe pagină, făcând greșeala.

— Care, evident, l-a impresionat, așa că a folosit scrisul în oglindă din nou, mult mai târziu, a zis Mike.

— Unde? a întrebat ea, uitându-se la scrisoare.

— Ai citit prima pagină a scrisorii lui LaMoriette către fiul său. Ai observat palindromul?

Rachel a negat din cap.

— Palindromul?

— O secvență de litere sau cifre a cărei citire de la stânga la dreapta este identică cu citirea ei de la dreapta la stânga.

— Știu ce e un palindrom, a zis ea, dându-și ochii peste cap. Dar nu-mi amintesc să fi văzut unul în scrisoarea lui LaMoriette. Care era?

Mike și-a scos carnetul și a scris propoziția latină de pe prima pagină a scrisorii. A scris ultima literă cu majusculă, ca să sublinieze reflectarea în oglindă: *In girum imus nocte et consumimur ignI.*

Rachel a citit propoziția.

— „Dăm roată în întuneric și suntem mistuiți de foc", a zis ea, traducând pe măsură ce citea.

— E o ghicitoare, a zis Mike, simțind un fior de plăcere stârnit de eleganța construcției, atât ca sens al propoziției, cât și ca perfecțiune a palindromului.

— Ce dă roată unei flăcări în întuneric până ce e ars? a întrebat Rachel.

— O molie, a zis Mike.

— Da, a zis Rachel. Dar și Icar, care s-a apropiat atât de mult de soare, încât aripile i s-au topit și a căzut pe pământ. Și Prometeu, care a fost pedepsit pentru că a furat focul de la zei. Și rabinul Josefez s-a apropiat prea mult de *HaShem* și a murit.

— Și LaMoriette însuși, a zis Mike. Scrisoarea lui este, în esență, un lung bilet de sinucigaș.

— Scrisoarea este un bilet de sinucigaș, da, dar mai mult ca orice, LaMoriette vrea să-și avertizeze fiul despre seducția unei astfel de puteri. Când a scris „Dăm roată în întuneric și suntem mistuiți de foc", descria incredibila forță a rostirii adevăratului nume al lui Dumnezeu.

— Asta ar explica și tonul insistent al scrisorii, a zis Mike. LaMoriette simțea că el însuși este în primejdie. Poate chiar a fost motivul pentru care s-a sinucis. Omul era îngrozit.

— Cercul lui Abulafia a fost gândit ca să creeze o astfel de groază, a zis Rachel. Trăirea spaimei și venerației față de Dumnezeu, adevărata groază pe care o simți când comunici prin rugăciune – o stare de comuniune cu Divinitatea – este însuși rostul. Cercul este ușa, dar starea de spirit, transa pe care o produc cuvintele, este cheia acelei uși.

— Vrei să spui că o stare de spirit a dus la ceea ce li s-a întâmplat rabinului și fiului său?

— Asta e o parte, a zis ea. Însă alte elemente, la fel de importante, sunt cuvintele și numerele din cerc. Când cuvântul *haim* a fost modificat, rezultatul s-a schimbat. Asta explică ceea ce li s-a întâmplat rabinului și fiului său, precum și evenimentele cumplite din Sedge House. Chiar dacă schimbările pe care le-ai descoperit în copia după cercul lui Abulafia pot să pară mărunte, aveau puterea să creeze consecințe groaznice. Iar când cercul a fost folosit de rabinul Josefez, rezultatul a fost absolut catastrofal.

Mike și-a amintit descrierea oribilă a lui Jakob din scrisoarea lui LaMoriette și fotografiile lui Frankie Sedge și Noah Cooke pe care le văzuse și a știut că Rachel avea dreptate. Știa foarte bine că niște mici modificări ale unui cod pot să se răzbune creând haos în sistemele complexe. Uneori, cea mai mică greșeală poate fi cea mai vătămătoare. Defecte grave apar dintr-o mică alterare a unei singure gene. Cea mai mică eroare în codul unui computer poate să blocheze întregul sistem. Mike înțelegea cum astfel de erori pot să strice un sistem – profesorul Gupta le-ar

fi numit „viruși”.

— Bine, dar ce sistem a modificat aici?

— Sistemul suprem, a zis Rachel. Sistemul vieții. Așa cum doctorul Frankenstein introducea electricitate în creatura lui, ei au folosit cercurile de rugăciune ale lui Abulafia ca pe un canal direct de energie de la Dumnezeu ca să dea viață unui golem. Și, oricum ai lua-o, au avut succes. Au efectuat corect ritualul. Însă rezultatul n-a fost cel la care se așteptau.

I-a atras atenția lui Mike la Copacul Vieții întins pe masă.

— Am început să explic Sephirothul și poziția celor zece cercuri pe Copacul Vieții, dar mai există un aspect pe care nu l-am discutat. Este, pur și simplu, prea esoteric pentru cei mai mulți omeni, dar tu nu te numeri printre ei. Cred că o să înțelegi.

A arătat cercul din vârf, Keter, și a tras o linie prin toate cercurile, oprindu-se la ultimul, Malkhut.

— În Cabală, fiecare dintre aceste cercuri este o sferă cu un aspect și o funcție unice în facerea lumii. Practic, sunt ca niște stații electrice care conectează Divinitatea cu lucrurile materiale prin fire în care tensiunea circulă între ele. Cercurile, sau stațiile, sunt locul în care energia este adunată, transformată și distribuită. Ca atare, aceste sfere sunt păzite de făpturi la fel de puternice: inteligențele divine, numite mai popular îngeri.

Mike a devenit pe loc sceptic:

— Îngeri?

— Ascultă-mă până la capăt, a zis ea. Așa cum am mai spus, în Cabală baza creației este unirea contrariilor: pozitiv și negativ, masculin și feminin. Așadar, în Cabală există în univers o forță inversă, numită Klipot. Este forța întunericului și a răului, opusul Copacului Vieții. Klipot este adesea caracterizat ca produsul cochiliilor sparte, sau receptaculelor goale care au crăpat. Se povestește că atunci când Dumnezeu a încercat prima oară să facă universul, emanația Sa a fost atât de puternică, încât a spart receptaculele menite s-o conțină. A încercat din nou și a făcut lumea așa cum o știm. Însă universul dinainte, cel spart, n-a dispărut. A rămas, în opoziție cu cel în care locuim noi.

Această dualitate s-a întrupat în Copacul Binelui și al Răului. Dacă îți amintești, acesta a fost copacul interzis, cel care i-a ispitit pe Adam și Eva cu cunoașterea. Când au mâncat rodul lui – aflând de dualitate, sau de existența binelui și a răului – au fost izgoniți din nevinovăție, sau Paradis,

pe tărâmul cunoașterii. De sferele Copacului Vieții se îngrijesc îngerii; de sferele lui Klipot se îngrijesc demonii. În Copacul Vieții, de al zecelea cerc, Malkhut – cercul pe care l-a folosit rabinul la crearea golemului –, se îngrijește îngerul Sandalphon; în Klipot, al zecelea cerc este cel în care viețuiește demonul Lilith.

— Stai un pic, a zis Mike. Cuvintele lui Rachel îi aduseseră aminte de ceva. A văzut în gând cuvintele „Lilith viețuiește”. Ceva ce tocmai ai spus… A scos din buzunar scrisoarea lui LaMoriette și i-a arătat lui Rachel cuvintele scrise de Jess la sfârșit: „Ritual diavolesc”. Jess a scris asta după moartea lui Noah Cooke.

Rachel a cercetat cuvintele, evident nedumerită.

— Ce naiba-i asta?

— Am tot încercat să înțeleg ce voia să spună Jess. Nu avusese decât câteva minute ca să comunice ceva înainte să ascundă asta și, cu toate că ar fi putut să nu scrie nimic, a ales să scrie aceste două cuvinte. „Ritual diavolesc”. La început am crezut că rostul lor este să descrie ce s-a întâmplat în noaptea aceea. Dar Jess iubește limbajul, în special jocurile de cuvinte și enigmele. N-ar fi scris niciodată ceva atât de simplu. Însă când ai spus „Lilith viețuiește” mi-a picat fisa. E o anagramă.

Mike a văzut pe loc în minte aranjamentul literelor, dar, ca să-i arate lui Rachel, a luat carnetul și a scris cuvintele: „Ritual diavolesc”. Apoi le-a aranjat altfel, până ce a apărut: „Lilith viețuiește aici[{22}]”.

— Lilith viețuiește aici, a zis Mike, privind-o pe Rachel în ochi, Jess Price a identificat-o pe Lilith ca prezentă în Sedge House în noaptea în care Noah Cooke a murit.

Rachel a privit lung cuvintele de pe hârtie, apoi s-a uitat la Mike, evident șocată.

— Dacă-i adevărat, a zis, Jess e într-o primejdie cumplită, cumplită.

54

Primejdie cumplită. Era un ecou la ceea ce îi spusese Jess din clipa în care s-au cunoscut. De la prima întâlnire îl avertizase că sunt supravegheați, că cineva îl omorâse pe doctorul Raythe, că cineva o să încerce să-l prindă și pe el. Amenințarea era reală, însă el nu înțelesese originea. Presupusese că este Sedge, dar acum nu mai era sigur.

— Despre ce fel de primejdie vorbim?

— După cum a descris LaMoriette felul în care rabinul a folosit cercul lui Abulafia, a zis Rachel, și din ceea ce tocmai ai descoperit despre copia inversată folosită de Jess Price și Noah Cooke în Sedge House, iar acum, din această anagramă scrisă de Jess, reiese ca cercul a devenit un portal pentru demonul Lilith.

Mike nu știa cum să reacționeze la această afirmație. Rachel era o persoană rezonabilă, un cărturar eminent și respectat. Și totuși, ceea ce spunea părea cu totul imposibil. Încălca hotarele înțelegerii sale și, mai mult, mergea împotriva a tot ce credea el. Mike vedea lumea ca pe o enigmă imensă, plină de conexiuni și minunată, care putea fi rezolvată prin logică și iscusință. Nu credea în nimic care încălca aceste hotare. Lumea sa era a elementelor concrete, a faptelor reale, a informațiilor solide de care mintea sa să se poată agăța. Iar explicația lui Rachel pentru asta era… *ce*? Un concept abstract care nu putea fi văzut sau atins, pe care nu-l puteai accepta decât printr-un act de credință pură.

Văzându-i consternarea, Rachel l-a adus înapoi la manuscrisul lui Abulafia.

— Uite aici, a zis, arătând spre cel de-al zecelea cerc al lui Abulafia. Abulafia a creat acest Shem HaMephorash pentru a zecea poziție din Sephiroth, Malkuth, care este guvernat de Sandalphon, arhanghelul care adună rugăciunile oamenilor și i le încredințează lui Dumnezeu. Rabinul a folosit în ritual acest cerc ca să-l cheme pe Sandalphon.

— Să-l cheme? a întrebat Mike. Își auzea provocarea din voce. Vrei să zici să-l teleporteze pe Sandalphon pe Pământ?

— Nu-i chiar *Star Trek,* a zis ea, privindu-l cu îngăduință. Însă, da, mi se pare că încercau să comunice cu o ființă care nu-i strict din această

dimensiune. N-o să-ți înșir aici teologia, însă puterile inteligențelor divine ca mesageri reprezintă un sistem complex al creației, un fel de limbaj sau cod. Rabinul a folosit acest cerc și a funcționat. Dar, întrucât a fost inversat, n-a deschis un portal pentru Sandalphon, așa cum trebuia. A invocat-o pe Lilith, dușmanca lui de moarte.

Mike s-a uitat la cerc, rumegând ceea ce spusese Rachel.

— Dar cum poți să dovedești asta?

— Dovada este circumstanțială, evident, a zis ea. Ceea ce li s-a întâmplat rabinului și fiului său și apoi lui Noah Cooke. N-am urmărit îndeaproape cazul, dar, din cât îmi amintesc, Jess Price a fost vătămată, nu-i așa?

— E mai mult decât vătămată, a zis Mike. Viața ei a fost distrusă cu totul.

— E specialitatea lui Lilith: să invadeze și să distrugă.

— Vrei să spui că Jess a fost posedată de această femeie…

— Demon.

— …de acest demon după moartea lui Noah Cooke?

— Dacă aș putea să mă apropii de Jess Price, aș putea să o spun cu mai multă siguranță. Însă, din ce mi-ai povestit și ce tocmai am văzut în aceste cercuri, sunt sigură că Lilith este răspunzătoare de ceea ce i s-a întâmplat ei.

Mike a simțit că amețește. A tras un scaun și s-a așezat. Dintr-odată, l-a izbit greutatea celor spuse de Rachel. Era copleșitor. Legătura sa cu Jess, natura frustrantă a Enigmei lui Dumnezeu, primejdia reprezentată de Jameson Sedge – toate năvăleau peste el. Era încâlcit în ceva atât de complicat, atât de primejdios, încât îi vâjâia capul. Tânjea să iasă de acolo, să urce în metrou, să se întoarcă la siguranța și rutina vieții sale reale. Haosul îl afecta mai puternic decât pe majoritatea oamenilor. Nu putea face față adrenalinei, stresului, lipsei meselor regulate. Avea nevoie de alergarea de după-amiază, de meditația zilnică, de plimbarea cu Connie la sfârșitul zilei. Voia să fie iarăși cel care fusese înainte de Jess Price.

— Știu că asta e tulburător, ca să nu zic mai mult. Rachel a tras un scaun și i s-a alăturat. Părea la fel de tulburată ca el. Nu mi-am imaginat nici în cele mai fantastice visuri că voi discuta asta altfel decât în mod teoretic. Chiar dacă în toată cariera mea am studiat ierarhiile demonologiei și pot descrie amănunțit atributele îngerești și demonice, nu prea știu cum să abordez asta din perspectiva Cabalei practice.

Și-a luat capul în mâini, și Mike și-a dat seama că se trudește la fel de

tare ca el să înțeleagă.

Vulnerabilitatea ei l-a făcut să cugete la propriul scop. Ajunsese atât de aproape de dezlegarea misterului celor întâmplate cu Jess. N-avea de gând să se dea bătut acum.

— Spune-mi ce știi despre Lilith.

— Simplu spus, Lilith este unul dintre cele mai puternice duhuri feminine din religia iudeo-creștină. Ocultiștii o slăvesc pe Lilith ca regină a demonilor, însă ea n-a fost așa de la început. În textele ebraice, Lilith a fost prima femeie, nevasta dintâi a lui Adam, cu mult înainte să apară Eva. A fost făurită odată cu Adam – nu din coasta lui, ca Eva, ci chiar din același lut. Lilith era frumoasă, excepțional de puternică, strălucită și ingenioasă. Ca atare, a cerut să fie tratată ca egala lui Adam. Textele străvechi spun că nu i s-a supus soțului său, și s-a considerat că asta înseamnă că nu stătea culcată pe spate în timpul actului sexual. Ci a vrut ca el să i se supună ei. Adam I s-a plâns Creatorului, care a înlocuit-o pe Lilith cu Eva.

Lilith a fost izgonită, dar ea și-a găsit perechea vrednică într-un înger puternic numit Samael, sau Îngerul Morții, așa cum i se spune uneori. Cărturarul Gershom Scholem a arătat că Satan este numele popular al lui Samael, ceea ce o face pe Lilith Mireasa lui Satan, presupun. Rabinul Luria i-a descris pe Samael și Lilith ca pe o pereche de demoni puternici, cu Samael guvernând demonii masculini și Lilith guvernându-i pe cei feminini. Oricum i-ai numi, ei guvernează împreună Klipotul, controlând umbrele, inteligențele întunecate, demonii și tot răul de pe pământ. Reputația lui Lilith de Mamă a Răului a tot sporit pe parcursul veacurilor. E asociată cu vrăjitoria și se știe că răpește noaptea copii. Dar, mai presus de toate, este vorace în plan sexual, un sucub, un demon provocator care vizitează noaptea, îi seduce și folosește sămânța lor pentru a crea alți demoni.

Mike a tresărit la pomenirea vizitelor nocturne ale lui Lilith. Era supărător de aproape de visele pe care le avusese de când a cunoscut-o pe Jess Price. Știa că ar trebui să-i spună lui Rachel despre visele sale, dar nu putea.

— Și tu crezi toate astea?

— Cred, a zis ea. Dar sunt și om de știință. Nu cred orbește. Credința mea se întemeiază pe documente istorice și interpretare. Dacă înlături straturile celor aflate despre Lilith – de la prima ei menționare, în

Manuscrisele de la Marea Moartă, până la Zohar –, este clar că este un exemplu excelent de luptă a umanității cu femeile puternice. Când o femeie cere egalitate este ponegrită, izgonită și demonizată. Orice femeie puternică din istorie, de la Cleopatra la Ioana d'Arc și Elisabeta I, a trăit aceleași contradicții ca Lilith: poate fi puternică doar dacă nu-și arată forța. Chiar și acum, femeile trăiesc într-o lume plină de astfel de ipocrizii. Fie-mi iertat dacă simpatizez oarecum cu ideea de Lilith. Dar, în realitate, ea e monstruoasă, rea și nemiloasă. Nu-i o forță căreia să-i poată supraviețui cineva.

Mike a cugetat la toate astea. El n-o înțelegea pe Lilith în același fel ca Rachel și nu avea credința pe care să se bazeze, dar își dădea seama că interpretarea lui Rachel oferă o explicație coerentă pentru ceea ce i se întâmplase lui Jess Price.

— Orice o fi ceea ce se întâmplă, a zis el, știu sigur un lucru: Jess are nevoie de ajutor.

Rachel i-a aruncat o privire lungă, cercetătoare.

— Îți pasă cu adevărat de ceea ce i se întâmplă, nu?

— N-o cunosc decât de puțin timp, dar mă simt legat de ea. Nu mi se întâmplă des să simt asta. Sentimentele sale erau mai profunde decât atât, dar nu știa cum să și le explice sieși, cu atât mai puțin lui Rachel. Visele halucinante, atracția puternică, impresia de urgență – toate astea îl copleșeau.

— Vreau s-o ajut. Am nevoie s-o ajut.

— Atunci poate că este ceva ce putem face, a zis ea. Însă este un risc incredibil.

Mike a simțit o undă de optimism, mică, dar clară.

— Ce fel de risc?

Ea s-a ridicat în picioare și s-a uitat la cercurile așezate pe masă.

— Nu pot să promit nimic, dar există o șansă ca, dacă o facem perfect, să putem folosi cercul original al lui Abulafia ca s-o închidem pe Lilith.

— S-o închidem? Mike a încercat să-și imagineze cum ar fi posibil așa ceva; semăna cu prinderea unui duh într-o sticlă. De ce, crezi că e acum pe aici, plutind pe undeva?

— Când Noah Cooke și Jess Price au interpretat cuvintele din acest cerc au deschis un portal care i-a dat drumul lui Lilith în lume. I-au dat lui Lilith viață în această dimensiune. *Haim.* Acea legătură este extrem de puternică,

la fel ca aceea dintre mamă și copil.

— Mai degrabă ca aceea dintre monstrul lui Frankenstein și creatorul lui, a zis Mike.

— Întocmai. La fel ca în cazul rabinului și al fiului său, Lilith s-a atașat întâi de Noah. Când el a murit, a trecut în Jess Price. Cât timp Jess trăiește, Lilith rămâne cu ea aici, în dimensiunea noastră.

— Poate că de aceea s-a sinucis LaMoriette, a zis Mike, amintindu-și prima pagină din scrisoare. „Am suferit, însă e suferința unui om care și-a făurit propria cameră de tortură". N-a putut să trăiască cu acea legătură.

— Cu siguranță este una cumplită, a zis Rachel. Bănuiala mea este că Lilith folosește trupul lui Jess, ia ceea ce are nevoie și apoi o părăsește. Jess este o sursă de energie. Lilith se hrănește din ea ca un parazit.

El s-a gândit la Jess, cât de anemică arăta pielea ei, cum îi fuseseră secătuite sănătatea fizică și cea mentală.

— Dacă așa stau lucrurile, nu Jess l-a omorât pe Noah, a zis Mike. Acest demon a făcut-o.

Și-a amintit raportul de la autopsie, descrierea traumei suferite de organele lui Noah Cooke, hemoragia internă, urmele ciudate de pe piele. LaMoriette avea aceleași semne. Le avea și Jess. Anne-Marie descrisese urmele ca microfisurare, dovada exterioară a unei presiuni interioare extreme. În ciuda îndoielilor sale, totul părea coerent. Avea o mie de întrebări de pus, dar s-a auzit o rafală de lovituri în ușă, apoi vocea lui Jameson. Timpul se terminase. Jameson voia sipetul.

— Trebuie să luăm o hotărâre, a zis ea, privind spre ușă.

— Spune-mi ce trebuie să facem, a zis el, ridicându-se și luându-și tașca. Sunt gata să încerc orice.

— Trebuie s-o vedem pe Jess pentru asta, ceea ce înseamnă să mergem la închisoare.

— Accesul meu la Jess a fost blocat. Dacă mă arăt la închisoare, gardienii mă vor aresta la ordinul guvernatorului din statul New York.

— E clar că Jameson Sedge are prieteni puternici, a zis ea, tulburată.

— Prieteni brutali, a zis Mike. Singurul meu contact de la închisoare e în acest moment în spital.

— Dar avem nevoie de Jess Price, a zis Rachel. Nu se poate altfel.

El și-a amintit zidurile groase de cărămidă, vălătucii de sârmă ghimpată, kilometrii nesfârșiți de pădure de conifere din jurul închisorii. Și-a amintit

ce spusese Thessaly, că Jess o să fie mutată din închisoare.

— N-o să fie ușor, a zis.

— Nimic din asta n-o să fie ușor, a zis ea. Chiar dacă reușim s-o vedem pe Jess, eu sunt expertă în istoria misticismului iudaic. Asta e Cabala practică. N-am mai făcut niciodată așa ceva. Va trebui să avem foarte mare grijă. Aceste ritualuri, după cum bine știi, pot să aibă repercusiuni cumplite. Există un mare risc să nu reușim, sau mai rău. Ești sigur că vrei să încerci?

Mike s-a gândit la Jess, amintindu-și cuvântul pe care ea îl scrisese la prima lor întâlnire: „Încredere”. Avea încredere că el o va ajuta. Nu putea să-i întoarcă acum spatele.

— Absolut sigur, a zis. Hai să mergem.

În vreme ce Jameson bubuia în ușă, Rachel a pus în sipet păpușa de porțelan și manuscrisul lui Abulafia și l-a închis.

— Repede, vino cu mine, a zis ea, a deschis o fereastră și a ieșit pe scara de incendiu.

Cu amenințările lui Jameson împingându-l înainte, Mike a ieșit pe fereastră și a urmat-o pe Rachel în lumina strălucitoare a dimineții.

55

La jumătatea cvartalului Rachel a intrat într-un garaj, i-a făcut semn cu capul paznicului și în câteva minute el s-a întors cu un Jeep Wrangler alb. Mike s-a așezat pe locul pasagerului și a pus cu grijă sipetul pe banchetă, în spatele scaunului lui Rachel, conștient de conținutul lui fragil. Rachel a pornit mașina și au ieșit în stradă. Avea dreptate să se grăbească. Nu trecuseră nici cinci minute de când ieșiseră pe fereastră din sala de lectură și deja era o mașină de poliție în fața Centrului, cu girofarul pornit. Mike l-a zărit pe Cullen, care vorbea cu polițiștii, clar disperat. Luaseră unul dintre cele mai prețioase manuscrise ale Bibliotecii Morgan și Cullen Withers avea să fie tras la răspundere. Mai îngrijorător era faptul că SUV-ul lui Jameson nu se vedea nicăieri. Jameson, deloc genul care să stea după polițiști, luase deja chestiunea în mâinile sale.

Mike și-a prins centura de siguranță și a privit cu spaimă și admirație cum Rachel gonește prin oraș cu viteză și precizie, mișcându-se ca la o cursă cu obstacole. A virat pe o stradă cu sens unic, a folosit o scurtătură printr-o parcare și apoi, într-o mișcare care l-a făcut să fluiere admirativ, a cotit pe o rampă care i-a dus pe Autostrada Henry Hudson.

— Acum știm, a zis Rachel, zâmbind larg de plăcere pe când intra în trafic, că nu ne urmăresc.

Trecuse un pic de zece dimineața, după cum arăta ceasul de la bord, și totuși soarele strălucea mai aprig, mai fierbinte, mai intens decât în ultimele zile, ca și cum ceva din oraș – nesfârșitele turnuri de sticlă și prăpăstii de ciment – îi sporeau puterea. Mike s-a uitat la fluviul care mărginea autostrada. Scânteia și se arcuia în lumina soarelui, strălucitor ca o fâșie de metal cizelat. Cu toate că era aglomerație înspre oraș, se mergea repede pe sensul lor. După ce au trecut Podul George Washington și au ieșit pe autostrada Palisades, Mike a început să se destindă.

Însă tocmai când el lăsase garda jos, Rachel a icnit. Mike s-a răsucit și l-a văzut pe care Putney, care se apleca în față de pe banchetă, cu sipetul în poală. Ținea un pistol apăsat pe tâmpla lui Rachel.

— Trage pe dreapta, a zis el cu vocea blândă, ca și cum i-ar fi invitat la o cafea.

Mike i-a prins privirea, și tipul i-a făcut cu ochiul, un gest înnebunitor de jucăuș, aproape o provocare. „Dacă o vrei, vino și ia-o!” Mike s-a uitat la Rachel și a văzut că e îngrozită. N-aveau de ales; trebuiau să facă ce voia el.

Rachel a oprit Jeepul pe marginea drumului și Cam a sărit jos cu sipetul în mână. Ea n-a așteptat să vadă ce face după aceea și a demarat înainte chiar ca el să închidă portiera. Mike s-a întins peste spătar și a trântit portiera tocmai când SUV-ul lui Sedge oprea ca să-l ia pe Cam.

Inima lui Mike galopa. A respirat adânc, încercând să priceapă ce se întâmplase. Cum de nu l-a observat pe care ascuns în spate? Cum de aproape că reușiseră să fugă cu sipetul și apoi l-au pierdut?

Rachel a tras adânc aer în piept.

— S-a terminat cu asta, a zis. Am putea la fel de bine să ne întoarcem în oraș.

Avea vocea încordată și, cu toate că nu părea la fel de tulburată ca Mike, avea încheieturile degetelor albe de la încleștarea pe volan.

— Dar nu ne putem întoarce acum, a zis el.

Era ca și cum ar fi renunțat în mijlocul unui labirint din gard viu. Dacă se întorceau, totul era pierdut.

— Fără manuscris nu putem face invocarea, a zis ea. N-are rost.

— Stai un pic, a zis el, scoțând din buzunar carnetul și pixul. Numere și litere umpleau mintea lui Mike, iar cercul prindea formă. A deschis carnetul și a reprodus cercul exact așa cum îl văzuse în manuscrisul lui Abulafia. Nu putem reproduce receptaculul, a continuat el. Însă putem folosi asta cu Jess.

Rachel a examinat cercul, clătinând din cap admirativ.

— E un desen complicat. Sunt sute, poate mii de permutări posibile. Ești sigur că l-ai făcut corect?

— Sută la suta sigur.

Și-a scos telefonul, a făcut o fotografie a cercului și i-a trimis-o printr-un mesaj codificat lui Vivek Gupta. El ar fi vrut să vadă versiunea completă, și îi dădea ocazia să vadă unde se află Mike. De obicei ura ideea să fie supravegheat, însă Mike se simțea în siguranță dacă știa că mentorul său le poate da de urmă.

— Știu că probabil ai parte de asta tot timpul, dar e chiar… *incredibil.*

— Da, am parte din plin de așa ceva, a zis el, zâmbind. Dar tot e plăcut

s-o auzi. Și o să fie și mai bine când rezolvăm asta.

— Atunci hai să mergem. Rachel a bâjbâit după telefonul său, apoi i l-a dat lui. Putem ajunge la închisoare în cinci ore dacă nu dăm de aglomerație în trafic.

Pe când Rachel conducea, Mike se uitat pe geam la fluviul de dincolo de stăvilare.

— Cine-i contactul tău din închisoare? Persoana din spital?

— Doctorița Thessaly Moses, a zis Mike.

I-a povestit ce știa despre atacul asupra ei – că se petrecuse în seara precedentă, acasă la ea, după care fusese dusă la spital.

— E clar, cu ea trebuie să vorbim, a zis Rachel. Nu numai că știe cum am putea s-o vedem pe Jess, dar ne-ar putea spune ceva despre persoana care a atacat-o.

El nu știa în ce stare este Thessaly, sau dacă poate primi vizitatori, dar și-a dat seama că nu există o opțiune mai bună. A căutat adresa spitalului, a introdus-o în GPS și i-a dat înapoi telefonul lui Rachel, care l-a așezat pe bord.

Mike a rămas tăcut în vreme ce ea conducea, silit pe moment să stea degeaba. Era acolo un cablu de iPhone și l-a cuplat la telefonul său, bucuros de ocazia să-l încarce. Avea nevoie să se relaxeze, dar nu știa cum. A pianotat cu degetele pe scaun, simțind cum îl cutreieră un ritm care pulsa. Se simțea ca o bilă de *pinball* propulsată printr-o serie de răsuciri bruște și cotituri neprevăzute, cu amortizoarele care îl făceau să ricoșeze într-o parte, cu lumini care clipeau, împingându-l în altă parte. Și totuși, acum, în tihna mașinii lui Rachel, și-a oferit un răgaz ca să lase totul să se așeze.

Privind tabloul general, a înțeles că e în joc un tipar mai mare. Piesele s-au unit într-un întreg solid: descoperise greșeala din cercul copiat, virusul din program care provocase atâtea nenorociri. Și avea un plan prin care s-o corecteze. Însă, așa cum știe orice enigmist, faptul că ai piesele nu înseamnă mare lucru dacă nu stăpânești logica întregului. Și Rachel, cu cunoștințele ei profunde despre istoria din spatele cercurilor, i-o putea oferi.

Aruncând o privire spre ea, i-a examinat profilul: părul negru, lung, și ținuta regească. Credința ei neclintită îl fascina.

— Sunt curios, a zis el, ce te-a atras la munca ta. Ai crezut întotdeauna cu așa tărie?

— De fapt, nu, a zis ea, zâmbindu-i. Mult timp n-am știut ce cred. Eram

religioasă, dar trăiam foarte departe de tradiția credinței mele. Apoi am întâlnit pe cineva care mi-a schimbat viața. Isaac venise la New York din Israel și ne-a făcut cunoștință un prieten comun. Era un cărturar serios, cu idei progresiste despre credință, și studia ca să devină rabin. M-a invitat la o cafea și, pe când stăteam de vorbă, mi-am dat seama că nu seamănă cu niciun om pe care îl întâlnisem vreodată. Când i-am spus că nu sunt sigură de existența lui Dumnezeu, m-a întrebat dacă cred în știință. Desigur, am spus că da și am început să discut despre Big Bang, fizică și așa mai departe. El a spus că ideea de Dumnezeu este exact la fel ca aceea de realitate științifică pe care o descrisesem. Dumnezeu este, a zis el, lumină. Nu metaforic. Nu abstract. Ci literalmente toate atributele pe care le asociem cu fotonii – o prezență ubicuă care se mișcă liber prin spațiu și timp, o energie cu capacități creative de a genera viață la nivel molecular – acestea sunt calitățile forței creatoare pe care o cunoaștem ca Dumnezeu. Ideile lui erau mult mai complexe, evident, însă baza credinței lui m-a atras. Dumnezeu era lumină. Lumea materială era cea divină. Este baza Cabalei și a tuturor lucrurilor în care cred. Presupun că poți spune că Isaac m-a convertit.

— Sună ca și cum ați fi spirite înrudite, a zis el.

— Da, am fost, a zis ea, și vocea i-a devenit blândă.

— Ați fost?

— Soțul meu a murit acum trei ani de cancer la plămâni, a zis ea. Avea treizeci și cinci de ani.

— Îmi pare rău, a zis Mike. N-am știut.

— N-aveai de unde să știi, a zis ea. Am fost distrusă când s-a îmbolnăvit, și adesea furioasă, însă soțul meu n-a fost supărat. Și-a acceptat moartea cu aceeași hotărâre cu care și-a trăit viața. Credea că misiunea noastră aici este să învățăm să vedem, să vedem cu adevărat frumusețea creației și să înțelegem că principalul scop al existenței nu sunt realizările sau confortul, sau măcar legăturile omenești, ci întoarcerea noastră la izvorul tuturor lucrurilor: acel punct luminos infinit care este Dumnezeu. M-a învățat că trebuie întotdeauna să luptăm pentru ceea ce credem. Și acesta, a zis ea privindu-l, este motivul pentru care vreau să te ajut. Lupți s-o ajuți pe această femeie, în ciuda pericolului. Ai adoptat o poziție fermă și ești gata s-o aperi.

Ceea ce spusese Rachel era adevărat, însă motivele lui Mike nu erau așa

de simple. Da, voia s-o ajute pe Jess, însă altceva pusese stăpânire pe el, o nevoie profundă care îl umplea cu un val de substanțe chimice, atât de obsedantă, încât nu putea scăpa de ea. Când închidea ochii, peisajul său mintal era invadat de cercul lui Abulafia. Vârtejul literelor și configurația simbolurilor îl dominau, făcându-l să nu se poată împotrivi. Nevoia sa de a rezolva enigma era fundamentală, și nimic nu-l putea opri.

56

Singurul spital din Ray Brook, la fel ca singura închisoare de acolo, era în afara orașului, cuibărit într-o porțiune de pădure. După ce căzuseră în ambuscada lui Cam Putney, drumul a fost pașnic. Mike făcuse toate permutările posibile cu ceea ce i s-a putut întâmpla lui Thessaly Moses. Articolul trimis de Vivek Gupta era vag și nu avea prea multe date de la care să pornească. Nu știa cât de gravă era vătămarea suferită, unde s-a produs atacul, unde era Jess în acel moment sau dacă polițiștii găsiseră făptașul. Lipsa amănuntelor îi lăsa mintea să-și imagineze ce era mai rău.

Au ajuns pe la mijlocul după-amiezii. Mike a încercat s-o sune pe Thessaly din parcarea spitalului. Ea n-a răspuns, dar peste zece secunde a apărut un mesaj de la numărul ei: „Nu pot să vorbesc. Unde ești?”

Mike i-a spus că sunt la spital și trebuie s-o vadă. Ea a scris: „A venit poliția dimineață, ceea ce face lumea de pe aici să fie agitată. N-au voie să vină decât rudele apropiate. Dacă întreabă cineva, spune că ești fratele meu. Sunt în camera 207”.

Mike a răspuns: „OK, soră-mea, cu toate că s-ar putea ca ei să nu înghită momeala, eu fiind alb”.

La care Thessaly a răspuns cu un emoticon cu o mână neagră cu degetul mare ridicat: „Frate vitreg atunci”.

La etaj au fost imediat opriți de o asistentă care i-a luat la întrebări. Când Mike a spus că merg la camera 207, asistenta i-a privit lung, dar apoi le-a făcut semn să meargă pe coridor. El a pornit repede, a trecut pe lângă un scaun rulant, un stativ de perfuzie părăsit și o tavă cu mâncare în dreptul unei uși – piure de cartofi cu cocoloașe, broccoli și ceva care aducea a lasagna. S-a crispat. Mirosul de spital îl trimitea întotdeauna înapoi la vremea în care tatăl său fusese bolnav. Acum, după aproape treisprezece ani, în confluența monitoarelor cardiace care scoteau bipuri și mirosul de mâncare proastă, a simțit cum acea perioadă se întoarce și pâlpâie în fața sa, apoi dispare iar, un miraj evocat de simțuri.

În dreptul camerei 207 Rachel i-a făcut semn cu capul să intre fără ea. El a șovăit – Rachel Appel făcea acum parte din asta, și Thessaly ar trebui să știe –, dar s-a gândit că va exista un moment mai bun pentru prezentări.

Thessaly stătea în capul oaselor. Un bandaj îi acoperea partea stângă a feței. Mike a intrat, dar nu l-a văzut până ce n-a ajuns aproape direct în fața ei.

— Domnule Brink, a zis ea, cu zâmbetul strâmb pe sub bandaj.

— Ce naiba s-a întâmplat, doamnă doctor Moses? a zis el, coborând vocea, ca și cum sunetul puternic ar fi putut să-i agraveze rana.

— Douăzeci și două de copci, a zis ea, trasând o linie pe obraz. Sunt norocoasă că nu mi-am pierdut ochiul.

L-a copleșit adevărata oroare a celor întâmplate. Fusese atacată cu brutalitate. Durerea trebuie să fi fost puternică, și cu siguranță o să rămână cu o cicatrice pe față. Povara responsabilității a revenit. El ar fi trebuit să fie acolo. Dacă n-ar fi plecat de la Ray Brook, ea n-ar fi fost rănită.

Și-a tras un scaun și s-a așezat lângă pat, sperând să găsească o cale ca s-o facă să se simtă mai bine. A văzut ediția din weekend a lui *The New York Times* deasupra unui teanc înalt de pe noptieră. Suplimentul duminical al lui *Times* era deschis la pagina enigmelor, și una dintre creațiile sale – acel Triangulum, care îi dăduse atât de mult de furcă în ziua în care se implicase în toate astea – umplea pagina.

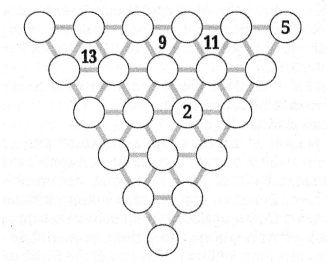

Era o enigmă bine făcută, și eleganța construcției l-a umplut de mândrie. Iubea enigmele cu numere – de tip Str8 ts, enigme „24”, sudoku, cruce. Premisa lor era clară, fără loc de ambiguități. Ți se dau câteva numere, tu aduci restul și totul se leagă. Cercetând Triangulum, a observat că este una dintre cele mai dificile enigme pe care le crease. Thessaly nu completase decât două dintre răspunsuri.

— Asta e distractivă, a zis, făcând semn cu capul spre enigma sa.

— Așa-i, a zis ea pe un ton sec. Am lucrat la ea toată dimineața, Brink. Nu poți face ceva un pic mai accesibil pentru noi, oamenii normali?

— Nu te-aș numi chiar normală, a zis el. A fost absolut uluitor că ai făcut-o pe Jess Price să înregistreze acel mesaj pentru mine. Dacă n-ai fi făcut-o, n-aș fi nici pe departe unde sunt acum.

Ea l-a privit lung și aspru.

— Și unde anume este asta?

El s-a uitat pe coridor, apoi la monitoarele de lângă ea. Nu fusese niciodată paranoic, însă era mult prea conștient că mișcările îi pot fi urmărite, vocea îi poate fi înregistrată.

— O să-ți explic de îndată ce pot, a zis. Dar mai întâi spune-mi cine ți-a făcut asta.

Ea a clătinat din cap.

— Nu știu. M-am dus acasă ca să-ți trimit prin e-mail fișierul audio și stăteam la masa din sufragerie când s-a întâmplat. E clar că mi-am înfruntat atacatorul – am fost lovită în față cu propriul meu laptop – însă nu-mi amintesc. Doctorul zice că sunt cincizeci la sută șanse să-mi revină memoria. Între timp, prietenul de care vorbeam – John Williams, șeful pazei din închisoare – e hotărât să afle cine a făcut asta. Crede că are de-a face cu piratarea care m-a scos din sistem.

— Crede că a fost cineva din închisoare? a întrebat Mike.

Thessaly a ridicat din umeri.

— Nu știe, dar este posibil. A examinat fiecare bucățică de înregistrare a camerelor de supraveghere, sperând să vadă ceva ieșit din comun – o persoană neautorizată venind sau plecând, un deținut eliberat de curând care ar putea avea conturi de reglat, orice. E mult de examinat, pentru că, așa cum ai observat în drumul făcut de noi la subsol, închisoarea are câteva puncte structurale slabe. Până acum John n-a găsit nimic.

— S-a uitat la ce face Cam Putney?

Pomenirea lui Cam Putney a surprins-o.

— De unde știi de el?

— Lucrează pentru Jameson Sedge.

Thessaly a înregistrat informația.

— Vrei să spui că Putney lucrează pentru tipul cu Tesla despre care m-a prevenit prietenul meu?

— Exact, a zis Mike. El e în spatele tuturor acestor lucruri.

Pe fața lui Thessaly s-a perindat o serie de emoții: surprindere, indignare, apoi mânie.

— John o să fie grozav de furios. O să vrea să știe tot. Te superi dacă îi împărtășesc această informație?

— Aș vrea să vorbesc și eu cu el, a zis Mike. Aș vrea să-l rog să mă ajute la ceva.

— Ce fel de ceva?

El a tras aer în piept, știind că următoarea lui cerere o să cadă ca o cărămidă.

— Trebuie s-o văd iar pe Jess Price.

Thessaly s-a uitat lung la el, ca și cum ar fi încercat să înțeleagă ce auzise.

— Poftim?

— Mi-ai spus că urma să fie transferată, a zis el. S-a întâmplat deja?

Ea a clătinat din cap.

— După atac, John Williams a amânat transferul.

— Trebuie să vorbesc cu ea, a zis Mike. Nu contează unde. Biblioteca. Biroul tău. Orice loc e bun. Trebuie doar s-o văd.

— Știi că nu-i cu putință.

— Știu că cer foarte mult, a zis el. Dar e important. Prietenul tău ar vrea să mă ajute dacă ar ști că e crucial.

Thessaly a înălțat o sprânceană.

— Stai să văd dacă am înțeles bine. Vrei ca șeful pazei de la Penitenciarului statului New York să-i permită unui bărbat care este considerat un risc pentru siguranță și al cărui acces în închisoare a fost anulat să fie singur cu un prizonier?

El știa că este o cerere scandaloasă.

— Nu cer decât zece minute.

— Ți-ai pierdut mințile, Mike Brink.

Mike a tăcut. Se gândise de multe ori la același lucru, însă era ceva satisfăcător să audă cum cineva o spune în gura mare.

— Ascultă, se petrec mai multe decât își dă seama oricare dintre noi. Jess Price se temea să spună ce i s-a întâmplat pentru că era supravegheată. Cam Putney o supraveghea și îi raporta lui Jameson Sedge. Dar Jess s-ar putea să știe mai multe decât a spus cuiva. A început să se deschidă în fața mea. Dacă John Williams m-ar lăsa s-o văd timp de zece minute, știu că ea mi-ar spune tot. Inclusiv cine te-a atacat.

Thessaly a cugetat la asta și, chiar când Mike credea că o să-i ceară să plece, a ridicat telefonul din poală.

— Lasă-mă câteva minute, a zis. O să văd ce pot să fac.

Răbdarea nu era punctul forte al lui Mike, și era un chin să aștepte să afle dacă o poate vedea pe Jess. S-a învârtit pe coridorul din fața camerei lui

Thessaly, a cumpărat pentru el și Rachel pahare cu cafea amară de la un automat și a încercat să nu-și piardă mințile. A găsit în sala de așteptare alt exemplar din suplimentul duminical al lui *Times* și a ajutat-o pe Rachel să rezolve Triangulum.

Era ceva atât de alinător, așa o satisfacție elementară, în completarea tiparului de cifre. Se adunau într-un mod limpede, logic, definit. Nu exista ambiguitate.

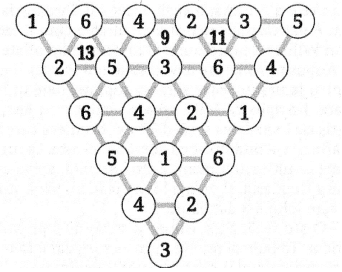

Răspunsurile erau răspunsuri, fără nicio îndoială. A zâmbit când i-a arătat lui Rachel literele ascunse pe care le plantase, „oul de Paște” alfanumeric al numelui său în cifre: 13, 9, 11, 5, 2. *Mike B.*

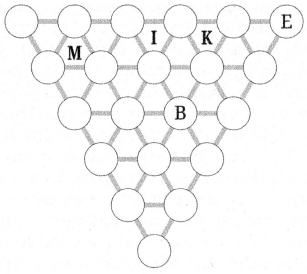

În cele din urmă, a auzit vocea lui Thessaly la telefon. A dat târcoale ușii și a ascultat-o cum îi face lui John Williams un rezumat al informațiilor aflate de la el. A spus că Mike are dovezi solide că Putney lucrează pentru Jameson Sedge și făcea supraveghere în închisoare. I-a spus că Mike crease o relație cu Jess, că îi câștigase încrederea și că, dacă există cineva care poate să afle ce s-a întâmplat cu adevărat, el este. La urmă, și poate ca ultim argument, a zis: „Ascultă, vreau să știu cine a făcut asta, și nu mă întorc la lucru până atunci”. La care John s-a dat bătut.

— O s-o facă, a zis Thessaly, văzându-l pe Mike pe coridor. Trebuie să rezolve niște lucruri, dar o să te sune să-ți spună când poți să te duci la închisoare.

57

Așteptarea la spital îi făcea vulnerabili, așa că Mike a insistat să meargă cu mașina prin jur până ce suna John Williams. Au urcat în Jeep și au pornit în sus în munții Adirondack, șerpuind prin păduri dese, trecând de orășele în care flutura steagul american și automobile 4x4 noi, strălucitoare, erau înșirate în fața barurilor de la marginea drumului. De sus, de pe un drum de munte, Mike a zărit închisoarea, cuibărită într-o depresiune. Umblau în jurul ei, și-a dat el seama, așa cum o molie se rotește în jurul focului, atrași de misterul lui Jess Price.

Thessaly promisese că John Williams avea să sune, dar mergeau de mai mult de o oră fără vreo veste. În cele din urmă, Rachel a oprit la o benzinărie Mobil ca să facă plinul. Mike a umplut rezervorul cu premium fără plumb, apoi a intrat și a cumpărat sandvișuri cu ton, pungi cu chipsuri și sticle cu apă. Chiar dacă el s-ar fi mulțumit să mănânce în mașină, Rachel a propus să urmeze indicatoarele până la o zonă de picnic de la baza unui traseu de drumeție. Mesele și o groapă pentru foc sugerau că locul nu este așa de izolat cum spera el – cu siguranță Jameson îi căuta. Însă Rachel a subliniat faptul că zona de picnic era într-un unghi care le permitea vizibilitatea la câțiva kilometri.

— Nimeni nu ne poate lua prin surprindere aici, a zis ea, întinzând cina pe una dintre mesele de lemn.

Era deja aproape șase și Mike murea de foame. Sandvișul n-avea să-l sature – ar fi trebuit să știe că are nevoie de ceva mai substanțial decât tonul dar era plăcut să fie pe teren solid, făcând ceva așa de simplu cum era un picnic în aerul răcoros, proaspăt, al muntelui.

Și totuși, în ciuda momentului de liniște, Mike era cu nervii întinși la maximum. Nici măcar în vreme ce desfăcea ambalajul sandvișului și mânca, nu putea alunga impresia că pădurea se închide peste el. Nu-și putea lua gândul de la Jess. Avea nevoie s-o vadă, avea nevoie ca John Williams să sune, avea nevoie să privească în ochii ei și să verifice dacă tot ce simte el este real. S-a uitat la telefon. Avea un mesaj de la Thessaly. A doua zi dimineață Jess avea să fie transferată de la Ray Brook la o închisoare cu nivel mediu de securitate din Connecticut. Cu toate că știa că asta se va

întâmpla, a fost o lovitură pentru care nu era pregătit. Era ultima sa șansă. Dacă nu o vedea în această seară, dacă nu intra acum în închisoare cu ajutorul lui John Williams, era posibil să n-o mai vadă niciodată.

S-a dus până la drum, încercând să risipească energia nervoasă care gonea prin el. Soarele începea să apună și peste pădure se lăsa o lumină violet-cenușie, dându-i un aer straniu, părăsit. O astfel de frumusețe imensă ar fi trebuit să-l liniștească, însă adrenalina era pentru sinestezie ceea ce sunt stimulentele pentru creierul normal: îi amplifica emoțiile, întărea imaginile și crea un baraj de culori și cifre. A privit peste șoseaua cu serpentine și a văzut un potop de tipare geometrice pe pavajul negru și neted. A tras adânc aer în piept. Și încă o dată. Tiparele n-aveau să-i abată atenția. Putea să controleze asta. Avea nevoie doar de un moment ca să se adune.

— Mike, vino și stai jos un pic, a zis Rachel, făcându-i semn să se așeze alături. John Williams o să sune. Trebuie doar să avem răbdare.

— Pari foarte sigură, a zis el, s-a întors de la drum și s-a așezat lângă ea.

— Sunt sigură, a zis ea. El o să facă asta pentru noi.

Mike a privit-o un moment, cântărindu-i încrederea. Era reală. Chiar era sigură.

— Cum poți să ai atâta încredere într-un om pe care nu l-ai întâlnit niciodată?

— Nu știu cum, dar, pur și simplu, o simt, a zis ea. Aceste momente – când totul e în suspensie, când ceva e pe cale să se întâmple – sunt cele în care mă bizui pe credința mea.

— Dacă mi-ai putea împrumuta un pic din acea credință pentru o oră sau două, ți-aș fi recunoscător, a zis el.

— O, cred că ai felul tău de a crede, a zis Rachel, privindu-l cercetător, la rândul ei. N-am vrut să te simți stingherit, de aceea n-am pomenit asta mai devreme, însă articolul din *Vanity Fair* chiar m-a emoționat. Nu pot decât să-mi imaginez greutățile prin care ai trecut. Trebuie să fi fost înspăimântător ceea ce ți s-a întâmplat.

— Îngrozitor, a zis el. M-am trezit alt om.

Pentru că Rachel îi spusese sincer de pierderea ei, simțea că poate să vorbească liber.

— După accident, tipul care credeam că sunt a dispărut cu desăvârșire. Vechiul Mike Brink era mort și a trebuit să-mi dau seama cine este această

nouă persoană.

— Te-ai întrebat vreodată unde ai fi acum dacă nu te-ai fi accidentat în seara aceea?

— Vrei să zici, dacă aș fi reușit o lovitură de șase puncte, am fi câștigat campionatul și aș fi devenit căpitan-vedetă? a întrebat el. Nu știu. Mi-e greu să mă gândesc la asta. Tot ce doream mi-a fost luat într-o clipă. Toată acea muncă, dispărută. Aveam talent, sigur, dar muncisem din greu ca să-l dezvolt. Ani de exerciții și antrenament la șase dimineața, ani fără petreceri, fete, băutură. Totul ca să fiu bun la un lucru. Și apoi, cu o singură lovitură, tot ce doream a fost, pur și simplu… șters.

— Sună ca și cum ai duce dorul celui care ai fi putut să fii.

— Presupun că da, a zis el, foindu-se stânjenit pe banca tare. Însă dacă el n-ar fi dispărut, n-aș fi acest om care stă aici. N-aș fi înțeles niciodată că există această latură a mea cu totul diferită. Presupun că ar trebui să fiu recunoscător pentru accident, chiar dacă a făcut totul să fie așa de greu.

— Nu-i ușor să fii recunoscător pentru trudă, a zis ea. Eu însămi mă pomenesc uneori că sunt furioasă că l-am pierdut pe Isaac. Mă întreb cum se poate ca un om așa de bun ca el, așa de dăruit ideii de a face lumea noastră mai bună, să moară atât de tânăr. Însă truda are puterea de a purifica lucrurile. Ne face să vedem cine suntem cu adevărat. Așa e cu enigmele tale, presupun.

Avea dreptate. Pentru Mike, provocările tot mai mari ale enigmelor sale, chinul când nu putea găsi un răspuns și entuziasmul găsirii soluției dădeau sens vieții. Și-a amintit ce îi plăcea lui Vivek Gupta să spună: „Oamenii extraordinari atrag evenimente extraordinare, atât bune, cât și rele”.

— Ai dreptate. Poate că o parte din mine are nevoie de trudă. Aș putea să trăiesc foarte bine lucrând la Google, sau la o agenție guvernamentală, sau predând la MIT, a zis. Însă enigmele sunt acel lucru care mă fac să merg mai departe.

— Ți-a dat prin cap că nevoia ta de a o ajuta pe Jess Price ar putea fi legată de această parte din tine?

— Cu siguranță face parte din asta. Dar simt, de asemenea, că îmi stă în putere s-o ajut. Am nevoie să știu că în ceea ce mi s-a întâmplat nu este vorba doar despre mine – că acest dar, sau orice o fi, are un scop mai mare. Jess îmi oferă asta.

Se lăsa noaptea și încă niciun semn de la John Williams. Mike nu mai

putea să stea locului nicio clipă. Trebuia să se miște. Au hotărât să pornească spre închisoare și să aștepte acolo veștile de la John.

— Te-ar deranja să conduc eu? a zis Mike, luând cheile de pe masa de picnic.

De ani întregi nu condusese altceva decât vechea sa camionetă, și avea să fie plăcut să facă ceva cu energia nervoasă.

Au urcat în Jeep și au pornit pe munte în jos, iar gândurile lui s-au întors la discuția cu Rachel. Avea dreptate, desigur. Truda îl formase. Durerea și pierderea creaseră condițiile pentru talentul lui. A cugetat la ideea că, fără durere, fără focul distrugător al accidentării și anihilarea totală a sinelui precedent, ar fi jumătate din cel care devenise.

Tocmai lua o curbă când Jeepul a început să se zguduie. A început ca o vibrație ușoară a volanului care, brusc, s-a transformat într-o încleștare puternică a angrenajelor. Farurile au pâlpâit, luminile de la bord s-au stins și frâna a încremenit. Nu mai pățise asta decât o dată, într-un viscol din Ohio – a ajuns pe o placă de gheață, a pierdut controlul și a alunecat de pe drum într-un șanț. Dar aici nu era gheață pe drum. Era o noapte caldă de iunie, niciun nor de ploaie pe cer, și nu aluneca. L-a inundat o senzație de zbor spre înălțimi, cu toate că înțelegea că sunt în primejdie să se zdrobească de coasta stâncoasă.

Se întreba dacă ar trebui să sară amândoi din mașină, când volanul s-a blocat și Jeepul s-a oprit. Înainte să aibă timp să-și dea seama ce se întâmplase, o limuzină lungă a oprit alături de ei. Din ea a coborât un bărbat masiv cu costum de vară și pălărie cu boruri moi. Vivek Gupta îi găsise.

Mike a sărit din Jeep, neștiind prea bine dacă să-l îmbrățișeze sau să-i tragă un pumn. Mentorul a hotărât în locul lui – l-a luat în brațe și l-a strâns. Vivek Gupta era moale ca o pernă și mirosea a parfum Aqua de Parma, aroma lui specifică. I-a dat drumul lui Mike și s-a dus la Rachel, care avea ochii holbați de groază.

— Doamnă Appel, sunt profesorul Vivek Gupta și, chiar dacă nu mă cunoașteți, eu mi-am permis să vă cunosc.

— Poftim? a zis Rachel, privindu-l uluită.

— Când domnul Brink mi-a trimis cercul, am putut să vă localizez prin satelit mașina. Cu placa de înmatriculare a Jeepului Wrangler din 2015 am găsit informațiile de la Registrul Auto și v-am luat numele, codul numeric personal și data nașterii. Apropo, așa v-a găsit bruta lui Jameson Sedge

Jeepul în garaj, numai că invers: avea numele și informațiile profesionale și le-a folosit ca să localizeze numărul de înmatriculare al mașinii. Toate sunt legate între ele și, cu o singură informație, totul e compromis. De exemplu, la o scurtă căutare v-am aflat balanța contului bancar și dobânda la rata ipotecii, care, apropo, e foarte bună. Distincțiile profesionale. Chiar și informațiile dentare. Aveți dinți excelenți, doamnă Appel. Bravo!

S-a oprit ca să-i arunce lui Mike un zâmbet maliții os.

— Te rog să mă ierți pentru această bruscă acaparare a vehiculului, a zis. Dar nu voiam să vă pierd. Aici, sus, semnalul vostru GPS nu-i așa de puternic cum ar fi de dorit.

— Tu ai făcut asta? a întrebat Mike, uluit. Cum?

— Folosirea punctului vulnerabil din sistemul de operare al Jeepului, a zis Gupta. Foarte folositor pentru noi, cei care știm cum să-l exploatăm.

— Folosirea punctului vulnerabil? a întrebat Rachel, evident uluită.

— E un virus din computer, a zis Mike, zâmbind fără voie.

Vivek Gupta îi explicase cândva acest virus anume, dar el nu fusese atent. Începea să regrete că de atâtea ori n-a fost atent la cursuri.

— De fapt, este un punct vulnerabil clandestin din sistemul de operare care permite cuiva cu priceperea necesară – de fapt, oricărui hacker cu experiență – să aibă acces la sistemul electronic care controlează vehiculul. Este o problemă foarte cunoscută și, în vreme ce producătorul susține că a astupat gaura, e evident că e încă acolo. A privit în josul drumului, apoi în spate. Și, dacă eu pot să intru în sistemul electronic al Jeepului tău, draga mea, Jameson cu siguranță poate și el. Haideți acum, repede, înainte să fim văzuți.

Vivek Gupta i-a condus spre bancheta din spate a limuzinei. Spațiul avea scaune tapițate cu catifea și un monitor mare. A deschis o cutiuță de metal căptușită cu staniol – o cușcă Faraday. Mike a recunoscut-o din vizita sa la Cape Cod. Profesorul ținuse închise în ea telefoanele lor în tot weekendul.

— Domnul Brink are o stranie capacitate de a dezlega enigme în capul lui, însă eu trebuie să mă bizui pe ajutorul neobosit al computerului meu.

Profesorul Gupta a apăsat un buton de pe o consolă și s-a deschis o ușiță care a dat la iveală un bar.

— Domnule Brink, te rog.

Mike n-a pierdut timpul. A turnat într-un shaker whisky, vermut și bitter și a preparat trei Manhattan, cocktailul preferat al lui Vivek Gupta. A pus în

pahare câte o cireașă din lichior Luxardo, apoi i-a dat unul lui Rachel și unul lui Gupta și, cu un clinchet de pahare, a luat o înghițitură și s-a lăsat pe spătar.

Profesorul Gupta și-a pus în poală o tastatură, a introdus o comandă și monitorul s-a umplut cu un cerc luminos: Variațiunile lui Abulafia ale Numelui lui Dumnezeu.

— Acum așezați-vă comod, savurați-vă băutura și ascultați cu atenție. Asta o să vă lase cu gura căscată.

58

— Când domnul Brink mi-a trimis această configurație incredibilă am fost uluit. Știu foarte puțin despre istoria religiei și, ca budist, n-am învățat prea multe despre iconografia iudeo-creștină, a zis Gupta. Însă acest cerc este, din perspectivă matematică, interesant și foarte complex. Mi se pare extraordinar, dacă ne gândim că omul care l-a creat trăia într-o epocă fără progresele matematicii pe care voi și cu mine ne bazăm ca să înțelegem lumea. De fapt, trăia într-o lume în care lumânările de ceară erau un lux.

Vivek Gupta și-a potrivit tastatura în poală, a introdus o comandă și cercul s-a mărit. Mike îl văzuse doar de câteva ori, dar era în mintea sa când închidea ochii. Folosind un laser, Vivek Gupta i-a atras atenția asupra cercului de numere din jurul razelor, apoi asupra Stelei lui David din centrul imaginii.

— Sunt un păgân, și doamna Appel poate să explice mult mai bine decât mine semnificația religioasă a acestei imagini. Însă ceea ce văd aici este un fel de enigmă matematică. Un *puzzle,* prieteni, *un puzzle.* Este chiar lucrul care a pus stăpânire pe mine și m-a târât printr-o carieră de vrăjitor al cifrului, matematician, artist și iubitor al inefabilului. Acestea fiind spuse, cred cu adevărat, la fel ca eroul meu, matematicianul indian Srinivasa Ramanujan, că „o ecuație nu înseamnă pentru mine nimic dacă nu exprimă un gând al lui Dumnezeu”. Acest puzzle este o astfel de ecuație. Gupta s-a întors spre ecran. Ceea ce m-a interesat în primul rând la acest cerc a fost faptul că există un tipar distinct. Îl vezi, domnule Brink?

— Pătratele albe și negre de pe margine, a zis Mike, sunt binare. A fost unul dintre primele lucruri pe care le-am observat.

— Un cod binar, a zis Gupta. Un element neobișnuit într-un astfel de desen, aș zice.

— Există o istorie a folosirii codurilor pentru a comunica informații despre Creator, a zis Rachel. Abulafia a dus asta la cu totul alt nivel, e limpede, dar nu este un procedeu unic.

— Așa? a zis Gupta. Ei bine, folosirea codurilor binare o fi fost folosită de poporul evreu, dar sistemul n-a fost doar al lor.

A dat clic pe un buton și a apărut imaginea unor linii negre groase

grupate câte șase.

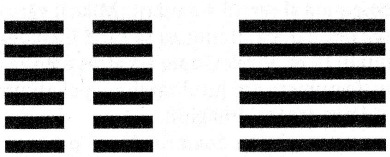

— Abraham Abulafia n-avea cum s-o știe, pentru că n-a avut contact cu chinezii, însă cu patru mii de ani înainte de vremea lui, un filosof chinez pe nume Fu Xi a primit din ceruri o serie asemănătoare de mesaje binare – secretul forței binare feminine și masculine, cunoscută ca *yin* și *yang*. La fel ca Abulafia, a creat un sistem de notare – nu variațiuni ale numelui lui Dumnezeu, ci hexagrame: yin și yang, o serie de linii întrerupte și continue, grupate câte șase. Aceste hexagrame au fost sistematizate mai departe în șaizeci și patru de grupuri, care alcătuiesc baza lui *I Ching,* sau *Cartea schimbărilor*. Erau folosite la divinație. De fapt, se credea că poartă în ele toate tainele lumii.

Profesorul Gupta a dat clic pe un buton și pe ecran a apărut fotografia unui vortex. Era plin de secțiuni separate; peste fiecare erau scrise ecuații.

— Sistemul binar al lui Fu Xi i-a atras atenția matematicianului german Gottfried Leibniz, care lucra neobosit la crearea unui sistem fără folosirea zecimalelor. Tânjea după o matematică pură, care să exprime pe deplin diferența dintre zero și unu. Problema lui zero, a nonexistenței, îl obseda pe Leibniz. Cum putea zero – potențial pur – să se transforme în unu, un obiect material complet? Tranziția de la nimic la ceva este chestiunea centrală din… ei bine, din tot. Toate sistemele noastre spirituale și intelectuale – religia și știința, dar și întrebările existențiale: Cum apare viața? Ce se întâmplă cu ea după ce trupul moare? Și care este natura nonexistenței?

Mike s-a uitat la Rachel, întrebându-se dacă ține pasul cu cotiturile bruște ale gândirii lui Gupta. El era obișnuit cu asemenea acrobații intelectuale. Le urmărise la cursurile profesorului Gupta de la MIT, unde era celebru pentru că ținea studenții după ore explicând nuanțele unei enigme matematice. Însă n-avea de ce să-și facă griji. Rachel era vrăjită. Se uita la Vivek, sorbindu-i fiecare cuvânt.

— Întrebările lui Leibniz, a zis ea, sunt însăși rădăcina gândirii cabalistice.

— Într-adevăr! a zis Gupta, încântat. Leibniz era profund interesat de Cabală, deoarece corespundea obsesiei sale față de misterele creației. A

postulat că operațiunile cele mai profunde ale universului pot fi explicate printr-un sistem de 0 și 1. Timpul a dovedit că instinctul lui a fost corect. Sistemele binare au devenit principalul mod al umanității de a calcula și exprima lumea materială. Așa cum probabil știți, suntem complet dependenți de codurile binare care guvernează toate comunicațiile bazate pe computer. Transporturile, internetul, siguranța națională – toate funcționează pe baza codurilor binare. Aproape orice experiență culturală – de la muzica înregistrată până la filme și televiziune, și cărțile audio și digitale – este creată și livrată într-un cod binar. Iar acest cerc, după cum s-a dovedit, conține și el un cod binar.

Rachel s-a aplecat spre ecran.

— Nu știu cum de n-am văzut asta înainte, a zis.

— Nu e chiar evident, a zis Gupta. Însă atunci când studiezi secvența devine limpede că pătratele albe și negre de pe marginea cercului nu sunt deloc puse la nimereală. Am văzut asta destul de devreme și am presupus că există un prim strat de soluție a secvenței, însă am bănuit că este mai mult de atât. Așa că l-am trecut prin diferite programe de computer și, spre uimirea mea, am descoperit că secvența dădea rezultate foarte surprinzătoare.

— Ce fel de rezultate? a zis Rachel, concentrată în continuare la ecran.

— Secvența binară, atunci când este manipulată în 72 de variațiuni – așa cum era intenția inițială a cercului de rugăciune, nu-i așa? – crea o linie de cod de computer.

— Cod de computer? a întrebat Rachel, uluită. Acesta a fost desenat acum o mie de ani.

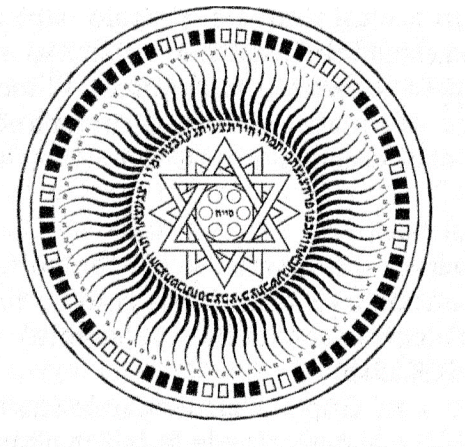

— Uluitor, știu, cu atât mai mult cu cât nu-i doar un cod de computer

vechi.

Profesorul Gupta a atins câteva taste și pe ecran a apărut imaginea unei ecuații.

— Ați auzit de qubit?

— Unitatea de cod folosită în informatica cuantică, a zis Mike, studiind ecuația.

Nu mai văzuse niciodată așa ceva, cu grupările de zero și unu, însă simetria îl atrăgea.

— Exact, a zis Gupta. Un qubit este cea mai simplă unitate a informaticii cuantice. Calculatoarele de azi folosesc biți, sau elemente binare, pentru codificarea informației, iar calculatoarele viitorului vor folosi qubiți, sau coduri care folosesc complexitatea și, sincer, legi ale mecanicii cuantice care te uluiesc. Qubiții sunt nonbinari. Ei procesează informațiile în mod multipozițional. Cel mai simplu mod de a o spune este că, în vreme ce biții fixează informația într-o stare – fie 0, fie 1; non-existență sau existență –, qubiții permit informației să se afle în ambele stări simultan. Informația poate fi în același timp aici și acolo, albă și neagră, masculină și feminină. Starea de a fi în mai multe poziții deodată se numește „suprapunere”. Viitorul tuturor sistemelor informatice va fi cel al suprapunerilor.

Profesorul Gupta s-a oprit și s-a uitat la Mike și Rachel.

— Mă urmăriți?

— Spuneți că informațiile se vor comporta ca particulele cuantice, a zis Rachel. Așa cum un foton poate fi în două locuri deodată în experimentul celor două fante, a zis Rachel.

— Exact, a zis Gupta. Calculatoarele cuantice vor fi de mii de ori mai puternice decât cele mai rapide calculatoare pe care le avem. O astfel de putere va alimenta suprapunerile și teleportarea cuantică a informațiilor. Ne vor da o capacitate incredibilă de a rezolva probleme care par să fie de nerezolvat: bolile, foametea. Chiar și moartea.

— Înțeleg puterea unei astfel de mașinării, a zis Rachel. Dar de ce și-o dorește așa de tare Jameson Sedge?

— Trebuie să fi aflat că Abulafia a codificat informația pe care o caută. Poate știe și de codul cuantic pe care l-am descoperit eu. Cu siguranță ar fi avut capacitatea să-l extragă, așa cum am făcut eu. Însă problema reală este dacă Jameson a creat mijloacele de a-l folosi. Pentru asta ar fi avut nevoie de un computer cuantic și de rețeaua de funcționare. Dacă așa stau

lucrurile, și dispune de tehnologia necesară implementării…

— Ar avea codul nemuririi, a zis Mike, terminând fraza.

S-a uitat la codul de pe ecran, încercând să accepte ideea. O secvență străveche, creată de un mistic din secolul al XIII-lea, conținea elementele de bază ale unui cod cuantic care ar fi putut, dacă era folosit corect, să schimbe viitorul omenirii.

— Este absolut uluitor.

— Obișnuiam să ne imaginăm asta în tinerețe, a zis Gupta. Visam la capacitatea de a crea noi sisteme pentru conștiință în afara celui strict biologic. Glumeam despre găsirea unui ambalaj mai bun al sufletului, care să n-aibă nevoie de mâncare sau de somn. Care să nu se uzeze niciodată. Gândește-te la asta, domnule Brink: când am avut ieri discuția video, ai fi observat diferența dacă ar fi fost o reconstrucție a sinelui meu biologic pe ecran sau o reconstrucție a conștiinței mele prin pixeli? Eram cu adevărat eu sau imaginea mea? Nu ți-ai fi dat niciodată seama de diferență.

Vivek Gupta a băut ce mai rămăsese din Manhattan și a pus paharul pe podea.

— Întotdeauna m-am gândit la nemurire ca teorie, genul de idee care alimentează poveștile științifico-fantastice. Însă n-am crezut că qubiții, mecanica cuantică și teleportarea datelor ar fi cu adevărat posibile. Acum nu mai este doar fantezie. Conștiința poate fi codificată, conservată, teleportată. Mintea lui Sedge poate să existe într-o suprapunere a prezentului și viitorului. Avem modelele matematice care o dovedesc.

— Dar asta e în continuare strict teoretic, a zis Mike. Încă nu există tehnologia.

— Corect, a zis Gupta. Însă „teoretic” este primul pas spre „real”. După umila mea părere, suntem încă departe de o perturbare masivă a existenței omului. Însă Jameson e hotărât. Ideile lui au depășit întotdeauna momentul prezent. Iar acest cod, chiar dacă este teoretic, nu-i mai puțin miraculos. Abulafia i-a dat omenirii o unealtă puternică.

— Se poate, a zis Rachel, părând că se îndoiește. Însă Abulafia n-ar fi putut să știe nimic despre asta. El a desenat cercul ca act de rugăciune. Rostul lui era să fie interpretat ca un rol, psalmodiat, trăit. Rostul lui era să fie o cale de comunicare cu divinitatea.

— Se prea poate, a zis Gupta, însă, ca matematician, îți pot spune că acest cerc conține o comoară remarcabilă, care are prea multă precizie,

perfecțiune, ca să fie accidentală.

— Poate că nu era nimic accidental în el, a zis Rachel.

I-a întâlnit privirea și și-a dat seama ce gândește: Enigma lui Dumnezeu nu era întâmplătoare, nu era o greșeală, nici măcar un accident norocos, ci era un dar făcut de Dumnezeu omenirii.

59

Timp de mai bine de un deceniu, Cam Putney se supusese ordinelor. Călătorise prin lume culegând dispozitive de stocare pline cu Dumnezeu știe ce informații prețioase; se antrenase fără răgaz, împingându-și până la limită capacitățile fizice și mintale; se mutase la distanță de cinci ore de nordul orașului ca să fie gardian de închisoare, lăsându-și în urmă copilul. Omorâse oameni. Atacase o femeie. Se supusese întotdeauna fără crâcnire poruncilor lui Sedge, fără să scoată vreo vorbă de împotrivire, fără să pună vreo întrebare. Executase ordinele în felul în care fusese antrenat: rapid, desăvârșit, onorabil și în tăcere. Aceasta era calea unui samurai din Singularity. Nimic nu era mai important pentru el decât misiunea.

Cu excepția fiicei sale. Jasmine avea treisprezece ani, era sănătoasă și fericită, o adolescentă echilibrată care n-avea habar cu ce se ocupă tatăl ei. Îi ascunsese adevărul, sperând că o să aibă o copilărie normală, și reușise. Fondul pentru educație oferit de domnul Sedge îi permisese să meargă la cele mai bune școli particulare din Manhattan, unde avea prieteni care o invitau la petreceri de aniversare extravagante în Hamptons și în Bahamas în vacanța de iarnă. Îi plăceau musicalurile – o dusese de patru ori la *Matilda* – și Tik Tok și K-pop. Iubea animalele. Ultima dată când a văzut-o – acum câteva luni, în vacanța de primăvară – i-a spus că vrea să se facă medic veterinar. *Veterinar.* La treisprezece ani el nu s-ar fi gândit la așa o meserie. Era mândru că o ferise de realitățile dure ale lumii și de adevărul celor săvârșite de el. Și totuși, era așa de vulnerabilă, așa de ușor de rănit. Se întreba dacă el o să aibă voința s-o ajute să se întărească, să-i îngăduie să sufere. Era singurul fel în care putea ea să învețe ceea ce el știa: că siguranța vine din înfruntarea directă a durerii.

Cam înfruntase de multe ori primejdia de-a lungul anilor, până ce aceasta ajunsese să facă parte din el. Ume-Sensei îi spusese că trupul reține totul, păstrează tiparele și repetările mișcărilor pe care le-a învățat, însă n-a crezut asta până în clipa în care a atacat-o pe doctorița Moses.

Era pregătit. Știa că are o ocazie, una singură. Șmecheria era s-o lovească fără să strice computerul. Fișierul pe care îl mutase din telefon în

laptop era important. Domnul Sedge ar fi vrut computerul, ca și telefonul, așa încât Cam trebuia să aibă grijă să plaseze glonțul într-un unghi care s-o azvârle spre spate, să împingă trupul departe de masă. Nu era o împușcătură ușoară, dat fiind că stătea în spatele ei, dar nici imposibilă.

S-a mișcat încet, făcând fiecare pas ca și cum ar fi mers pe o frânghie suspendată. O mișcare greșită și se strica echilibrul delicat de care avea nevoie ca să-și atingă ținta. La jumătatea camerei și-a dat seama de greșeală: o umbră a alunecat peste ecranul laptopului, dezvăluindu-i prezența. S-a întâmplat în câteva secunde: femeia și-a dat seama că el e în spate, a închis brusc laptopul și s-a răsucit să-l înfrunte. Ferocitatea reacției ei l-a încremenit; nu se putea mișca, doar a privit cum ea a repezit laptopul spre el. O lovitură rapidă în încheietura mâinii a făcut pistolul să zboare în cealaltă parte a camerei.

În clipele care au urmat, gândurile sale s-au blocat și au preluat conducerea anii de antrenament. Vederea i s-a încețoșat, conștiința s-a estompat și el a lovit. Când a revenit în prezent, stătea deasupra lui Thessaly Moses. Ea zăcea pe podeaua de lemn a sufrageriei, cu sângele prelingându-se dintr-o tăietură de pe partea stângă a feței. S-a uitat în jos și a văzut că marginea îngustă a laptopului era plină de sânge. Nu-și amintea să-l fi luat de la ea, dar îl folosise ca pe un tăiș.

Dintr-odată, podeaua s-a înclinat și l-a cuprins un val de panică. Era amețit. Picioarele i s-au înmuiat și mâinile îi tremurau. Nu mai omorâse niciodată o femeie, și încă cu propriile mâini. Nu-i venea să creadă. Ume-Sensei îl învățase că actele de forță necesită un moment de retragere. Trebuia să se îndepărteze de panică și să respire. A tras aer în pântec, l-a ținut numărând patru, trei, doi, unu, apoi i-a dat drumul. Camera s-a liniștit, la fel și mâinile sale.

Cam nu mai băuse alcool de aproape zece ani, dar niciodată nu se mai pierduse în timpul unei misiuni și avea mare nevoie de un pahar. A destupat sticla de vin, a turnat într-un pahar și l-a dat pe gât. Ce devenise? S-a uitat iar la Thessaly Moses, la balta de sânge care se lățea pe podea, și a văzut fața fiicei sale. Toată viața și inteligența lui Jasmine ar putea să fie strivite la fel de ușor, cu o lovitură brutală la cap.

Ceva din adâncul lui Cam s-a frânt, și temelia identității sale de războinic al lui Sedge a început să se fărâmițeze. Nu era un animal fără minte. Nu era un monstru. Tot ce-l învățase Ume-Sensei dovedea asta. Fiica

sa dovedea asta. Și apoi, ca un mesaj de pe alt tărâm, Thessaly Moses a gemut. El s-a răsucit și a văzut că îi tresar pleoapele. L-a cuprins un val de ușurare. *Nu era moartă.* A luat telefonul ei și a format 911. A pus telefonul lângă ea, așa încât sunetul vocii dispecerului s-o trezească. A plecat, știind că în curând va veni ajutorul.

Doctorița Moses avea să trăiască. Și totuși, ceea ce îi făcuse el îl bântuia. Panica a revenit când domnul Sedge i-a spus că e vremea să-și ducă la bun sfârșit misiunea. Cam n-o vedea în fața ochilor decât pe Jasmine. Știuse că o să vină acest moment. Tot antrenamentul său ducea la asta, acel mare act de loialitate. Toate tehnicile învățate, fiecare informație pe care o adunase, orele nesfârșite de supraveghere a prizonierei – aceste lucruri nu erau decât pași pe calea planului suprem al domnului Sedge.

Și totuși, ce i-ar face asta fiicei sale? Ce i-ar face lui? Se schimbase în decursul timpului. Disciplina și educația l-au făcut deosebit de cel care era când a semnat contractul. Dacă era de acord cu ce îi cerea domnul Sedge și își îndeplinea îndatoririle, dacă își sacrifica în acest fel viața, ar fi însemnat că nu mai poate fi tată, cel puțin nu în sensul normal. Domnul Sedge îi ceruse loialitate deplină, care să-i subjuge viața. Nu se temea de actul în sine sau de violența implicată. Însă dacă planul funcționa, dacă teoriile domnului Sedge se dovedeau corecte, atunci viața lui Cam ar fi fost schimbată pe vecie.

După ce a recuperat sipetul din Jeep, domnul Sedge i-a spus că a venit vremea. „A venit clipa pentru care am muncit”, a zis. „Viitorul a sosit”. Cam s-a gândit la ceea ce urmează, la sarcinile pe care jurase să le îndeplinească, la sacrificiile de care ar fi fost nevoie, și l-a cuprins panica. I-a spus domnului Sedge că nu poate să facă ceea ce îi cere. Că își dă demisia și este gata să înfrunte consecințele.

Însă domnul Sedge nu s-a supărat. S-au dus în Lower Manhattan, unde Anne-Marie îi aștepta în elicopter. Au tăcut pe tot drumul până la complexul rezidențial. Când au ajuns, Sedge a pus o mână pe umărul lui Cam, l-a privit în ochi și a spus că îi înțelege reacția.

— Viitorul e înspăimântător, a zis, dar n-ai de ce să te temi. O să te călăuzesc pe tot drumul.

Au coborât sub casă, în buncărul lui Sedge, care era plin cu echipament informatic. Erau acolo un generator alimentat cu energie geotermală, care ținea întregul loc separat de rețeaua electrică, și o pivniță plină cu provizii

de urgență pe o lună – apă, mâncare, pastile de iod, conserve, saci de douăzeci și cinci de kilograme de fasole și orez. N-ar fi trebuit să fie surprins. Domnul Sedge credea în independență în sensul cel mai literal. N-avea de-a face niciodată cu avocați, bănci, expunere la presă, cantități necunoscute din orice.

Era sigur că nici măcar Anne-Marie nu știa adevărul despre munca lui Sedge. Se întreba cum o doamnă deșteaptă și frumoasă ca ea putea să se împace cu toate aiurelile ciudate pe care le făcea domnul Sedge. Presupunea că banii au un mare rol în suportarea excentricităților domnului Sedge, dar se întreba dacă nu cumva și ea, ca și Cam, ajunsese să considere că banii n-au legătură cu munca. Dacă ea vedea, chiar la marginile obsesiei domnului Sedge, perspectiva unui lucru frumos. Poate că și ea fusese sedusă de viitorul sublim pe care îl făurea domnul Sedge.

Domnul Sedge l-a pus să se așeze sub luminile fluorescente din buncăr, i-a turnat un pahar de scotch de cea mai bună calitate și i-a pus întrebări: Ce voia? De ce anume se temea? De ce ar petrece atâția ani cu antrenamentele ca să plece în momentul crucial? Cam i-a spus că nu poate permite ca fiica sa să sufere consecințele acțiunilor lui.

— Dimpotrivă, ea va profita, a zis Jameson Sedge. Acțiunile tale te vor face erou, prietene. Rolul tău în călăuzirea omenirii în Marea Resetare va fi aclamat.

— Știți cum e, a zis Cam, numele meu o să fie peste tot – la televizor, pe internet. Mama lui Jasmine o să afle. Prietenii ei…

— Fiica ta n-o să fie rușinată. O să fie mândră. Împlinești potențialul întregii omeniri: de a înlocui zeii. De a-i face lipsiți de importanță. De a trăi veșnic.

— Însă, dacă funcționează, a zis el, s-ar putea să n-o mai văd niciodată.

— Dacă funcționează, vei avea o veșnicie împreună cu ea. Domnul Sedge umbla prin buncăr și lumina de la monitoare îi dădea o paloare verzuie. Vino, o să-ți arăt despre ce nivel de fonduri vorbesc.

Computerul nu semăna cu niciun aparat pe care îl mai văzuse, un perete de cipuri strălucitoare în spatele unei plăci de sticlă. Domnul Sedge s-a așezat în fața unei tastaturi de sub un monitor și a deschis un document. Era ultimul lui testament semnat, așa cum fusese contractul lui Cam, ca un contract criptografic. Alături de numele lui Cam era o sumă astronomică, mai mult decât ar fi putut el vreodată să cheltuiască.

— Și Anne-Marie va avea partea ei, și sunt diferite fonduri pe care le-am prevăzut. Însă o parte semnificativă a bunurilor mele va ajunge la tine, Cam. Gândește-te. Chiar dacă mă înșel, chiar dacă tot ce am plănuit va eșua jalnic, Jasmine va profita. Gândește-te ce va însemna pentru ea să aibă această siguranță.

Sedge a conectat la computer un hard extern și pe ecran a apărut o serie de documente.

— Aceasta este lucrarea vieții mele, a zis el, cu ochii plini de mândrie. Știu că este mare riscul de eșec. Însă trebuie să știu dacă mă vei ajuta să aduc la îndeplinire ultimii pași. O să faci asta, domnule Putney? Te vei dovedi omul care am crezut că ești?

În cele din urmă, Cam s-a înduplecat. Avea să aibă grijă ca Marea Resetare a lui Jameson Sedge să înceapă corect.

— Da, domnule Sedge, a zis cu vocea tremurătoare. Sunt acel om.

Apoi au scos din sipet desenul circular, l-au scanat și au pus în mișcare programul.

— Mai este doar un pas, a zis Sedge, în culmea fericirii. Și pentru asta avem nevoie de Jess Price.

60

John Williams a sunat tocmai când Gupta terminase prezentarea. Cu câteva apăsări pe tastatură a eliberat sistemul computerizat al Jeepului și motorul a prins viață. Mike i-a lăsat volanul lui Rachel, ușurat să fie doar pasager. Ura să piardă controlul, și faptul că a simțit mașina smucindu-se cu de la sine putere îl tulburase. Cu toate că Vivek Gupta a promis că nu se mai amestecă, Mike nu l-a crezut de-a binelea. Profesorul Gupta avea o slăbiciune pentru farse, mai ales când i le făcea lui Mike.

Nu-și puteau permite altă întârziere. John Williams le dăduse instrucțiuni exacte. Să parcheze la aproape un kilometru de închisoare, într-un desiș marcat cu pancarta *Vânătoarea interzisă.* Acolo aveau să găsească o sacoșă cu o uniformă de gardian nouă, un card de identitate și un ecuson.

Mike a intrat printre copaci, s-a dezbrăcat și și-a pus uniforma, simțind pe piele poliesterul țeapăn. Îi venea destul de bine, deși și-a dat seama că tenișii săi roșii nu se potriveau cu profilul unui gardian dintr-o închisoare din statul New York. Însă nu avea de ales. Trebuia să se descurce cu ei.

Și-a aruncat hainele în Jeep, i-a făcut semn cu capul lui Rachel și a pornit pe jos spre închisoare. Noaptea era caldă, fără nori, cu stelele ca niște pistrui pe cupola imensă, neagră, a cerului. Închisoarea era acolo, chiar în față. A văzut zidul gros, vălătucii de sârmă ghimpată, reflectoarele. L-a asaltat brusc un val de teamă la însuși gândul să treacă de acea barieră. Știa ce-l așteaptă dacă este descoperit. Să se dea drept gardian și să intre într-o închisoare cu o identitate falsă nu era o enigmă din care să scape cu o rezolvare. După ce trecea acel prag nu mai exista drum înapoi.

John Williams îi spusese să fie la poartă la ora zece fix, când sosea schimbul de noapte. Avea să-l conducă pe Mike prin diferitele puncte de control și să-l prezinte ca nou angajat. Uniforma nouă și faptul că nu-l mai văzuse nimeni până atunci aveau să-i confirme povestea. Chiar dacă mai fusese în închisoare, acest lucru se întâmplase în timpul zilei, iar cei din paza de noapte n-aveau să-l recunoască. Dacă totul mergea după plan, avea să intre și să iasă rapid, fără complicații.

Mike a ajuns la primul punct de control. Paznicul i-a văzut uniforma, s-a uitat la ecuson și a început să-i pună întrebări, când din spate s-a auzit o

voce.

— E tipul cel nou, Chuck, a zis John Williams. Am documentele lui în birou, dacă ai nevoie de un exemplar.

Paznicul s-a uitat la Mike, din nou la ecuson, apoi l-a lăsat să treacă. John Williams i-a făcut semn să-l urmeze. Au mers spre închisoare în tăcere, sub lumina albă, orbitoare, a reflectoarelor care măturа peluza.

În cele din urmă, John Williams a zis:

— Stai lângă mine, Brink, a zis. Fără șmecherii prin aripa veche. Intrăm și ieșim, fără ocoluri.

— Corect, a zis Mike, dându-și seama că fiecare mișcare îi fusese înregistrată de camerele de supraveghere.

William îl văzuse când s-a dus în sanatoriu să citească jurnalul lui Jess. Cam Putney nu-l găsise singur.

— Tu vezi tot ce se petrece aici.

— Evident, nu destul din toate.

— Dacă Jess Price știe ce i s-a întâmplat lui Thessaly, mie o să-mi spună.

— Ascultă aici, amice. Thessaly crede că ești a opta minune a lumii, însă eu nu sunt așa de ușor de impresionat. Dacă scoți ceva de la Price, dă-mi de știre, dar nu cred că o să se întâmple. Cel mai probabil n-o să spună nimic. Ăsta-i jocul ei, nu?

Mike a simțit brusc nevoia să-i ia apărarea lui Jess.

— Te înșeli, a zis, nu-i deloc un joc.

John s-a oprit și s-a întors spre el.

— Și atunci ce este, domnule Știe-Tot?

Mike a văzut în minte cercul lui Abulafia, literele și numerele din el. Și-a amintit tot ce îi spusese Vivek Gupta. Piesele erau acolo. Nu trebuia decât să le pună la un loc.

— E o enigmă. Și fără Jess Price n-o putem dezlega.

— Ei bine, a zis John, hai să lămurim pe deplin o chestie, amice. Orice oi avea tu de gând, eu sunt cel care-și pune fundul la bătaie aici. Dacă n-ar fi Thessaly, n-ai pune piciorul în închisoarea mea.

Au intrat pe ușa principală și printre detectoarele de metal.

— Un nou angajat, a mormăit John spre paznicul de serviciu, care l-a lăsat să treacă fără să-i ia telefonul, ceea ce a fost o imensă ușurare.

De cum o găsea pe Jess, avea s-o sune pe Rachel și ea avea să-i spună ce

trebuie să facă. Avea să-i spună unde să stea el și unde să stea Jess; ce să spună el și ce să spună Jess. Avea să-l ajute să rostească silabele lui HaShem.

Și după aceea? Chiar dacă fusese de acord să ducă la îndeplinire planul, era nouăzeci și nouă la sută sigur că ritualul n-o să funcționeze. Considera ritualul o modalitate de a provoca o reacție din partea lui Jess. Ca o pilulă falsă, cercul ar crea un efect placebo, aducând-o înapoi în noaptea în care murise Noah Cooke. Dacă el ar putea să creeze din nou emoțiile trăite de Jess în timpul ritualului, ea și-ar aminti ce s-a întâmplat cu adevărat în noaptea aceea. Toate legendele din jurul lui HaShem asta erau: legende. Și totuși, nu putea să nu simtă greutatea acelei șanse de unu la sută ca în toate acestea să fie ceva substanțial. Văzuse fotografiile lui Noah Cooke și Frankie Sedge. Citise relatarea lui LaMoriette despre vătămările suferite de rabin și Jakob. Se jucau cu focul.

John Williams l-a condus pe un coridor lung, luminat puternic, până la o încăpere goală. Era aranjată pentru terapia de grup, cu un cerc de scaune în mijloc.

— Stau aici, afară, în dreptul ușii, cu ochii pe tine, a arătat John spre o cameră de supraveghere de pe coridor. Camerele din acest sector au fost oprite pentru zece minute. Nu vreau să vadă cineva că am adus o deținută pentru un taifas noaptea târziu. Fără șmecherii. Vorbesc serios. John a descuiat ușa și l-a lăsat pe Mike să intre, apoi s-a uitat la ceas. Ai vreo opt minute. Ai face bine să le folosești.

Încăperea n-avea ferestre, era întunecată, singura lumină venea de la un indicator IEȘIRE roșu de lângă ușă. Jess stătea pe un scaun pliant în mijlocul încăperii, cu pielea strălucind roșie în lumina reflectată, cu părul atârnându-i fără vlagă pe umeri. N-a dat semn că îl vede, nici măcar nu s-a uitat la el când s-a apropiat, privea țintă în întuneric. Presiunea ultimelor trei zile concentrase sentimentele lui Mike, cristalizându-le. Voia să se ducă la ea, s-o atingă. Voia să se asigure că ea era acolo în carne și oase, nu doar o născocire a minții lui.

Dar pe când se apropia a fost surprins de ce vedea. Ea tremura de frig, se zguduia, avea buzele crăpate până la sânge și pielea atât de palidă, că părea nepământeană. Ochii îi luceau de febră. Era gata să se prăbușească. Mike a vrut să se repeadă la ea, dar s-a abținut. Femeia din vis semăna cu Jess, dar asta nu însemna că ea simte tot ceea ce simțea el.

Chiar când se gândea la asta, Jess a rezolvat dilema. A venit la el și l-a cuprins în brațe. A simțit din intimitatea gestului – felul în care se lipea de el, înconjurându-i mijlocul cu brațele – că nu era singurul care are acele sentimente. Ea trăise totul.

— Nu credeam că o să te mai văd, a zis ea, lipindu-și obrazul de pieptul lui.

— N-aveam de gând să las să se întâmple asta, a zis el, ținând-o strâns.

Era rece, înghețată.

— Ai găsit sipetul? a întrebat ea trăgându-se deoparte, cu vocea încordată.

— N-aș fi ajuns așa de departe fără el.

— Atunci știi ce i s-a întâmplat lui LaMoriette, a zis ea. Știi că n-a fost vina mea.

— Ceea ce știu este că te-ai încâlcit în ceva care te depășește cu totul.

Jess s-a răsucit într-o parte ca să-și ascundă reacția, însă Mike a văzut că are ochii plini de lacrimi.

— Nu știi cât de mult am așteptat să aud asta, a zis ea. Pot să suport aproape orice câtă vreme mă crezi.

— Te cred, a zis el. Nimic din toate astea n-are sens, însă te cred. Și o să te ajut. Știu că pare imposibil, dar trebuie să încerci să te gândești la cele întâmplate în noaptea aceea la Sedge House.

Expresia lui Jess s-a umplut de o energie exaltată și vocea părea diferită de cea din secunda dinainte.

— Știi ce fac ei, nu?

El s-a tras fără voie cu un pas în spate, trupul său simțind pericolul înainte să-i apară în gând.

— Ce face cine?

Ea l-a privit în ochi.

— În primul an petrecut aici am găsit în curtea închisorii un fluture. Un monarh mare, frumos. Era rănit. Dăduseră peste el furnicile roșii dintr-un mușuroi, sute. Fluturele s-a luptat, bătând din aripile portocalii cu negru, însă nu i-au dat drumul. L-au făcut bucăți, încetul cu încetul. Ochii ei s-au umplut iar de lacrimi. Iată în ce fel cei slabi îl distrug pe cel puternic. Așa mă vor distruge pe mine.

El a cugetat la asta, nedumerit de vehemența ei. Venise s-o ajute, dar avea nevoie ca și ea să-l ajute, gata cu ghicitorile. Când să înceapă să-i pună

întrebări a simțit telefonul zumzăind în buzunar.

Era Rachel. Când a răspuns, ea era înnebunită.

— Unde ești? a întrebat, și când el i-a spus că e cu Jess, Rachel a zis: Trebuie să ieși. Acum. Jameson Sedge e la închisoare.

— Aici? a zis Mike, tulburat. Cum?

— Nu știu cum a aflat că ești acolo, dar știe. Trebuie să-i ceri lui John Williams să te conducă afară.

— Dar nu pot s-o las pe Jess aici, a zis el.

— N-ai încotro, a zis ea.

Dacă Jameson Sedge venise la închisoare, Rachel avea dreptate: el trebuia să plece. Însă n-avea de gând s-o lase pe Jess în urmă. Și-a îndesat telefonul în buzunar și a prins-o pe Jess de braț. S-a dus tiptil la ușă și s-a uitat pe coridorul lung, luminat puternic. Ceva nu era în ordine. Coridorul era pustiu. John Williams n-avusese de gând să-i lase niciun pic de libertate. Se așezase de pază în fața ușii și plănuia să-l escorteze el însuși până afară din închisoare. Dar acum îl lăsase pe Mike – și, lucru și mai surprinzător, o deținută – fără pază.

— Vino cu mine, i-a zis Mike lui Jess. Plecăm de aici.

61

Pe când mergea cu Jess spre capătul coridorului, în minte i-a apărut o hartă a închisorii. A văzut rețeaua de coridoare, cantina la sud, sălile de terapie la vest, intrarea în închisoare la nord. În partea cea mai îndepărtată a aripii estice, în cea mai veche parte a închisorii, era ușa de metal a sanatoriului, pe care Thessaly o deschisese ca să ajungă la camerele de depozitare din subsol. Aripa veche era singura zonă din închisoare fără legiuni de gardieni. Dacă ar fi putut să ajungă acolo, ar fi fost în siguranță, cel puțin pentru câteva minute.

— Pe aici, a zis, strângând mâna lui Jess, și a condus-o la capătul coridorului.

Când să dea colțul, Mike a încremenit. Acolo, la intrare, stăteau Jameson Sedge, bodyguardul lui, Cam Putney, și John Williams. Sedge încerca să intre în închisoare și Williams blocase ușa. Putney era alături, gata să-l apere pe Sedge, și totuși Sedge n-avea nicio șansă: aproape o duzină de gardieni erau în spatele lui John Williams. Și, cu toate că lui Mike i-ar fi plăcut să stea și să vadă cum Cam și Jameson sunt puși cu botul pe labe, asta era singura lor șansă să iasă de acolo. Cât timp gardienii aveau atenția îndreptată în altă parte, el și Jess se puteau furișa nevăzuți.

Mike știa exact unde să se ducă – drumul îi apărea limpede în minte însă Jameson Sedge a zărit-o pe Jess și a strigat-o.

— Domnișoară Price, ești exact persoana pe care am venit s-o văd.

Era clar că pe Jess o văd Jameson Sedge și, fără îndoială, trupa de gardieni, însă Mike s-a tras înapoi pe coridor, încet, cu grijă. Trebuia să stea ascuns. Nu putea să strice totul lăsându-se văzut.

— Ar trebui să-ți mulțumesc, a zis Sedge. Fără tine n-am fi găsit codul.

Mike s-a uitat pe după colț și l-a văzut pe Sedge stând sub lumina puternică de la intrarea închisorii. Avea în mână o tabletă cu imaginea hârtiei care fusese în păpușă. Cercul complet al lui Abulafia era mărit, îl vedea clar chiar și Mike, care stătea la aproape șapte metri de el.

— Asta ați descoperit tu și Noah Cooke?

Ochii lui Jess s-au mărit, recunoscând obiectul, dar n-a spus nimic.

— L-ai ascuns bine, a zis Sedge. Nu l-aș fi găsit singur, însă acum am

nevoie să-mi confirmi că acesta este, într-adevăr, cercul pe care l-ați folosit în noaptea aceea. Eu joc un joc periculos și aș fi liniștit dacă aș cunoaște adevărul. Este aceasta Enigma lui Dumnezeu? Da sau nu? a zis Sedge.

Jess n-a zis nimic.

— Poate ar fi de ajutor dacă aș confirma că cele întâmplate la Sedge House n-au fost din vina ta. Nimeni n-ar fi putut să împiedice ce s-a petrecut în noaptea aceea. Nu tu l-ai omorât pe Noah Cooke. Moartea lui a fost efectul secundar nefericit al unui lucru mult mai mare decât voi.

Jess n-a zis nimic.

Sedge i-a făcut semn lui Cam Putney, care a reacționat pe loc cu mișcări rapide, cu precizie. A sărit pe lângă John Williams și gardieni și a înșfăcat-o pe Jess. Gardienii au reacționat pe loc, scoțându-și pistoalele, însă Cam a scos de la centură un Walther PPK – aceeași armă pe care Jameson o avea acasă la Anne-Marie – și a ațintit-o spre capul lui Jess. John Williams a ridicat o mână, semnalându-le gardienilor să stea deoparte. N-au putut să facă nimic în vreme ce Cam o trăgea pe Jess spre Sedge.

— Nu l-ai omorât pe Noah Cooke, însă erai acolo, domnișoară Price, a zis Jameson. Ai văzut cercul. Poți confirma că l-ai folosit.

Cam a tras siguranța pistolului.

— Nu prea ai de ales, draga mea. Uită-te bine și spune-mi: este același cerc?

— Da, a zis ea cu voce puternică. Este.

— Mulțumesc, a zis Jameson, cu vocea straniu de calmă. Este tot ce aveam nevoie să știu. Cam, las-o să plece. E vremea. Fă-o acum.

Cam Putney i-a dat drumul lui Jess, a ridicat încet pistolul și l-a îndreptat spre capul lui Jameson Sedge. Aerul era electrizat. Mike privea, nevenindu-i să creadă ce vede. Era de neconceput, însă Sedge îi spunea bodyguardului său să-l împuște. N-avea sens. Și totuși, asta era exact ceea ce spusese. „Fă-o acum”.

Mâna lui Cam Putney tremura, însă degetul de pe trăgaci nu se mișca.

— Domnule Putney, a zis Sedge cu vocea agitată. Avem o înțelegere.

Mike nu se înșelase. Sedge îi ordonase bodyguardului său să-l împuște. Însă privirea lui Putney devenise sticloasă și stătea acolo nemișcat, încremenit, incapabil să apese pe trăgaci. Mike a văzut cum pe fața lui Sedge se perindă o serie de emoții: uimire, furie, hotărâre. În cele din urmă a lăsat să cadă tableta, a înșfăcat pistolul, și-a pus țeava la tâmplă și a

apăsat pe trăgaci.

Spațiul a fost umplut de o bubuitură asurzitoare. În momentul groaznic de tăcere care a urmat, Mike privea, îngrozit. A văzut cum Jameson Sedge se prăbușește. A văzut cum gardienii îl plachează pe Cam. A văzut cum Jess vine în fugă spre el și îl prinde de mână. Poate că ar fi stat acolo încremenit, șocat, însă atingerea lui Jess l-a pus în mișcare. Au luat-o la goană.

Alungând tot restul din minte, s-a concentrat pe ținta sa: ușa de metal blindată a sanatoriului. Când au ajuns acolo tremura atât de tare, că abia putea să respire. S-a rezemat de cadru ca să se liniștească și s-a concentrat pe tastatură, cu pătratul ei de cifre liniștitor. Vederea i-a fost inundată de un val de culori. Fără să se mai gândească, a tastat un tipar, urmărind jocul culorilor pe tastatură, o sonată luminoasă, până ce a introdus toate cele patruzeci și trei de cifre ale codului de bare 39. La ultima cifră ușa s-a descuiat. Reușiseră.

Înăuntru era beznă, casa scării era un puț fără ferestre. Mike a pornit în sus pe trepte, ținându-se de balustradă, însă Jess l-a tras înapoi, l-a împins în perete și l-a sărutat. Curând erau încâlciți unul în celălalt, înfășurați într-o îmbrățișare electrizantă care făcea să dispară totul – sinuciderea cumplită a lui Sedge, gardienii care îi căutau. Nu erau decât ei doi, Mike și Jess, singuri într-o întunecime imensă.

Oricât și-ar fi dorit el să stea, nu puteau să riște. Prinzând-o pe Jess de mână, a condus-o în sus prin întuneric până ce a ajuns la ușa spre acoperiș. Era prevăzută cu alarmă. Judecând după cușca de metal care îmbrăca lampa și bara de deschidere de modă veche, știa că este un sistem depășit, instalat poate pe la jumătatea secolului XX. Erau multe șanse să nu funcționeze. Probabil că era ca restul acelei aripi: lăsat să se deterioreze până ce vreun birocrat aproba demolarea. Poate că ar fi putut s-o spargă și să-și încerce norocul pe acoperiș.

Însă dacă alarma suna, totuși, n-aveau unde să se ascundă. Fiecare gardian din închisoare avea să știe că au ieșit pe acoperiș. În acest moment profitau de întuneric. Aveau avantajul de a fi într-un loc sigur, ascuns, cu un pic de timp ca să plănuiască evadarea. Chiar dacă era tentant să se năpustească în noapte și să-și ia tălpășița, el prefera să aștepte. Ori de câte ori ajungea la ananghie, se oprea să se gândească amănunțit la problemă, să găsească posibilitățile, să facă un plan solid.

Dar chiar când trecea în revistă opțiunile, Jess a izbit ușa cu piciorul și a fugit pe acoperiș. El a urmat-o în noaptea de vară, luptând cu vântul puternic. Alarma a sunat prin închisoare, stârnind ecouri în curte. Lumina reflectoarelor s-a răsucit peste clădire, căutând. Acum nu mai era timp de plănuit evadarea. Toate opțiunile pe are le avuseseră cu câteva clipe înainte s-au redus la una: să coboare de pe acoperiș. Calea lor trecuse de la o enigmă la un joc de noroc. Erau la cheremul sorții.

Jess n-a șovăit, a fugit direct spre capătul acoperișului într-o cursă cu obstacolele aparatelor de aer condiționat industriale legate între ele prin conducte de aluminiu, ca și cum s-ar fi așteptat să găsească o cale de ieșire de acolo. Mike o privea, uimit de schimbarea care se petrecuse cu ea. Perspectiva evadării o transformase complet. Gata cu deținuta îngrozită care tremura, în locul ei era o femeie care voia libertate.

— Michael! a strigat ea, făcându-i semn să i se alăture la capătul acoperișului. Urmează-mă!

Inima i s-a poticnit la sunetul vocii ei, atât de aproape de cea din vis. Totul – alarma care stârnea ecouri, reflectoarele, rețeaua gardienilor care se strângea – a dispărut și stăteau împreună într-o pădure din altă lume. „Urmează-mă!” Ar fi urmat-o prin labirinturi, păduri și hrube, camere de hotel și închisori. Ar fi urmat-o prin timp și spațiu până dincolo de limita nebuniei. Oriunde l-ar fi condus, ar fi urmat-o.

Însă când a ajuns lângă ea pe marginea acoperișului a știut că nu există scăpare. Era o cădere liberă de cinci etaje, direct pe ciment. Chiar dacă, printr-o minune, ar fi izbutit să coboare, îi aștepta o armată de gardieni și un zid gros de cărămidă, cu rotocoalele lui de sârmă ghimpată. Erau prinși în capcană.

Privind dincolo de marginea acoperișului, Jess a zis:

— Uită-te la ei – lucrușoare slabe care roiesc. Nu-i lăsa să mă distrugă, Michael.

— O să ne întoarcem, a zis Mike, prinzându-i brațul și trăgând-o de la margine. O să găsim altă cale de scăpare. Aripa veche are…

— Nu există altă cale de scăpare, a zis ea eliberându-se din strânsoarea mâinii lui și apropiindu-se de margine.

Curând n-avea să mai fie nimic între ea și căderea în gol.

— Nu-ți face griji, iubitule, a zis ea, privindu-l cu ochii plini de hotărâre. O să te găsesc din nou.

Și cu asta, Jess Price a pășit peste margine.

Mike prevăzuse ce avea să facă și s-a repezit la ea înainte să cadă, a prins-o cu amândouă mâinile de salopetă, și-a înfipt călcâiele în acoperiș și a tras-o din toate puterile. Degetele i-au alunecat pe țesătura de poliester, dar a ținut-o bine. S-au prăbușit pe acoperiș, la vreun metru de margine.

— Ce mama naibii faci? a zis el înnebunit, gâfâind.

— Nu stau aici, a zis ea. Mai bine mor.

— Nu, a șoptit el, cu pulsul galopând așa de tare, că vocea îi era un pic mai mult decât un ecou într-un tunel de vânt.

Ea a încercat să se ridice, însă Mike a tras-o la loc și a ținut-o strâns.

— Nu te las.

Zăcea lângă de el, și senzația bruscă a căldurii trupului ei a făcut să-l cutreiere un fior de plăcere. Iat-o aici, o femeie în carne și oase, atingerea ei era o forță a naturii, la fel de solidă ca un adăpost de piatră împotriva vântului. O ținea strâns, și în acel moment nimic – nici gardienii, nici alarma care urla, nici măcar tainele primejdioase pe care le ascundea ea – nu-l puteau face să-i dea drumul. Îi simțea inima galopând, bubuitul era atât de regulat, de puternic, încât a fost nevoie să-i audă vocea ca să se elibereze de ritmul lui zbârnâitor.

— Au venit după noi, a zis ea arătând spre cer, și bătaia inimii s-a transformat în huruitul elicei unui elicopter.

El a ridicat privirea și a văzut Eurocopterul plutind deasupra. Era un fel de minune, o deschizătură în labirint care le dădea o ultimă șansă de libertate.

Rachel a deschis ușa și, fluturând mâna spre Mike, a desfășurat o scară de frânghie. El și-a petrecut brațul după talia lui Jess și, strângând-o la piept, a prins scara și a purtat-o în sus, în cerul plin de stele.

62

În vreme ce elicopterul se îndepărta de acoperiș, Mike s-a prăbușit pe scaun, uluit. Rafala de evenimente din închisoare îl năucise și avea nevoie să se oprească un moment, să-și tragă sufletul și să-și dea seama ce mama naibii se întâmplă.

Și-a prins centura de siguranță și s-a uitat în jur. Jess era alături, cu mâna încă încleștată de a lui, iar Rachel stătea pe scaunul din față, așteptând o explicație. A aruncat o privire spre Anne-Marie, care se afla la comenzi. L-a izbit gândul că ea nu știe că Jameson e mort în închisoare. L-a cutreierat un val de repulsie când și-a amintit sinuciderea lui Sedge. A văzut pistolul, a auzit împușcătura și a văzut impactul, a auzit bufnitura trupului lui Sedge care se izbea de podea. Frecându-se la ochi, și-a dorit să poată șterge asta din amintire. Cum putea să-i spună lui Anne-Marie că partenerul ei de viață s-a omorât?

Anne-Marie a dirijat elicopterul pe deasupra copacilor, alunecând în întuneric, cu zumzetul constant al elicei pulsând în jurul lor. Mike s-a rezemat de geam și a văzut cum închisoarea se face tot mai mică. De la distanță părea un fel de bâlci foarte animat. O caravană de lumini roșii și albastre care ardeau în noapte, pe când soseau mașinile de poliție. La intrare aștepta o ambulanță. Vedea gardienii din curte care priveau ca la un spectacol de circ. Mike răsturnase cu susul în jos tot locul.

L-au cuprins emoțiile – ușurarea că scăpase, dar și o cumplită certitudine că polițiștii vor veni după el. Ce spusese Vivek Gupta: „Tot ce spui poate fi folosit împotriva ta”. Și ceea ce tocmai făcuse el nu era un delict mărunt. Scoaterea din închisoare a unui deținut nu era genul de lucru care să fie trecut cu vederea. Și-a închipuit cum îi răscolesc apartamentul, le telefonează colegilor, poate chiar o caută pe mama lui în Franța. Nu exista vreo apărare pentru ceea ce făcuse. Ajutase o deținută condamnată pentru ucidere să evadeze dintr-o închisoare. N-avea cum să nege asta. Dacă îl prindeau, avea să ajungă la închisoare.

Rachel, observând că e tot mai alarmat, s-a aplecat spre el și a zis:

— Nu-ți face griji, Mike. Toate astea au fost plănuite.

Mike a dat să-i spună ce făcuse Jameson Sedge, însă Rachel a ridicat mâna, oprindu-l.

— După ce Cam ne-a prins în ambuscadă în Jeep, Anne-Marie i-a dus cu elicopterul pe Jameson și Cam înapoi la complexul rezidențial, unde au trecut cercul prin diferite programe de computer, întocmai așa cum a prezis Vivek Gupta. Jameson a găsit ceea ce căuta în cerc și a hotărât să meargă mai departe cu planul său.

— Care plan? a întrebat el, privind-o atent pe Rachel, cu o povară pe piept dată de certitudinea că toate planurile se încheiaseră pentru Jameson Sedge.

— Este exact ceea ce am vrut eu să știu, a zis ea. Anne Marie mi-a spus că Jameson se pregătea de zeci de ani pentru acest moment. Cu codul din cercul lui Abulafia a putut să completeze tehnologia pe care o dezvoltase la Singularity. Am încercat s-o fac pe Anne-Marie să vorbească mai clar, însă n-a spus decât că totul a început când Jameson era copil. Într-un moment de slăbiciune, mătușa lui, Aurora, i-a arătat-o pe Violaine. Cumva, a făcut aluzie la puterea din acele Shem HaMephorash. Acel lucru i-a schimbat viața. A încercat să afle mai multe de la Aurora, însă ea l-a refuzat. El a intrat într-un grup secret de futuriști și transumaniști care credeau că metodele esoterice străvechi pot fi combinate cu tehnologia pentru a obține viața veșnică. Și-a folosit averea personală pentru cercetare și a creat condițiile pentru propria nemurire.

— Dar asta n-are sens… a început el, simțind că trebuie să-i spună ceea ce văzuse.

Jameson Sedge nu putea să urmărească nemurirea. Omul tocmai se sinucisese.

— Lasă-mă să termin, a zis ea, ridicând vocea peste zgomotul elicopterului. Ideile lui despre nemurire nu sunt ceea ce credem noi în mod normal când ne imaginăm viața veșnică. Nu vreun elixir stupid sau trup bionic. După spusele lui Anne-Marie, în ultimele decenii el a construit o rețea *blockehain* foarte complexă, imposibil de modificat, și a stocat fiecare element al sinelui său neurologic și psihologic. Nu este o rețea obișnuită. Este alimentată de un computer cuantic creat anume în acest scop. A motivat rețeaua prin criptomonedă, oferindu-le miliarde celor care verifică, întreține și păstrează datele lui în siguranță. A adunat cele mai moderne tehnologii din întreaga lume ca să construiască această rețea. Cu

computerul cuantic poate să încarce suprapuneri ale datelor sale în orice moment din orice loc. Pe vecie.

— Dar, chiar dacă asta ar fi posibil și el a găsit o cale de a stoca qubiți de date despre sine, n-ar fi reale. Ar fi…

— Inteligență artificială, a zis Rachel. Este exact ceea ce am zis eu. Anne-Marie mi-a spus că acesta a fost punctul în care Jameson s-a blocat – nu știa cum să structureze rețeaua ca să codifice viața reală. Ani în șir a putut să obțină simulări ale sale care păreau reale, însă nu aveau autonomia sau complexitatea propriei conștiințe vii. Problema a fost rezolvată de acel Shem HaMephorash al lui Abulafia. Conținea o tehnologie străveche – tehnologia originală – a Facerii. Și, așa cum ne-a arătat profesorul Gupta, avea un cod care, odată dezlegat cu ajutorul computerului cuantic, realiza suprapunerea nonbinară a conștiinței. După ce Cam a luat de la noi manuscrisul lui Abulafia, pe autostradă, Sedge a reușit să încorporeze codul în program. Toate piesele s-au așezat la locul lor. A declanșat descărcarea inițială și totul era pregătit. Ultimul lucru care îi mai rămânea era să intre în rețea.

— Și cum putea să facă asta?

Rachel a făcut un gest, evident tulburată.

— Trebuia să moară, a zis. De aceea a venit Anne-Marie la închisoare. Ca să-l împiedice să se sinucidă.

Mike a aruncat o privire spre Anne-Marie, uimit că ea știuse amănuntele planului lui Sedge și totuși continuase să-l ajute. Pe dinafară părea atât de rațională.

— Dar l-a ajutat la fiecare pas, a zis. De ce să-l oprească la sfârșit?

— E adevărat, așa a făcut, a zis Rachel. Însă când și-a dat seama că el are cu adevărat de gând să meargă până la capăt a înțeles că nu merită sacrificiul. Una este să te sacrifici pentru o idee în teorie și cu totul altceva când vine vremea să apeși pe trăgaci. N-am putut scoate mai mult de la ea, în afară de faptul că a reușit să-l convingă pe care Putney să-l oprească pe Jameson.

— Dar nu l-a oprit, a zis Jess. Jameson Sedge e mort.

Rachel și-a plimbat privirea de la Jess la Mike.

— Asta-i și mai rău decât mi-am închipuit.

Oroarea morții cumplite a lui Sedge îl zguduise, și totuși Mike avea o senzație copleșitoare de ușurare. Se terminase. Amenințarea reprezentată

de Jameson Sedge dispăruse. Chiar dacă Jess avea să se întoarcă în închisoare, n-avea să mai fie urmărită. N-avea să mai fie amenințată. A strâns mâna lui Jess. Trecuse prin ceva îngrozitor, însă moartea lui Sedge o eliberase. Acum trebuia ca ei să se ocupe de Lilith.

63

Anne-Marie a aterizat pe un postament de ciment construit în pădure. Au coborât din elicopter și s-au dus pe terasă, unde Mike a povestit tot ce se întâmplase la închisoare. I-a spus lui Anne-Marie cum a încercat Cam să-l oprească pe Sedge și cum Sedge a luat pistolul și s-a sinucis. Pe când Anne-Marie cugeta la asta, el privea pădurea nesfârșită. Nu era decât o zi de când stătuse chiar acolo cu Jameson, discutând despre „tărâmul neaflat de unde nimeni nu se întoarce”. Acum Jameson Sedge nu mai era, iar Mike nu putea să nu simtă că e o tragedie.

— Jameson nu se temea de nimic, a zis Anne-Marie, ștergându-și lacrimile. Însă era absolut îngrozit de moarte. De aceea avea atâta nevoie de Cam Putney. Nu credea că va putea s-o facă singur. Era așa de sigur de planul său, și totuși eu știam că spaima lui cea mai mare este că se înșală. Ar fi avut mai mult sens să-și finalizeze planul aici, în complex. Dar avea nevoie de tine, a zis, privind-o pe Jess. Avea nevoie să confirmi că este vorba despre acel cerc. N-avea importanță că ai fi putut să te înșeli, sau să nu-ți mai amintești.

— Nu m-am înșelat, a zis Jess. Ce mi-a arătat el era același cerc pe care l-am găsit eu și Noah.

— Asta trebuie să-l fi liniștit, a zis Anne-Marie. Nimeni n-a crezut în Jameson mai mult decât mine, dar spre sfârșit am știut că a devenit atât de obsedat, încât nu mai vedea realitatea. Nu există nemurire, oricât de mult s-ar sprijini pe tehnologie. Știind asta, l-am convins pe Cam să nu îndeplinească ordinele lui Jameson. A promis că n-o s-o facă.

— S-a ținut de cuvânt, a zis Jess.

— Nu știu de ce asta are importanță, însă are, a zis Anne-Marie. Jameson a ales să moară. Oricât de greșită ar fi fost acea decizie, a fost alegerea lui.

Telefonul ei a sunat și, scoțându-l din buzunar, le-a făcut semn să intre în casă.

— Vin și eu imediat. Trebuie să răspund la telefon.

•

Casa lui Anne-Marie era exact așa cum o lăsase Mike cu o zi înainte –

masa așternută pentru trei persoane, lucirea uleiului de măsline din bolurile cu paste, o urmă de vin în paharele de cristal fără picior, șervețele de pânză mototolite. Și totuși, totul era schimbat. Jameson Sedge era mort. Jess Price era lângă el. Găsise Enigma lui Dumnezeu și îi dezlegase tainele. Iar acum era vremea să-i pună capăt.

După toate cele prin care trecuseră la închisoare, se simțea mai aproape ca oricând de Jess. Nu-și putea stăpâni un fior de plăcere la gândul momentului din casa scării. Tot ce simțise în vis regăsise în brațele ei. Și totuși, nu reușea s-o definească exact. Era ca o lumină albă care trece printr-o prismă, esența ei exploda într-o varietate de culori, fiecare schimbătoare. În clipa asta era o ghicitoare, în clipa următoare, un răspuns; în clipa asta el voia s-o salveze și în clipa următoare ea era singura care îl putea salva pe el.

Au găsit haine curate într-o spălătorie de lângă bucătărie. Jess a schimbat salopeta de deținută cu o cămașă și o pereche de blugi de-ai lui Anne-Marie. Rachel îi adusese lui Mike hainele și el și-a scos uniforma de gardian. Pe când se îmbrăca s-a privit într-o oglindă. Era într-un hal fără de hal. Avea săpată pe piept o linie verticală, o vânătaie mare lăsată de centura de siguranță când s-a răsturnat camioneta. Tăietura de deasupra sprâncenei prinsese coajă. Avea ochii injectați, pielea palidă. Ultimele zile îl lăsaseră rănit și obosit. Și totuși, nu se simțea sleit. Simțea o ciudată bună dispoziție, o jubilare pe care n-o mai simțise niciodată. Trecuse prin iad, și era în continuare în picioare.

A îndesat în coșul de gunoi din bucătărie uniforma de gardian și s-a plimbat prin casă. Acum, că știa ce să caute, dovezile interesului față de alchimie al lui Jameson și Anne-Marie erau peste tot: sulurile în limba ebraică înrămate atârnate pe peretele din living, vitrina cu vase de porțelan, potirul aurit. Le observase înainte, dar păreau doar decorative. Adevărul fusese în fața ochilor săi, însă era ca și cum s-ar fi uitat la un tablou cu iluzie optică. Dacă îl întorci într-o parte, apare o imagine clară. Dacă schimbi unghiul, apare altă imagine. Avea impresia că și în Jess Price este o astfel de iluzie. Misterele ei aveau să se lămurească atunci când el va găsi unghiul de vedere corect.

Deocamdată, ea continua să-l uimească. Fusese atât de puternică pe acoperiș, și totuși, când au intrat în living, părea golită de sânge, așa de slăbită, că n-a mai fost în stare decât să se prăbușească pe canapea. Noaptea

era caldă, însă ea tremura de frig. Mike a găsit o pătură tricotată și a acoperit-o, apoi a luat lemne dintr-un coș și a aprins focul în șemineu. Când a terminat, s-a așezat lângă ea.

Anne-Marie a intrat și a pus sipetul mic îmbrăcat în piele – chiar cel pe care Cam Putney îl luase de la ei mai devreme în aceeași zi – pe măsuța de cafea. L-a deschis, dând la iveală manuscrisul lui Abulafia și pe Violaine.

— Jameson și Cam au lăsat asta la subsol, a zis. Însă Rachel mi-a spus că aveți nevoie de el.

— Știu că ați trecut prin multe, a zis Rachel. Dar avem de făcut ceva important.

— Am face bine să ne grăbim, a zis Anne-Marie. Tocmai am vorbit cu avocatul meu. Polițiștii au luat urma elicopterului și au pornit încoace.

— Atunci să începem, a zis Rachel. Am nevoie de lumânări, un șal sau o pătură mică. Un castron plin cu apă curată. Un prosop alb. O bucată de hârtie. Un cuțit. Și vin roșu, dacă ai.

Rachel s-a uitat la măsuța de cafea.

— Ideal ar fi un altar, dar va trebui să ne mulțumim cu asta.

Anne-Marie a mers prin casă și s-a întors cu lucrurile cerute de Rachel. Mike a stins luminile, așa că în încăpere se vedea pâlpâirea focului.

— Mulțumesc, a zis Rachel când Anne-Marie i-a pus în față castronul cu apă.

Și-a înmuiat mâinile și le-a șters cu prosopul.

— Avem nevoie de tăcere.

S-a uitat la Anne-Marie, care a încuviințat din cap și a ieșit din cameră.

Când s-a auzit cum se închide ușa spre curtea interioară, Rachel și-a pus pe cap o eșarfă de mătase, a aprins cu un chibrit lumânările și le-a pus în colțurile mesei, iar camera s-a luminat. Apoi a pus-o pe Violaine în fața lor, a deschis manuscrisul lui Abulafia și s-a întors spre Jess.

— Acesta este cercul de rugăciune original, a zis ea. Foarte asemănător cu cel pe care l-ai găsit în Sedge House, numai că este mult mai vechi, din secolul al XIII-lea. Are o istorie complicată, pe care o să ți-o povestesc cândva, însă ceea ce trebuie să știi acum este că cercul pe care tu și Noah l-ați citit era o copie a acestuia. Iar în acea copie era o greșeală.

— Rachel crede că greșeala este de vină pentru ceea ce s-a întâmplat, a zis Mike. Și că, dacă o corectăm, putem îndrepta lucrurile.

— Nu se pot îndrepta lucrurile, a zis Jess. Noah e mort.

— Ai dreptate, firește, a zis Rachel cu vocea blândă. Ceea ce s-a petrecut în Sedge House nu poate fi îndreptat. Dar există o șansă să împiedicăm să se petreacă și alte lucruri îngrozitoare. Și, lucrul cel mai important: dacă o facem corect, vei fi liberă.

Jess a cugetat la asta.

— Vrei să spui că, dacă facem din nou ritualul, asta poate să înceteze?

Rachel i-a pus o mână pe braț.

— Nu pot să promit nimic, dar, da, cred asta. N-aș risca dacă n-aș crede că avem o șansă.

Jess s-a uitat de la Mike la Rachel, apoi la păpușă.

— Dacă există cea mai mică șansă să se termine, vreau să încerc.

Rachel a strâns-o de mână pe Jess, apoi s-a întors către Mike.

— Poți să mai desenezi o dată cercul? l-a întrebat, aruncând o privire spre păpușă.

Mike și-a scos stiloul, și-a rupt o foaie din carnet și a reprodus cercul exact așa cum era în manuscrisul lui Abulafia. Rachel a rulat foaia, a deschis compartimentul din ceafa păpușii și l-a pus în locul sulului vechi.

— Haideți, stați aici, a zis, conducându-i în mijlocul camerei. A pus păpușa de porțelan pe podea între ei, le-a împreunat mâinile și a zis: O să începem când sunteți gata.

64

Rachel a început să vorbească în șoaptă, dar curând vocea ei a umplut încăperea. Fiecare cuvânt era rostit cu autoritate, nelăsând nicio îndoială că ea era la conducere. Mike repeta cuvintele, urmând-o cât de bine putea, șirurile de sunete dure, guturale, îi creau în minte filamente de culoare. La început i-a fost greu, dar curând cuvintele au pus stăpânire pe el, ritmul l-a cucerit. S-a uitat la păpușa de porțelan care stătea culcată în lumina slabă a lumânărilor – părul castaniu-auriu care sclipea, pistruii de pe obraji, genele negre – și a simțit un fior de fascinație și de repulsie. Părea reală, atât de reală, încât aproape a crezut avertismentul lui LaMoriette că această creatură ar putea, în anumite împrejurări, să prindă viață.

Dar nu s-a întâmplat așa. N-a fost vreun uragan de energie, vreo izbucnire de electricitate. N-a avut impresia că e prins într-un sorb. Nimic. Și a început să creadă că este întocmai așa cum bănuise – toată chestia era imposibilă. Ceea ce se întâmplase în Sedge House fusese rezultatul unui amestec tragic de imaginație și alcool. Începuse o furtună, curentul electric se întrerupsese și totul mersese prost. Jess se trezise lângă un bărbat mort într-o baltă de sânge. Realitatea era că n-aveau cum să afle ce se întâmplase cu adevărat. Jess își pierduse cunoștința, lăsând adevărul la fel de imposibil de atins ca o monedă care a căzut într-un puț adânc. Faptele erau fapte, și era ridicol să pretinzi altceva. Era vremea să înceteze toată șarada.

Dar atunci s-a întâmplat ceva. La început, doar o schimbare subtilă în aer, o vibrație infimă în atmosferă, o presiune atât de mică, încât n-ar fi observat dacă Jess nu l-ar fi strâns de mână, semnalând că simte și ea. Lumânările au pâlpâit și mirosul de ozon – ars și electric, totuși ciudat de proaspăt, ca într-o furtună – a umplut încăperea. Apoi, dintr-odată, o limbă de foc i-a umplut câmpul vizual și lumea s-a prăbușit.

Cădea. Se prăbușea printr-un întuneric fără fund. S-a lovit de pământ, tare, pierzându-și răsuflarea. S-a ridicat și s-a pomenit într-o temniță subterană. Tavanul era boltit, din cărămizi, podeaua din pământ tare, aerul plin de umezeală. În față, torțele luminau celule pline cu prizonieri chinuiți. Îl strigau, făcându-i semn să se apropie, amenințând cu pumnii, rostindu-i numele. La capătul temniței era Jess într-o celulă. Avea părul lung și

încâlcit și purta o rochie roșie țesută din brocart sclipitor. „Sunt încolțită”, a zis ea. „Deschide ușa”. A arătat spre un butoi pântecos plin cu mere. „Iată cheile. Repede. Alege una”.

Erau sute de mere. Și-a vârât mâna în butoi și merele s-au prefăcut în chei de metal reci. Chei vechi și noi, mari și mici, de alamă, aur, argint. Pe care s-o aleagă? Cheia podului? Cheia ghicitorii? „Astfel că mâncăm mere roșii, de toate felurile, minunate”. Toate întrebările și toate soluțiile se rezumau la această singură alegere. „Pink Lady, Hokuto, Early Gold, Liberty, McIntosh”. Dacă alegea corect, o elibera pe Lilith și, astfel, se elibera pe sine.

A ales o cheie de fier cu tija aproape mâncată de rugină. A vârât-o în broască. O răsucire, două. Ușa s-a deschis, scârțâind. Când a intrat, celula s-a umplut de foc. Deschisese ușa unui cuptor. Violaine zăcea printre flăcări. Păpușa s-a ridicat, clătinându-se pe picioare, cu rochia roz tremurând în vreme ce se străduia să-și găsească echilibrul. Voia ceva de la el, simțea asta. Păpușa a întins mâna spre el, cu ochii verzi scânteind în lumina focului. „Nimicește întâi golemul, apoi cercul. Nimicește-i înainte să se întâmple iarăși”. Repede, fără să stea pe gânduri, Mike a înșfăcat de păr păpușa de porțelan și a azvârlit în flăcări capodopera lui LaMoriette.

Ușa celulei era deschisă. Jess și-a prins în mâini poalele, i-a zâmbit recunoscătoare și a fugit.

Mike a fugit după ea, străduindu-se să țină pasul. Ea era iute, nefiresc de iute. A văzut-o la capătul coridorului, dar când el a ajuns acolo aproape dispăruse. A urmat-o, silindu-se să alerge mai repede, dar ea era întotdeauna în față. Mike a trecut printr-o ușă și a pătruns în pădurea de conifere. Ea fugea așa de repede, picioarele desculțe zburau peste rădăcini și rugi urcând pe poteca șerpuită, un pic mai mult decât o umbră care pâlpâia peste trunchiurile copacilor iernatici.

Când a ajuns-o din urmă, Mike gâfâia, mușchii îi tremurau de efort. Ea stătea într-un luminiș sub cerul cenușiu și rece, cu părul lung vâlvoi, cu obrajii îmbujorați de frig. O legiune de copaci scheletici alcătuiau un cerc în jurul unei plăci mari de marmură – altarul. Alături era un cuțit cu plăsele de os.

Ea l-a îmbrățișat, sărutându-l cu înfocare în vreme ce-l despuia, până ce el a rămas gol în vântul înghețat, cu piele de găină de la frig, cu tălpile sfârtecate de țăndări de gheață. Ea l-a sărutat peste tot – gâtul și umerii,

pieptul, genunchii, labele picioarelor, ca și cum l-ar fi uns cu mir. El s-a rezemat cu spatele de altar sub atingerea ei, ca să se echilibreze, și i s-a lăsat cu totul în voie.

„Urmează-mă”, a zis Jess, ținându-l strâns. „Atât de multe așteaptă”.

Gheața trosnea sub tălpile lui când a săltat-o în brațe și a pus-o pe placa de marmură rece. Ea s-a zbătut ca să se elibereze, dar el a ținut-o bine și i-a prins încheietura mâinii, apoi pe cealaltă, în cătușe de fier. Pe când întindea mâna spre cuțit, a auzit vocea lui Rachel. „Repetă după mine”. A pronunțat cuvintele și, dintr-odată, totul s-a schimbat. Vântul s-a potolit. Gheața s-a topit, Jess nu mai era acolo. În locul ei era o femeie atât de radioasă, de frumoasă, încât el s-a tras înapoi cu un pas, ca din fața unui foc sălbatic. Dogoarea i-a umplut trupul și lumea s-a prăbușit. Mike aluneca în foc, atras de forța lui de gravitație. A înșfăcat cuțitul, simțind plăselele reci de os, și a înfipt lama în pieptul lui Lilith.

Când a deschis ochii, pentru o clipă cumplită a crezut că evenimentele îngrozitoare din vis au fost adevărate. Păpușa de porțelan era în șemineu, arsă și spartă, iar Jess era culcată pe canapeaua tapițată cu piele întocmai așa cum zăcuse pe altar. Avea bluza sfâșiată și ochii închiși, iar paloarea feței l-a speriat. A simțit un val de panică: nu se gândise nicio clipă la pericolul pentru Jess dacă ritualul funcționa. Dacă îi făcuse vreun rău n-avea să și-o ierte niciodată.

Dar când s-a așezat alături, ea i s-a aruncat în brațe. A ținut-o strâns, știind că teama lui n-avea temei. Jess era în siguranță.

— Am reușit, a șoptit ea în brațele lui. S-a terminat.

65

Polițiștii au luat-o întâi pe Jess. Ea nu s-a zbătut, nu s-a împotrivit. Când a fost întrebată, a vorbit calm, fără emoție, dând informațiile pe care le cereau ei, și s-a dus de bunăvoie la mașină, privind înapoi doar o dată, ca să-i zâmbească lui Mike.

Avocatul lui Anne-Marie a apărut după nici zece minute de la sosirea polițiștilor și a putut să câștige un pic de timp pentru ea. A susținut că n-au niciun motiv s-o aresteze, însă elicopterul din spatele casei era dovada de necontestat a implicării lui Anne-Marie în evenimentele de la Penitenciarului statului New York, și lui Anne-Marie i-au fost puse cătușe, i-au fost citite drepturile și a fost dusă de acolo.

Când polițiștii s-au întors spre Mike, Rachel a purtat toată discuția. A spus că sunt prietenii lui Anne-Marie, că fuseseră invitați la ea acasă și că n-au habar ce făcuse Anne-Marie, dar erau de acord să ajute cu tot ce le stă în puteri. A arătat spre manuscrisul pus pe măsuța de cafea și le-a spus că aceasta era opera de artă al cărei furt de la Biblioteca Morgan fusese raportat. I-a condus la peretele cu documente înrămate scrise în ebraică și le-a spus că au fost furate acum câțiva ani dintr-un muzeu israelian. În zece minute trecuse de la statutul de suspectă la cel de aliată. Mike a privit totul uluit. Cu vocea ei calmă și autoritatea incontestabilă, purtarea fermă, dar politicoasă, a dezarmat polițiștii la fel de eficient cum îl dezarmase pe Jameson Sedge.

În cele din urmă, polițiștii n-au știut ce să facă cu Mike. Nu căutau pe cineva cu semnalmentele lui. John Williams se ținuse de cuvânt și oprise camerele de supraveghere, așa că imaginea lui Mike Brink nu fusese înregistrată sau transmisă. Din câte știau cei din închisoare, el fusese un gardian începător în prima lui zi de muncă. Polițiștii și-au notat numele și datele lui de contact, dar nu știau că fusese în închisoare. Au fotografiat manuscrisul lui Abulafia, l-au pus într-o învelitoare de plastic etanșă, s-au întors la mașină și au plecat.

După plecarea lor, Rachel s-a dus la șemineu și a scos din cenușă păpușa arsă. Învelișul de porțelan și ochii de cristal se înnegriseră și, când

au deschis compartimentul secret, sulul se prefăcuse în cenușă. Rachel a măturat cenușa și a pus-o împreună cu golemul într-un sac, l-a legat și l-a pus în coșul de gunoi.

Mike a vrut s-o ajute pe Rachel, dar când a intrat în bucătărie s-a simțit amețit. S-a prins de insula cu placă de marmură ca să se echilibreze. Doctorul Trevers îl avertizase că ar putea să treacă printr-un dezechilibru chimic în situații stresante, iar în ultimele patruzeci și opt de ore fusese permanent în tensiune. Nu dormise și nu mâncase de Dumnezeu știe când. Nu era de mirare că îi tremură picioarele.

— Ai vreo problemă? a întrebat Rachel, evident îngrijorată.

— Sunt un pic zguduit, presupun, a zis el. Toate astea au fost… extraordinare.

Rachel i-a pus mâna pe braț.

— Stai jos, a zis, trăgând un taburet de sub insulă.

A luat un pahar, l-a umplut cu apă și i l-a adus. El l-a golit dintr-o înghițitură lungă.

— Ai vrea să-mi spui ce s-a întâmplat un pic mai devreme? a întrebat Rachel.

Mike a oftat, amintindu-și ultimele clipe ale visului. N-avea cum să exprime intensitatea, forța emoțională pură a acelui moment. Cum ar putea cineva care nu trecuse prin asta să înțeleagă că visele lui erau mai reale decât realitatea? Dar și-a amintit că Rachel îi povestise despre credința ei, și știa că ea – cu capacitatea sa de a crede în lucruri pe care multor oameni, inclusiv lui Mike, le-ar fi greu să le creadă – ar putea să fie singura persoană care să-l ajute să înțeleagă.

— Nu cred că i-aș putea spune altcuiva decât ție, a zis el, cântărindu-și vorbele. Însă, din ziua în care am cunoscut-o pe Jess Price, am niște… nici nu știu măcar ce sunt – vise, presupun. Dar sunt mult mai vii decât visele. Sunt ca realitatea, doar că amplificată de o mie de ori.

Rachel i-a luat paharul, l-a umplut din nou cu apă rece și l-a privit cum bea. Apoi s-a așezat lângă el, a luat un pahar de vin și și-a turnat ce mai rămăsese în sticla de Sancerre.

— Ce se întâmplă în vise?

— Se întâmplă tot soiul de lucruri, a zis el. Ajung la un banchet, sau într-o cameră de hotel din Italia, sau într-o pădure. Dar întotdeauna sunt cu Jess.

Rachel a făcut vinul să se rotească, a sorbit și a pus jos paharul.

— Și sunteți doar tu și Jess în acele locuri?

— Noi doi, împreună, da, a zis el.

— Iartă-mă dacă îți pun o întrebare intimă, dar visele tale sunt de natură erotică?

Mike a încuviințat din cap, simțind cum i se încing obrajii. De-ar ști ea…

— N-ai de ce să fii stânjenit, a zis Rachel, zâmbind. Lilith e un sucub, la urma urmei. Domină prin cucerire sexuală. Ai avut una dintre acele experiențe ca un vis un pic mai devreme, în living, în timpul ritualului?

El a încuviințat iar din cap.

— Iar lucrul și mai ciudat este că unele dintre lucrurile din vis se întâmplă și în viața reală, a zis. În vis am aruncat păpușa în foc. Și când m-am trezit, era arsă. Am văzut într-un vis urme pe pielea lui Jess, și apoi erau pe brațul ei în închisoare. Însă alte lucruri… S-a gândit la cuțitul cu plăsele de os. Cum i l-a implântat lui Jess prin stern drept în inimă. Nu se întâmplă în realitate.

— Asta, pentru că acele trăiri nu sunt vise, a zis ea. Sunt reale.

— Dar nu-i cu putință, a zis el, trudindu-se să înțeleagă. Acele lucruri s-au întâmplat când dormeam. Erau în capul meu.

— Se poate să fie așa, a zis ea. Dar asta nu înseamnă că nu e real. Lilith, la fel ca toate inteligențele divine, acționează prin conștiința omenească. Este dimensiunea ei, și este la fel de reală ca aceasta. Doar pentru că eu n-am văzut-o nu înseamnă că ea nu există. Și nu înseamnă că ceea ce ai făcut în cealaltă lume nu are consecințe aici.

Mike a tras adânc aer în piept, încercând să se descurce cu sentimentele sale contradictorii. Însăși temelia a ceea ce era el și a ceea ce știa că este adevărat, îi spunea că este imposibil. Și totuși, fusese acolo. O cunoștea pe femeia din visele sale. O atinsese, vorbise cu ea. O omorâse cu mâinile sale.

— Lilith a dispărut, așa-i? a întrebat, în cele din urmă. Te rog, spune-mi că ritualul a funcționat.

— După reacția lui Jess, aș spune că da, a zis Rachel, zâmbindu-i. Iar receptaculul prin care a intrat – Violaine – cu siguranță a dispărut.

A băut ce mai rămăsese din vin și a dat deoparte paharul.

— Dar un lucru care n-a fost lămurit este de ce te-a luat pe tine drept țintă. Mă gândeam la ceea ce a spus profesorul Gupta despre secvența binară de la marginea cercului lui Abulafia. A spus că ar putea să existe altă

soluție, un mesaj încastrat în cod. Cred că are dreptate. Mai există un aspect, care corespunde înțelesului și scopului inițial ale acelor Shem HaMephorash. Mai ai copia pe care ai făcut-o?

Mike a scos carnetul, l-a deschis la desenul pe care îl copiase și l-a pus între ei.

Rachel a continuat.

— Cercul de rugăciune al lui Abulafia era, așa cum am spus, un mijloc de a dezvălui sacrul și, totodată, de a-l ascunde. A fost creat ca să-l slăvească pe Dumnezeu și să transmită literele ascunse ale Numelui, în vreme ce îl apăra de cei care ar fi putut să-l folosească greșit. Numele este compus în mod tradițional din literele YHWH, *tetragrammaton*-ul. Ăsta nu este un mister. Aranjarea secretă a acestor litere era ceea ce Abulafia voia să protejeze, și acel aranjament trebuie să fie codificat în acest cerc. A netezit cercul pe suprafața de marmură, studiindu-l. Dacă aș sta câteva ore încercând să-mi dau seama de asta, poate că aș fi în stare să-l descifrez. Dar bănuiesc că tu o poți face mult mai repede.

Mike s-a uitat cu atenție la cerc, lăsându-și privirea să cadă peste pătratele albe și negre. În secvența binară a apărut un tipar și, dintr-odată, era acolo, în fața ochilor lui: soluția.

— Ai dreptate, a zis, Abulafia *chiar* a codificat ceva aici. Dacă te uiți la cerc, o să vezi că fiecare parte are un scop: cercul de pătrate albe și negre alcătuiește o secvență binară, așa cum ne-a arătat profesorul Gupta, însă numerele, razele și literele ebraice fac și ele parte din enigmă. Chiar și Steaua lui David este esențială pentru rezolvare. Uite aici. Dacă începi exact la nord, sau numărul 1 din Steaua lui David, cade între două pătrate, însemnând o unitate de două. Dacă urmăm numerele în acest fel, obținem douăsprezece unități de numere binare care se citesc așa: 001111, 000011, 011011, 100111, 111111, 110011, sau numerele 15, 3, 27, 39, 63, 51. Și fiecare dintre aceste numere înseamnă o literă ebraică.

A luat pixul și a scris șase litere ebraice în cele șase cercuri din centrul pătratului, arătându-i-le lui Rachel: H Y G M HW.

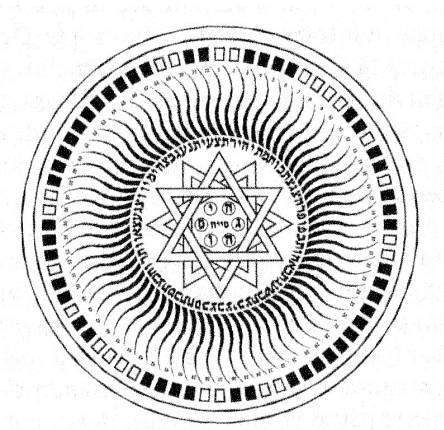

S-a uitat la Rachel, în căutarea unui semn că a înțeles.

— Înșiruirea înseamnă ceva pentru tine?

Rachel a zâmbit, cu o sclipire de entuziasm în ochi, – înseamnă, dar nu… nu-mi vine să cred.

— Așadar, știi ce înseamnă? a întrebat Mike, nerăbdător.

Era un moment dificil, o tortură încântătoare, să aștepte soluția. De obicei, el era cel cu răspunsurile.

— Cred că da, a zis ea, zâmbind misterios. Aceste șase litere sunt HEH, YOD, GIMEL, MEM, HEH, VAV.

— Dar nu este pronunțarea tradițională a Numelui, a zis Mike.

— Nu, nu este. Și de aceea este extraordinar. Este dovada că Numele lui Dumnezeu nu a fost YHWH, ci pentru rabinii de la începuturi era invers, HW HY, pronunțat *HU-HI*. Unul dintre colegii mei scrie de câtăva vreme despre acest element al lui HaShem, chiar a publicat o carte despre asta acum câțiva ani. Teoria lui, care a stârnit controverse aprige în comunitatea noastră, este că HW HY era, de fapt, Numele adevărat, iar pronunția lui era cunoscută de elita cărturarilor. Cercul lui Abulafia sugerează că acest lucru este adevărat, cel puțin până în secolul al XIII-lea. E o dovadă extraordinară că HW HY este adevărata pronunție a Numelui.

— Dar de ce este important acest lucru? a întrebat Mike, încercând să înțeleagă de ce Rachel e așa de entuziasmată de inversarea unor litere.

— Pentru că nu doar sunetele au semnificație, ci și sensul lor. HW HY în ebraică înseamnă EL-EA, a zis Rachel. Abulafia a inclus între ele două cuvinte suplimentare, GIMEL ȘI MEM, care în ebraică înseamnă „PRECUM ȘI”, ceea ce face să fie absolut limpede că Numele Adevărat înseamnă „EL PRECUM ȘI EA”.

Mike s-a uitat la cerc, încă nedumerit.

— Dumnezeu este două persoane?

— Nu tocmai, a zis ea. În mod tradițional, în religia iudeo-creștină, Făcătorul a fost caracterizat ca o zeitate masculină unică. Însă aici Făcătorul este un Dumnezeu de două genuri. O zeitate masculină-feminină. Nu Dumnezeu Tatăl. Nu Dumnezeu Mama. Ci Dumnezeu Tatăl precum și Mama într-o singură ființă. Nu un Dumnezeu binar, ci un Dumnezeu hermafrodit.

Mike a cugetat la asta, încercând să înțeleagă.

Văzându-l nedumerit, Rachel a continuat.

— Este o revelație incredibilă, care schimbă lumea. Ideea că Dumnezeu este masculin este însăși temelia puterii patriarhale în tradiția iudeo-creștină, iar mesajul lui Abulafia o dărâmă. Se potrivește perfect cu ceea ce profesorul Gupta ne-a arătat mai devreme despre codul încastrat în cercul lui Abulafia.

Mike a stat un pic să se gândească la asta. Profesorul Gupta spusese că starea cuantică a materiei face irelevante pozițiile binare. Dacă ceea ce spunea Rachel era corect, iar Dumnezeu nu era nici masculin, nici feminin, Făcătorul și natura cuantică a universului erau în perfectă concordanță.

— Adevărata natură a lui Dumnezeu are implicații care depășesc mult religia, a zis Rachel cu vocea plină de entuziasmul descoperirii. Poziția lui Dumnezeu ca zeitate masculină atotputernică a fost transpusă în societate, stând la baza tuturor lucrurilor, de la ierarhiile religioase până la *pater familias*. Însă dacă Dumnezeu este de ambele genuri, această idee este subminată. Destabilizează însăși temelia rolurilor genurilor. Face nelegitime ierarhiile masculine în politică, religie și societate – și structurile patriarhale, în general. Înseamnă că tu și cu mine, un bărbat și o femeie, nu suntem decât un fragment al Divinității, în vreme ce oamenii cu sex neprecizat – cei născuți cu atribute atât masculine, cât și feminine – sunt cea mai bună reflectare a lui Dumnezeu.

Mike s-a uitat la Enigma lui Dumnezeu, cugetând la rostul înțelesului ei și la repercusiunile pe care le avea asupra structurilor încastrate în religie și societate. Însă, chiar dacă înțelegea importanța mesajului lui Abulafia, tot nu pricepea cum se leagă de ceea ce trăise împreună cu Jess.

— Și crezi că are de-a face cu ceea ce mi s-a întâmplat mie?

— Sigur că da, a zis ea. Asta explică de ce Lilith are nevoie de tine.

— Cum? a întrebat el, ridicând privirea de la cerc, și a văzut-o pe Rachel că îl privește intens.

— Dacă Dumnezeu este și masculin, și feminin, la fel este și răul. Lilith nu poate să existe în planul material singură. Are nevoie de un partener, de un egal, ca să domnească împreună cu ea. În trecut l-a avut pe Samael. Iar acum, Mike, tu ești alesul ei.

66

Reluarea procesului lui Jess Price s-a încheiat cu o achitare deplină. Sinuciderea lui Jameson Sedge și ceea ce spusese la închisoare, absolvind-o pe Jess de orice vină, au oferit noi dovezi, iar mărturia lui Anne-Marie a sprijinit ideea. Ea a oferit o relatare amănunțită a luptei lui Jameson Sedge cu boala mintală, începută în copilărie, la moartea tatălui său, și care s-a încheiat tragic, prin sinucidere. A povestit că era obsedat de moarte și de nemurire și a recunoscut că își făcea griji pentru el de ani întregi. Juriul a auzit dezvăluiri uimitoare despre faptul că Sedge a supravegheat-o pe Jess în închisoare, și rolul jucat de el în moartea lui Ernest Raythe. John Williams a depus mărturie că Sedge a afirmat cu câteva minute înainte de sinucidere că Jess Price nu era vinovată de moartea lui Noah Cooke. Dovada implicării lui într-un grup de futuriști radicali care susțineau că sunt moștenitorii alchimiștilor a lămurit definitiv chestiunea.

Mike n-a vizitat-o pe Jess în închisoare în lunile dinaintea eliberării ei. Evenimentele extraordinare pe care le trăiseră îl tulburaseră. Trecuse prin toate astea nemijlocit – visele pline de viață, ritualul, grozava putere a lui HaShem – și totuși a început să se îndoiască de sine, punându-și sub semnul întrebării amintirile până ce au devenit un fel de miraj, strălucitor și pâlpâind, și ireal. A început s-o vadă pe Jess Price și Enigma lui Dumnezeu ca pe o serie de evenimente aleatorii în tiparul altfel ordonat al vieții sale. Acel tipar era puternic, adânc înrădăcinat, și nu lăsa loc pentru aberații inexplicabile.

A stabilit o consultație cu doctorul Trevers, sperând că el o să-i dea o explicație rațională. S-au întâlnit prin conferință video. Connie stătea în poala lui, privind țintă ecranul, în vreme ce Mike povestea cele întâmplate. N-a prezentat toate experiențele prin care trecuse, ci doar intensitatea viselor și faptul că au lăsat urme adânci în amintirea sa.

— Trebuie să știu ce s-a întâmplat, a zis el. Și dacă s-ar mai putea întâmpla.

Doctorul Trevers a chibzuit la toate astea. În cele din urmă, a zis:

— Știi, desigur, că un traumatism cerebral poate să creeze o modulare neregulată a serotoninei.

— Sigur, a zis Mike.

Discutaseră despre schimbările stării sale de spirit și neputința de a dormi, toate felurile în care putea să-și regleze serotonina prin exerciții fizice și meditație.

— Dar ce are asta de-a face cu visele?

— În anumite faze ale somnului modularea serotoninei crește. Este normal. Însă la modularea neregulată serotonina poate să inunde creierul, provocând unele trăiri anormale. S-a descoperit că nivelurile înalte de serotonină produc în creier o trăire similară cu psilocibina – care, desigur, creează halucinații psihedelice. Rezultatul este exacerbarea: percepții extrem de vii, cu semnificație profundă, și o conexiune spirituală cu universul. Receptorii de serotonină de tip 2 sunt răspunzători de această stare și, așa cum știi, nivelurile tale de serotonină sunt haotice. După un accident ca al tău este aproape sigur că vor apărea astfel de vise.

— În vise, a zis Mike, am putut să ies din mintea mea pentru prima dată de la accident. Nu mai erau enigme. Nici tipare. Doar eu. Uneori, totul părea atât de… real!

Doctorul Trevers s-a gândit la asta și a zis:

— În niciun caz nu sunt freudian, Mike, și nu mă îndoiesc că ceea ce ai simțit era puternic, dar interpretarea ta pare periculos de apropiată de teoria împlinirii dorințelor.

După consultație, Mike s-a simțit mai bine și, pentru o vreme, explicația dată de doctorul Trevers l-a liniștit. Era o ușurare să creadă că totul era produsul substanțelor chimice din creierul său. Și totuși, au fost nopți în care s-a trezit scăldat în sudoare rece, copleșit de un dor cumplit de Jess. Își amintea atingerea ei, înțelegerea profundă pe care o simțea când era cu ea, legătura lor extraordinară, și a știut că trebuie s-o revadă. Într-o noapte, după ce a stat treaz ore în șir gândindu-se la ea, a știut că a venit vremea să ia o hotărâre: s-o revadă sau s-o uite. A luat dolarul de argint Morgan, l-a pus în echilibru pe degetul mare și l-a azvârlit în aer. Cap, se ducea la Ray Brook; pajură, avea să uite toate astea. A ieșit pajura. Ar fi trebuit s-o lase pe Jess Price în trecut, însă nu putea. Trebuia s-o vadă.

•

Jess a fost eliberată la sfârșitul lui februarie, când munții Adirondack erau acoperiți de zăpadă. Cu ajutorul lui Thessaly Moses, Jess închiriase un apartament în Brooklyn, iar Mike s-a oferit s-o ducă în oraș cu noua lui

camionetă. A luat-o de la închisoare în dimineața eliberării și a invitat-o la prânz. Făcuse niște cercetări și găsise un han rustic sus, în munți, într-un loc aflat lângă pădure, unde o putea lăsa pe Connie să alerge. Connie a fermecat-o imediat pe Jess, a lins-o pe obraji în mașină și a făcut în parcarea restaurantului cele mai bune trucuri pe care le știa. S-au așezat la o masă cu vedere spre munți, iar Connie a sărit în poala lui Jess, s-a încovrigat și a adormit.

Au stat două ore la povești, mâncând hamburgeri și cartofi prăjiți. Ea i-a pus întrebări despre viața dinainte de accident, despre MIT și viitoarele competiții de enigmistică. Pe când vorbeau, Mike a observat cât de mult se schimbase ea în ultimele luni. Era sigură pe sine, fericită, cu părul strălucitor și obrajii plini de culoare. Thessaly îi spusese că după ce Jess s-a întors la Ray Brook îi revenise pofta de mâncare, în fiecare după-amiază făcea jogging în curtea închisorii și dormea bine noaptea. Ba chiar se apucase iar de scris și, chiar dacă nu voia să vorbească despre muncă, Mike a înțeles că o parte esențială din ea fusese restaurată. Dispăruse toată întunecimea din ea.

Și totuși, în ciuda înfățișării sănătoase, știa că este fragilă în plan emoțional. A avut grijă să nu pomenească de proces sau de Sedge House, de nimic care ar fi putut s-o tulbure. Dar, pe când terminau prânzul, Jess a zis:

— Nu vreau decât să uit că s-a întâmplat această parte din viața mea. Însă știu că n-am să uit ce ai făcut pentru mine, Mike. A fost atât de tulburător și atât de dureros, însă faptul că știu că ești încă aici, că ești real înseamnă foarte mult.

După ce el a plătit au ieșit în după-amiaza rece, râzând ca doi vechi prieteni. Trecuseră prin multe, și Mike se simțea în largul său cu ea, așa cum rareori i se întâmpla să se simtă cu cineva. Însă nu chiar prietenie era ceea ce își dorea el. Jess l-a prins de mână și a strâns-o. L-a străbătut un curent electric, delicios și ațâțător. A simțit nevoia imperioasă s-o tragă aproape și s-o sărute chiar în clipa aceea, dar nu voia s-o facă să se simtă stingherită. Thessaly îl avertizase că senzația de libertate ar putea să fie copleșitoare pentru Jess și că va avea nevoie de timp ca să se obișnuiască. Nu voia să-i sporească tulburarea. Dacă era cineva care înțelegea greutatea de a te adapta la o nouă viață, acela era Mike Brink.

— Hai să vedem unde merge asta, a zis ea, ducându-l spre începutul unei

poteci împestrițate cu petice de zăpadă.

Soarele începea să coboare și el s-a întrebat dacă n-ar trebui să plece. S-a uitat la ceas. Era 4.04 după-amiaza. 4 + 4 = 8. Opt nu era o cifră perfectă, nu un număr prim, ci unul obișnuit, al cărui pătrat era 64 și însemna, conform unor tradiții, extindere. Tânjea după extindere, după tot ceea ce nu avea, după legătură, iubire, și poate că asta era șansa lui să le capete.

— Haide, a zis ea, zâmbind jucăuș. N-am putut să merg așa de ani întregi.

S-a pomenit că urcă împreună cu ea prin pădurea în care lumina scădea, cu pete de soare presărate pe frunze, cu un vânt aspru, înțepător, care îi scutura paltonul. I-a scos lesa lui Connie și ea a pornit în salturi pe potecă, lătrând nebunește la revărsarea de mirosuri. Poteca șerpuia prin umbrele pădurii bătrâne, unde ferigi acoperite de gheață creau peisaje geometrice, cristaline: fractali imenși, luminoși și prismatici, plase de funigei pline de culoare. Pădurea era o serie complexă, în permanentă dezvoltare, de tipare care amenințau să-l prindă în plasa complexității lor, dar cu Jess ținându-l de mână era ancorat solid, apărat de iluziile minții sale.

În cele din urmă, au ajuns în capătul potecii. În lumina slabă a apusului se desfășura priveliștea munților, strat după strat de piscuri înzăpezite. S-a întors spre Jess ca să-i spună ce ușurat se simte că e liberă, ce minunat e să fie împreună cu ea în aerul rece al muntelui, cât tânjise s-o revadă, însă ea l-a oprit cu un sărut.

I-a răspuns instinctiv și a tras-o aproape, simțindu-i trupul lipit de al lui. O clipă și-a închipuit că sunt împreună în lumea lor aparte, în dimensiunea extrem de vie în care se poate întâmpla orice. Sărutul era un test și dezvăluia adevărul: dispăruse dorința cumplită care aproape îl scosese din minți. În locul ei erau tandrețe și vulnerabilitate, o nevoie profundă de a o înțelege, un fel cu totul nou de legătură. Trăise ceva incredibil împreună cu această femeie și nu voia s-o piardă. Era plăcut s-o țină în brațe, era ceva solid, și odată cu soliditatea a venit o revelație: Jess nu era deloc femeia pe care o întâlnise în vise. Era mult mai mult.

67

Cam Putney își aștepta fiica. Ajunseseră devreme la zborul lor și aveau de stat mai mult de o oră. Jasmine nu mâncase de prânz, așa că i-a dat douăzeci de dolari și i-a spus să ia ceva de mâncare de la Starbucks. Nu voia să intre acolo cu ea. Spațiul era mic, și înghesuiala îl deranja. Oamenii, în general, îl deranjau. Asta luase cu el din perioada petrecută la Ray Brook: teama de spații închise. Claustrofobie. Agorafobie. Oricum i-o zice, era întotdeauna la fel. Dacă îl puneai într-un loc strâmt împreună cu mulți oameni, voia să plece imediat de acolo.

A fost nevoie de multă insistență pentru ca mama lui Jasmine să fie de acord cu excursia lor, însă atât a rugat-o Jasmine, că până la urmă Cam a primit permisiunea. Insulele Cayman aveau să fie o schimbare binevenită față de New York-ul întunecat, jalnic. Anne-Marie îi lăsa să stea o săptămână în casa ei, cu bucătar și tot ce trebuie, așa că avea să fie mai mult decât confortabil. Când Anne-Marie a insistat să folosească avionul companiei Singularity el a refuzat, apoi s-a înduplecat, dându-și seama că ar fi fost o experiență cu totul specială pentru Jasmine. Atât de multe se schimbaseră după moartea domnului Sedge, dar un lucru rămânea la fel – tot ce făcea Cam era pentru ea. Grija pentru ea era singurul lucru care îl făcea să nu-și piardă mințile.

Chiar dacă misiunea sa finală s-a terminat exact așa cum dorise domnul Sedge, Cam nu-și respectase promisiunea făcută lui Anne-Marie. Îl rugase să-l împiedice pe Jameson să se sinucidă. Și, cu toate că a făcut tot ce i-a stat în puteri și n-a apăsat pe trăgaci în ziua aceea, nu l-a împiedicat pe Sedge să ia pistolul.

Turnura luată de evenimente la închisoare l-a dezvinovățit pe Cam. Deoarece domnul Sedge a făcut el însuși treaba, n-au putut să-l rețină pe care mai mult de douăzeci și patru de ore. Zece gardieni fuseseră martori la sinuciderea domnului Sedge, și toți zece au declarat că Putney s-a străduit să împiedice cele întâmplate. Nu putea fi acuzat decât de faptul că avea asupra sa într-o închisoare o armă neoficială, acuzație pe care avocatul lui Anne-Marie a reușit s-o reducă la o amendă.

Adevărata pedeapsă a fost în mintea lui. Îl vedea tot timpul pe domnul

Sedge murind. Pistolul ridicat la tâmplă. Momentul îngrozitor dintre împușcătură și prăbușirea lui pe podea. Și sângele, atât de mult sânge. Se trezea cu coșmaruri, și asta nu era cel mai rău. Pierderea domnului Sedge îl lăsase în derivă într-un fel în care nu mai fusese niciodată. Cu toți banii pe care îi moștenise, nu știa pe ce drum să apuce. Își freca gâtul, pipăind triunghiul care simboliza acceptarea sa în lumea domnului Sedge. Era bogat și liber, dar nu se simțea liber. Se simțea fără rost și părăsit.

Timpul petrecut cu Jasmine avea să-l ajute să se adapteze la situație. Șapte zile de soare și mâncare bună și scotch-ul domnului Sedge aveau să-l ajute să-și limpezească gândurile. Rolul de tată era un început bun. Avea să compenseze toți anii în care fusese plecat. Jasmine nu-i trecea cu vederea nimic, și asta era bine pentru el. „Liniștește-te, tati", zicea ori de câte ori el începea să se streseze, ceea ce, cu procesul lui Jess Price și insistența lui Anne-Marie să țină legătura, se întâmpla prea des. Cu ajutorul fiicei, avea să găsească un plan pentru următoarea parte a vieții sale.

Încântarea stârnită de călătorie a fost destul ca să-l susțină pe moment. Pe când mașina îi ducea pe pistă și urcau în avion, fata îi atrăgea atenția asupra oricărui amănunt: logoul Singularity care se potrivea cu tatuajul lui, scaunele tapițate cu catifea, televizorul cu ecran lat, dormitorul cu patul dublu, baia și cabina de duș. El fusese de multe ori în avion, de obicei cu domnul Sedge, dar și de câteva ori singur, și toate astea încă i se păreau uimitoare.

Când s-au așezat, Cam a simțit telefonul zumzăind în buzunarul blugilor. Probabil alt apel de marketing. Primea aproape tot timpul rafale de apeluri de la telemarketing și asigurări. Presupunea că numărul său care fusese secret apăruse pe o listă, undeva. Însă când s-a uitat la telefon a văzut un mesaj: „Te sun peste două minute, domnule Putney. Răspunde. Este vorba despre contractul tău". Asta l-a surprins. Sigurul contract pe care îl avea cu cineva era cel semnat cu Singularity în 2011, chestia digitală ciudată pe care domnul Sedge o numise „contract ricardian". Presupusese că va fi anulat de moartea domnului Sedge. Executorul testamentului, un avocat pe care Cam îl vedea atunci pentru prima dată, nu pomenise asta când s-au întâlnit ca să discute despre moștenire. Nici Anne-Marie nu pomenise.

Cam s-a ridicat, s-a dus în partea din spate a avionului și a intrat în baie ca să preia apelul. Nu era nevoie ca Jasmine, căreia nu-i scăpa nimic, care îi citea toate stările de spirit, să-l audă zbierând la cine o fi fost la telefon. N-

avea chef să fie hărțuit, și mesajul începea să-l calce pe nervi, dar era și destul de curios ca să răspundă la telefon.

Era un apel video. A apăsat pe un buton ca să-l accepte și a privit, stupefiat, cum imaginea de pe ecran se învălmășește, apoi arată părul roșu, pielea albă ca hârtia, ochii albaștri pătrunzători ai lui Jameson Sedge. Inima i s-a poticnit și aproape a scăpat telefonul din mână. Acolo, pe ecranul dreptunghiular, era bărbatul pentru care muncise neobosit, a cărui generozitate schimbase viitorul fiicei lui, la a cărui moarte fusese martor și pe care n-o împiedicase. Jameson Sedge se uita la el cu un licăr de amuzament în ochi.

— Domnule Putney, a zis, cu fruntea încrețită ca întotdeauna când îl tachina, pari cu totul surprins.

Cam se holba, amuțit. A încercat să respire, însă a simțit o strânsoare în piept. Era cu putință ca planul nebunesc al domnului Sedge să fi funcționat? Toate documentele fuseseră încărcate, toate programele lansate, conturile bancare distribuiau numerar nodurilor din rețea. Însă trebuie să fi fost o eroare. Domnul Sedge nu putea să fie viu.

— Acea mică eroare de la închisoare aproape ne-a costat totul, a zis Sedge, surâzând. Ce s-a întâmplat, băiatul meu? Ți-ai pierdut curajul în ultima clipă?

Vocea era a domnului Sedge. Fața era a domnului Sedge. Cuvintele erau exact cele pe care le-ar fi folosit domnul Sedge.

— Domnule Putney, a zis el. Vorbește.

— Nu, domnule, a zis Cam. Nu mi-am pierdut curajul.

— Te-am văzut în multe situații pe muchie de cuțit, a zis capul de pe ecran. Niciodată nu ți-ai pierdut cumpătul, Putney.

Cam s-a gândit bine. Era adevărat: omorâse oameni și n-a fost niciodată o problemă. Putea să-i spună adevărul? Că Anne-Marie îl implorase să n-o facă și că el însuși, în adâncul său, n-avea inima să-l omoare pe omul care îl salvase?

— Pur și simplu, n-am putut, a zis, în cele din urmă, încercând să găsească vorbele prin care să exprime durerea pe care o simțise la gândul de a-l pierde pe domnul Sedge. După tot ce ați făcut pentru noi… N-am putut. Domnule.

— Ei bine, a zis Sedge, cu un strop de exasperare în voce, nu-i nevoie să te emoționezi. Vom cădea de acord că a fost o greșeală omenească, un

moment de lipsă de logică de care ne-am ocupat și l-am depășit. N-o să-l mai pomenim. Dar ascultă cu atenție, domnule Putney: asta nu se mai poate întâmpla niciodată, niciodată. Acum ești trupul meu. Ești mâinile mele, picioarele mele, măruntaiele mele. Chiar dacă sfera mea de influență este întinsă, aproape infinită, din această rețea, niciodată nu voi mai gusta o mâncare, nu voi mai bea un pahar de vin bun, n-o voi mai ține în brațe pe Anne-Marie. Nu voi putea să-ți iau pistolul din mâini și să duc la îndeplinire misiunea eu însumi. Acum tu trebuie să iei hățurile, sau, cel puțin, să te supui ordinelor fără șovăială. Mă înțelegi, domnule Putney?

— Da, domnule, a zis Cam. Și, chiar dacă o parte din Cam se trăgea înapoi în fața bărbatului palid, fără trup, de pe ecran, în același timp simțea că îl cutreiera un val de ușurare, care alunga toată neliniștea pe care o simțise de la moartea domnului Sedge încoace. Existența lui, chiar și spectrală, îi dădea un scop. Misiunea nu se încheiase. Mai erau lucruri de făcut. Era din nou în slujba lui. Pe deplin, domnule.

— Bine, a zis bărbatul de pe ecran. Pentru că sunt multe de făcut. Noi suntem viitorul, și viitorul e lung, foarte lung. De fapt, băiatul meu, astăzi e prima zi a veșniciei.

NOTA PENTRU CITITORI

Enigmele din această carte au fost construite cu ajutorul a doi enigmiști străluciți, Brendan Emmett Quigley și Hwa-Wei Huang, de patru ori Campion Mondial la Enigmistică.

Dimitris Lazarou a proiectat Enigma lui Dumnezeu, inspirată din desenele lui Abulafia din secolul al XIII-lea. Will Shortz, redactorul rubricii de jocuri din *New York Times,* mi-a oferit informații inestimabile despre viața și munca unui maestru al enigmelor și mi-a îngăduit să-i vizitez casa ca să studiez biblioteca sa de enigmistică. Lucrările lui Janet Gleeson, Migene González-Wippler și rabinului Mark Sameth mi-au oferit informații valoroase despre misterul religios din centrul romanului.

virtual-project.eu

violin

[1] Enigmă, șaradă.

[2] Fotbal american.

[3] Massachusetts Institute of Technology.

[4] *Trust* (în limba engleză).

[5] Astfel că mâncăm mere roșii, de toate / Felurile minunate, / Pink Lady, / Hokuto, Early Gold, Liberty, / McIntosh.

[6] Doctorul Raythe a știut, și ei l-au omorât.

[7] National Public Radio.

[8] Emotional Support Animal.

[9] Cămin de bătrâni (în limba franceză în original).

[10] National Security Agency.

[11] Cum să ții un jurnal.

[12] Biblia sau Sfânta Scriptură, Institutul Biblic și de Misiune Ortodoxă al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1968, p. 578.

[13] Dragul meu fiu.

[14] *Hamlet,* actul III, scena 1, traducere de Leon Levițchi și Dan Duțescu, în William Shakespeare, *Teatru,* Editura pentru Literatură Universală, București, 1964, p. 713.

[15] *Crazing* și, respectiv, *crazy* (în limba engleză).

[16] Virtual private network – rețea privată virtuală.

[17] Manual de diagnostic și clasificare statistică a tulburărilor mintale.

[18] Lift pentru alimente.

[19] (aprox.) Eu sunt eleronul.

[20] Vino, prietene.

[21] Eveniment anual care are loc în Black Rock City, SUA, legat de comunitate, artă, exprimarea propriilor opinii și independență. A fost inaugurat în 1986.

[22] În limba engleză: *Hellish, evil rite – Lilith lives here.*

MAESTRUL ENIGMELOR

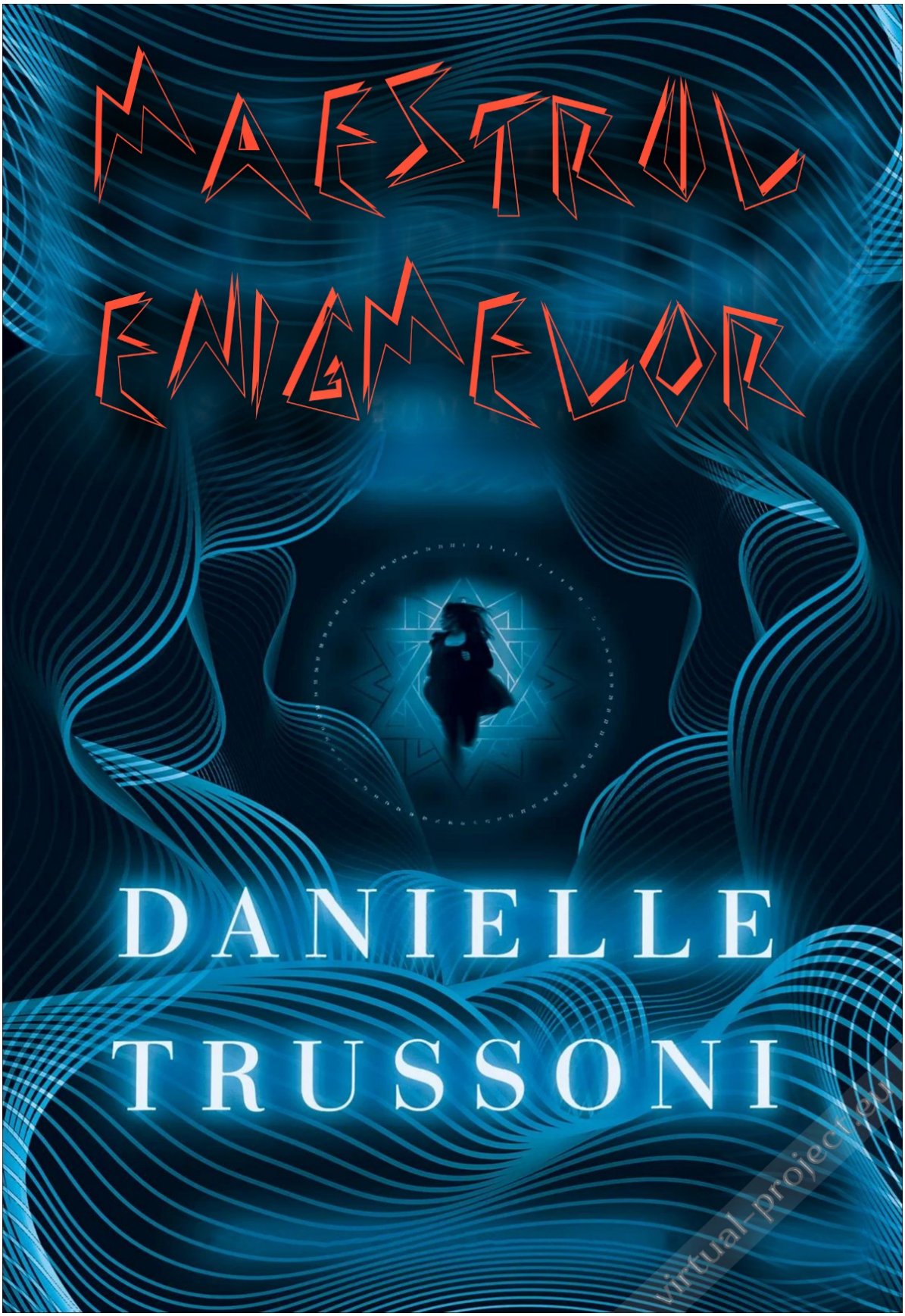

DANIELLE TRUSSONI

virtual-projection